

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**STEPHEN
KING**

KAN VARSA
IF IT BLEEDS

KİTABIN ORJİNAL ADI

IF IT BLEEDS

YAYIN HAKLARI

© 2020 STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

EDİTÖR

DUYGU BOLUT

BASKI

1. BASIM/MAYIS 2021/İSTANBUL
LARUS YAYINEVİ VE TİCARET AŞ
Bağlar Mah. 62. Sok. Yıldızlar Plaza No: 10/A
34212 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0.212.446 38 88 Sertifika No: 49657

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2634 - 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok. Maya Han Apt.

No.: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul

Yayınevi Sertifika No.: 44011

tel.: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>

info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING

kan varsa

Türkçesi
Gökçe Yavaş

Russ Dorr'un anısına...
Seni özlüyorum dostum.

BAY HARRIGAN'IN TELEFONU

Doğup büyüdüğüm yer, aşağı yukarı altı yüz kişinin yaşadığı bir kasabaydı (hâlâ da öyle, tabii ben artık taşındım) ancak büyük şehirlerde olduğu gibi internet ağıımız vardı, bu yüzden babama ve bana gittikçe daha az posta gelir olmuştu. Bay Nedeau'nun getirdikleri genelde *Time*'ın haftalık sayısı, "Kasaba Sakinlerine" veya "Sevgili Komşulara" diye gönderilen el ilanları ve aylık faturalardan ibaret oluyordu. Ama dokuz yaşına girip tepede yaşayan Bay Harrigan için çalışmaya başladığım 2004 yılından itibaren, her sene el yazısıyla adıma gönderilen en az dört zarf alacağımı biliyordum. Şubat'ta Sevgililer Günü kartı geliyordu, eylülde bir doğum günü kartı, kasımda Şükran Günü kartı, bir de ya tatilden hemen önce ya da hemen sonra gelen Noel kartı. Her zarfın içinde Maine Eyalet Piyangosu'na ait bir dolarlık kazı kazanlardan vardı ve üzerindeki yazı da her zaman aynıydı: *Bay Harrigan'dan İyi Dileklerle. Sade ve resmî.*

Babamın tepkisi de her seferinde aynıydı: Hafifçe kahkaha atıp babacan bir tavırla göz deviriyordu.

"Pinti adam," dedi babam bir gün. Ben on bir yaşındayken, kartlar gelmeye başladıktan iki sene sonra yaşanmıştı muhtemelen bu olay. "Sana az bir maaş ödüyor ve çok az ikramiye veriyor: Howie'de satılan Lucky Devil kazı kazanları, o kadar."

Ona o dört kazı kazandan birine genelde bir iki dolar çıktığını hatırlattım. Böyle zamanlarda babam benim yerime gidip parayı Howie'den alıyordu çünkü yaşı tutmayanların piyango oynaması yasal değildi, kazı kazanlar eline hediye olarak geçse bile. Bir keresinde voliyi vurup beş dolar kazandığımda babamdan bana beş dolarlık kazı kazan almasını istedim. Ancak kumar alışkanlığı geliştirmeme neden olursa annemin mezarında ters döneceğini söyleyerek bu talebimi reddetti.

"Harrigan'ın bu yaptığı zaten yeterince kötü," dedi babam. "Ayrıca sana saatte *yedi* dolar ödemesi gerekir normalde. Hatta sekiz. Tanrı biliyor ya bunu verecek gücü de var üstelik. Sırf çocuk olduğun için saatte beş dolar yasal sayılabilir ama bazıları bunu çocuk istismarı olarak görür."

"Onun için çalışmak hoşuma gidiyor," dedim. "Ondan da *hoşlanıyorum*, baba."

"Bunu anlıyorum," dedi, "ona kitap okumanın, çiçek bahçesindeki otları temizlemenin seni bir tür yirminci birinci yüzyıl Oliver Twist'ine çevirdiği de yok ama yine de adam pinti. Onun posta kutusuyla bizimkinin arasında en fazla dört yüz metre varken kartları postaya vermek için para saçmaya razı olmasına bile şaşıyorum."

Bu konuşmayı yaparken verandada oturmuş, bardaklarımızda *Sprite* içiyorduk, derken babam başparmağıyla evin garaj yolunun (Harlow'daki diğer birçoğu gibi toprak yoldu) ötesindeki Bay Harrigan'ın evini işaret etti. Ev aslında bir malikâneydi; içindeki havuzu, kendine ait bahçesi, binmeyi kesinlikle çok sevdiğim cam asansörü ve arka tarafta, eskiden bir inek ahırının bulunduğu yerdeki (bu benim hatırladığım zamanlardan çok önceydi ama babam iyi anımsıyordu ahır) serasıyla hiç eksiği yoktu.

"Artritin ne kadar kötü durumda olduğunu biliyorsun," dedim. "Artık bazen bir yerine iki bastona ihtiyaç duyuyor. Bura ya kadar yürürse ölebilir."

"O zaman lanet kutlama kartlarını doğrudan sana versin," dedi babam. Sözlerinde öfkeye dair herhangi bir ibare yoktu; genel olarak sadece dalga geçiyordu aslında. Bay Harrigan'la ikisi iyi geçiniyorlardı. Babam Harlow'daki herkesle iyi geçinirdi gerçi. Sanırım onu iyi bir satışçı yapan da buydu. "Tanrı biliyor ya, bence orada çok zaman geçiriyorsun."

"Aynı şey değil," dedim.

"Öyle mi? Nedenmiş?"

Bunu açıklayamadım. Yaptığım tüm o okumalar sayesinde bir sürü kelime biliyordum ama yeterince hayat tecrübem yoktu. Sadece o kartları almayı sevdiğimi; onları, her seferinde şans

getiren on sentlik bozukluğumla kazıdığım kazı kazanları ve bir de eski tip el yazısıyla attığı imzayı sabırsızlıkla beklediğimi biliyordum: *Bay Harrigan'dan İyi Dileklerle*. Geri dönüp bakınca aklıma *törens*el kelimesi geliyor. Onunla beraber arabayla kasabaya indiğimiz zamanlarda, ben IGA'dan alışveriş listesindeki şeyleri alırken o genelde Ford Sedan aracın direksiyonunda oturup *Financial Times* okuduğu halde, hep o siyah, ince kravatlarından birini takmasına benziyordu bu da. Alışveriş listesinde her zaman konserve sığır eti ve bir düzine yumurta olurdu. Bay Harrigan arada sırada, bir erkeğin belli bir yaşa eriştikten sonra yumurta ve konserve etle hayatını kusursuz bir biçimde idame ettirebileceğini söylerdi. Ona bu yaştan kaç olduğunu sorduğumda, altmış sekiz demişti.

"Bir adam altmış sekiz yaşına girdikten sonra," demişti, "artık vitaminlere ihtiyaç duymaz."

"Gerçekten mi?"

"Hayır," demişti sonra da. "Bunu sırf kötü yeme alışkanlıklarımı temize çıkarmak için söylüyorum. Bu araba için uydu radyosu sipariş ettin mi yoksa etmedin mi Craig?"

"Ettim." Bunu babamın evdeki bilgisayarından yapmıştım çünkü Bay Harrigan'ın bir bilgisayarı yoktu.

"Nerede o zaman? Elimdekiyle bulabildiğim tek şey o lanet çenesi düşük Limbaugh."

Ona XM radyoya nasıl geçeceğini gösterdim. Düğmeyi çevirip özellikle *country* müzikler çalan bir istasyon bulana kadar neredeyse yüzden fazla kanalı geçti. Seçtiği istasyonda, "Stand by Your Man" çalıyordu.

Bu şarkı hâlâ tüylerimi diken diken ediyor ve sanırım bu durum asla değişmeyecek.

...

On birinci yaşımın o gününde, babamla oturmuş Sprite'larımızı içerek büyük eve bakarken (Harlowlular buraya tam olarak bu adı vermişlerdi: Sanki Shawshank Hapishanesi'ymiş gibi ona Büyük Ev diyorlardı), "Normal posta almak havalı bir şey," dedim.

Babam yine kendine has göz devirme hareketini yaptı. "E-posta havalı bir şey. Ve cep telefonları. Bütün bunlar bana mucize gibi geliyor. Sen bunu anlayamayacak kadar gençsin. Elinde sadece -aralarında çenesini kapatmak nedir bilmeyen Bayan Edelson'ın evinin de bulunduğu- dört evi kapsayan ortak bir hatla büyüseydin başka türlü hissedebilirdin."

"Benim ne zaman bir cep telefonum olacak?" O sene bu soruyu pek çok kez sormuş, ilk iPhone telefonlar satışa çıktıktan sonra daha da sık sorar olmuştum.

"Yeterince büyüdüğüne karar verdiğimde."

"Aman neyse, baba." Göz devirme sırası bendeydi, bu hareketim babamı güldürmüştü. Ama sonra ciddileşti.

"John Harrigan'ın ne kadar zengin olduğunu anlayabiliyor musun?"

Omuz silktim. "Eskiden fabrikaları olduğunu biliyorum."

"Fabrikalardan çok daha fazlasına sahipti. Emekli olmadan önce Oak İşletmeleri denen bir şirketin en tepedeki kodamanıydı. Şirketin bir gemi hattı, alışveriş merkezleri, bir dizi sinema salonu, bir telekomünikasyon şirketi ve kim bilir daha başka neleri vardı. New York Menkul Kıymetlere göre Oak ülkenin en büyüklerinden biriydi."

"Menkul kıymetler ne?"

"New York Borsası. Zengin insanların kumar oynadıkları yer. Harrigan her şeyini sattığında, yaptığı anlaşmayı sadece *New York Times*'ın ekonomi sayfasında değil, gazetenin ilk sayfasında bastılar. Altı yaşında bir Ford kullanan, toprak bir yolun sonundaki evde yaşayan, sana saatlik beş dolar ödeme yapan ve yılda dört kez bir dolarlık kazı kazanlar gönderen o adamın altında en az bir milyar dolarlık servet yatıyor." Babam sırtıttı. "Ve benim en kötü, hâlâ hayatta olsa annenin muhtemelen bir yardım kuruluşuna bağışlayacağı takım elbisem bile onun kiliseye giderken giydiği takımdan daha iyi durumda."

Tüm bunları; özellikle de bir dizüstü bilgisayar, hatta televizyonu bile olmayan Bay Harrigan'ın bir zamanlar bir telekomünikasyon şirketi ve sinemaları olması fikrini çok ilginç bulmuş-

tum. O sinemalara hiç uğramadığına iddiaya girerdim. Babamın *Luddite* dediği tiplerdendi Bay Harrigan, bu (başka anlamlarının dışında tabii) teknolojik cihazlardan hoşlanmayan kişi anlamına geliyordu. Uydu radyosu bir istisnaydı çünkü *country* müziği seviyor ve arabasının radyosunun çektiği tek kanal olan WOXO'da yayımlanan reklamlardan nefret ediyordu.

"Bir milyar doların ne kadar bir para olduğunu biliyor musun Craig?"

"Yüz tane milyon değil mi?"

"Bin tane milyon desen daha doğru olur."

"Vay be," dedim ama bunu sadece vay be denmesi gereken bir durum gibi geldiği için demiştim. Beş doları anlıyordum, Deep Cut Yolu'ndaki satın alma hayalleri kurduğum (pek şansım yoktu tabii) ikinci el küçük motorun fiyatı olan beş yüz doları da anlıyordum, beş bini de teorik olarak anlıyordum çünkü bu da babamın Gates Falls'daki Parmeleau Traktör ve Ağır Makineler'de bir satış personeli olarak her ay kazandığı para kadardı. Babamın fotoğrafı, hep Aym En İyi Satışçısı seçildiğinden duvarda asılı olurdu. Kendisi bunun büyük bir mesele olmadığını iddia ederdi ama ben öyle olduğunu biliyordum. En iyi satışçı seçildiğinde Castle Rock'taki havalı Fransız restoranı Marcel's'de akşam yemeğine gidiyorduk.

"Yaa, vay be işte," dedi babam ve bardağını, çoğu zaman kullanılmayan bir sürü odası ve Bay Harrigan'ın nefret ettiği ama artrit ve siyatiği yüzünden kullanmak zorunda kaldığı asansörüyle tepedeki eve kaldırdı. "Söylenecek en doğru şey 'vay be.'"

• • •

Büyük para kazandığım piyango bileti, Bay Harrigan'ın ölümü ve Gates Falls Lisesi'nde birinci sınıfa giderken Kenny Yanko'yla yaşadığım sorundan bahsetmeden önce size Bay Harrigan için çalışmaya nasıl başladığımı anlatmalıyım. Nedeni kili-seydi. Babam ve ben Harlow'daki Metodist kilisesine gidiyorduk, ki burası Harlow'un *tek* Metodist kilisesiydi. Kasabada eskiden bir kilise daha vardı, Baptistlerin gittiği kiliseydi ama 1996'da yanıp kül olmuştu.

“Bazıları bir bebeğin doğumunu kutlamak için havai fişek patlatır,” demişti babam. O sırada dört yaşından daha büyük olmadığımı eminim ama hatırlıyorum; büyük ihtimalle havai fişekler ilgimi çektiğindendir. “Craig oğlum, annen ve ben boş ver gitsin deyip seni karşılamak için bir *kilise* yaktık, alevlerinin ne hoş bir parıltısı vardı ama.”

“Böyle konuşma,” demişti annem. “Sana inanıp kendi çocuğu olduğunda bir *kilise* yakmaya kalkabilir.”

Böyle sık sık şakalaşırlardı, ben de espriyi anlamadığımda bile gülerdim.

Üçümüz kiliseye beraber yürürdük, kışları botlarımız sıkışmış karları katır kutur ezerken yazları da güzel ayakkabılarımız toz kaldırırdı (annem kiliseye girmeden önce o tozları mutlaka bir peçeteyle silerdi), ben hep sol elimle babamın, sağ elimle de annemin elini tutardım.

O iyi bir anneydi. 2004’te, Bay Harrigan için çalışmaya başladığımda, o öleli neredeyse üç yıl olmuştu ama onu yine de özlüyordum. Şimdi, ölümünden on altı yıl sonra bile onu hâlâ özlüyorum ancak artık yüzü hafızamdan silinmeye başladı ve fotoğraflar pek işe yaramıyor. O şarkının annesiz çocuklar hakkındaki söyledikleri doğru: Zor zamanlar geçiriyorlar.¹ Babamı da çok severdim ve her zaman iyi anlaşırdık ama bahsettiğim şarkının haklı olduğu bir nokta daha var ki o da babaların anlayamayacağı bir sürü şeyin olduğu. Evimizin arkasındaki büyük bahçede papatyalardan taç yapıp onu başının üzerine koymak ve o gün sadece küçük bir çocuk değil, Kral Craig olduğunu söylemek gibi mesela. Üç yaşında Süpermen ve Örümcek Adam çizgi romanlarını okumaya başladığında bundan pek de büyük bir mesele haline getirmeden, övünmeden memnun olmak gibi. Gecenin bir yarısı Dr. Octopus’un seni kovaladığı kötü bir rüyadan uyandırıldığında yanına yatmak gibi. Mesela Kenny Yanko gibi büyük bir çocuk seni canını çıkarana dek dövdüğünde sana sarılıp her şeyin yolunda olduğunu söylemek gibi.

¹ Blind Willie Johnson’ın *Motherless Children* adlı şarkısında geçen bir söz.

O gün o sarılmalardan biri çok işime yarayabilirdi. O gün bir anne sarılışı bir sürü şeyi değiştirebilirdi.

• • •

Okumayı erken öğrenmekle asla övünmemek bana ailemin bahsettiği bir hediye idi, bir yeteneğinin olmasının seni bir başkasından daha iyi kılmadığını erken yaşlarda öğrenmiştim. Ama küçük kasabalarda her zaman olduğu gibi haber hızla yayıldı ve sekiz yaşımdayken Rahip Mooney bana pazar günleri Aile Ayinlerinde İncil okumak isteyip istemeyeceğimi sordu. Onu cezbeden şey, sadece değişiklik arzusu olabilirdi; genelde bu görevi liseli bir kız ya da oğlan üstleniyordu. O pazar, okunacak kısım Markos İncili'ndendi, ayinden sonra rahip çok iyi iş çıkardığımı, istersem her hafta okuyabileceğimi söyledi.

"Onlara küçük bir çocuğun liderlik etmesi gerektiğini söylüyor," dedim babama. "Yeşaya Kitabı'nda böyle yazıyormuş."

Babam bu onu pek de etkilememiş gibi homurdandı. Sonra başıyla onayladı. "Tamam, bir mesaj değil, sadece bir aracı olduğunu unutmadığın sürece sorun yok."

"Ne?"

"İncil Tanrı'nın sözleridir, Craig'in sözleri değil, o yüzden hiç havalanma."

Bunu yapmayacağımı söyledim ve sonraki on yıl boyunca, üniversiteye gidip ot tüttürmeyi, bira içmeyi ve kızların peşinden koşmayı öğrenene dek, her hafta İncil okudum. En kötü zamanlarda bile yaptım bunu. Rahip bir hafta önceden bana kutsal kitap kaynağını, bölümü ve ayeti verirdi. Sonra perşembe geceleri, Metodist Gençlik Toplantısı sırasında ona telaffuz edemediğim kelimelerin bir listesini götürürdüm. Sonuç itibariyle Maine eyaletinde Nebukadnezar kelimesini sadece telaffuz edebilen değil, heceleyebilen tek kişi ben olabilirim.

• • •

Ben pazar günleri büyüklerime kutsal kitaptan parçalar okuma işine başladıktan yaklaşık üç yıl sonra Amerika'nın en zengin adamlarından biri Harlow'a taşındı. Diğer bir deyişle bizim için yeni bir yüzyılın başlangıcıydı, şirketlerini satıp emekli olduktan

hemen sonra, daha büyük evinin inşaatı bile tamamlanmadan (havuz, asansör ve taş döşeli garaj yolu sonradan yapıldı) taşınmıştı. Bay Harrigan her hafta kiliseye giderdi, kıcı bollaşmış ve rengi solmuş siyah takım elbisesini giyer, modası geçmiş ince siyah kravatlarından birini takar ve seyren gri saçlarını düzgünce tarardı. Haftanın geri kalanı boyunca saçları, evrenin sırlarını çözmekle geçen yoğun bir günün ardından Einstein'ın saçları gibi dört bir tarafa dağınık olurdu.

O zamanlar sadece bir baston kullanıyordu, ilahi söylemek için ayağa kalktığımızda buna dayanıyordu, sanırım bu ilahileri öldüğüm güne dek hatırlayacağım... ve "The Old Rugged Cross" ilahisinde, İsa'nın yaralı yerlerinden akan su ve kan hakkındaki mısra her zaman tüylerimin ürpermesine neden olacak, aynı "Stand by Your Man" şarkısında Tammy Wynette'in tüm gücüyle söylediği son mısra gibi... Her neyse, Bay Harrigan gerçekten şarkı söylemezdi, bu da iyi bir şeydi çünkü çatlayan, tiz bir sesi vardı, sadece dudaklarını oynatarak eşlik ederdi ilahilere. Babamla bu açıdan benzeşiyorlardı.

2004'ün sonbaharında (dünyanın bizim tarafımızdaki bütün ağaçlar rengârenkti) bir pazar günü 2. Samuel'den bir kısım okudum, benim hemen hiç anlamadığım ama Rahip Mooney'nin vaazında açıklayacağını bildiğim bir pasajı cemaate aktarma görevimi yerine getirdim: "Ey İsrail, senin yüceliğin yüksek tepelerinde yok oldu! Güçlüler nasıl da yere serildi! Haberi ne Gat'a duyurun ne de Askelon sokaklarında yayın. Öyle ki ne Filistinlilerin kızları sevin sin ne de sünnetsizlerin kızları coşsun."

Sıramıza oturduğumda babam omzumu sıvazlayıp kulağıma, "Çok yerinde konuştun," diye fısıldadı. Gülümsememi gizleyebilmek için ağzımı elimle kapatmak zorunda kaldım.

...

Ertesi akşam, yemek sonrası bulaşıkları hallederken (babam yıkıyor, ben kurulayıp kaldırıyordum) Bay Harrigan'ın Ford'u garaj yolumuza girdi. Bastonu kapımızın önündeki basamaklarda tıkırdadı ve o kapıyı çalmadan hemen önce babam kapıyı açtı. Bay Harrigan oturma odasına geçmeyi reddedip ev halkından bi-

riymişçesine mutfak masasına oturdu. Babam ikram ettiğinde bir Sprite aldı ama bardağı kabul etmedi. “Şişeden içiyorum, babam gibi,” dedi.

İşten anlayan bir adam olduğundan doğrudan konuya girdi. Bay Harrigan şayet babam da onay verirse, haftada iki üç saat ona bir şeyler okumam için beni işe almak istiyordu. Bunun için bana saatte beş dolar ödeyecekti. Biraz bahçesiyle ilgilenir, kışın merdivenlerdeki karı küreme, yıl boyunca tozu alınması gereken şeylerin tozunu alma gibi başka ev işleri yaparsam üç saatlik iş daha önerebileceğini söyledi.

Haftada yirmi beş, hatta belki otuz dolardan bahsediyordu, üstelik yarısı okumak içindi ki bu, bedavaya bile yapabileceğim bir şeydi! İnanamamıştım. Yasal olarak yedi yıl daha süremeyecek olsam da aklıma anında küçük bir motor almak için para biriktirme fikri geldi.

Gerçek olamayacak kadar güzeldi, babamın hayır demesinden korkuyordum ama demedi. “Sadece çocuğun eline tartışmalı meseleler hakkında bir şeyler verme,” dedi babam. “Çılgın politik şeyler ve aşırı şiddet olmasın. Yetişkin gibi okuyor ama daha dokuz yaşında, ona da daha yeni girdi.”

Bay Harrigan babama bu konuda söz verip Sprite’ından biraz içti ve kayış gibi dudaklarını şapırdattı. “İyi okuyor, evet, ama onu işe almak istememin asıl nedeni bu değil. Anlamadığında bile *tekdüze bir sesle* okumuyor. Bunu şaşırtıcı buluyorum. Hayret verici değil ama şaşırtıcı.”

Şişesini bıraktı ve keskin bakışlarıyla beni süzerek öne doğru eğildi. O gözlerde çok sık keyifli bir ifade görmüşümdür ama sıcaklığı nadiren gördüm ve 2004 yılının o gecesi de sıcaklık gördüğüm günlerden biri değildi.

“Dün geceki okuman, Craig. ‘Sünnetsizlerin kızları’ kısmında ne kastedildiğini biliyor musun?”

“Pek değil,” dedim.

“Ben de öyle düşünmüştüm ama yine de sesinde doğru bir öfke ve ağıt tonlaması vardı. Bu arada *ağıt* ne demek onu biliyor musun?”

“Ağlamak falan.”

Başıyla onayladı. "Ama aşırıya da kaçmadın. Abartmadın. Bu iyiydi. Okuyucu ulaktır, yaratıcı değil. Rahip Mooney telaffuzun konusunda sana yardım ediyor mu?"

"Evet, efendim, bazen."

Bay Harrigan şişesinden biraz daha içti ve bastonuna dayanarak ayağa kalktı. "Ona *Aşkelon* diye okunduğunu söyle, *Askelon* değil. Bunun istemsiz de olsa çok komik olduğunu düşündüm, ki benim pek öyle mizah anlayışım da yoktur. Çarşamba günü saat üçte bir deneme yapalım mı? O zamana okuldan çıkmış oluyor musun?"

Harlow İlkokulu'ndan iki buçukta çıkıyordum. "Evet, efendim. Üç uygun."

"Dörde kadar diyelim mi? Yoksa çok mu geç?"

"Dört olur," dedi babam. Tüm bu mesele onu sersemletmiş gibiydi. "Altıya kadar yemek yemiyoruz. Haberleri izlemeyi seviyorum."

"Bu sindirim sisteminizin canına okumuyor mu?"

Babam güldü ama ben Bay Harrigan'm şaka yaptığını sanmıyordum. "Bazen evet. Bush'un hayranı sayılmam."

"Biraz aptal biri," diye ona katıldı Bay Harrigan, "ama en azından etrafma işten anlayan insanları toplamış. O zaman çarşamba üçte, Craig, geç kalma. Gecikmelere hiç gelemem."

"Müstehcen şeyler de olmaz bu arada," dedi babam. "Biraz daha büyüdüğünde o işler için yeterince zamanı olacak."

Bay Harrigan bu konuda da söz verdi ama sanırım iş hayatından anlayan adamlar, sözler bedavaya dağıtılabildiği için verdikleri sözleri bir kenara atmanın kolay olduğunu da biliyor. *Karanlığın Yüreği*'nde kesinlikle müstehcen bir şey yoktu, bu onun için okuduğum ilk kitaptı. Bitirdiğimizde Bay Harrigan bana anlayıp anlamadığımı sordu. Bana ders vermeye çalıştığını sanmıyorum, sadece merak etmişti.

"Çok da değil," dedim, "ama şu Kurtz denen adam bayağı deliydi. O kadarını anladım."

Bir sonraki kitapta da müstehcen bir şey yoktu; benim naçizane fikrime göre *Silas Marner* sadece bir sıkıcılık maratonundan

ibaretti. Ancak üçüncüsü *Leydi Chatterley'in Aşığı*'ydi ve o kitap kesinlikle gözümü açmıştı. Constance Chatterly ve onun azgın kuru bekçisiyle tanıştığımda yıl 2006'ydı. On yaşındaydım. Bunca yıl sonra bile "The Old Rugged Cross"un sözlerini hâlâ hatırlayabiliyorum, Mellors'un Leydi'ye dokunurken, "Peğğk hoş," diye mırıldandığını da bir o kadar canlı hatırlıyorum. Onun Leydi'ye davranış şekli aslında oğlanların neyi nasıl yapacaklarını öğrenmeleri açısından iyi bir şey, hatırlamaları açısından da tabii.

"Biraz önce okuduklarını anladın mı?" diye sordu Bay Harrigan özellikle ateşli bir pasajın ardından. Bir kez daha sadece meraktan.

"Hayır," dedim ama bu, tam olarak doğru değildi. Ormanda Ollie Mellors ve Connie Chatterly arasında olanları Belçika Kongosu'nda Marlow ve Kurtz arasında olanları anladığımdan çok daha iyi kavramıştım. Seksi anlaması zordu –bunu daha üniversiteye gitmeden öğrenmiştim– ama deliliği anlamak daha da zordu.

"İyi," dedi Bay Harrigan, "ama baban ne okuduğumuzu sorarsa ona *Dombey ve Oğlu*'nu okuduğumuzu söylemeni öneririm. Zaten bundan sonra ona geçeceğiz."

Babam asla sormadı –en azından bu kitabı– ama gerçekten sevdiğimi hatırladığım ilk yetişkin romanı olan *Dombey*'ye geçtiğimizde rahatlamıştım. Babama yalan söylemek istemiyordum, bu kendimi berbat hissetmeme neden olurdu ama eminim Bay Harrigan buna aldırılmazdı.

...

Bay Harrigan'ın ona kitap okumamı istemesinin nedeni, gözlerinin çabuk yorulmasıydı. Çiçeklerin otlarını temizlememe büyük ihtimalle ihtiyacı yoktu; arazisini ve çimlerini biçen Pete Bostwick bunu yapmaktan memnuniyet duyardı sanırım. Evini temizleyen Edna Grogan da antika kar kürelerinden ve cam kâğıt ağırlıklarından oluşan geniş koleksiyonunun tozunu almaktan memnun olurdu ama bunlar, benim işimdi. Genel olarak sadece etrafta olmamdan hoşlanıyordu. Ölmeden kısa süre öncesine dek bunu bana söylemedi ama ben biliyordum. Sadece nedenini bilmiyordum ve şimdi de anladığımdan pek emin değilim.

Bir keresinde Rock'taki Marcel's adlı şık restoranda yediğimiz akşam yemeğinden eve dönerken babam pat diye, "Harrigan sana hoşuna gitmeyecek biçimde dokunuyor mu?" diye sordu.

Daha bıyığımın gölgesinin çıkmasına bile yıllar vardı ama ne sorduğunu anlamıştım; Tanrı aşkına, "yabancılardan uzak durun" ve "uygunsuz dokunuşlar" meselelerini üçüncü sınıfta öğrenmiştik.

"Beni elliyor mu diye mi soruyorsun? Hayır! Tanrım, baba, o gey değil."

"Tamam. Kızma, Craig, oğlum. Sormak zorundaydım. Orada çok zaman geçiriyorsun."

"Beni elliyor olsaydı en az *iki* dolarlık kazı kazan göndermesi gerekirdi," dedim ve bu babamı güldürdü.

Haftada otuz dolar kadar para kazanıyordum, babam en azından yirmi dolarını üniversite birikimime ayırmamda ısrar ediyordu. Öyle de yaptım, gerçi bunu aşırı saçma buluyordum; liseli olmama bile bir asır varmış gibi gelirken üniversite pekâlâ başka bir ömür sayılabilirdi. Haftada on dolar yine de büyük servetti. Bir kısmını Howie'nin Büfesi'nden hamburger ve *milksake* almak için harcıyordum, çoğunu da Gates Falls'da, Dahlie'nin Sahafı'ndaki eski karton kapaklı kitaplara veriyordum. Satın aldıklarım Bay Harrigan'a okuduklarımız gibi ağır kitaplar değildi (Constance ve Mellors ortalığı yakmadığı zamanlarda *Leydi Chatterly* bile ağır bir kitaptı). Ben *Shoot-Out at Gila Bend* ve *Hot Lead Trail* gibi polisiye ve *western* romanlarından hoşlanıyordum. Bay Harrigan'a okumak benim işimdi. Sırtımdan terler boşanmasına neden olan bir iş değildi ama işti. John D. Macdonald'ın *One Monday We Killed Them All* kitabı gibi bir kitabı okumaksa safi zevkti. Üniversite birikimine ayırmadığım parayı 2007 yazında piyasaya sürülen yeni Apple telefonlardan almak için biriktirmeliyim, dedim kendi kendime, ama çok pahalıydı, altı yüz dolar falandı ve haftada on dolarla o birikimi yapmam bir yıldan fazla zamanımı alırdı. On bir yaşındaysanız ve on ikiye girmek üzereyseniz bir yıl çok uzun bir zaman gibi geliyor.

Ayrıca renkli kapaklarıyla o eski kitaplar da beni kendilerine çekiyordu.

...

2007'nin Noel sabahında, Bay Harrigan için çalışmaya başladıktan üç yıl ve onun ölümünden iki yıl önce, ağacın altında benim için tek bir paket vardı, babam onu en sona saklamamızı söyledi; ona aldığım şal desenli yeleğe, terliklere ve gül kökünden pipoya gereğince sevindikten sonrasına yani. Bunlar aradan çıkınca tek hediyemin paketini yırtarak açtım ve bana tam olarak deli gibi istediğim şeyi aldığını görünce sevinçle çığlık attım: bir *iPhone*. O kadar çok farklı şey yapıyordu ki babamın araç telefonu bile yanında antika kalıyordu.

O zamandan beri çok şey değişti. Şimdi babamın bana 2007 Noelinde verdiği *iPhone*; bana anlattığı, o çocukken beş ailenin paylaştığı ortak hat gibi antika. Çok fazla değişim, çok fazla gelişme oldu, hem de çok hızlı... Benim Noel'de aldığım *iPhone*'umda sadece on altı uygulama vardı ve onlar da telefona yüklenmiş olarak gelmişti. Uygulamalardan biri *YouTube*'du çünkü o zamanlar Apple ve YouTube arkadaşı (bu durum değişti). Bir uygulamanın adı SMS'ti, ilkel bir mesajlaşma türüydü (sen simgelerle bir şeyler yapmadığın sürece içerikte emoji yoktu –bu kelime henüz uydurulmamıştı). Genelde yanlış tahminlerde bulunan bir hava durumu uygulaması vardı. Ama göt cebinizde taşıyabileceğiniz kadar küçük bir şeyle telefon konuşmaları yapabiliyordunuz, daha da iyisi sizi dış dünyaya bağlayan Safari vardı içinde. Harlow gibi trafik ışıklarının olmadığı, toprak yollu bir kasabada yaşadığınızda dış dünya yabancı ve çekici bir yer gibi geliyordu insana, dışarıdaki âleme televizyon ağının sağlayamayacağı şekilde dokunmaya can atıyordunuz. En azından benim için öyleydi. Tüm bunlar AT&T ve Steve Jobs sayesinde parmaklarınızın ucundaydı.

Bir uygulama daha vardı, o neşeli ilk sabahta bile aklıma Bay Harrigan'ı getiren bir uygulama. Onun arabasındaki uydu radyosundan çok daha havalı bir şey. En azından onun gibi adamlar için.

“Teşekkürler baba,” dedim ona sarılarak. “Çok teşekkürler!”

“Telefon kullanımı konusunda aşırıya kaçma, yeter. Telefon ücretleri uçmuş gitmiş, ne kadar harcadığını takip edeceğim.”

“Düşerler,” dedim.

Bu konuda haklıydım, babam ücretler konusunda bana hiç zorluk çıkartmadı. Zaten arayacağım çok insan yoktu ama o YouTube videolarını seviyordum (babam da seviyordu), o zamanlar üç w dediğimiz dünya çapında ağa erişebilmeyi seviyordum. Bazen *Pravda*’daki makalelere bakardım, Rusça anladığımdan değil, sadece bakabildiğimden.

...

İki ay geçmemişti ki bir gün okuldan eve geldiğimde posta kutusunu açtım ve Bay Harrigan’ın eski tip el yazısıyla benim adıma gönderdiği bir zarf buldum. Sevgililer Günü kartımdı bu. Eve girdim, okul kitaplarımı masaya bıraktım ve zarfı açtım. Kart çiçekli veya aşırı romantik değildi, Bay Harrigan’ın böyle bir tarzı yoktu. Kartta elinde silindir şapkasıyla çiçek tarlasında eğilmiş selam veren smokinli bir adam vardı. İçindeki mesajda, *Sevgi ve dostlukla dolu bir yıl geçirmen dileğiyle*, yazılıydı. Onun altında da: *Bay Harrigan’dan İyi Dileklerle*. Sadece şapkasıyla eğilerek selam veren bir adam, iyi bir dilek; öyle vıcık vıcık şeyler yok. Baştan sona Bay Harrigan’ın ta kendisi gibi. Geri dönüp bakınca Sevgililer Günü’nü kart gönderilmesi gereken bir gün olarak görmesine bile şaşıyorum.

2008’de, *Lucky Devil* bir dolarlık kazı kazanlarının yerini *Pine Tree Cash* kazı kazanlar almıştı. Küçük kartın üzerinde altı çam ağacı vardı. Kazıdığında üçünün altından aynı miktarda para çıkarsa o ikramiyeyi kazanıyordun. Ağaçları kazıdım ve ortaya çıkardığım şeye bakakaldım. Başta bunun bir hata ya da bir çeşit şaka olduğunu düşündüm, gerçi Bay Harrigan şaka yapacak bir adam değildi. Tekrar baktım, parmaklarımı açığa çıkan sayıların üzerinde gezdirdim, babamın (her seferinde gözlerini devirerek) “kazı kazan pisliği” dediği parçaları kenara ittim. Sayılar aynı duruyordu. Kahkaha atmış olabilirim, o kadarını hatırlamıyorum ama çığlık attığımı kesin olarak hatırlıyorum. Sevinçle çığlık attığımı.

Yeni telefonumu hemen cebimden çıkardım (benimle her yere geliyordu) ve Parmeleau Traktör ve Ağır Makineler'i aradım. Resepsiyonist Denise çıktı, nefes nefese kaldığımı duyunca bir sorun olup olmadığını sordu.

"Bir şey yok, bir şey yok," dedim, "ama hemen babamla konuşmam gerekiyor."

"Tamam, biraz bekle." Sonra ekledi: "Sesin ayın karanlık yüzünden arıyormuşsun gibi geliyor Craig."

"Cep telefonundan arıyorum." Tanrım, bunu söylemeyi seviyordum.

Denise'den *hıh* sesi geldi. "O şeyler radyasyon saçıyor. Ben asla almam. Bir dakika."

Babam da bir sorun olup olmadığını sordu çünkü daha önce hiç işyerini aramamıştım, okul otobüsünün beni almadan gittiği günde bile.

"Baba, Bay Harrigan'dan Sevgililer Günü kazı kazanımı aldım--"

"Beni on dolar kazandığını söylemek için aradıysan, bekleyebilirdin--"

"Hayır, baba, büyük ödülü kazandım!" O zamanlar bir dolarlık kazı kazanlar için büyük ödül buydu. "*Üç bin dolar kazandım!*"

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. Hattın düşmüş olabileceğini düşündüm. O günlerde cep telefonlarında, yeni olsalar bile, hat sürekli düşüyordu. Ma Bell her zaman en iyi anne değildi.¹

"Baba? Hâlâ orada mısın?"

"Hı hı. Emin misin?"

"Evet! Şu anda karta bakıyorum! Üç tane üç bin var! İlki üst sırada diğer ikisi de alt sırada!"

Uzun bir sessizlik daha oldu, sonra babamın birine, "Sanırım oğlum biraz para kazanmış," dediğini duydum. Ardından tekrar bana döndü. "Ben eve gelene kadar sağlam bir yere koy onu."

"Nereye?"

1 1980'li yıllara kadar Kuzey Amerika'daki telefon hizmetleri endüstrisine egemen olan Ma Bell (Mother Bell) şirketler topluluğunun sloganına göndermede bulunuyor.

"Kilerdeki şeker kutusuna ne dersin?"

"Tamam," dedim. "Olur, tamam."

"Craig, emin misin? Hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum, o yüzden bir daha kontrol et."

Kontrol ettim, bir şekilde babamın şüphesinin gördüklerimi değiştireceğine ikna olmuşum; o 3000\$ yazılı ağaçlardan en az biri şimdi başka bir şey olacaktı. Ama aynı şekilde duruyorlardı.

Ona bunu söylediğimde güldü. "Tamam o zaman, tebrikler. Bu akşam Marcel's'de yiyoruz ve sen ısmarlıyorsun."

Bu da *beni* güldürdü. Bir daha böylesi saf bir sevinç hissettiğimi hiç hatırlamıyorum. Biriyle konuşmam gerekiyordu, bu yüzden Bay Harrigan'ı aradım, Luddite sabit hattından cevap verdi.

"Bay Harrigan, kart için teşekkürler! Kazı kazan için de teşekkürler! Ben--"

"O aletinden mi arıyorsun?" diye sordu. "Öyle olmalı çünkü sesini zor duyabiliyorum. Sesin ayın karanlık yüzünden arıyormuşsun gibi geliyor."

"Bay Harrigan, büyük ödülü kazandım! Üç bin dolar kazandım! Çok teşekkürler!"

Bir sessizlik oldu, babamınki kadar uzun değildi, tekrar konuştuğunda emin olup olmadığını sormadı. Bana o hürmeti gösterdi. "Şans yüzüne gülmüş," dedi. "Sevindim."

"Teşekkürler!"

"Rica ederim ama teşekkür etmene gerek yok. O şeyleri tomar halinde alıyorum. Arkadaşlarıma ve iş camiasından tanıdıklarına bir çeşit... mmm... telefon kartı gibi gönderiyorum. Bunu yıllardır yapıyorum. Bir tanesine er ya da geç büyük ödül isabet etmeliydi."

"Babam çoğunu bankaya yatırtacak. Sanırım bu da iyi bir şey. Üniversite birikimime kesinlikle büyük katkısı olacak."

"İstersen bana ver," dedi Bay Harrigan. "Senin için yatırım yapayım. Sanırım banka faizinden daha iyi bir geri dönüş sağlayabilirim." Sonra benden çok kendisiyle konuşarak ekledi: "Çok güvenli bir şeye yatırıyorum. Piyasa için iyi bir yıl olmayacak bu. Ufukta kara bulutlar görüyorum."

"Tabii!" dedim yeniden düşünerek. "Yani büyük ihtimalle olur. Babamla konuşmam gerek."

"Tabii ki. Öylesi daha uygun olur. Ona anaparayı garanti etmeye hazır olduğumu da söyle. Bu akşamüstü kitap okumaya geliyor musun? Yoksa artık varlıklı bir adam olduğun için bu işi bir kenara mı koyacaksın?"

"Tabii ama babam eve geldiğinde dönmem lazım. Akşam yemeğine gideceğiz." Duraksadım. "Siz de gelmek ister misiniz?"

"Bu akşam olmaz," dedi tereddüt etmeden. "Zaten buraya geleceğine göre bütün bunları bana yüz yüze anlatabilirdin, biliyorsun. Ama o aleti seviyorsun, değil mi?" Buna cevap vermemi beklemedi; gerek yoktu. "Talih kuşunla Apple hisselerine yatırım yapmaya ne dersin? O şirketin gelecekte bayağı başarılı olacağına inanıyorum. Duyduğuma göre iPhone, Blackberry'yi gömecekmiş. Her halükârda şu anda cevap verme, önce babanla konuş."

"Konuşacağım," dedim. "Ve hemen geliyorum. Koşacağım."

"Gençlik harika şey," dedi Bay Harrigan. "Çocuklarda harcanması ne acı."

"Ne?"

"Bunu birçok kişi söylemiştir ama en güzel Shaw ifade etmiş. Boş ver. Koş elbette. Şeytan peşine düşmüş gibi koş, Dickens bizi bekliyor."

• • •

Bay Harrigan'ın evine uzanan dört yüz metrelik yolu koştum ama eve yürüyerek döndüm ve dönüş yolunda aklıma bir fikir geldi. Her ne kadar buna gerek olmadığını söylese de ona teşekkür etmenin bir yolunu buldum. O gece Marcel's'deki lüks yemeğimiz sırasında babama Bay Harrigan'ın talih kuşumla yatırım yapmayı teklif ettiğini anlattım, ayrıca teşekkür hediyesi olarak aklıma gelen fikirden de bahsettim. Babamın bu konuda şüphe duyacağını düşünmüştüm zaten ve haklı da çıktım.

"Elbette parayla yatırım yapmasına izin verebilirsin. Senin fikrine gelirsek... onun böyle şeylerle ilgili ne düşündüğünü biliyorsun. O sadece Harlow'daki, hatta bütün Maine eyaletindeki en zengin kişi değil, aynı zamanda televizyonu olmayan tek kişi."

"Asansörü var," dedim. "Ve kullanıyor."

"Çünkü buna mecbur." Babam bana bakıp sırttı. "Ama bu senin paran ve yüzde yirmisiyle bunu yapmak istiyorsan, sana engel olmayacağım. Geri çevirdiğinde hediye bana verebilirsin."

"Sence gerçekten geri mi çevirecek?"

"Evet."

"Baba, buraya neden gelmiş ki? Yani biz sadece küçük bir kasabayız. *Hiçliğin* ortasındayız."

"İyi soru. Ona bunu sor bir ara. Şimdi, tatlıya ne dersin, para babası?"

...

Bir ay kadar sonra Bay Harrigan'a yepyeni bir iPhone verdim. Hediye paketine falan sarmadım, kısmen bir kutlama günü olmadığı ve kısmen de işlerin gösteriştan uzak yürütölmesinden hoşlandığını bildiğim için yapmadım bunu.

Kutuyu artritli, boğum boğum ellerinde çevirdi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Sonra kutuyu bana uzattı. "Teşekkürler Craig, düşüncen için teşekkür ederim ama hayır. Bunu babana vermeni öneririm."

Kutuyu aldım. "Bana böyle diyeceğinizi söylemişti." Hayal kırıklığına uğramıştım ama şaşırmamıştım. Pes etmeye de hazır değildim.

"Baban bilge bir adam." Koltuğunda öne eğildi ve ellerini ayrık dizlerinin arasında kavuşturdu. "Craig, nadiren nasihatte bulunurum, nasihat neredeyse her zaman boşa harcanan nefestir ama bugün sana biraz nasihat vereceğim. Henry Thoreau bizim eşyalara sahip olmadığımızı; onların bize sahip olduğunu söylemiş. Her bir yeni nesne; bu bir ev, araba, televizyon ya da bunun gibi havalı bir telefon da olsa sırtımıza, taşımak zorunda olduğumuz bir şeyi daha yüklediğimiz anlamına geliyor. Aklıma Jacob Marley'nin Scrooge'a, 'Bunlar hayattayken taktığım zincirler,' deyişini getiriyor. Bir televizyonum yok çünkü olsa izlerdim, yayınladıkları neredeyse her şey tamamen saçmalık olsa bile. Evde radyom yok çünkü dinlerdim, aslında istediğim tek şey, uzun bir

araba yolculuğunun tekdüzeliğini kırmak için biraz *country* müzik. O benim olursa—" İçinde telefon olan kutuyu işaret etti.

"-onu kesinlikle kullanırım. Postayla on iki farklı dönemsel yayın alıyorum, bu dergiler iş dünyasını ve daha geniş bir âlemin üzücü olaylarını takip etmem için gereken tüm bilgileri içeriyor." Arkasına yaslanıp iç çekti. "İşte. Nasihat vermekle kalmadım, nutuk attım. Yaşlılık pek hain."

"Size sadece bir şey gösterebilir miyim? Hayır, iki."

Bana; bahçıvanına ve temizlikçisine attığını gördüğüm ama o öğleden sonraya dek hiç benden yana çevirmediği o bakışlarından birini yöneltti: delici, şüpheli ve nispeten çirkin bakışlar. Yıllar sonra bunun, algısı yüksek ve şüpheli bir adamın çoğu insanın içini görebildiğine inandığında ve iyi bir şey bulmayı ummadığında attığı bakış olduğunu anlıyorum.

"Bu sadece eski, hiçbir iyilik cezasız kalmaz, lafını doğruluyor. O kazı kazandan büyük ödülü kazanmamış olmanı dilemeye başlıyorum." Tekrar iç çekti. "Eh, hadi, göster bakalım. Ama fikrimi değiştirmeyeceksin."

Öylesine uzak ve soğuk bakışlarla karşılaştıktan sonra haklı olduğunu düşündüm. Sonuçta telefonu babama verecektim. Ama bu kadar ilerlemişken de yola devam ettim. Telefonun şarjı doluydu ve tıkr tıkr işliyordu. Açtım ve ona ikinci sıradaki bir simgeyi gösterdim. Çentikli çizgileri vardı, EKG çıktısına benziyordu. "Şunu görüyor musunuz?"

"Evet, ne yazdığını görüyorum. Ama gerçekten borsa raporlarına ihtiyacım yok Craig. Bildiğin üzere *Wall Street Journal*'e üyeliğim var."

"Tabii," diye ona katıldım, "ama *Wall Street Journal* bunu yapamaz."

Simgeye tıklayıp uygulamayı açtım. Ekranda Dow Jones borsası rakamları görüldü. Bu sayıların ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama yükselip alçalıyorlardı. 14,720 yükselip 14,728 oluyor, sonra 14,704'e düşüyordu, ardından 14,716'ya zıplıyordu. Bay Harrigan'ın gözleri büyüdü. Ağzı açık kaldı. Sanki biri ona sihirli bir değnekle dokunmuştu. Telefonu alıp yüzüne yaklaştırdı. Sonra bana baktı.

“Bu rakamlar *güncel* mi?”

“Evet,” dedim. “Eh, sanırım bir iki dakika geriden geliyor olabilirler, tam olarak bilmiyorum. Telefon bunları Motton’daki yeni telefon kulesinden alıyor. Bu kadar yakında bir kule olduğu için çok şanslıyız.”

Öne doğru eğildi. O istemese de dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. “Yok artık. Eskiden kodamanların evlerinde olan borsa ekranları gibi.”

“Ah, onlardan çok daha iyi,” dedim. “O ekranlar rakamları bazen *saatler* sonra veriyordu. Babam bunu daha dün akşam söyledi. Bu borsa şeyi onu büyüledi, bakmak için sürekli telefonumu alıyor. 1929’da borsanın öyle kötü çökmesinin nedenlerinden birinin de, ekranların, borsaya çok fazla insan girdiği her seferde çok geride kalması olduğunu söyledi.”

“Haklı,” dedi Bay Harrigan. “Birileri son vermeye fırsat bulamadan işler çok ileri gitmişti. Tabii böyle bir şey stokların tükenmesini hızlandırabilir. Söylemesi zor çünkü bu teknoloji hâlâ çok yeni.”

Bekledim. Ona biraz daha anlatmak, onu ikna etmek istiyordum, sonuçta sadece bir çocuktum ama içimden bir ses bana, beklemenin en doğru yol olduğunu söyledi. Dow Jones borsasındaki küçük değişimleri izlemeye devam etti. Gözlerimin önünde bir eğitimden geçiyordu.

“Ama,” dedi bakmaya devam ederken.

“Ama ne Bay Harrigan?”

“Piyasayı gerçekten bilen birilerinin elinde böyle bir şey... büyük ihtimalle çoktan...” Düşünürken sesi giderek azaldı. Sonra, “Bunu bilmem gerekirdi. Emekli olmak buna bahane değil,” dedi.

“Diğer şey de şu,” dedim, daha fazla bekleyemeyecek kadar sabırsızlanmıştım. “Aldığınız bütün dergiler var ya? *Newsweek*, *Financial Times* ve *Fords*?”

“*Forbes*,” dedi, hâlâ ekrana bakarken. Bana doğum günümde aldığım Magic 8 Ball’u inceleyen dört yaşındaki halimi anımsatıyordu.

“Evet, o. Telefonu bir dakikalığına alabilir miyim?”

Gönülsüzce telefonu bana verdi, sonunda onu kafaladığımaya bayağı emindim. Memnundum ama aynı zamanda kendimden biraz utanıyordum. Evcil bir sincap elinden fındık almaya geldiğinde onun kafasına vuran bir adam gibi hissediyordum.

Safari’yi açtım. Bugün olduğundan çok daha ilkeldi ama gayet güzel çalışıyordu. Google arama kısmına *Wall Street Journal* yazdım ve birkaç saniye sonra ana sayfası açıldı. Manşetlerden biri şuydu: COFFEE COW KAPANACAĞINI DUYURDU. Ekranı ona çevirdim.

Baktı, sonra içeri girdiğimde postalarını koyduğum, rahat koltuğunun yanındaki masadan gazeteyi aldı. İlk sayfaya baktı. “Burada öyle bir şey yok,” dedi.

“Çünkü o dünün gazetesi,” dedim. Eve girerken kutusundaki postaları alırdım hep ve *Journal* da her zaman diğer şeylerin etrafına sarılmış, bir lastikle tutturulmuş olurdu. “Bir gün sonra alıyorsunuz. Herkes öyle alıyor.” Tatil dönemlerinde iki gün sonra geliyordu, hatta bazen üç. Bunu ona söylememe gerek yoktu; kasım ve aralık ayları boyunca durmaksızın bu mesele yüzünden homurdanıyordu.

“Bu, bugünün mü?” diye sordu ekrana bakarak. Sonra yukardaki tarihi kontrol edip, “Evet, öyle!” dedi.

“Tabii,” dedim. “Bayat haberlerin yerine tazeleri koyarlar, değil mi?”

“Buna göre kapanan yerlerin bir haritası varmış. Onu nasıl bulacağımı gösterebilir misin?” Sesinde tam bir açgözlülük vardı. Biraz korkmuştum. Scrooge ve Marley’den söz etmişti; kendimi *Fantasia*’daki, süpürgeleri uyandırmak için tam olarak anlamadığı bir büyü yapan Mickey Mouse gibi hissediyordum.

“Kendiniz yapabilirsiniz. Sadece parmağınızla ekranı yukarı itin, şöyle.”

Nasıl yapılacağını gösterdim. Başta çok hızlı yaptı ve çok uzağa gitti ama sonra işin numarasını çözdü. Babamdan daha hızlı hatta. Doğru sayfayı buldu. “Şuna bak,” dedi şaşırarak. “Altı yüz mağaza! Sana bu işin kırılğanlığından bahsederken ne dediğimi anlıyor musun...” Küçük haritaya bakarken sesi giderek kısıldı.

“Güney. Kapanan yerlerin çoğu güneyde. Güney öncüdür, Craig, neredeyse her zaman... Sanırım New York’u aramam gerekiyor. Piyasa yakında kapanır.” Ayağa kalkmak için hareketlendi. Normal telefonu odanın öbür ucundaydı.

“Buradan arayabilirsiniz,” dedim. “Zaten esas bunun için var bu alet.” En azından o zamanlar öyleydi. Telefon simgesine tıkladım, tuş takımı çıktı. “İstediğiniz numarayı çevirin. Parmığınızla tuşlara dokununuz.”

Karmakarışık olmuş beyaz kaşlarının altındaki parlak mavi gözleriyle bana baktı. “Bunu bu dağın tepesinden yapabilir miyim?”

“Evet,” dedim. “Yeni kule sayesinde çok iyi çekiyor. Dört barınız var.”

“Bar mı?”

“Boş verin, sadece arayın. Konuşurken sizi yalnız bırakayım, sadece işiniz bittiğinde pencereden el-”

“Gerek yok. Uzun sürmeyecek, mahremiyete ihtiyacım yok.”

Dikkatlice, bir patlamaya neden olmayı bekliyormuş gibi numaralara dokundu. Sonra aynı dikkatle iPhone’u kulağına götürdü, yaptıklarını onaylamam için bana bakıyordu. Ona cesaret vermek için başımı salladım. Dinledi, biriyle konuştu (başta çok yüksek sesle konuşmuştu) ve sonra, kısa bir beklemenin ardından başka biriyle konuştu. Sonuç olarak Bay Harrigan tüm Coffee Cow hisselerini satarken oradaydım, bu kim bilir kaç bin dolarlık bir işlemdi.

İşi bitirdiğinde ana ekrana nasıl döneceğini kendisi çözdü. Oradan tekrar Safari’yi açtı. “Burada *Forbes* da var mı?”

Baktım. Yoktu. “Ama *Forbes*’da olduğunu bildiğiniz bir makaleyi ararsanız, büyük ihtimalle bulabilirsiniz çünkü mutlaka birileri paylaşmıştır.”

“Paylaşmış mıdır?”

“Evet, bir şey hakkında bilgi edinmek isterseniz Safari bunu sizin için arar. Sadece *Googlelamanız* gerekir. Bakın.” Koltuğunun yanına gittim ve arama çubuğuna *Coffee Cow* yazdım. Arama motoru kelimeyi taradı ve sonra, Bay Harrigan’ın komisyoncusunu

aramasına neden olan *Wall Street Journal* makalesi de dâhil olmak üzere bir sürü site kustu.

"Şuna da bak," dedi şaşırarak. "Bu internet."

"Eh, evet," dedim, *yapma ya*, diye düşünerek.

"Dünya çapında ağ."

"Evet."

"Bu ne kadar süredir var?"

Bunları senin bilmen lazım, diye düşündüm. Büyük bir iş insanı-sın, emekli olsan bile bunları bilmen gerekir, sonuçta hâlâ ilgileniyorsun.

"Tam olarak ne kadar zamandır var olduğunu bilmiyorum ama insanlar sürekli internette. Babam, öğretmenlerim, polisler... herkes, gerçekten." Altını çizerek ekledim: "Sizin şirketleriniz de Bay Harrigan."

"Ah ama artık benim değil. Birazını biliyorum, Craig, televizyon izlemesem de bazı televizyon programlarını biraz bildiğim gibi. Gazete ve dergilerde yer alan teknoloji haberlerini es geçme gibi bir eğilimim var çünkü ilgimi çekmiyor. Bowling salonları ya da film dağıtım ağları hakkında konuşmak istersen, o başka bir konu. Elimi bu meselelerden çekemiyorum."

"Evet ama görmüyor musunuz... o işler için bu teknoloji *kullanılıyor*. Ve teknolojiyi anlamazsanız..."

Nasıl bitireceğimi bilmiyordum, en azından kibarlık sınırının dışına çıkmadan... ama anlaşılan o biliyordu. "Geride kalırım. Bunu diyorsun."

"Sanırım bir önemi yok," dedim. "Sonuçta emekli oldunuz."

"Ama *aptal* olduğumun düşünülmesini de istemem," dedi ve kısmen coşkuyla ekledi: "Sence onu arayıp Coffee Cow hisselerini satmasını söylediğimde Chick Rafferty şaşırdı mı? Hiç şaşırmadı çünkü hiç şüphesiz yarım düzine diğer büyük müşterisi de telefon açıp ona aynını yapmasını söyledi. Bazıları da şüphesiz içerden bilgi alan insanlardı. Ancak diğerleri New York'ta ya da New Jersey'de yaşayan ve *Journal*'ı yayımlandığı gün alıp haberi bu şekilde öğrenenlerdir. Tanrı'nın unuttuğu bu dağlık yere saklanan benim aksime."

Bir kez daha buraya en baştan ne diye geldiğini merak ettim; kasabada akrabası falan yoktu ama o an sormanın zamanı değilmiş gibi geldi.

"Kibirli davranmış olabilirim." Bunun üzerine derin derin düşündü ve gerçekten gülümsedi. Bu, soğuk bir günde yoğun bir bulut tabakasının ardından güneşin doğmasını izlemek gibi bir şeydi. "Kibirli *davrandım*." iPhone'u havaya kaldırdı. "Sonuç olarak bunu alacağım."

Dilimin ucuna gelen ilk kelime *teşekkürler*'di ama bu tuhaf olurdu. Sadece, "Güzel. Sevindim," dedim.

Duvardaki Seth Thomas saate bir göz attı (sonra da bunu iPhone'daki zamanla karşılaştırdı, bunu görmek beni eğlendirmişti). "Konuşmakla çok zaman geçirdik, neden bugün sadece bir bölüm okumuyoruz?"

"Bana uyar," dedim, gerçi memnuniyetle daha uzun süre kalıp iki, hatta üç bölüm okuyabilirdim. Frank Norris diye bir adamın yazdığı *Ahtapot* kitabının sonuna yaklaşıyorduk ve ben neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Eski moda bir kitaptı ama yine de bir sürü heyecanlı şeyle doluydu.

Kısaltılmış seansı bitirdiğimizde Bay Harrigan'ın evindeki birkaç bitkiyi suladım. Bu her zaman günümün son işi oluyor ve sadece birkaç dakikamı alıyordu. Ben bitkileri sularken onun telefonla oynadığını, kapatıp açtığını gördüm.

"Sanırım bu şeyi kullanacaksam bana bunu *nasıl* yapacağımı da göstersen iyi olur," dedi. "İlk olarak kapanmasına nasıl engel olacağımı göster. Bakıyorum da şarjı şimdiden azalmaya başlamış."

"Çoğunu kendi başınıza çözebilirsiniz," dedim. "Bayağı kolay. Şarj etmeye gelince kutusunda bir kablosu var. Duvardaki prize takmanız yeterli. Size birkaç şey daha gösterebilirim, eğer--"

"Bugün olmaz," dedi. "Yarın belki."

"Tamam."

"Bir sorum daha var ama. Neden Coffee Cow hakkındaki o makaleyi okuyabildim ve kapatılacak yerlerin haritasına bakabildim?"

Aklıma ilk gelen şey Hillary'nin okulda daha yeni gördüğümüz Everest Dağı'na tırmanmak hakkındaki soruya verdiği cevaptı: *Çünkü orada*. Ama bunu bilmişlik sayabilirdi, ki zaten biraz öyleydi de. Bu yüzden, "Anlamadım," dedim.

"Gerçekten mi? Senin gibi zeki bir çocuk? Düşün, Craig, düşün. İnsanların iyi para verdiği bir şeyi biraz önce bedavaya okudum. *Journal* için üyelik ücretiyle bile, ki gazete bayilerinden çok daha ucuzdur, bir sayı için doksan sent kadar bir para veriyorum. Ama bununla..." Telefonunu bunun üzerinden pek de uzun yıllar geçmeden binlerce çocuğun *rock* konserlerinde kaldıracağı gibi kaldırdı. "Şimdi anlıyor musun?"

Böyle deyince tabii ki anlamıştım ama verecek bir cevabım yoktu. Kulağa-

"Salakça geliyor, değil mi?" diye sordu, ya yüzümü ya aklımı okuyarak. "İşe yarar bir bilgiyi öylece sunmak başarılı iş uygulamaları hakkında bildiğim her şeye aykırı düşünüyor."

"Belki..."

"Belki ne? Bana anladıklarını anlat. Dalga geçmiyorum. Belli ki bu konuda benden daha çok şey biliyorsun, o yüzden bana ne düşündüğünü söyle."

Fryeburg Çiftçilik Fuarı'nı düşünüyordum, babam ve ben her yıl ekim ayında bir ya da iki kez oraya giderdik. Genelde yolun aşağısından arkadaşım Margie'yi de alırdık. Margie ve ben oyuncaklara binerdik, sonra çörek ve sosis yerdik, ardından babam bizi yeni traktörlere bakmaya sürüklerdi. Sergi alanına ulaşmak için devasa Tombala çadırının önünden geçmek gerekiyordu. Bay Harrigan'a, elinde bir mikrofonla çadırın önünde duran, gelip geçenlere ilk oyunun bedava olduğunu söyleyen adamı anlattım.

Bunu bir süre düşündü. "Bir tür yeşil ışık? Sanırım bu, bir noktaya kadar mantıklı. Sadece bir makaleye ya da iki üç tanesine bakabildiğini söylüyorsun, sonra makine... ne? Seni engelliyor mu? Oynamak istiyorsan para vermek zorunda olduğunu mu söylüyor?"

"Hayır," diye kabul ettim. "Sanırım sonuçta tam olarak Tombala çadırı gibi değil çünkü istediğin kadar şeye bakabiliyorsun. En azından benim bildiğim kadarıyla."

"Ama bu çok saçma. Bedava örnek vermek bir şey ama bütün *dükkânı* vermek..." Burnundan güldü. "Bir *reklam* bile yoktu, fark ettin mi? Reklamlar, gazete ve dönemsel yayınlar için çok büyük bir gelir kaynağıdır. Çok büyük."

Telefonu eline aldı, şimdi boş olan ekrandaki yansımasına baktı, sonra geri koydu ve yüzünde keyifsiz, ekşi bir gülümsemeyle bana baktı

"Burada devasa bir hatayla karşı karşıya olabiliriz Craig. Böyle bir şeyin uygulamada yaratacağı durumları, dallanıp budaklanacak sonuçları benden daha iyi anlamayan birilerinin hatasıyla. Ekonomik bir sarsıntı yaklaşıyor olabilir. Hatta benim bildiğim kadarıyla çoktan geldi bile. Bilgiyi nasıl aldığımızı, ne zaman aldığımızı, nereden aldığımızı ve dolayısıyla dünyaya nasıl baktığımızı değiştirecek bir sarsıntı bu." Duraksadı. "Ve onunla nasıl başa çıkacağımızı da tabii."

"Ben takip edemedim," dedim.

"Şu açıdan bak. Bir köpek alırsan ona tuvaletini dışarı yapmayı öğretmen gerekir, değil mi?"

"Evet."

"Evcilleştirilmemiş bir köpeğin olsa oturma odasına sıçtığı için ona bir ödül maması verir miydin?"

"Tabii ki hayır," dedim.

Başını salladı. "Bu ona öğrenmesini istediğin şeyin tam tersini öğretmek olurdu. Mesele ticaret olunca, Craig, çoğu insan evcilleştirilmesi gereken köpekler gibidir."

Bu görüş pek hoşuma gitmemişti, bugün de gitmiyor. Bence ceza/ödül meselesi Bay Harrigan'ın servetini nasıl kazandığı hakkında çok şey söylüyor. Ama o anda bir şey demedim. Onu yepyeni bir gözle görüyordum. Yeni bir keşif gezisindeki eski bir kâşif gibiydi ve anlattıklarını dinlemek büyüleyiciydi. Bana gerçekten bir şey öğretmeye çalıştığını da sanmıyorum. Kendisi öğreniyordu ve seksenlerinin ortasındaki bir adama göre de bunu oldukça hızlı yapıyordu.

"Bedava örnekler iyidir ama insanlara bedava çok fazla şey verirken -bu ister kıyafet, ister yiyecek, ister bilgi olsun- beklen-

tiye girerler. Yere kakasını yapıp sonra da gözünün içine bakan, 'Bana bunun sorun olmadığını öğrettin,' diye düşünen köpekler gibi. Ben *Wall Street Journal*... ya da *Times*... hatta lanet *Reader's Digest* olsam... bu alet ödümü koparırdı." iPhone'u tekrar eline aldı; artık pek bırakmak istemiyor gibiydi. "Kırılmış bir su borusu gibi ama su yerine bilgi püskürten bir boru. Bahsettiğimiz şeyin sadece bir telefon olduğunu sanıyordum ama şimdi anlıyorum... ya da anlamaya başlıyorum..."

Başını, içinde ne varsa boşaltmak istercesine iki yana salladı.

"Craig, ya geliştirilmekte olan yeni ilaçlarla ilgili özel bilgiye sahip biri, test sonuçlarını bütün dünyanın okuması için bu şeye koymaya karar verirse? Upjohn ya da Unichem'e milyonlarca dolara patlayabilir bu. Ya da muhalif birinin devlet sırlarını ortaya dökmeye karar verdiğini düşün?"

"Tutuklanmazlar mı?"

"Belki. Büyük ihtimalle. Ama ne derler bilirsin, dış macunu tüpten bir kere çıktı mı... falan filan. Neyse, boş ver. Eve gitsen iyi olur, yoksa akşam yemeğine geç kalacaksın."

"Çıkıyorum."

"Hediye için tekrar teşekkürler. Büyük ihtimalle çok kullanmayacağım ama bu konuda düşünmeye niyetliyim. En azından elimden geldiğince. Beynim eskisi gibi tıkr tıkr işlemiyor."

"Bence hâlâ bayağı iyi işliyor," dedim ve ona yağ çekmeye de çalışmıyordum. Neden haberlerin ve YouTube videolarının yanında reklam yoktu? İnsanlar reklamlara da bakardı, değil mi? "Ayrıca babam, önemli olan düşünmektir, der hep."

"Uyulmaktan ziyade lafta kalan bir söz," dedi. Yüzümdeki kafası karışmış ifadeyi görünce, "Boş ver. Yarın görüşürüz Craig," diye ekledi.

...

O yılın son karından kalan koca parçaları tekmeleye tekmeleye tepeden aşağı inerken Bay Harrigan'ın dediklerini düşündüm: İnternetin su yerine bilgi püskürten kırık bir su borusu gibi olmasını. Bu, babamın dizüstü bilgisayarı için de, okuldaki ve ülkenin her yanındaki bilgisayarlar için de geçerliydi. Hatta dünyanın her

yanındaki. iPhone onun için hâlâ yeni olsa ve nasıl açacağını bile ancak çözebilse de Bay Harrigan işlerin –en azından onun bildiği anlamda işlerin– her zamanki gibi devam etmesi için kırık borunun tamir edilmesi gerektiğini çoktan anlamıştı. Emin değilim ama sanırım ödeme duvarını daha bu terim uydurulmadan bir iki yıl önce öngörmüştü. Tabii o zaman ben bunu bilmiyordum, sonradan yazılım kırma olarak yaygınlaşan, kısıtlı işlemleri açmanın yolunu da bilmediğim gibi. Ödeme duvarları geldi ama o zamana kadar insanlar her şeye bedavaya ulaşmaya alışmıştı, şimdiyse paraları sökülmelerinin istendiği için duruma içerliyorlardı. *New York Times* ödeme duvarıyla karşılaşanlar onun yerine (genelde bir sinirle) habercilikleri o kadar iyi olmasa da (tabii “göğüs yanı dekoltesi” denen yeni bir moda akımını öğrenmek istemiyorsanız) CNN ya da *Huffington Post* gibi sitelere çeviriyorlardı rotayı. Bay Harrigan bu konuda kesinlikle haklı çıkmıştı.

O gece akşam yemeğinden sonra, bulaşıklar yıkanıp kaldırılınca babam masadaki dizüstü bilgisayarını açtı. “Yeni bir şey buldum,” dedi. “[previewsonline.com](http://www.previewsonline.com) diye bir site, yeni gelecek filmlerin tanıtımlarını izleyebiliyorsun.”

“Gerçekten mi? Hadi biraz izleyelim!”

Sonraki yarım saat boyunca, normal şartlarda görmek için sinemaya gitmek zorunda kalacağımız film tanıtımlarını izledik.

Bay Harrigan bunu duysa saçını başını yolardı. Kalan azıcık saçını yani.

...

2008’in Mart ayının o gününde Bay Harrigan’ın evinden dönerken bir konuda yanıldığına bayağı emindim. *Büyük ihtimalle çok kullanmayacağım*, demişti ama Coffee Cow’un kapanacak kısımlarını gösteren haritaya bakarken yüzünde beliren ifadeyi fark etmiştim. New York’taki birini aramak için yeni telefonunu ne kadar hızlı kullandığını da. (Sonradan bu kişinin komisyoncusu değil, hemen her işine bakan ve tüm işlerini yöneten avukatı olduğunu öğrendim.)

Haklı da çıktım. Bay Harrigan o telefonu çokça kullandı. Altmış yıl uzak durduktan sonra denemek için konyaktan bir yu-

dum alınca neredeyse bir gecede tatlı birer alkoliğe dönüşen hiç evlenmemiş yaşlı teyzeler gibiydi. Çok geçmeden iPhone en sevdiği koltuğun yanındaki masanın üzerinde sabit bir yer edindi, öğleden sonraları evine gittiğimde hep masada duruyordu. Tanrı bilir kaç kişiyi aradı, beni neredeyse her gece yeni cihazının yapabildikleri hakkında öyle ya da böyle bir soru sormak için aradığını biliyordum mesela. Bir keresinde telefonun, çok bölmeli bir konsola benzediğini söylemişti, o kadar çok çekmece, gizli göz ve bölmeyle doluydu ki bir şeyleri gözden kaçırmak kolaydı.

Çoğu göz ve bölmeyi (çeşitli internet kaynaklarının da yardımıyla) kendi başına buldu ama ben de ona en başında çok yardımcı oldum, olanak sunduğumu da söyleyebiliriz tabii. Gelen çağrılarda çalan aşırı tiz ksilofon sesinden nefret ettiğini söylediğinde telefon zil sesini Tammy Wynette'in "Stand by Your Man" şarkısından bir kesite çevirdim. Bay Harrigan bunu çok havalı buldu. Ona, öğleden sonra kestirdiği sırada kimsenin rahatsız etmemesi için telefonu nasıl sessize alacağını, alarmı nasıl kuracağını, cevap vermek istemediği zamanlarda karşı tarafın duyacağı mesajı nasıl kaydedeceğini gösterdim. (Onunki kısa ve öz mesaj denen şeye örnek niteliğindeydi: "Telefonuma şu an cevap vermiyorum. Uygun düşerse sizi geri arayacağım.") Günlük şekerlemesinden önce sabit hattının da fişini çekmeye başladı, sabit telefonu gittikçe daha da az prizde bıraktığını fark etmiştim. Bana on yıl önce SMS dediğimiz mesajlar attı. Telefonla evinin arkasındaki bir yerde yetişen mantarların fotoğraflarını çekti ve ne olduklarının belirlenmesi için e-postayla bir yerlere gönderdi. Not kısmına notlar aldı ve en sevdiği *country* şarkıcıların videolarını keşfetti.

"Bu sabah George Jones videoları izleyerek bir saatlik güzelim yaz ışığını boşa harcadım," dedi bana o yılın ilerleyen günlerinden birinde, utanç ve gurur karışımı tuhaf bir ifadeyle.

Bir keresinde, neden gidip kendine bir dizüstü bilgisayar almadığını sordum. Telefonda yapmayı öğrendiği her şeyi orada da yapabilirdi, hem de daha büyük ekranda, Porter Wagoner'ın mücevherle donanmış halini tüm görkemiyle görebilirdi. Bay Harrigan sadece başını iki yana sallayıp güldü. "Git başımdan, seni

şeytan. Sanki bana marihuana içmeyi ve bundan zevk almayı öğretmişsin de üstüne, 'Otu sevdiysen eroine *gerçekten* bayılırsın,' diyorsun şu anda. Hiç sanmıyorum Craig. Bu, bana yeter." Telefonu uyuyan küçük bir hayvanı sever gibi sevgiyle okşadı. Sonunda evcilleştirilmiş bir köpek de diyebiliriz.

• • •

2008 sonbaharında *Atları da Vururlar'ı* okuduk, bir öğleden sonra Bay Harrigan okumayı birden kestiğinde (tüm o dans maratonlarının çok yorucu olduğunu söylemişti) Bayan Grogan'ın bir tabak yulaflı kurabiye bıraktığı mutfğa gittik. Bay Harrigan bastonlarıyla topallayarak ağır ağır yürüyordu. Ben de düşerse onu tutma niyetiyle arkasından gidiyordum.

Homurdanıp yüzünü buruşturarak oturdu ve kurabiyelerden birini aldı. "Canım Edna," dedi. "Bu kurabiyeleri seviyorum, bağırsaklarımı da çalıştırıyorlar. İkimize de birer bardak süt koy, olur mu Craig?"

Süt koyarken ona sormayı sürekli unuttuğum soru yeniden aklıma geldi. "Buraya neden taşındınız Bay Harrigan? Herhangi bir yerde yaşayabilirdiniz."

Süt bardağını alıp her zamanki gibi şerefe kadeh kaldırdı, ben de aynı şekilde karşılık verdim. "Sen olsan nerede yaşardın Craig? Dedğin gibi herhangi bir yerde yaşayabilecek olsaydın?"

"Belki filmler çektikleri Los Angeles'ta. Çekim ekibinde bir iş bulup oradan yükselebilirdim." Sonra ona büyük bir sırrımı söyledim. "Belki filmler için senaryo yazarlığı yaparım."

Bana gülebileceğini düşünmüştüm ama bunu yapmadı. "Eh, sanırım birilerinin bunu yapması gerekiyor, neden sen olmaya-sın? Peki, evini hiç özlemez miydin? Babanın yüzünü görmek, annenin mezarına çiçek götürmek istemez miydin?"

"Ah, geri gelirdim," dedim ama sorusu, annemden bahsetmesi duraksamama neden olmuştu.

"Yeni bir sayfa açmak istedim," dedi Bay Harrigan. "Tüm hayatını şehirde geçirmiş biri olarak -Brooklyn'de büyüdüm, orası... bilmiyorum, bir çeşit saksı bitkisine dönüşmeden önce- son yıllarımda New York'tan uzaklaşmak istedim. Taşrada bir yerlerde

yaşamak istedim ama Camden, Castine, Bar Harbor gibi turistik yerlerde değil. Yolların hâlâ asfaltsız olduğu bir yer olsun istedim.”

“Eh,” dedim, “kesinlikle doğru yere gelmişsiniz.”

Güldü ve bir kurabiye daha aldı. “Dakota’yı düşündüm, biliyor musun... ve Nebraska’yı... ama sonuç olarak buralara gitmemin biraz fazla uçuk olabileceğine karar verdim. Asistanımdan bana Maine, New Hampshire ve Vermont’taki kasabaların resimlerini getirmesini istedim ve burada karar kıldım. Tepe yüzünden. Her taraf manzara ama *olağanüstü* manzaralar değil. Olağanüstü manzaralar turist çekebilir, ki bu da benim en istemediğim şey. Buradan hoşlanıyorum. Huzurundan hoşlanıyorum, komşular dan hoşlanıyorum ve senden hoşlanıyorum Craig.”

Bunu söylemesi beni mutlu etmişti.

“Bir şey daha var. Benim çalışma hayatım hakkında ne kadar şey okudun, bilmiyorum ama okuduysan ya da gelecekte okursan çoğu kişinin, kıskanç ve kör cahil insanların ‘başarı basamakları’ dediği şeyleri tırmanırken acımasız davrandığımı düşündüklerini göreceksin. Bu fikir tamamıyla yanlış sayılmaz. Düşmanlar edindim, bunu kabul ediyorum. İş hayatı Amerikan futbolu gibidir Craig. Gol çizgisine ulaşmak için birini devirmen gerekiyorsa bunu yapsan iyi edersin çünkü aksi halde en başından o üniformayı giyip sahaya çıkmaman gerekir. Ama oyun bittiğinde –ki elimi hâlâ çekmemiş olsam da benim için oyun bitti– üniformanı çıkarıp eve gidersin. Burası artık benim evim. Tek dükkânı ve sanıyorum yakında kapanacak olan tek okuluyla Amerika’nın bu sıradan kasabası benim evim. İnsanlar artık ‘bir şeyler içmek için’ bana ‘uğramıyor.’ Her zaman ama *her zaman* benden bir şeyler isteyen insanlarla iş yemeklerine katılmak zorunda değilim. Yönetim kurulu toplantılarına davet edilmiyorum. Beni ölümüne sıkkan yardım faaliyetlerinde yer almak zorunda değilim ve 51. Cadde’de çöpleri alan çöp kamyonunun sesiyle sabahın beşinde uyanmama gerek yok. Buraya, Elm Mezarlığı’na, İç Savaş askerlerinin arasına gömüleceğim, üstelik iyi bir yer bulmak için bir mezarlık işleri amirinin karşısında otoritemi kullanmak ya da ona

rüşvet vermek zorunda da kalmayacağım. Bunlardan herhangi biri durumu açıklıyor mu?”

Hem açıklıyor hem açıklamıyordu. Benim için baştan sona ve hatta sondan sonra da bir gizemdi Bay Harrigan. Ama belki de bu söyledikleri her zaman doğrudur. Bence çoğu zaman yalnız yaşıyoruz. Onun gibi tercihen ya da sadece dünya bu şekilde yaratıldığı için. “Kısmen,” dedim. “En azından Kuzey Dakota’ya taşınmamışsınız. Buna sevindim.”

Gülümsedi. “Ben de. Bir kurabiye daha al, eve giderken yersin, babana da selam söyle.”

• • •

Altı sınıflı, küçük Harlow okulumuz gittikçe azalan ve artık pek bir destek sağlamayan vergi tabanı yüzünden 2009 Haziran ayında kapandı ve kendimi, sekizinci sınıfı Androscoggin Nehri’nin diğer tarafında, sadece on iki yerine yetmiş sınıf arkadaşıyla Gates Falls Ortaokulu’nda okuma ihtimaliyle karşı karşıya buldum. Bu, bir kızla ilk kez öpüştüğüm yazdı, Margie değil de onun en iyi arkadaşı Regina’yla. Aynı zamanda Bay Harrigan’ın öldüğü yazdı. Onu bulan kişi de bendim.

Etrafta dolaşmakta gittikçe daha da zorlandığını biliyordum, nefesinin daha sık tıklandığını, artık en sevdiği sandalyesinin yanında tuttuğu oksijen tüpü sayesinde soluk alabildiğini biliyordum ama biraz önce varlığını kabul ettiğim bu sorunlar dışında ölümüne işaret eden bir uyarı yoktu. Bir önceki gün de diğer günler gibiydi. *McTeague*’den iki bölüm okudum (Frank Norris’in bir kitabını daha okuyabilir miyiz diye sormuştum ve Bay Harrigan da bunu uygun bulmuştu), Bay Harrigan e-postalarına bakarken evdeki bitkilerini suladım.

Başını kaldırıp bana baktı ve “İnsanlar farkına varmaya başladı,” dedi.

“Neyin?”

Telefonunu kaldırdı. “Bunun. Gerçekten ne anlama geldiğinin. Neler yapabileceğinin. Arşimet, ‘Bana yeterince uzun bir kaldıraç verin, dünyayı yerinden oynatayım,’ demiş. Bu o kaldıraç.”

“Güzelmiş,” dedim.

"Biraz önce üç ürün reklamı ve nereyse bir düzine siyasi teşvik e-postası sildim. E-posta adresimin etrafa yayıldığından şüphem yok, aynı dergilerin, abonelerinin adreslerini satması gibi."

"İyi ki kim olduğunuzu bilmiyorlar," dedim. Bay Harrigan'ın e-posta mahlası (mahlas kullanmak çok hoşuna gidiyordu) korsankralı'dı.

"Birileri aramalarımı izliyorsa adımları bilmelerine gerek yok. İlgilerimi keşfedip beni ona göre bir şeylere yönlendirebilirler. Adımın onlar için hiçbir önemi yok. Mühim olan, ilgi alanlarım."

"Evet, istenmeyen postalar sinir bozucu," dedim. Sulama kabını boşaltıp vestiyere koymak üzere mutfığa gittim.

Geri döndüğümde Bay Harrigan ağzına ve burnuna oksijen maskesini yerleştirmiş derin nefesler alıyordu.

"Bunu doktordan mı aldınız?" diye sordum. "Bunu, yani, reçeteye mi verdi size?"

Maskeyi indirip, "Benim doktorum yok. Seksenlerinin ortasındaki adamlar istedikleri kadar konserve et yiyebilirler ve artık doktora ihtiyaç duymazlar, tabii kanser değillerse. O durumda da doktor ancak ağrı kesici ilaçlar yazdırmaya yarar," dedi. Aklı başka yerdeydi. "Amazon'u hiç düşündün mü Craig? Nehir değil, şirket olanı."

Babam bazen Amazon'dan bir şeyler alırdı ama hayır, Amazon'u hiç gerçekten düşünmemiştim. Bay Harrigan'a bunları söyledim ve neyi kastettiğini sordum.

McTeague'in Modern Library baskısını gösterdi. "Bu Amazon'dan geldi. Telefonumdan kredi kartımla sipariş ettim. O şirket sadece kitaplar içindi. Aile şirketinin biraz daha gelişmiş bir haliydi aslında ama yakında Amerika'daki en büyük ve en güçlü şirketlerden biri olabilir. Gülümseyen logoları aynı arabalardaki Chevrolet amblemi ya da telefonlardaki şunlar gibi her yerde karşımıza çıkacak." Telefonunu kaldırıp ısırılmış elmayı gösterdi. "İstenmeyen postalar sinir bozucu mu? Evet. Amerika ticaretinin sürekli olarak çoğalıp her tarafa yayılan hamamböceklerine mi dönüşüyorlar? Evet. Çünkü istenmeyen postalar işe yarıyor Craig. Tarlayı sürüyorlar. Çok da uzak olmayan bir gele-

cekte istenmeyen postalar siyasi seçimlerin sonucunu belirleyebilir. Daha genç bir adam olsam, bu yeni gelir akışını taşaklarından yakalar..." Elllerinden birini yumruk yaptı, artrit yüzünden ancak gevşek bir yumruk olmuştu ancak ben ne demeye çalıştığını anlamıştım. "... ve sıkardım." Arada bir gördüğüm o bakış, beni onun kara kaplı defterinde olmadığıma sevindiren o bakış gözlerine yerleşti.

"Daha senelerce buralarda olacaksınız," dedim, ne mutlu ki son konuşmamızı yaptığımızın farkında değildim.

"Belki öyle, belki de değil ama sana bir kez daha beni bunu almaya ikna ettiğin için ne kadar mutlu olduğumu söylemek istiyorum. Bana düşünecek bir şey verdi. Geceleri uyuyamadığımda bana iyi bir eşlikçi oldu."

"Sevindim," dedim ve gerçekten sevinmişim. "Gitmem gerekiyor. Yarın görüşürüz Bay Harrigan," dedim.

Dediğimi yapıp onu gördüm ama o beni görmedi.

...

Her zamanki gibi vestiyerin yanındaki kapıyı kendim açıp içeri girdim ve "Selam, Bay Harrigan, ben geldim," diye seslendim.

Cevap gelmedi. Büyük ihtimalle banyodadır diye düşündüm. İçerde düşmemiş olmasını umdum çünkü o gün Bayan Grogan'ın izin günüydü. Oturma odasına gidip onu koltuğunda otururken görünce rahatladım; oksijen tüpü yerde, iPhone ve *McTeague* yanındaki masadaydı. Sadece çenesi göğsüne düşmüştü ve bir tarafına doğru hafifçe kaymıştı. Uyuyor gibi görünüyordu. Eğer uyuyorsa öğleden sonra bu kadar geç saatte bunu ilk kez yapıyordu. Öğle yemeğinden sonra bir saat kestirirdi, ben geldiğimde ise her zaman çok neşeli ve canlı olurdu.

Bir adım daha yaklaştım ve gözlerinin tamamen kapalı olmadığını gördüm. İrislerinin alt kısmını görebiliyordum ama mavisini artık o kadar da keskin görünmüyordu. Sisli, solgundu. Bu noktada korkmaya başladım.

"Bay Harrigan?"

Ses yoktu. Kavuşturduğu boğum boğum elleri gevşekçe kuşağında duruyordu. Bastonlarından biri duvara dayalıydı ama diğeri yerdeydi, sanki onu almak için uzanmış da başaramayıp devirmişti. Oksijen maskesinin düzenli tıslamasını duyabildiğimi fark ettim ama nefesinin hafif hırıltısı yoktu, bu sese o kadar alışmıştım ki artık nadiren dikkatimi çekiyordu.

“Bay Harrigan, iyi misiniz?”

İki adım daha attım ve onu sarsıp uyandırmak için uzandım, sonra elimi çektim. Daha önce hiç l birini görmemiştim ama o an gerçekten bir ölüye bakıyor olabileceğimi düşündüm. Yine uzandım ve bu sefer ödleklik etmedim. Onu omzundan tuttum (gömleğinin altında ürkütücü bir biçimde bir deri bir kemik kalmıştı) ve şöyle bir sarstım.

“Bay Harrigan, uyanın!”

Bir eli kuağından düştü ve bacaklarının arasında sallandı. Bir tarafa doğru biraz daha kaydı. Dudaklarının arasından sararmış dişlerinin bir kısmını görebiliyordum. Yine de kimseyi aramadan önce sadece bilinçsiz ya da baygın olmadığından kesinlikle emin olmam gerektiğini düşündüm. Çok kısa ama çok net bir anım vardı, annemin bana yok yere yanlış haber yayan bir çocuğun hikâyesini okuduğu bir zamandan...

Uyuşmuş bacaklarımla koridordaki, Bayan Grogan’ın tazeleme odası dediği banyoya gittim ve Bay Harrigan’ın rafta tuttuğu el aynasını alıp geldim. Aynayı ağzının ve burnunun önüne tuttum. Ilık nefesi aynayı buğulamadı. O zaman anladım (gerçi geri dönüp bakınca o el kuağından düşüp bacaklarının arasında sallandığında anladığıma bayağı eminim). Oturma odasıındaydım ve yanımda l bir adam vardı, ya uzanıp beni yakalarsa? Tabii ki bunu yapmazdı, benden hoşlanıyordu ama –daha dn! hayattayken!– daha genç bir adam olsa bu yeni gelir akışını taşaklarından yakalayıp sıkacağını söylediğinde gözlerinde beliren o bakışı hatırladım. Ve bunu göstermek için yumruğunu nasıl sıktığını...

Çoğu kişinin acımasız davrandığımı dşndiğni göreceksin, demişti.

Ölü insanlar uzanıp öylece birini yakalamazdı, korku filmlerindekiler hariç tabii, bunu biliyordum, ölü insanlar acımasız olmazdı, ölü insanlar hiçbir şey olmazdı, yine de arka cebimden telefonumu çıkarırken ondan uzaklaştım ve babamı ararken gözlerimi ondan ayırmadım.

Babam büyük ihtimalle haklı olduğumu söyledi ama her ihtimale karşı bir ambulans gönderecekti. Bay Harrigan'ın doktoru kimdi, biliyor muydum? Bir doktoru olmadığını söyledim (dişlerine bakınca dişçisi olmadığı da hemen anlaşıyordu). Bekleyeceğimi söyledim ve öyle de yaptım. Ama dışarda bekledim. Ayrılmadan önce sallanan elini alıp tekrar kucağına koymayı düşündüm. Neredeyse yapacaktım da ama ona bir türlü dokunamadım. Teni çok soğuk olacaktı.

Onun yerine iPhone'unu aldım. Bu tam olarak çalmak sayılmazdı. Bence yastan dolayıydı çünkü onu kaybettiğimi yavaş yavaş anlıyordum. Ona ait olan bir şeyi saklamak istemiştım. Önem verdiği bir şeyi.

...

Sanırım kilisemizde düzenlenen en büyük cenaze onunkiydi. Mezarlığa giden en uzun cenaze alayı da onunkiydi; konvoydakilerin çoğu kiralık arabalardı. Cenazede tabii ki yerel halktan insanlar da hazır bulunuyordu: Bahçıvan Pete Bostwick, Bay Harrigan'ın evinin tadilat işlerinin çoğunluğunu halleden (ve eminim bu işlerden servet kazanan) Ronnie Smits ve temizlikçi Bayan Grogan. Kasabadan başka kişiler de vardı çünkü Harlow'da sevilen biriydi ama yas tutanların çoğu (tabii yas *tutuyorlarsa* ve sadece Bay Harrigan'ın gerçekten öldüğünü kontrol etmeye gelmedilerse) New York'tan gelen iş insanlarıydı. Aileden kimse yoktu. Hiç, sıfır. Bir yeğen ya da ikinci kuşaktan bir kuzeni bile gelmemişti. Bay Harigan hiç evlenmemiş ve çocuğu olmamıştı –babamın en başta oraya gitmemde temkinli davranmasının sebebi büyük ihtimalle buydu– ve çevresindeki herkesten de daha uzun yaşamıştı. Bu yüzden onu, gelip kitap okuması için para verdiği, yolun alt tarafında yaşayan çocuk bulmuştu.

...

Bay Harrigan az zamanı kaldığını bir şekilde hissetmiş olmalıydı çünkü çalışma masasına cenaze töreninin nasıl yürütülmesini istediğini tam olarak belirten, el yazısıyla hazırlanmış bir not bırakmıştı. Bayağı basitti. Hay & Peabody'nin Cenaze Evi'nin hesaplarına yatırılan para 2004'ten beri olduğu gibi duruyordu, her şeyi halletmeye yeter de artardı bile. Cenaze öncesi evde toplanma veya ölüyü görme merasimleri olmayacaktı ama "mümkünse düzgünce toparlanmak" istiyordu, böylece tabut cenazede açık kalabilirdi.

Töreni Rahip Mooney yönetecekti, ben Efeslilerin dördüncü bölümünden bir parça okuyacaktım: "Birbirinize karşı iyi yürekli, şefkatli olun. Mesih'in içindeki Tanrı'nın sizi bağışladığı gibi siz de birbirinizi bağışlayın." Bunu duyunca iş insanlarından bazıların, Bay Harrigan *onlara* pek de şefkat göstermemiş ya da bağışlayıcı olmak gibi herhangi bir davranışta bulunmamış gibi, birbirlerine manidar bakışlar attıklarını gördüm.

Üç de ilahi istiyordu: "Abide with Me", "The Old Rugged Cross", "In the Garden". Rahip Mooney'nin vaazının on dakikadan uzun sürmemesini istiyordu, Rahip Mooney ayini bundan da erken, tam sekiz dakikada ve sanırım kendi rekorunu kırarak bitirdi. Rahip daha çok Bay Harrigan'ın Harlow için yaptığı tüm şeyleri sıraladı; Eureka Çiftliği'nin yenilenmesini ve Royal Nehri'ndeki kapalı köprü'nün tamirat masraflarını karşılaması gibi. Aynı zamanda halka açık yüzme havuzu için başlatılan yardım kampanyasına rekor bir bağışta bulunmuştu ama bununla beraber gelen, tesise isminin verilmesi ayrıcalığını reddetmişti.

Rahip bunun nedenini söylemedi ama ben biliyordum. Bay Harrigan, insanlara adınızı bir şeylere vermeleri için müsaade etmenin sadece saçma değil, aynı zamanda onursuzca ve geçici bir şey olduğunu söylerdi. "Elli yıl içinde," demişti, "hatta yirmi yılda sadece bir tabeladan ibaret, kimsenin aldırmadığı bir isim olacaksınız."

Kutsal kitaptan parça okuma görevimi yerine getirdikten sonra babamla beraber ön sıraya oturdum ve baş ile ayakucuna, içlerinde zambakların olduğu vazolar konmuş tabuta baktım. Bay

Harrigan'ın burnu bir gemi pruvası gibi dışarı uzanıyordu. Kendi kendime, *burnuna bakma*, dedim, bunun komik ya da korkunç (ya da ikisi birden) olduğunu düşünmemeliydim, onu yaşarken olduğu gibi hatırlamalıydim. İyi bir tavsiyeydi ama gözlerim oraya kayıp duruyordu.

Rahip kısa konuşmasını bitirdiğinde avcu aşağı bakan elini, toplanan yaslı kişilere doğru kaldırıp onları kutsadı. Bu iş de bittiğinde, "Aranızdan son kez veda etmek isteyenler şimdi tabutun yanına gelebilir," dedi.

İnsanlar ayağa kalkarken kıyafetleri hışırdadı ve mırıltılar yükselmeye başladı. Virginia Hatlen çok sakince orgu çalmaya girişti ve –o an adını koyamadığım ama yıllar sonra gerçeküstü olduğunu anladığım tuhaf bir hisle– bunun Ferlin Husky'nin "Wings of a Dove", Dwight Yoakam'ın "I Sang Dixie" ve tabii ki "Stand by Your Man" şarkılarının dâhil olduğu bir *country* karması olduğunu fark ettim. Demek ki Bay Harrigan kapanış müziği için bile talimatlar bırakmıştı, *bravo ona*, diye düşündüm. Bir sıra oluşmaya başlamıştı; sırada, aralarına takım elbiseler ve pahalı ayakkabılar giymiş New Yorklu tiplerin serpiştirildiği spor ceket ve haki pantolonlarıyla yerel halk vardı.

"Ya sen Craig?" diye mırıldandı babam. "Onu son kez görmek istiyor musun yoksa böyle iyi misin?"

Son bir kez görmekten daha fazlasını istiyordum ama ona bunu söyleyemedim. Ne kadar kötü hissettiğimi söyleyemediğim gibi. Ancak iyi kavırıyordum. Onun için başka bir sürü şey okuduğumdan kutsal kitabı okurken ne olduğunu anlamamıştım ama yerime oturup da onun tabuttan dışarı uzanan burnuna bakınca dank etmişti. Tabutunun bir gemi olduğunun ve onu son yolculuğuna götürdüğünün nihayet farkına varmıştım. Karanlığın içine doğru bir yolculuğa. Ağlamak istedim, *ağladım* da, ama daha sonra, yalnız kalınca. Orada, yabancıların arasında ağlamayı kesinlikle istememişim.

"Evet ama sıranın sonunda olmak istiyorum. Sonuncu olmak istiyorum."

Babam, sağ olsun, bunun nedenini sormadı. Sadece omzumu sıkıp sıraya girdi. Ben de kilisenin giriş kapısına ilerledim, sonun-

da büyümeye başladığımdan omuzları sıkmaya başlayan spor ceketimin içinde biraz rahatsızdım. Sıranın sonu ana koridorun ortalarına geldiğinde ve artık başka kimsenin sıraya girmeyeceğine emin olduğumda alçak sesle Amazon hisselerinden –bak sen şu işe– konuşan iki takım elbiseli adamın arkasına geçtim.

Tabuta ulaştığımda müzik bitmişti. Vaiz kürsüsü boştu. Virginia Hatlen büyük ihtimalle sigara içmek için arka taraftan sıvışmıştı, Rahip de giyinme odasında cüppesini çıkarıp saçından geri kalan telleri tarıyor olmalıydı. Girişte alçak seslerle mırıldanan birkaç kişi vardı ama orada, kilisenin içinde sadece ben ve Bay Harrigan kalmıştık; birçok akşamüstü onun tepedeki, güzel ama *turistik* olmayan bir manzaraya sahip büyük evinde olduğumuz gibi.

Daha önce hiç görmediğim kömür grisi bir takım vardı üzerinde. Cenazeci adam sağlıklı görünmesi için onu biraz allara boyamıştı, tabii sağlıklı insanlar gözleri kapalı halde, sonsuza kadar toprağa gömülmeden önce ölü yüzlerinde birkaç dakika daha parıldayacak günışığıyla tabutlarda yatmazlardı. Ellerini kavuşturmuşlardı, aklıma sadece birkaç gün önce oturma odasına girdiğimde nasıl bir halde durdukları gelmişti. Gerçek boyutlarda bir oyuncak gibiydi ve onu böyle görmekten nefret ediyordum. Orada kalmak istemiyordum. Temiz hava almak istiyordum. Babamla beraber olmak istiyordum. Eve gitmek istiyordum. Ama önce yapmam gereken bir şey vardı ve bunu düzgünce yapmalıydım çünkü Rahip Mooney her an giyinme odasından çıkıp gelebilirdi.

Spor ceketimin iç cebine uzanıp Bay Harrigan'ın telefonunu çıkardım. Onunla görüştüğüm son seferde –yani koltuğunda kaykılmış halde ya da pahalı bir kutudaki oyuncak gibi görünürken değil de hayattayken– onu bu telefonu almaya ikna ettiğim için memnun olduğunu söylemişti. Geceleri uyuyamadığında iyi bir eşlikçi olduğunu söylemişti. Telefonu şifreliydi, dediğim gibi bir şey gerçekten ilgisini çektiğinde hızlı öğrenen biriydi ama şifrenin ne olduğunu biliyordum: **korsan1**. Cenazeden önceki gün telefonu odamda açmış ve notlar kısmına girmiştim. Ona bir mesaj bırakmak istemiştim.

Sizi seviyorum, yazmayı düşünmüştüm ama bu yanlış olurdu. Ondan kesinlikle hoşlanıyordum ama aynı zamanda ona karşı biraz temkinli davranmıştım. Onun beni sevdiğini de sanmıyordum. Bay Harrigan'ın herhangi birini sevdiğini sanmıyordum, babası onları terk ettikten sonra (araştırmamı yapmıştım) onu tek başına yetiştiren annesi dışında. Sonunda şu notu yazdım: Sizin için çalışmak bir ayrıcalıktı. Kartlar ve kazı kazanlar için teşekkürler. Sizi özleyeceğiz.

Takım elbisenin ceketinin yakasını kaldırdım, ütülü beyaz gömleğinin altındaki göğsünün nefes almayan yüzeyine dokunmamaya çalıştım... ama eklemlerim yine de bir anlığına ona temas etti, bugün bile o hissi hatırlıyorum. Sertti, odun gibi. Telefonu iç cebine tıktırdım ve sonra uzaklaştım. Tam zamanında yapmıştım bunu. Rahip Mooney kravatını düzelterek yan kapıdan çıktı.

"Vedalaşıyor musun Craig?"

"Evet."

"İyi. Doğrusu bu." Kolunu omzuma attı ve beni tabuttan uzaklaştırdı. "Onunla, eminim bir sürü insanın özeneceği türden bir ilişkin vardı. Dışarı çıkıp babanın yanına gitmeye ne dersin? Ayrıca bana bir iyilik yapmak istersen, Bay Rafferty'ye ve tabutu taşıyacak diğer kişilere birkaç dakikaya hazır olacağımızı söyleyebilir misin?"

Giyinme odasının kapısında başka bir adam belirmişti, ellerini önünde kavuşturmuştu. Cenaze evinde çalışan bir adam olduğunu anlamak için siyah takımına ve yakasındaki beyaz karanfile bakmak yeterliydi. Tabutun kapağını kapatıp mandallarının sıkıca tutturulduğunu kontrol etmenin onun işi olduğunu düşündüm. Onu görünce üzerime bir ölüm korkusu çullandı, kiliseden çıkıp dışarı, günışığına adım atacağım için mutluydum. Babama, bana sarılmasına ihtiyacım olduğunu söylemedim ama bunu anlamış olacak ki kollarını bana doladı.

Ölme, diye düşündüm. Lütfen baba, ölme.

• • •

Elm Mezarlığı'ndaki tören daha iyiydi çünkü daha kısaydı ve açık havadaydı. Bay Harrigan'ın işlerini yöneten Charles "Chick"

Rafferty, kısaca müşterisinin çeşitli yardım işlerinden bahsetti ve kendisinin, Rafferty'nin, Bay Harrigan'ın "tartışılır müzik zevki"ne nasıl katlanmak zorunda kaldığını anlatıp insanları biraz güldürdü. Bay Rafferty'nin tek bahsettiği insani yan buydu. "Bay Harrigan'la ve onun için" otuz yıl çalıştığını söyledi. Ondandır şüphe etmem için bir neden yoktu ama Bay Harrigan'ın insani yanları hakkında; Jim Reeves, Patty Loveless ve Henson Cargill gibi şarkıcıları dinlemek gibi "tartışılır bir zevki" olması dışında bir şey bilmiyor gibiydi.

Öne çıkıp açık mezarın etrafında toplanmış insanlara Bay Harrigan'ın interneti, su yerine bilgi püskürten kırık bir su borusuna benzettiğini söylemeyi düşündüm. Telefonunda yüzden fazla mantar fotoğrafı olduğunu... Bayan Grogan'ın yulaflı kurabiyelerini sevdiğini çünkü bağırsaklarını çalıştırdığını, seksenlerinde artık vitamin almasına ya da doktora gitmesine gerek kalmadığını düşündüğünü... Seksenlerindeysen istediğin kadar konserve et yiyebilirdin.

Ama çenemi kapalı tuttum.

Bu sefer kutsal kitabı Rahip Mooney okudu, kıyamet gününde hepimizin nasıl Lazarus gibi dirileceği hakkındaki kısmı okumuştum. Bizi son bir kez kutsadı ve tören bitti. Hepimiz sıradan hayatlarımıza döndükten sonra Bay Harrigan'ı (benim sayemde cebinde iPhone'uyla) o çukura indireceklerdi ve üstüne toprak atacaklardı, dünya onu bir daha görmeyecekti.

Babamla birlikte mezarlıktan ayrıldığımız sırada Bay Rafferty yanımıza geldi. New York'a ertesi sabah uçacağını söyledi ve akşam bize uğrayıp uğrayamayacağını sordu. Bizimle konuşmak istediği bir şey olduğunu belirtti.

Aklıma önce meselenin aşırılan iPhone'la ilgili bir şey olduğu geldi ama Bay Rafferty'nin telefonu aldığımı nereden bildiğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu, ayrıca telefon gerçek sahibine geri verilmişti zaten. *Bana sorarsa, diye düşündüm, ona daha en başında o telefonu Bay Harrigan'a veren kişinin ben olduğumu söylerim.* Ayrıca Bay Harrigan'ın varlıkları çok daha değerliymiş altı yüz dolarlık bir telefon neden büyük bir mesele olacaktı ki?

"Tabii," dedi babam. "Akşam yemeğine gelin. Çok fena Bolo-
nez soslu makarna yaparım. Genelde altı civarında yeriz."

"Bu teklifi kabul etmemek mümkün mü?" dedi Bay Rafferty. Üzerinde tanıdığım bir el yazısıyla adımm yazıldığı beyaz bir zarf çıkardı. "Bu, sizinle ne hakkında konuşmak istediğimi açıklayacaktır. İki ay önce aldım ve... şey... bunun gibi bir olay yaşanana dek saklamam için talimat verilmişti."

Arabaya bindiğimizde babam kahkahalara boğuldu, gözlerinin yaşarmasına neden olan gürültülü kahkahalar atıyordu. Güldü, direksiyona vurdu, güldü, bacaklarına vurdu, yanaklarındaki yaşları sildi ve sonra biraz daha güldü.

"Ne?" diye sordum, kahkaha krizi hafiflemeye başlayınca. "Bu kadar komik olan ne?"

"Başka bir neden düşünemiyorum," dedi. Artık gülmüyordu ama hâlâ kıkırdıyordu.

"Sen ne saçmalıktan bahsediyorsun?"

"Bence seni vasiyetine dâhil etmiş Craig. O şeyi aç da ne diyorsun bir bak."

Zarfta tek bir yaprak kâğıt vardı, klasik bir Bay Harrigan mektubuydu: Kalpler ve çiçekler yoktu, hitap kısmında *Sevgili* bile yoktu, doğrudan meseleye girmişti. Babama yüksek sesle okudum.

Craig, eğer bunu okuyorsan ben ölmüşümdür. Sana vasilik dâhilinde 800.000 \$ bırakıyorum. Vasilerin baban ve işlerimi yöneten, şimdi de vasiyetimin gereklerini yerine getirecek olan Charles Rafferty. Yaptığım hesaba göre bu meblağ üniversitedeki yıllarını ve mezuniyet sonrası yapmayı seçtiğin her türlü staj isteğini karşılamaya yetecektir. Seçtiğin kariyer yolunda ilk adımlarını atmana yetecek kadar bir para da kalacaktır.

Senaryo yazarlığından bahsetmiştin. İstediyin buysa tabii ki bu yolda ilerlemelisin ama ben onaylamıyorum. Senaryo yazarları hakkında burada yazmayacağım, bayağı bir fıkra var ama tabii ki telefonundan bak, anahtar kelimeler; senaryo yazarı ve genç film yıldızı. Bu fıkranın altında yatan, şu yaşında bile anlayacağını düşündüğüm bir gerçeklik payı var. Filmler geçicidir, kitaplarsa –iyi olanlar– ebedidir ya da ebedi

olmaya yakındır. Bana bir sürü iyi kitap okudun ve daha yazılmayı bekleyen çok kitap var. Söyleyeceğim tek şey budur.

Paranla ilgili her konuda babanın veto hakkı olsa da, bu veto hakkını Bay Rafferty'nin önerdiği yatırımlar konusunda kullanmazsa akıllılık eder. Chick borsadan iyi anlar. Okul harcamalarının çıkarıldığında bile 800.000 \$ paranın, sen 26 yaşına gelip vasilerin gözetiminden çıktığında ve istediğin gibi harcama (ya da yatırım –her zaman akıllıca olan yol budur) yapabildiğinde bir milyona ve belki daha da fazlasına ulaşmış olabilir. Beraber geçirdiğimiz akşamüstleri çok güzeldi.

En derin saygılarımla,
Bay Harrigan

Not: Kartlar ve içindekiler için rica ederim.

Not kısmı şöyle bir titrememe neden olmuştu. Sanki iPhone'una bıraktığım nota cevap vermişti, hem de ben gömülürken giydiği ceketin cebine atmaya karar vermeden önce.

Babam artık gülmüyor ya da kıkırdamıyordu, sadece gülüm-süyordu. "Zengin olmak nasıl hissettiriyor Craig?"

"İyi hissettiriyor," dedim, tabii ki iyi hissettiriyordu. Harika bir hediyeydi bu ama Bay Harrigan'ın hakkımda böyle iyi düşün-mesi de bir o kadar, hatta belki çok daha iyi hissettiriyordu. Kötü-cül biri benim melek gibi davranmaya çalıştığımı falan düşünür büyük ihtimalle ama öyle değil. Çünkü görüyorsunuz ya para, ben sekiz ya da dokuz yaşındayken arka bahçemizdeki büyük çamın ortasında sıkışıp kalan frizbim gibiydi: Orada olduğunu biliyordum ama ulaşamıyordum. Bunda bir sorun da yoktu. O an ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Bay Harrigan dışında tabii. Hafta içi akşamüstü saatlerinde ne yapacaktım şimdi?

"Onun pintiliği hakkında söylediğim her şeyi geri alıyo-rum," dedi babam, bir iş adamının Portland Jetport'tan kiraladığı parlak siyah bir SUV'nin arkasından çıkarken. "Gerçi..."

"Gerçi ne?" diye sordum.

"Hiç akrabası olmadığı ve ne kadar zengin olduğu düşünülürse sana en azından dört milyon bırakabilirdi. Belki altı." Yüzümdeki ifadeyi gördü ve yine gülmeye başladı. "Şaka yapıyo-rum, oğlum, şaka. Tamam mı?"

Babamın omzuna bir yumruk attım ve radyoyu açtım, WBLM'den ("Maine'in *Rock&Roll* Kanalı") WTHT'ye ("Maine'in 1 Numaralı *Country* Kanalı") geçtim. *Country* müziği sevmeye başlamıştım. Bu sevgiyi hiç kaybetmedim.

...

Bay Rafferty akşam yemeğine geldi ve masaya oturup babamın spagettisini bir güzel gömdü, özellikle de cılız bir adama göre iyi yiyordu. Ona vasili mirasından haberim olduğunu söyledim ve teşekkür ettim. "*Bana teşekkür etme,*" dedi ve parayla nasıl yatırım yapmak istediğini anlattı. Babam, ona nasıl doğru geliyorsa öyle yapmasını, sadece kendisini de sık sık haberdar etmesini söyledi. Ardından deli gibi yeniliklere imza attıklarından John Deere'in¹ paramın bir kısmı için iyi bir yer olabileceğini önerdi. Bay Rafferty bunu dikkate alacağını söyledi, daha sonraları Deere & Company'ye gerçekten de yatırım yaptığını öğrendim ama sadece sembolik olarak. Paranın çoğu Apple ve Amazon'a gitmişti.

Yemekten sonra Bay Rafferty elimi sıktı ve beni tebrik etti. "Harrigan'ın çok az arkadaşı vardı Craig. Onlardan biri olduğun için şanslısın."

"O da Craig'e sahip olduğu için şanslıydı," dedi babam sessizce ve bir kolunu omuzlarıma doladı. Bu boğazımın düğümlenmesine neden oldu, Bay Rafferty gittikten sonra odama çekilip bir süre ağladım. Babam duymasın diye sessiz olmaya çalıştım. Belki gerçekten sessizdim; belki de babam duydu ama yalnız kalmak istediğimi anladı.

Gözyaşları nihayet durduğunda telefonumu açtım, Safari'ye girdim ve *senaryo yazarı* ve *genç film yıldızı* anahtar kelimelerini arattım. İddialara göre Peter Feibleman diye bir romancının başlattığı bu fıkra, genç bir film yıldızı hakkındaydı, kız sektörden öylesine habersizdi ki senaryo yazarıyla yatmıştı. Belki duymuşsunuzdur. Ben hiç duymamıştım ama Bay Harrigan'ın değinmeye çalıştığı noktayı anlamıştım.

...

1 Ana iş kolu, iş ve tarım makineleri üretmek olan uluslararası şirket.

O gece saat iki civarı uzaklardan gelen bir gök gürültüsü sine uyandım ve Bay Harrigan'ın öldüğünü bir kez daha hatırladım. Ben yata ımdaydım, o ise yerin altındaydı.  zerinde bir takım elbise vardı ve sonsuza kadar onu giyecekti. Elleri kavu turulmu tu ve geriye sadece kemikleri kalana dek o şekilde duracaklardı. Gök gürültüsünün ardından yağmur ya arsa a a ılara sızıp tabutunu ıslatabilirdi.  st nde  imento kaplama veya levha yoktu; Bay Harrigan, Bayan Grogan'ın " l  mektubu" dediği şeyde bunu açıkça belirtmişti. Eninde sonunda tabutun kapağı   r yecekti. Takım elbise de  yle. Plastikten yapılan iPhone ise, takım elbise veya tabuttan çok daha uzun süre dayanacaktı ama sonunda o da yok olacaktı. Hiçbir şey ebedi değildi, belki Tanrı bilinci dışında, ki daha on    yaşındayken bile bu konuda şüphe-lerim vardı.

Birden onun sesini duyma ihtiya ı hissettim.

Sonra bunu gerçekten yapabilece imi fark ettim.

Tüyler ürpertici bir şeydi ( zellikle sabahın ikisinde), ayrıca hastalıklıydı, bunu biliyordum ama aynı zamanda bunu yaparsam uykuma geri d nebilece imi de biliyordum. Bu yüzden aradım ve cep telefonu teknolojisinin basit gerçeğini fark ettiğimde tüylerim diken diken oldu: Elm Mezarlığı'nda yeraltında bir yerde,  l  bir adamın cebinde Tammy Wynette "Stand by Your Man"  arkısının iki mısrasını söylüyordu.

Derken sesi kula ımdaydı, sakın, berrak, sadece ya lılıktan dolayı biraz çatlayan sesi: "Telefonuma şu an cevap vermiyorum. Uygun d  erse sizi geri arayaca ım."

Ya geri *arasaydı*? Ya bunu yapsaydı?

Daha bip sesini duymadan aramayı sonlandırdım ve tekrar yata ıma girdim.  st m  örterken fikrimi de i tirdim, kalkıp tekrar aradım. Neden bilmiyorum. Bu sefer bip sesini bekledim, sonra, "Sizi  zl yorum, Bay Harrigan. Bana bıraktı ınız para için minnettarım ama hâlâ hayatta olmanız için o paradan vazge erdim." Duraksadım. "Bu kulağa belki yalan gibi geliyordur, ama değil. Gerçekten değil."

Sonra yatağa geri döndüm ve neredeyse başımı yastığa koyduğum anda uyudum. Rüya görmedim.

• • •

Daha üzerimi değiştirmeden telefonumu açmayı alışkanlık haline getirmiştım, *Nerisy* haber uygulamasına giriyor, kimsenin III. Dünya Savaşı'nı başlatmadığından ve herhangi bir terörist saldırısı olmadığından emin oluyordum. Bay Harrigan'ın cenazesinden sonraki gün daha uygulamaya giremeden SMS simgesinin üzerinde kırmızı bir daire gördüm. Bu, bir mesajım olduğu anlamına geliyordu. Mesajın ya Motorola Ming'i olan dostum ve sınıf arkadaşım Billy Bogan'dan ya da Samsung'u olan Margie Washburn'den geldiğini düşündüm... gerçi son zamanlarda Margie'den daha az mesaj alıyordum. Sanırım Regina onu öptüğümü Margie'ye yetiştirmişti.

Şu eski deyişi bilir misiniz; "kanı donmak"? Bu, gerçekten olabilen bir şey. Biliyorum çünkü benimki dondu. Yatağıma oturup telefonumun ekranına bakakaldım. Mesaj korsankralı'den gelmişti.

Aşağıda mutfaktan, babam fırının altındaki dolaptan kızartma tavasını alırken çıkardığı gürültüleri duyabiliyordum. Anlaşılan kahvaltı için sıcak bir şeyler hazırlamayı planlıyordu, bunu haftada bir iki kez yapmaya çalışırdı.

"Baba?" dedim ama gürültüler devam etti; kulağa, *çık oradan, seni lanet şey*, gibi gelen bir şeyler dediğini duydum.

O beni duymadı ve bunun tek sebebi yatak odamın kapısının kapalı olması da değildi. Ben de kendimi zor duyuyordum. Mesaj hem kanımın donmasına neden olmuş hem de sesimi benden çalmıştı.

En son gelenin hemen üstündeki mesaj Bay Harrigan ölmeden dört gün önce gönderilmişti. **Bugün ev bitkilerini sulamana gerek yok, Bayan G suladı, yazıyordu.** Altında da şu mesaj vardı: **C C C aa.**

Sabah 02:40'ta gönderilmişti.

"Baba!" Bu seferkinde sesim biraz daha yüksek çıkmıştı ama hâlâ yeterince yüksek değildi. O sırada ağlıyor muydum, yoksa

gözyaşlarım, üzerimde hâlâ sadece külotum ve Gates Falls Tigers tişörtümle merdivenlerden indiğim sırada mı akmaya başladı, bilmiyorum

Babamın sırtı bana dönüktü. Tavayı çıkarmayı başarmıştı, tereyağı eritiyordu. Beni duyunca, "Umarım acıkmışsındır. Ben acıktım," dedi.

"Babacım," dedim. "Babacım."

Sekiz dokuz yaşından beri ona söylemediğim bu kelimeyi duyunca hemen döndü. Giyinmediğimi gördü. Ağladığımı gördü. Telefonumu uzattığımı gördü. Tavayı tamamen unuttu.

"Craig, o ne? Ne oldu? Cenazeye ilgili bir kâbus mu gördün?"

Kâbus olduğu kesindi ve büyük ihtimalle artık çok geçti –sonuçta o yaşlı bir adamdı– ama belki de çok geç değildi.

"Ah, babacım," dedim. Artık hüngür hüngür ağlıyordum. "O ölmedi. En azından bu sabah iki buçukta ölmemişti. Mezarı kazıp onu çıkarmak zorundayız. Onu canlı canlı gömdük."

...

Babama her şeyi anlattım. Bay Harrigan'ın telefonunu aldığımı ve takım elbisesinin ceket cebine koyduğumu. Çünkü onun için telefonu artık çok önemliydi, dedim. Çünkü bu *ona benim* verdiğim bir şeydi. Gecenin köründe telefonu aradığımı ve ilk seferde hemen kapattığımı, sonra tekrar arayıp sesli mesaj bıraktığımı anlattım. Babama aramam karşılığında aldığım mesajı gösterme gerek kalmamıştı çünkü mesaja çoktan bakmıştı. Mesajı incelemişti hatta.

Tavadaki tereyağı yanmaya başlamıştı. Babam ayağa kalkıp tavayı ocaktan aldı. "Şimdi yumurta isteyeceğini sanmıyorum," dedi. Sonra geri masaya geldi ama her zamanki gibi karşıma oturmak yerine yanıma geçti ve elini elimin üzerine koydu. "Şimdi beni dinle."

"Biliyorum tuhaf bir şeydi yaptığım," dedim, "ama yapmasaydım bunu asla öğrenemezdik. Hemen–"

"Oğlum–"

"Hayır, baba, beni dinle! Hemen oraya birini göndermeliyiz! Bir buldozer, yükleyici, hatta kürekli adamlar! Hâlâ hayatta--"

"Craig, dur artık. Çalınmış e-postayla kandırıldın sadece."

Ağzım açık kalmış halde ona bakakaldım. E-postaların çalınması olayını biliyordum ama bunun, gecenin bir körü, benim başıma geleceği hiç aklımın ucundan geçmemişti.

"Şu sıralar gittikçe daha da sık görülen bir olay," dedi. "Bu konuda işte bir toplantı bile yapıldı. Birisi Harrigan'ın telefonuna ulaşmış. Onu kopyalamış. Anlıyor musun?"

"Evet, tabii ama baba--"

Elimi sıktı. "Belki birisi işle alakalı bilgilerini çalmaya çalışıyordur."

"O emekliydi!"

"Ama elini işlerden hiç çekmedi, sana bunu kendisi söylemişti. Belki de peşinde oldukları kredi kartı bilgileridir. Artık bu kişi her kimse, senin sesli mesajımı kopyaladıkları telefona almış ve bir eşek şakası yapmaya karar vermiş olmalı."

"Bunu bilemezsin," dedim. "Babacım, kontrol etmek zorundayız!"

"Değiliz ve sana nedenini söyleyeceğim. Bay Harrigan yanında kimse yokken ölen zengin bir adamdı. Buna ek olarak yıllardır doktora gitmemişti, ki Bay Rafferty'nin bu konuda başını yediğine eminim, sırf yaşlı adamın sigortasını veraset vergisinin daha büyük bir kısmını karşılaması için güncelleyemediğinden olsa bile. Bu nedenler yüzünden otopsi yapıldı. İlerlemiş kalp hastalığından öldüğünü bu şekilde anladılar."

"Onu kesip açtılar mı?" Telefonu cebine koyarken eklemelerimin göğsüne hafifçe temas edişini hatırladım. Ütülü beyaz gömleğinin ve bağlı kravatının altında dikişli kesikler mi vardı? Babam haklıysa, öyle olmalıydı. Y şeklinde dikişli kesikler. Bunu televizyonda görmüştüm. CSI dizisinde.

"Evet," dedi babam. "Sana bunu söylemek hoşuma gitmiyor, içini kemirmesini istemiyorum ama canlı canlı gömüldüğünü düşünmene müsaade etmekten daha iyidir. Öyle olmadı. Olamazdı. O öldü. Beni anlıyor musun?"

"Evet."

"Bugün evde kalmamı ister misin? İstersen kalırım."

"Hayır, sorun yok. Haklısın. Kandırıldım." Bir de korkutulmuşum. O da var.

"Sen ne yapacaksın? Çünkü düşünüp duracak ve öyle hastalıklı hastalıklı oturacaksın, işten izin alacağım. Balık tutmaya gidebiliriz."

"Düşünüp durmayacak ve öyle hastalıklı hastalıklı oturmayacağım. Ama onun evine gidip bitkileri sulamalıyım."

"Oraya gitmek iyi bir fikir mi?" Beni yakından izliyordu.

"Bunu ona borçluyum. Hem Bayan Grogan'la konuşmak istiyorum. Adı her neyse, ondan Bayan Grogan'a da bırakıp bırakmadığını öğrenirim."

"Adı fon. Çok düşünceli bir davranış. Tabii sana kendi işine bakmanı söyleyebilir. O kadın eski toprak."

"Bırakmadıysa keşke ona benimkinin birazını verebilsem," dedim.

Babam gülümsedi ve yanağını öptü. "Sen iyi bir çocuksun. Annen seninle gurur duyardı. Şimdi, iyi olduğuna emin misin?"

"Evet." Canım istemese de iyi olduğumu kanıtlamak için biraz yumurta ve kızarmış ekmek yedim. Babam haklı olmalıydı; çalınmış bir şifre, kopyalanmış bir telefon içeriği ve zalimce bir eşek şakası. Bu, kesinlikle bağışsakları salata gibi karıştırılan, karnının yerine mumyalama ilacı konan Bay Harrigan olamazdı.

• • •

Babam işe gitti, ben de Bay Harrigan'ın evine geçtim. Bayan Grogan oturma odasını süpürüyordu. Her zaman yaptığı gibi şarkı söylemiyordu ama yeterince iyi durumdaydı, ben çiçekleri sulamayı bitirdikten sonra mutfağa gidip onunla bir bardak çay (o "bir bardak neşe" diyordu) içmek isteyip istemediğini sordu.

"Kurabiye de var," dedi.

Mutfağa gittik, o su ısıtıcıda su kaynatırken ben de ona Bay Harrigan'ın mektubunu ve üniversite eğitimim için yetişkin gözetimiyle kullanabileceğim bir para bıraktığını anlattım.

Bayan Grogan ciddi bir tavırla, daha azını beklemezmiş gibi başını salladı ve kendisinin de Bay Rafferty'den bir zarf aldığını

söyledi. "Patron benimle de ilgilenmiş. Beklediğimden daha çok. Büyük ihtimal hak ettiğimden de."

Ona benim de aynı şekilde hissettiğimi söyledim.

Bayan G ikimiz için de koca birer kupa çayı masaya getirdi. Kupaların arasına bir tabak yulaflı kurabiye koydu. "Bunları se-verdi," dedi.

"Evet. Bağırsaklarını çalıştırdıklarını söylerdi."

Bu, Bayan Grogan'ı güldürdü. Bir kurabiye alıp ısır-dım. Çiğ-nerken daha birkaç ay önce Kutsal Perşembe ve Paskalya ayi-ninde yapılan Metodist Gençlik Toplantısı'nda 1. Korintliler'den okuduğum kısım geldi aklıma: "Şükredip ekmeği böldü ve şöy-le dedi: 'Alın, yiyin: Bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir. Beni anmak için böyle yapın.'" Kurabiyeler kutsal ekmek değildi, Rahip bu fikri kesinlikle dine küfür gibi görürdü ama ben yine de kurabiye yediğim için mutluydum.

"Pete'le de ilgilenmiş," dedi Bayan Grogan. Bahçıvan Pete Bostwick'i kastediyordu.

"Güzel," dedim ve bir kurabiye daha almak için uzandım. "O iyi bir adamdı, değil mi?"

"Bundan o kadar emin değilim," dedi. "Adil davranıyordu, evet, ama onunla ters düşmek istemezdin. Dusty Bilodeau'yu hatırlamıyorsun, değil mi? Hayır, hatırlamazsın. O senden önceydi."

"Karavan parkındaki Bilodeaulardan mı?"

"Aynen, doğru, dükkânın yanındaki park ama sanırım Dusty onlarla beraber değil. Kendi yoluna gideli çok oluyor. Pete'ten ön-ceki bahçıvandı Dusty ama sekizinci ayında Bay Harrigan onu hırsızlık yaparken yakaladı ve kışına tekme-yi bastı. Ne kadar çal-dı, Bay Harrigan bunu nasıl anladı, oraları pek bilmiyorum ama adamı kovmakla kalmadı. Bay H'nin bu küçük kasabaya sağla-dığı bazı imkânları, çeşitli yardımlarını bildiğini biliyorum ama Mooney aslında yaptıklarının yarısını bile anlatmadı, belki bil-mediğinden, belki de zamanı kısıtlı olduğundandır. Hayırseverlik ruha iyi gelir ama aynı zamanda insana belli bir güç de sağlar, Bay Harrigan da bu gücü Dusty Bilodeau üzerinde kullandı."

Başını iki yana salladı. Sanırım bunu kısmen hayranlık duya-rak yapmıştı. Arada bir damarı tutuyordu.

"Umarım Bay Harrigan'ın masasından, çorap çekmecesinden ya da artık her neredense birkaç yüzlük yürütmüştür çünkü Harlow kasabası, Castle ili, Maine eyaleti sınırlarında kazanabildiği son para bu oldu. Ondan sonra ihtiyar Dorrance Marsteller'ın ahırından tavuk boku temizleme işini bile vermediler adama. Bay Harrigan ona iş bırakmadı. Adil bir adamdı ama sen de adil değilsen, Tanrı yardımcı olsun. Bir kurabiye daha al."

Bir kurabiye daha aldım.

"Çayını da iç, oğlum."

Çayımı da içtim.

"Sanırım şimdi yukarıyı temizleyeceğim. Büyük ihtimal yatakların çarşaflarını sadece çıkarmak yerine değiştireceğim, en azından şimdilik. Sence bu eve ne olacak?"

"Tanrım, bilmiyorum."

"Ben de. Hiçbir fikrim yok. Birinin burayı satın aldığını hayal bile edemiyorum. Bay Harrigan nevi şahsına münhasır bir adamdı ve bu..." Kollarını iki yana kocaman açtı. "... buradaki her şey için geçerli."

Cam asansörü düşününce haklı olabileceğine karar verdim.

Bayan G. bir kurabiye daha aldı. "Ya ev bitkileri? Onlar hakkında bir fikrin var mı?"

"Sorun olmayacaksa bir iki tanesini ben alırım," dedim. "Gerisini bilmiyorum."

"Ben de. Buzdolabı da dolu. Onu da üçe bölebiliriz sanırım; sen, ben ve Pete arasında."

Alın, yiyin, diye düşündüm. *Beni anmak için böyle yapın.*

İç çekti. "Genel olarak sadece telaşa kapılmış halde geziniyorum ortalarda. Çok fazlalarmış gibi birkaç işi uzattıkça uzatıyorum. Tanrı şahit, zamanımla ne yapacağımı bilmiyorum. Ya sen Craig? Sen ne yapacaksın?"

"Şimdi aşağı inip Maitake mantarına su püskürteceğim," dedim. "Sorun olmayacağından eminsen, eve dönerken hiç değilse şu Afrika menekşesini yanıma alacağım."

"Tabii, eminim." Bunu da damarı tutmuşçasına şiveyle söylemişti: *Tabi*. "İstediyini al."

Bayan G. yukarı çıkarken ben de alt kata, Bay Harrigan'ın bir grup teraryumun içinde mantarlarını sakladığı bodruma indim. Mantarlara su püskürtürken gecenin bir yarısı **korsankralı**1'den aldığım mesajı düşündüm. Babam haklıydı, bu bir şaka olmalıydı ama eşek şakası yapan biri en azından biraz esprili bir şey göndermez miydi? Bir kutunun içine hapsoldum, beni kurtar ya da şu eski, **Çürürken beni rahatsız etme lütfen** gibi şakalar mesela? Eşek şakası yapan biri neden sadece, konuştuğunda kulağa gargara yapıyormuş ya da ölüm hırıltısı gibi gelen iki a gönderirdi? Hem eşek şakası yapan biri neden adımın baş harfini gönderirdi ki? Hem de bir kere değil, iki kere değil, üç kere?

• • •

Nihayetinde Bay Harrigan'ın evindeki bitkilerden dördünü aldım; Afrika menekşesi, flamingo çiçeği, zümrüt dalgası ve difenbahya. Onları evimizin farklı yerlerine koydum, difenbahyayı kendi odama aldım çünkü en sevdiğim oydu. Ama sadece zaman geçirmeye çalışıyordum, bunun farkındaydım. Bitkilerin hepsini yerleştirdikten dolaptan bir şişe *Snapple* aldım, bisikletimin çantasına attım ve doğruca Elm Mezarlığı'na sürdüm.

O sıcak yaz gününün öğle öncesi saatlerinde mezarlık ıssızdı, doğruca Bay Harrigan'ın mezarına gittim. Mezar taşı yerindeydi, öyle süslü bir şey değildi, üzerinde sadece adının ve tarihlerin olduğu granit bir nişandan ibaretti. Üzerinde bir sürü çiçek vardı, hepsi hâlâ tazeydi (bu uzun sürmeyecekti) ve çoğunun aralarına kartlar sıkıştırılmıştı. En büyük buket Pete Bostwick'in ailesindendi; belki de Bay Harrigan'ın kendi çiçek tarhlarından toplanmıştı, tabii pintilikten ziyade saygıdan.

Dizlerimin üzerine çöktüm ama dua etmek için değil. Telefonumu cebimden çıkardım ve elimde tuttum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki gözümün önünde küçük siyah noktacıklar belirliyordu. Rehberime girip onu aradım. Sonra telefonumu indirip kulağımı mezarın üstüne, yeni yerleştirilmiş çimene dayadım, Tammy Wynette'i duymaya çalıştım.

Onu duyduğumu sandım ama bunu hayal etmiş olmalıydım. Sesin ceketini, tabutunun kapağını aşması ve iki metrelik toprağı

geçmesi gerekirdi bunun için. Ama yine de duyduğuma inan-
dım. Hayır, aslı şuydu; duyduğuma emindim. Bay Harrigan'ın te-
lefonu, mezarın içinden "Stand by Your Man" şarkısını çalıyordu.

Diğer kulağımla da Bay Harrigan'ın, çok zayıf gelen ama bu
yerin uykulu dinginliğinde yeterince sağlam çıkan sesini duyabi-
liyordum: "Telefonuma şu an cevap vermiyorum. Uygun düşerse
sizi geri arayacağım."

Ama uygun düşse de düşmese de aramayacaktı. O ölmüştü.
Eve döndüm.

...

2009 yılının Eylül ayında arkadaşlarım Margie, Regina ve
Billy'yle birlikte Gates Falls Ortaokulu'na başladım. Küçük, eski
bir otobüsle okula gidiyorduk, bu da Gates'li çocukların çok geç-
meden bizlere alaycı *Kısa Mesafe Çocukları* lakabını takmasına ne-
den oldu. Zamanla uzadım (gerçi boyum bir seksene beş santim
kala durdu ve bu da beni biraz üzdü) ama okulun o ilk gününde
sekizinci sınıfa giden en kısa çocuk bendim. Bu da beni Kenny
Yanko için mükemmel bir hedef haline getirdi. Kenny o yıl sınıfta
kalan iri kıyım bir baş belasıydı, resmini sözlükte *zorba* kelimesi-
nin karşısına koymak gerekirdi.

İlk dersimiz pek de derse benzemiyordu. Sözde "eğitim kasa-
bası" olan Harlow, Motton ve Shiloh'dan gelen yeni çocuklar için
bir tür okul toplantısı yapılmıştı. O yılın (ve sonraki birçok yılın)
müdürü uzun boylu, paytak paytak yürüyen bir adamdı, kel ka-
fası o kadar parlak görünüyordu ki cilalanmış gibiydi. Bu, Bay
Albert Douglas'tı, çocuklar ona Alkolik Al ya da Dumanlı Doug
diyordu. Aslında hiçbiri onu gerçekten sarhoş halde görmemişti
ama onun sünger gibi içtiği, doğru kabul edilen bir inançtı.

Sahneye çıktı ve "bu yeni iyi öğrenci grubuna" Gates Falls
Ortaokulu'na hoş geldiniz dedi, önümüzdeki akademik yıl bo-
yunca bizi bekleyen tüm harika şeyleri anlattı. Bunların arasında
bando, koro, münazara kulübü, fotoğrafçılık kulübü, Amerika'nın
Gelecekteki Çiftçileri ve elimizden gelecek her türlü spor dalı var-
dı (tabii bu sporlar beyzbol, koşu, futbol ya da lakros olduğu sü-

rece; liseye kadar Amerikan futbolu seçenekler arasında değildi). Ayda bir yapılan Şık Cuma etkinliğini açıkladı, erkeklerin kravat takması ve ceket giymesi, kızların da elbise giymesi ("Lütfen, etek ucu dizin beş santimden daha yukarısında olmasın.") gerekiyordu. Son olarak dışardan gelen yeni öğrencilere, yani bize, yapılacak her türlü kabul töreninin kesinlikle yasak olduğunu söyledi. Anlaşılan, bir önceki yıl Vermont'tan gelen bir transfer öğrenci, üç şişe enerji içeceğini kafaya dikmeye zorlandıktan sonra Central Maine Hastanesi'ni boylamış ve bu yüzden bu gelenek yasaklanmıştı. Sonra bize iyi şanslar diledi ve hepimizi "akademik maceramız" dediği şeye uğurladı.

Bu devasa yeni okulda kaybolma korkularımın yersiz olduğu çok geçmeden ortaya çıktı çünkü aslında o kadar da kocaman değildi. Yedinci saatteki İngilizce dışında tüm derslerim ikinci katıydı ve bütün öğretmenlerimi sevmiştim. Matematik dersinden korkmuştum ama neredeyse öncesinde kaldığım yerden devam ettikleri için sorun olmadı. Altıncı ve yedinci ders arasındaki dört dakikalık sınıf değiştirme zamanına dek her şey gayet iyi gidiyor, kendimi iyi hissediyordum.

Çarpan dolap kapaklarını, gevezelik eden çocukları ve yemekhaneden gelen kıymalı makarna kokusunu geçerek koridordan merdivenlere yöneldim. Tam merdivenlerin başına varmıştım ki bir el beni yakaladı. "Hey, yeni çocuk. O kadar hızlı değil."

Arkamı döndüm ve suratı sivilcelerle mahvolmuş, bir seksen boyunda bir trolle karşılaştım. Siyah saçları yağlı tutamlar halinde omuzlarına düşüyordu. Küçük siyah gözleri bir raf misali öne çıkmış bir alnın altından bana bakıyordu. Yalandan bir neşeyle doluydu ikisi de. Boru paça pantolon ve eskimiş motorcu botları giyiyordu. Bir elinde kâğıt bir torba tutuyordu.

"Al."

Hiçbir fikrim olmasa da torbayı aldım. Çocuklar hızla yanımdan geçip aşağı iniyordu, bazıları geçerken uzun siyah saçlı çocuğa yandan bakışlar atıyordu:

"İçine bak."

Baktım. Bir bez parçası, bir fırça ve bir teneke kutuda Kiwi marka ayakkabı boyası vardı. Torbayı ona geri vermeye çalıştım. "Derse gitmem gerekiyor."

"I-ıh, yeni çocuk. Botlarımı parlatmadan olmaz."

Artık bir fikrim vardı. Bu, bir kabul töreni meselesiydi. Daha o sabah müdür tarafından açıkça yasaklanmış olsa da bunu yapmayı düşündüm. Sonra aceleyle yanımızdan geçip aşağı inen onca çocuğu düşündüm. Harlow'dan gelen küçük kasaba çocuğunu dizlerinin üzerinde bir bez, fırça ve bir kutu boyayla görecektlerdi. Hikâye hemen yayılacaktı. Yine de bunu yapabiliyordum çünkü bu çocuk benden çok daha iriydi ve gözlerindeki bakış hoşuma gitmiyordu. *Seni eşek sudan gelinceye dek dövmek çok hoşuma gider*, diyordu bu bakış. *Bana bir bahane vermen yeter, yeni çocuk*.

Sonra beni dizlerimin üzerine çökmüş halde bu öküzün ayakkabılarını ses çıkarmadan parlatırken görse Bay Harrigan'ın ne diyeceğini düşündüm.

"Hayır," dedim.

"Hayır demek, yapmak istemeyeceğin bir hata," dedi çocuk. "Buna inansen iyi olur."

"Çocuklar? Burada bir sorun mu var?"

Bu coğrafya öğretmenim Bayan Hargensen'di. Genç ve güzeldi, üniversiteyi bitireli çok zaman geçmiş olamazdı ama kim senin lafına kulak asmayacağını gösteren özgüvenli bir havası vardı.

Koca çocuk başını iki yana salladı: *Burada sorun falan yok*.

"Her şey yolunda," dedim torbayı tekrar sahibine vererek.

"Senin adın ne?" diye sordu Bayan Hargensen. Bana bakmıyordu.

"Kenny Yanko."

"Torbada ne var Kenny?"

"Hiçbir şey."

"Kabul töreniyle ilgili bir şey değil, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Derse gitmem gerekiyor."

Benim de gitmem gerekiyordu. Aşağı inen çocuk kalabalığı azalmıştı ve birazdan zil çalacaktı.

"Eminim gerekiyordur Kenny ama bir saniye daha bekle." Dikkatini bana çevirdi. "Craig, değil mi?"

"Evet, efendim."

"O torbada ne var Craig? Merak ettim."

Ona anlatmayı düşündüm. İzcilere özgü dürüstlük-en-doğru-yoldur saçmalığı yüzünden değil ama o çocuk beni korkuttuğu ve sinirimi tepeme çıkardığı için. Ve (itiraf edebilirim ki) şimdi benim yerime bu sorunu çözecek bir yetişkin bulduğumdan dolayı da. Ama sonra şöyle düşündüm: *Bay Harrigan bu meseleyle nasıl başa çıkardı? İspiyonlar mıydı?*

"Öğle yemeğinden kalanlar," dedim. "Yarım bir sandviç. Bana isteyip istemediğimi sordu."

Torbayı alıp içine baksaydı ikimizin de başı belaya girerdi ama bakmadı... gerçi her iddiasına girerim, öğretmen zaten biliyordu. Bize sadece derslerimize gitmemizi söyledi ve orta boy, tam-okula-göre topuklularıyla tıkr tıkr sesler eşliğinde uzaklaştı.

Merdivenlerden inmeye başladım, Kenny Yanko beni tekrar yakaladı. "Ayakkabıları parlatmalıydın, yeni çocuk."

Bu, beni daha da sinirlendirdi. "Biraz önce senin kışını kurtardım. Teşekkür etmelisin."

Kızardı, bu suratındaki tüm o patlamak üzere olan volkanları pek de iyi göstermedi. "Parlatmalıydın." Gidecek gibi oldu, sonra arkasını döndü, o aptal kâğıt torba hâlâ elindeydi. "Teşekkürünü sikerler, yeni çocuk. Siktir git."

Bir hafta sonra Kenny Yanko, iş eğitimi öğretmeni Bay Arsenault'la bir kavgaya karıştı ve ona bir el zımparası fırlattı. Kenny, Gates Falls Ortaokulu'nda geçirdiği iki yıl boyunca en az üç kere uzaklaştırma almıştı –merdivenlerin başındaki meydan okumanın ardından onun bir çeşit efsane olduğunu öğrenmiştim– ve bu onun için son damlaydı. Okuldan atıldı, bu yüzden ben de onunla ilgili dertlerimin bittiğini düşündüm.

...

Birçok küçük kasaba okulu gibi Gates Falls Ortaokulu'nda da bolca gelenek vardı. Şık Cuma geleneği diğer pek çoğundan sade-

ce biriydi. Kasada durmak vardı (alışveriş marketlerinin önünde durup insanlardan itfaiyeye katkıda bulunmalarını istemek), turlamak (beden eğitimi dersinde spor salonunun etrafında yirmi tur atmak) ve aylık toplantılarda okul şarkısını söylemek vardı mesela.

Bu geleneklerden bir diğeri de Sonbahar Dansı'ydı, Sadie Hawkins Dansı tarzı, kızların erkekleri dansa davet etmesi gereken türden bir gelenektir. Margie Washburn beni davet edince tabii ki kabul ettim çünkü ondan hoşlanmasam da, yani, *o şekilde* hoşlanmasam da arkadaşlığımız sürsün istiyordum. Babamdan bizi arabayla götürmesini istedim, o da memnuniyetle götürdü. Regina Michaels, Billy Bogan'ı davet etti, bir tür çift buluşması olacaktı yani. Bu özellikle güzeldi çünkü Regina çalışma salonundayken bana Billy'yi sırf benim arkadaşım olduğu için davet ettiğini fısıldamıştı.

İlk araya, yani lıkır lıkır içtiğim kokteylin bir kısmını boşaltmak için spor salonundan ayrıldığım vakte kadar çok iyi zaman geçirdim. Daha erkekler tuvaletinin kapısına kadar gidebilmiştim ki biri beni bir eliyle kemerimden, diğeriyle ensemden yakaladı ve koridorda itekleyerek okulun park alanına açılan yan çıkış kapısına götürdü. Bir elimle kapının kolunu itmesem Kenny beni yüzüstü kapıya çarpacaktı.

Sonrasında olanları bütün ayrıntılarıyla hatırlıyorum. Çocukluk ve ergenlikte yaşanan kötü anıların neden bu kadar net akılda kaldığına dair hiçbir fikrim yok, sadece böyle olduklarını biliyorum. Üstelik bu, çok ama çok kötü bir anı.

Spor salonunun sıcaklığından (bütün o ergen bedenlerden yayılan nemi saymıyorum bile) sonra gece havası kan donduracak kadar soğuktu. O gecenin gözetmenlerine, Bay Taylor ve Bayan Hargen'a (gözetmenlik işi yeni öğretmenlere kalmıştı çünkü, evet, doğru tahmin, bu bir okul geleneği idi) ait park halindeki iki arabanın krom yüzeyine yansıyan ay ışığını görebiliyordum. Yukardaki 96 numaralı karayolundan geçen bir arabanın kapalı susturucusundan çıkan egzoz sesini duyabiliyordum. Kenny Yanko

beni park yerinin beton zeminine ittiğinde avuçlarımda oluşan sıyrıkları hissedebiliyordum.

“Şimdi ayağa kalk,” dedi. “Yapman gereken bir iş var.”

Ayağa kalktım. Avuçlarıma bakınca sıyrıkların kanadıklarını gördüm.

Park halindeki arabalardan birinin üzerinde bir torba vardı. Torbayı alıp bana uzattı.

“Botlarımı parlat. Bunu yap ve ödeşmiş olalım.”

“Siktir git,” dedim ve gözüne bir yumruk attım.

Her şeyi hatırlıyorum, tamam mı? Bana vurduğu her bir seferi hatırlıyorum: toplamda beş darbe. Son vuruşunun beni nasıl binanın briket duvarına savurduğunu, bacaklarıma beni ayakta tutmaları için çaresizce talimat verdiğimi ve onların da bunu reddettiğini hatırlıyorum. Kıçım yere değene kadar yavaş yavaş aşağı kaydım. Black Eyed Peas’ın “Boom Boom Pow” şarkısının cılız ama duyulabilir sesini hatırlıyorum. Kenny’nin başımda dikilip nefes nefese, “Birine söylersen ölürsün,” dediğini hatırlıyorum. Ancak anımsadığım tüm bu şeyler arasında en iyi hatırladığım ve çok değerli saydığım anı, yumruğumun yüzüyle buluştuğu an hissettiğim o büyük ve vahşi memnuniyet duygusu. Tek vuruşum oydu ama çok fena bir yumruktu.

Boom boom pow.

...

Kenny gidince telefonumu cebimden çıkardım. Kırılmadığından emin olduktan sonra Billy’yi aradım. Aklıma gelen tek şey bu olmuştu. Üçüncü çalışta telefon açıldı, Flo Rida şarkısının sesini bastırmak için bağıırıyordu. Ona dışarı çıkmasını ve Bayan Hargensen’i da yanında getirmesini söyledim. Bir öğretmen bu işe karışmasını istemiyordum aslında ama iyice sersemlemiş bir halde olsam da bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum, o yüzden en başında bunu yapmak daha iyi olacaktı gibi gelmişti. Bay Harrigan’ın da yerimde olsa bu işi bu şekilde halledeceğini düşünmüştüm.

“Neden? Ne oldu abi?”

“Bir çocuk beni dövdü,” dedim. “Tekrar içeri girmesem iyi olur. Pek iyi durumda değilim.”

Üç dakika sonra Billy dışarı çıktı, yanında sadece Bayan Hargensen değil, Regina ve Margie de vardı. Arkadaşlarım patlak dudağıma ve kanayan burnuma dehşetle baktı. Kıyafetlerim de benek benek kan olmuştu ve (yepyeni) gömleğim yırtılmıştı.

"Benimle gelin," dedi Bayan Hargensen. Kan, yanağımdaki morluk ya da dudaklarımın şişmeye başlaması pek de canını sık-mış gibi durmuyordu. "Hepiniz."

"Oraya girmek istemiyorum," dedim spor salonu binasını kastederek. "Herkesin bana bakmasını istemiyorum."

"Anlıyorum," dedi. "Bu taraftan."

Bizi üzerinde PERSONEL HARİCİ GİRİLMEZ yazılı bir giri-şe yönlendirdi, kapıyı bir anahtarla açtı ve bizi öğretmenler oda-sına götürdü. Pek lüks döşenmiş sayılmazdı, insanlar evlerinin bahçesinde satış yaparken Harlow'un çimleri üzerinde daha iyi mobilyalar görmüştüm ama en azından oturabileceğim sandal-yeler vardı, ben de birini seçip oturdum. Hargensen bir ilk yar-dım çantası buldu ve Regina'yı burnuma koymak üzere soğuk bir ıslak bez getirmesi için tuvalete yolladı, dediğine bakılırsa burnum kırılmış gibi görünmüyordu.

Regina geri geldiğinde yüzünde etkilenmiş bir ifade vardı. "Orada Aveda el kremi var!"

"Benim," dedi Bayan Hargensen. "İstersen kullan. Bunu bur-nunun üzerine koy Craig. Tut. Sizi buraya kim getirdi çocuklar?"

"Craig'ın babası," dedi Margie. Bu keşfedilmemiş topraklar-da kocaman açtığı gözleriyle etrafına bakınıyordu. Ölmeyeceğim artık kesinleştiği için daha sonra kız kankalarıyla konuşmak üze-re her şeyi listeliyordu.

"Onu arayın," dedi Bayan Hargensen. "Telefonunu Margie'ye ver Craig."

Margie babamı aradı ve ona gelip bizi almasını söyledi. Ba-bam da bir şeyler dedi. Margie dinledi ve sonra, "Şey, küçük bir sorun var," dedi. Biraz daha dinledi. "Mmm... şey..."

Billy telefonu aldı. "Dayak yemiş ama iyi." Dinledi ve telefo-nu bana uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Tabii ki isteyecekti, iyi olup olmadığımı sorduktan sonra bunu kimin yaptığını öğrenmek istedi. Bilmediğimi ama dans salonuna girmeye çalışan liseli bir çocuk olduğunu düşündüğümü söyledim. "Ben iyiyim, baba. Bu meseleyi büyütmeyelim, olur mu?"

Babam, bunun zaten büyük bir mesele olduğunu söyledi. Ben olmadığını söyledim. O olduğunu söyledi. Bu şekilde devam ettik, sonunda iç çekip elinden geldiğince çabuk geleceğini söyledi ve aramayı sonlandırdım.

Bayan Hargensen, "Ağrı için ilaç vermeye iznim yok, bunu sadece okul hemşiresi yapabilir, tabii onun da velinden izin alması gerekir ama hemşire burada değil, bu yüzden..." Montuyla beraber bir askıya asılı olan çantasını kaptı ve içine baktı. "Çocuklar, herhangi biriniz beni ispiyonlayıp işimi kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya kalmama neden olacak mı?"

Üç arkadaşım başlarını iki yana salladı. Ben de öyle yaptım ama temkinli davrandım. Kenny sol şakağıma bayağı sağlam, sert bir yumruk indirmişti. O zorba pisliğin elini incitmiş olmasını diliyordum.

Bayan Hargensen küçük bir şişe *Aleve* çıkardı. "Benim özel stokum. Billy, ona biraz su ver."

Billy bana karton bardakla su getirdi. İlacı yuttum ve anında kendimi daha iyi hissettim. Telkinin gücü buydu, özellikle de telkini yapan kişi çok güzel genç bir kadınsa böyle oluyordu.

"Siz üçünüz, toz olun bakalım," dedi Bayan Hargensen. "Billy sen spor salonuna gidip Bay Taylor'a on dakikaya döneceğimi söyle. Kızlar, siz de dışarı çıkıp Craig'in babasını bekleyin. Onu personel kapısına yönlendirin."

Kızlar gitti. Bayan Hargensen üzerime eğildi, o kadar yakındı ki parfümünün kokusunu alabiliyordum, harika bir kokuydu. Ona âşık oldum. Bunun ahmakça olduğunu biliyordum ama elimde değildi. İki parmağını havaya kaldırdı. "Lütfen bana üç ya da dört parmak görmediğini söyle."

"Hayır, sadece iki."

"Tamam." Tekrar doğruldu. "Bunu Yanko mu yaptı? Oydu, değil mi?"

“Hayır.”

“Salak gibi mi görünüyorum? Bana doğruyu söyle.”

Güzel görünüyordu ama bunu biraz zor söyledim. “Hayır, salak gibi görünmüyorsunuz ama Kenny değildi. Ki bu da iyi bir şey. Çünkü siz de bilirsiniz, o *olsaydı* kesin tutuklanırdı, sonuçta çoktan okuldan atıldı. Sonra bir duruşma olurdu ve benim mahkemeye gidip beni nasıl dövdüğünü anlatmam gerekirdi. Herkes de bunu öğrenirdi. Bunun ne kadar utanç verici olacağını düşünsenize.”

“Peki ya başka birini döverse?”

Bu noktada Bay Harrigan’ı düşündüm, hatta onunla bir çeşit bağlantı kurduğumu söyleyebilirsiniz. “Bu onların sorunu. Benim umurumda olan tek şey benimle işinin bitmiş olması.”

Kaşlarını çatmaya çalıştı. Onun yerine dudakları büyük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve ben ona daha da fazla âşık oldum. “Çok fenasın.”

“Sadece sorunsuzca yaşayıp gitmek istiyorum,” dedim. Tanrı şahit, gerçekten de bunu istiyordum.

“Biliyor musun Craig? Bence bunu başaracaksın.”

• • •

Babam geldiğinde beni şöyle bir inceledi ve Bayan Hargensen’i çalışması için kutladı.

“Bir önceki hayatımda boks maçlarında pansuman yaptım,” dedi Bayan Hargensen. Bu babamı güldürdü. İkisi de acile gitmeyi önermedi ki bu da beni rahatlatmıştı.

Babam dördümüzü eve götürdü, böylece dansın ikinci yarısını kaçırdık ama bu hiçbirimizin umurunda değildi. Billy, Margie ve Regina, Beyoncé ve Jay-Z eşliğinde ellerini havada sallamaktan çok daha ilginç bir deneyim yaşamıştı. Bana gelince, ilk yumruğum Kenny Yanko’nun gözüyle buluştuğu an kolumdan yukarı doğru yayılan o tatmin edici enerjiyi tekrar tekrar yaşıyordum. Muhteşem bir morluk bırakacaktı, bunu nasıl açıklayacağını merak ettim. *Hı, kapıya çarptım. Hı, duvara çarptım. Hı, otuz bir çekerken elim kaydı.*

Eve geri döndüğümüzde babam bir kez daha bunu yapanı tanıyıp tanımadığımı sordu ve ben de tanımadığımı söyledim.

“Buna inandığımdan pek emin değilim oğlum.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Bu konuyu burada kapatmak mı istiyorsun? Doğru mu anlıyorum?”

Başımı salladım.

“Tamam.” İç çekti. “Sanırım anlıyorum. Ben de bir zamanlar gençtim. Bu ebeveynlerin çocuklarına er ya da geç söylediği bir şey ama çocukların buna inandıklarından şüpheliyim.”

“Ben inanıyorum,” dedim, inanıyordum da, gerçi babamı sabit hat zamanlarında, bir altmış beş boyunda bir tıfıl olarak hayal etmek komik geliyordu.

“Bana en azından şunu söyle. Annen bunu sormama bile kızardı ama burada olmadığına göre... sen de ona vurdun mu?”

“Evet. Sadece bir kere ama sağlam bir vuruştı.”

Bunu duyunca sırtıttı. “Tamam. Ama şunu unutma, o herif bir kere daha peşine düşerse bu işe polis karışacak. Anlaşıldı mı?”

“Tamam,” dedim.

“Öğretmenini sevdim, seni en az bir saat uyanık tutmamı ve sersemlemediğinden emin olmamı söyledi. Bir dilim turta ister misin?”

“Tabii.”

“Yanında çay?”

“Kesinlikle.”

Turta yiyip büyük kupalarda çay içtik. Babam bana ortak sabit hatlar, ısınmak için sadece bir odun sobası olan, tek sınıflı okullara gitmek veya sadece üç kanal çeken (çatıdaki antene rüzgâr vurduğunda ise hiç çekmeyen) televizyonlarla alakası olmayan hikâyeler anlattı. O ve Roy DeWitt’in, Roy’un kilerinde havai fişek buldukları, onları patlattıklarında birinin Frank Driscoll’un çıra kutusuna düşüp çıraları ateşe verdiği, Frank Driscoll’un onun için bir yığın odun kesmezlerse onları ailelerine şikâyet edeceğini söylediği macerasını anlattı. Annesinin onu, Shiloh Kilisesi’nden

yaşlı Philly Loubird'e Ulu Reis Wampum¹ derken duyduğu ve bir daha asla böyle bir şey söylememeye dair verdiği sözleri hiç umursamadan ağzını sabunla yıkadığı hikâyeyi paylaştı. Auburn Paten Salonu'nda çıkan kavgaları anlattı; bunlara gümbürtü diyordu, Lisbon Lisesi'nden ve Edward Little'dan, yani babamın okulundan çocuklar neredeyse her cuma gecesi bu türden bir kavga çıkarıyordu. White's Sahili'nde iki büyük çocuğun, zorla mayosunu çekip altından aldıklarını anlattı ("Havluma sarınıp eve yürüdüm."). Bir çocuğun Castle Rock'ta Carbine Sokak'ta onu beyzbol sopasıyla kovaladığı macerasını anlattı ("Kız kardeşinin boynunu öperek morarttığımı söylüyordu, ki böyle bir şey yapmamıştım.").

Gerçekten de bir zamanlar *gençti*.

• • •

Odama çıktığımda kendimi iyi hissediyordum ama Bayan Hargensen'in verdiği Aleve etkisini kaybetmeye başlamıştı ve soyunduğum sırada iyi hislerim de ilaçla beraber kaybolup gitmişti. Kenny Yanko'nun bir daha bana saldırmayacağından fazlasıyla emindim ama kesin diyemezdim. Ya arkadaşları gözünün morluğu yüzünden onunla uğraşmaya başlarsa? Onunla dalga geçerse? Hatta bu yüzden ona gülerse? Ya sinirlenip ikinci raundun gerekli olduğunu karar verirse? Böyle bir şey olduğu takdirde büyük ihtimalle bu kez ona bir kere bile vuramazdım; sonuçta gözüne attığım yumruk beklemediği anda yediği bir darbeydi. Beni hastanelik edebilir, hatta daha da kötü duruma sokabilirdi.

Yüzümü yıkadım (çok hafifçe), dişlerimi fırçaladım, yatağıma yatıp ışığı kapattım, sonra öylece uzanarak olanları tekrar yaşadım. Arkadan yakalanıp koridorda sürüklenmenin şaşkınlığı. Göğsümün yumruklanması. Ağzıma yediğim yumruklar. Bacaklarıma beni ayakta tutmaları için komut vermem ve bacaklarımın da *belki daha sonra* diye karşılık vermesi.

Karanlığa çekilince Kenny'nin benimle işinin daha bitmediği gittikçe daha muhtemel bir varsayıma dönüştü. Hatta mantıklı

¹ Woodlands bölgesinde yaşayan Amerikan yerlilerinin deniz kabuklarından yaptıkları mor ve beyaz renklerdeki geleneksel boncuklara denir. Burada yaşlı adama "yerli" göndermesi yapıldığından bahsediliyor.

geldi, karanlıkta ve yalnızken bundan çok daha çılgınca şeylerin insana mantıklı gelmesi gibi.

Böyle olunca ışıklarımı tekrar açtım ve Bay Harrigan'ı aradım.

Onun sesini duymayı elbette beklemiyordum, sadece onunla konuşur gibi yapmak istemiştım. Beklediğim şey sessizlikti ya da aradığım numaranın artık kullanılmadığını belirten bir bant kaydı. Telefonunu gömüleceğı takım elbisenin cebine üç ay önce sıkıştırmıştım ve o ilk iPhone'ların şarj ömrü uyku modunda bile sadece iki yüz elli saattı. Yani telefon da en az onun kadar ölü olmalıydı.

Ama çaldı. Çalamazdı, gerçekler bu fikre tamamen karşıydı ama beş kilometre ötede, Elm Mezarlığı'nda, Tammy Wynette yine "Stand by Your Man" söylüyordu.

Beşinci çalışın ortasında Bay Harrigan'ın hafif çatallı, yaşlı sesi kulağımdaydı. Her zamanki gibi doğrudan meseleye giriyordu, arayandan bir numara ya da mesaj bırakmasını bile istemiyordu. "Telefonuma şu an cevap vermiyorum. Uygun düşerse sizi geri arayacağım."

Bip sesi geldi ve kendimi konuşurken duydum. Kelimeleri düşündüğümü hatırlamıyorum; ağzım tamamen kendi kendine hareket ediyor gibiydi.

"Bu akşam biri beni dövdü Bay Harrigan. Kenny Yanko adında büyük, salak bir çocuk. Ayakkabılarını parlatmamı istedi, ben de yapmadım. Ama onu ispiyonlamadım çünkü böylece bu olayın kapanacağını düşündüm. Sizin gibi düşünmeye çalışıyordum ama hâlâ endişeliyim. Keşke sizinle konuşabilsem."

Duraksadım.

"Telefonunuzun hâlâ çalışmasına sevindim, gerçi bu nasıl mümkün olabilir anlamıyorum."

Duraksadım.

"Sizi özlüyorum. Hoşça kalın."

Aramayı sonlandırdım. Gerçekten aradığımı kontrol etmek için Son Arananlar listesine baktım. Numarası arama zamanıyla -23:02- beraber oradaydı. Telefonumu kapatıp komodinin üstü-

ne koydum. Lambamı söndürdüm ve neredeyse anında uykuya daldım. Bu cuma akşamıydı. Ertesi gece ya da belki pazar sabahı erken saatte Kenny Yanko bir anda öldü. Kendini astı, gerçi ben bunu ya da bunun hakkında herhangi bir detayı ancak bir yıl sonra öğrenecektim.

...

Kenneth James Yanko'nun vefat ilanı salı gününe kadar *Le-wiston Sun* gazetesinde çıkmadı, yazıda da sadece "trajik bir kaza sonucunda aniden vefat eden" yazıyordu ama haberler pazartesi günü bütün okula yayılmıştı ve tabii ki dedikodu kazanı var gücüyle kaynıyordu.

Bali çekiyordu ve felç geçirip ölmüştü.

Babasının tüfeklerinden birini temizliyordu (Bay Yanko'nun evinde bir silah deposu olduğu söyleniyordu) ve silah ateş almıştı.

Babasının tabancalarından biriyle Rus ruleti oynamış ve bey-nini patlatmıştı.

Sarhoş olmuş, merdivenlerden düşüp boynunu kırmıştı.

Bu hikâyelerin hiçbirisi doğru değildi. Kısa Mesafe servise biner binmez bana anlatan Billy Bogan olmuştu. Haberle resmen dolup taşıyordu. Annesinin Gates Falls'daki arkadaşlarından birinin arayıp olanları anlattığını söyledi; arkadaşı sokağın karşısında yaşıyordu ve cesedin etrafı bir grup ağlayıp bağırarak Yanko'yla çevrili bir sedyeyle evden çıkarıldığını görmüştü. Anlaşılan okuldan atılan zorbaların bile sevenleri oluyordu. İncil okuyan biri olarak onları kıyafetlerini yırtıp parçalarken bile hayal edebiliyordum.

Anında aklıma Bay Harrigan'a telefonda söylediklerim geldi ve suçluluk duydum. Kendime onun ölü olduğunu ve bununla hiçbir alakası olamayacağını söyledim. Çizgi roman korku hikâyelerinin dışında böyle şeyler mümkün olsa bile özellikle Kenny'nin ölmesini dilemediğimi, sadece rahat bırakılmak istediğimi ekledim, ancak tüm bunlar bir şekilde kulağa bir avukat kandırmacası gibi geliyordu. Cenazeden sonraki gün, bizi vasiyetine eklediği için Bay Harrigan'ın iyi bir insan olduğunu söylediğimde Bayan Grogan'ın dediği şey kafamda dönüp duruyordu.

Bundan o kadar emin değilim. Adil davranıyordu, evet, ama onunla ters düşmek istemezdim.

Dusty Bilodeau Bay Harrigan'la ters düşmüştü. Muhtemelen, sırf onun lanet botlarını parlatmadım diye beni dövdüğü için Kenny Yanko da onunla ters düşmüş olurdu. Ancak artık Bay Harrigan'ın tersi *yoktu*. Kendime bunu hatırlatıp durdum. Ölü insanların tersi *olmaz*. Tabii ki üç aydır şarj edilmeyen telefonlar da çalmaz ve telesekretere düşmezdi (ya da mesaj almazdı)... ama Bay Harrigan'ın telefonu çalmıştı ve onun hırıltılı yaşlı adam sesini *duymuştum*. Bu yüzden kendimi suçlu hissediyordum ama aynı zamanda rahatlamıştım da. Kenny Yanko bir daha peşime düşmeyecekti. Yolumdan çekilmişti.

O günün ilerleyen saatlerinde, Bayan Hargensen bir boş derimde potaya şut attığım spor salonuna gelip beni koridora çağırdı.

"Bugün derste yüzün düşmüştü," dedi.

"Hayır, iyiydim."

"Yüzün düşmüştü ve nedenini biliyorum ama sana bir şey anlatacağım. Senin yaşındaki çocuklar evrene Batlamyusvari bir açıdan bakıyorlar. Ben de bunu hatırlayacak kadar gencim."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmi-"

"Batlamyus; Romalı bir matematikçi ve astrologdu, dünyanın evrenin merkezi, her şeyin etrafında döndüğü sabit bir noktaya olduğuna inanıyordu. Çocuklar bütün dünyalarının *kendileri* etrafında döndüğüne inanır. Her şeyin merkezinde olma hissi genelde yirmilerine geldiğinde azalmaya başlar ama senin yirmilerine daha çok var."

Üzerime eğilmişti, çok ciddiydi ve dünyadaki en güzel yeşil gözlere sahipti. Ayrıca parfümünün kokusu da biraz başımı döndürüyordu.

"Dediklerimi tam anlamadığımı görebiliyorum, o yüzden metaforu bir kenara bırakalım. Yanko'nun ölümüyle bir ilgin olduğunu düşünüyorsan, unut bunu. Çünkü yok. Dosyasını gördüm, ciddi sorunları olan bir çocuktuk. Ne olduğunu bilmiyorum, bilmek de istemiyorum ama bu olayda iyi bir yan görüyorum."

"Ne iyi yanı?" diye sordum. "Artık beni dövemeyecek diye mi?"

Geri kalan her yeri kadar güzel olan dişlerini göstererek güldü. "İşte, yine o Batlamyus bakış açısı. Hayır, Craig, iyi yanı ehliyet alamayacak kadar genç olması. Araba kullanacak kadar büyük olsa yanında başka çocukları da götürebilirdi. Şimdi, spor salonuna dön, birkaç basket at."

Tam yürümeye başlamıştım ki beni bileğimden tuttu. On bir yıl sonra bile hissettiğim o kıvılcımı hâlâ hatırlıyorum. "Craig, bir çocuk öldüğü için asla sevinemem, Kenneth Yanko gibi sorunlu olsa bile. Ama ölen sen olmadığın için sevinebilirim."

Birden ona her şeyi anlatmak istedim, anlatabilirdim de. Ama tam o sırada zil çaldı, sınıf kapıları açıldı ve koridor gevezelik eden çocuklarla doldu. Bayan Hargensen kendi yoluna gitti, ben de kendi yoluma.

...

O gece telefonumu açtım ve başta öylece ekrana bakıp cesaretimi toplamaya çalıştım. Bayan Hargensen'in o sabah söyledikleri mantıklıydı ama Bayan Hargensen, Bay Harrigan'ın telefonunun hâlâ çalıştığını bilmiyordu, ki çalışması imkânsızdı. Ona anlatma fırsatım olmamıştı ve asla da olmayacağına inanıyordum. Sonradan bu konuda yanıldığımı anlayacaktım.

Bu sefer çalmayacak, dedim kendi kendime. Son bir enerji patlamasıydı, o kadar. Aynı yanmadan önce inanılmaz bir parlaklıkla ışıldayan bir ampul gibi.

Numarasının üzerine tıkladım, sessizliği ya da bu numaranın artık kullanım dışı olduğunu söyleyen bir mesaj duymayı bekliyor, daha doğrusu bunu umuyordum. Ama telefon çaldı, birkaç kez daha çaldıktan sonra Bay Harrigan'ın sesi yine kulağımdaydı. "Telefonuma şu an cevap vermiyorum. Uygun düşerse sizi geri arayacağım."

"Ben Craig, Bay Harrigan."

Kendimi ölü bir adamla, şimdiye yanakları çürümeye başlayan biriyle (görüyorsunuz ya araştırmamı yapmıştım) konuştuğum için aptal gibi hissediyordum. Aynı zamanda hiç de aptal hissetmiyordum. Lanetli topraklara girmişim gibi korkuyordum.

"Dinleyin..." Dudaklarımı yaladım. "Kenny Yanko'nun ölümlüyle bir ilginiz yoktu, değil mi? Varsa... şey... duvara vurun."

Telefonu kapattım.

Bir ses duymayı bekledim.

Hiç ses gelmedi.

Ertesi sabah korsankral1'den bir mesaj almıştım. Sadece altı harf: a a a. C C x

Anlamsızdı.

Ödümü bokuma karıştırdı.

• • •

O sonbahar Kenny Yanko'yu çok düşündüm. (O sırada etrafta dolaşan dedikodu gecenin bir yarısı dışarı sıvışmaya çalışırken evinin ikinci katından düştüğüydü). Bay Harrigan'ı ve şimdilerde Castle Gölü'ne atmayı dilediğim telefonunu daha da fazla düşünüyordum. Bir büyüleyiciliği vardı, tamam mı? Hepimizin hissettiği tuhaf şeylerin taşıdığı o büyüleyicilik. Yasak şeylerin taşıdığı o büyüleyicilik. Birkaç olayda Bay Harrigan'ı neredeyse arayacak noktaya geldim ama asla aramadım, en azından o dönem aramıştım. Bir zamanlar sesini güven verici buluyordum, deneyim ve başarının sesiydi, asla sahip olmadığım bir büyükbabanın sesi olduğu da söylenebilirdi. Şimdiyse o sesi güneşli akşamüstlerimizde, Charles Dickens, Frank Norris veya D.H. Lawrence ya da internetin kırık bir su borusuna ne kadar benzediği hakkında konuşurken duyduğum haliyle hatırlayamıyordum. Artık tek aklıma gelen, yaşlı adamın çatlak, neredeyse düzleşmiş bir zımpara gibi olan sesiyle, uygun düşerse beni arayacağını söylemesiydi. Tabii onu tabutunda düşünüyordum. Hay & Peabody'deki levazımatçı kesin gözkapaklarını yapıştırmıştı ama o yapıştırıcı ne kadar tutardı? Aşağıda gözleri açık mıydı? Göz çukurlarında çürürken yukarı, karanlığa mı bakıyorlardı?

Bunlar içimi kemiriyordu.

Noel'den bir hafta önce Rahip Mooney "sohbet etmek için" benden kilisedeki odasına gitmemi rica etti. Sohbetin büyük kısmında kendisi konuştu. Babamın benim hakkımda endişeli olduğunu söyledi. Kilo veriyordum, notlarım düşmüştü. Ona anlatmak istediğim bir şey olup olmadığını sordu. Üstüne biraz

düşündüm ve olabileceğine karar verdim. Her şeyi değil ama bir kısmını.

"Size bir şey anlatırsam, bu aramızda kalabilir mi?"

"Anlatacakların kendine zarar vermek ya da bir suç, ciddi bir suç içermediği sürece cevabım evet. Ben bir papaz değilim, bu da bir Katolik günah çıkarma ayini değil ama çoğu din adamı sır saklama konusunda iyidir."

Böylece ona, okulda Kenny Yanko adında, benden büyük bir çocukla kavga ettiğimi ve çocuğun beni bir güzel dövdüğünü anlattım. Kenny'nin ölmesini asla istemediğimi, bunun için kesinlikle *dua etmediğimi* ama onun neredeyse kavgamızdan hemen sonra öldüğünü ve benim bunu düşünmeden duramadığımı anlattım. Bayan Hargensen'in, çocukların her şeyin onlarla alakalı olduğunu düşündüğü ve bunun doğru olmadığı hakkında söylediklerini de anlattım. Bunun bana kısmen yardımı dokunduğunu ama yine de Kenny'nin ölümünde bir payım olduğunu düşündüğümü söyledim.

Rahip gülümsedi. "Öğretmenin haklıymış Craig. Sekiz yaşına kadar yanlışlıkla annemin sırtını kırmamak için kaldırımlarda çizgilere basmamaya çalıştım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Öne doğru eğildi. Gülümsemesi kaybolmuştu. "Sen benim sırrımı saklarsan ben de seninkini saklarım. Kabul mü?"

"Tabii."

"Gates Falls'daki Saint Anne Kilisesi'nin rahibi Ingersoll'le iyi arkadaşız. Yankolar o kiliseye gidiyorlar. Arkadaşım bana Yankoların oğlunun intihar ettiğini söyledi."

Sanırım nefesimi tutmuştum. Kenny öldükten sonra ortalıkta dolaşan dedikodulardan biri de intihardı ama buna hiç inanmamıştım. O zorba orospu çocuğunun aklından kendini öldürme fikrinin asla geçmeyeceğini düşünürdüm.

Rahip Mooney hâlâ öne eğilmiş halde duruyordu. Bir elimi ellerinin arasına aldı. "Craig, o çocuğun eve gidip kendi kendine, 'Aman Tanrım, benden yaşça küçük, ufacık bir çocuğu dövdüm,

sanırım kendimi öldüreceğim,' dediğine gerçekten inanıyor musun?"

"Sanırım hayır," dedim ve sanki iki aydır tutuyormuş gibi hissettiğim nefesimi nihayet bıraktım. "Böyle söyleyince... Nasıl intihar etmiş?"

"Sormadım, Pat Ingersoll bana anlatsaydı da sana söylemezdim. Bu meselenin peşini bırakman lazım Craig. Çocuğun sorunları vardı. Seni dövme ihtiyacı o sorunların göstergelerinden sadece biriydi. Senin bununla hiçbir alakan yoktu."

"Peki ya rahatladıysam? Yani, artık onun hakkında endişelenmeme gerek kalmadığı için?"

"Bunun insani bir tepki olduğunu söyledim."

"Teşekkürler."

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet."

Gerçekten de daha iyi hissediyordum.

...

Okulun bitmesine yakın Bayan Hangensen coğrafya sınıfının önünde yüzünde büyük bir gülümsemeyle durdu. "Siz çocuklar büyük ihtimalle iki hafta içinde benden kurtulacağınızı düşündünüz ama kötü haberlerim var. Lise biyoloji öğretmeni Bay de Lesseps emekli oluyor ve beni onun yerine işe aldılar. Ortaokuldan mezun olup liseye geçtiğimi söyleyebiliriz yani."

Birkaç çocuk abartılı tavırlarla homurdandı ama çoğumuz alkışladık, kimse benim kadar hevesle alkışlamamıştı. Aşkımı arkamda bırakmayacaktım. Ergen aklıma bu kader gibi geliyordu. Bir anlamda öyleydi de.

...

Yılın sonunda ben de Gates Falls Ortaokulu'ndan ayrıldım ve Gates Falls Lisesi'nde dokuzuncu sınıfa başladım. O zamanlar -şimdi Baltimore Orioles'teki yedek top yakalayıcı olarak sürdürdüğü kariyerinde olduğu gibi- U-Boat olarak bilinen Mike Ueberroth'la da orada tanıştım.

Gates'te sporcular ve daha çok derslerle ilgilenen tipler pek kaynaşmazdı (sanırım bu bir sürü lise için geçerli çünkü spor-

cular kendi içlerinde bir grup olma eğilimi gösteriyorlar), *Arsenik Kurbanları* olmasaydı hiç arkadaş olur muyduk, ondan da şüpheliyim. U-Boat lise üçteydi, bense sadece ezik bir birinci sınıftım, bu da arkadaş olmamızı daha da ihtimal dışı kılıyordu. Ama bir şekilde arkadaş olduk ve artık onu çok daha az görsem de arkadaşlığımız hâlâ devam ediyor.

Çoğu lisede son sınıfların oyunu sahnelenirdi ancak Gates'te durumlar farklıydı. Her yıl iki oyun sahneleniyordu ve bunları her ne kadar Tiyatro Kulübü sahneye koysa da bütün öğrenciler seçmelere katılabiliyordu. Hikâyeyi biliyordum çünkü yağmurlu bir pazar günü, akşaüstü saatlerinde televizyonda filmini izlemiştim. Hoşuma gitmişti, bu yüzden şansımı denedim. Mike'ı da, Tiyatro Kulübü üyesi olan kız arkadaşı seçmelere katılmaya ikna etmişti. Sonuç olarak Mike cinayete meyilli Jonathan Brewster rolünü aldı. Ben de onun yanında seğırtip duran yardımcısı Dr. Einstein rolünü kaptım. Filmde bu rolü Peter Lorre oynuyordu, sesimin onun gibi çıkması için elimden geleni yaptım, her repliğin başında alaycı bir şekilde sırtarak, "Üvet! Üvet!" diyordum. Çok iyi bir taklit değildi ama şunu söylemeliyim, seyirci buna tav oldu. Küçük kasabaları bilirsiniz.

İşte U-Boat'la da böyle arkadaş olduk ve Kenny Yanko'ya aslında ne olduğunu böyle öğrendim. Rahibin hatalı, gazetede ki vefat ilanının ise doğru olduğu ortaya çıktı. Gerçekten de bir kazaydı.

Kostümlü provamızın Birinci ve İkinci Perde arasında, yetmiş beş sentimi yutup karşılığında bana hiçbir şey vermeyen kola makinesinin yanındaydım. U-Boat kız arkadaşının yanından ayrıldı, benim yanıma geldi ve bir elinin avucuyla kola makinesinin sağ üst köşesine sertçe vurdu. Bir kutu kola anında bölmeye düştü.

"Teşekkürler," dedim.

"Sorun değil. Sadece tam oraya, o köşeye vurman gerekiyor."

Bunu yapacağını söyledim ama aynı güçle vurabileceğimden şüpheliydim.

"Hey, dinle, daha evvel Yanko denen çocukla başın belaya girmiş diye duydum. Doğru mu?"

İnkâr etmenin bir anlamı yoktu; Billy de iki kız da ötmüştü. Şu saatte reddetmenin bir nedeni de yoktu. Bu yüzden onayladım, doğru olduğunu söyledim.

"Nasıl öldüğünü öğrenmek ister misin?"

"Yüz tane falan farklı hikâye duydum. Sende ne var?"

"Bende doğrusu var, küçük dostum. Babamın kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii." Gates Falls polis teşkilatı iki düzineden az üniformalı polis, başkomiser ve bir dedektiften oluşuyordu. Dedektif, Mike'ın babası George Ueberroth'tu.

"Kolandan içmeme izin verirsen sana Yanko'ya olanları anlatırım."

"Tamam ama ağzında kalanı geri kutuya tükürme."

"Oradan bakınca hayvana mı benziyorum? Ver şunu bana, pislik."

"Üvet, üvet," dedim Peter Lorre'ü taklit ederek. Sırıttı, kutuyu alıp yarısını kafaya dikti ve sonra da geçirdi. Koridorun ilerisinde duran kız arkadaşı bir parmağını ağzına sokup kusar gibi yaptı. Lisede aşklar pek incelikli oluyor.

"Bu araştırmayı yürüten kişi babamdı," dedi U-Boat, kutuyu bana geri vererek, "olaydan iki gün sonra onu evde Komiser Polk'la konuşurken duydum. Buna kafa kafaya vermek diyorlar. Verandadalardı, bira içiyorlardı, komiser Yanko'nun sıkmalı-şaklatmalı yaptığıyla ilgili bir şey söyledi. Babam güldü ve buna Beverly Hills kravatu dendiğini duyduğunu söyledi. Komiser öyle pizza gibi bir suratla çocuğun büyük ihtimalle ancak bu şekilde boşalabildiğini söyledi. Babam da evet, acı ama gerçek, dedi. Sonra onun canını sıkın şeyin saçları olduğunu söyledi. Bunun adli tıp doktorunun da canını sıktığını anlattı."

"Saçına ne olmuş ki?" diye sordum. "Hem Beverly Hills kravatu ne?"

"Telefonumdan baktım. Otoerotik asfiksi denen şeyin argo hali." Bu kelimeyi dikkatle, hani neredeyse gururla söyledi.

“Kendini asıyor, bayılırken otuz bir çekiyorsun.” Yüzümdeki ifadeyi gördü ve omuz silkti. “Haberleri ben yazmadım, Dr. Einstein, sadece aktarıyorum. Sanırım çok büyük bir heyecan yaratıyor ama ben pas geçerdim.”

Ben de pas geçerdim sanırım. “Saçına ne olmuş peki?”

“Babama sordum bunu. Bana anlatmak istemedi ama geri kalanı zaten duyduğum için sonunda anlattı. Yanko’nun saçının yarısının beyaza döndüğünü söyledi.”

• • •

Bunun üzerine çok düşündüm. Bir taraftan Bay Harrigan’ın mezarından benim adıma intikam almak için kalktığı fikri aklımdan geçtiyse bile (ki bazen geceleri uyuyamadığımda bu fikir, ne kadar saçma olsa da bir şekilde aklıma sızıyordu) U-Boat’un hikâyesi bu düşüncelerin sonunu getiriyor gibiydi. Kenny Yanko’yu dolabında, pantolonu bileklerinde, boynunun etrafında bir iple, sıkmalı-şaklatmalı yaparken suratı mora dönmüş halde düşününce onun için gerçekten üzüliyordum. Ölmek için ne saçma ne onursuz bir yoldu. “Trajik bir kazanın sonucunda,” yazmışlardı *Sın*’daki vefat ilanında ve bunda, biz çocukların asla anlayamayacağı bir doğruluk payı vardı.

Öte yandan U-Boat’un babasının Kenny’nin saç hakkında söyledikleri de vardı. Ne tür bir şeyin böyle bir duruma yol açabileceğini merak etmeden duramıyordum. Sevgili kamışıyla oynayıp bilinçsizliğe doğru süzülürken Kenny o dolapta ne görmüş olabilirdi?

Sonunda en iyi rehberime başvurdum; internete. Orada da bir fikir ayrılığı söz konusuydu. Bazı bilim insanları şokun, saç beyazlatabileceğine dair kesinlikle hiçbir kanıt olmadığını iddia ediyordu. Diğer bilim insanları ise üvet, üvet, diyordu, bu gerçekten olabilir. Ani bir şokun saç rengini veren melanosit kök hücrelerini öldürebileceğini söylüyorlardı. Okuduğum bir makalede bunun idam edilmeden önce Thomas More ve Marie Antoinette’in başına geldiği yazıyordu. Bir başkası onu karalıyor, bunun sadece bir efsane olduğunu söylüyordu. Sonuçta bu, Bay

Harrigan'ın bir keresinde borsada hisse almakla ilgili söylediği şey gibiydi: Parayı verirsin, şansını denersin.

Tüm bu sorular ve endişeler yavaş yavaş silinip gitti ama Kenny Yanko'nun ne o zaman ne de şimdi tamamen aklımdan çıktığını söylersem yalan olur. Dolabında, boynuna dolanmış hatlarla Kenny Yanko. Belki de bilincini kaybetmeden önce ipi gevşeten Kenny Yanko. Belki, sadece belki onu çok korkutan bir şey görüp bayılan Kenny Yanko. Belki gerçekten de korkudan ölen Kenny Yanko. Gün ışığında bu kulağa oldukça salakça geliyordu. Geceleyin, özellikle şiddetli rüzgâr varsa ve çatıdan çığlık benzeri seslerin gelmesine neden oluyorsa o kadar da salakça değildi.

...

En sonunda Bay Harrigan'ın evinin önüne Portland'dan bir emlak şirketinin SATILIK tabelası kondu ve birkaç insan eve bakmaya geldi. Çoğunlukla Boston veya New York'tan uçarak gelen tiplerdi (bazıları büyük ihtimalle kiralık jetlerle geliyordu). Bay Harrigan'ın cenazesine katılan iş insanları gibi pahalı arabalar kiralamak için fazladan para veren tiplerdi. Bir çift, benim karşılaştığım ilk evli gey çiftti, genç ama belli ki varlıklı ve bir o kadar açıkça âşıklardı. Havalı bir BMW i8'le geldiler, gittikleri her yerde el ele dolaşıyorlardı, açık alanları gezerken birçok kez *vaay* ve *harika* dediler. Sonra gittiler ve bir daha geri gelmediler.

Bir sürü potansiyel alıcı gördüm çünkü (tabii ki Bay Rafferty'nin yönettiği) mülkte Bayan Grogan ve Pete Bostwick çalışan olarak tutulmuştu, Pete de bahçelerde ona yardım etmem için beni işe almıştı. Bitkilerle aramın iyi olduğunu ve çalışmaya hevesli olduğumu biliyordu. Haftada on saat için saatte on iki dolar alıyordum, üniversiteye gidene kadar dokunamayacağım büyük miras ulaşılmaz durumdayken bu para bayağı işime yaradı.

Pete potansiyel alıcılara Richie Rich'ler diyordu. Kiralık BMW'li evli çift gibi hepsi *vaay* diyor ama kimse evi satın almıyordu. Evin toprak bir yolda olması ve manzaraların harika değil de (göl yok, dağ yok, deniz fenerli, kayalarla çevrili bir deniz kıyısı yok) sadece güzel olduğu düşünülürse buna şaşırıyordum.

Pete veya Bayan Grogan da şaşırmıyordu. Eve Sırf Masraf Köşkü adını takmışlardı.

...

2011 kışının başlarında bahçıvanlık paramın bir kısmını birinci nesil telefonumun üst modeline geçip iPhone 4 almak için kullandım. Aynı gece rehberimi aktardım ve rehberde aşağı inince Bay Harrigan'ın numarasına denk geldim. Çok düşünmeden üzerine tıkladım. **Bay Harrigan Aranıyor**, yazdı ekranda. Telefonu endişe ve merak karışımı hislerle kulağıma götürdüm.

Bay Harrigan'ın bıraktığı mesaj yoktu. Aradığım numaranın kullanımı dışı olduğunu söyleyen bir robot sesi yoktu, çalma sesi de yoktu. Hoş bir sessizlikten başka hiçbir şey yoktu. Yeni telefonumun -heh heh- bir mezar kadar sessiz olduğunu söyleyebilirsiniz.

İçim rahatlamıştı.

...

Lisedeki ikinci yılımda biyoloji dersi aldım, Bayan Hargensen her zamanki güzelliğiyle oradaydı ama artık benim aşkım değildi. Duygularımı daha ulaşılabilir (ve yaşıma daha uygun) genç bir hanıma yönlendirmiştım. Wendy Gerard, Motton'dan, dış tellerini yeni çıkartmış, minyon bir sarışındı. Kısa süre sonra beraber ders çalışıyor, sinemaya gidiyor (babam, onun annesi ya da babası bizi götürdüğünde tabii) ve arka sıralarda öpüşüyorduk. Bütün o vıcık vıcık çocukluk şeylerini yapıyorduk, bunda da hiçbir sorun yoktu.

Bayan Hargensen'a olan aşkım doğal bir şekilde kaybolup gitti ki bu da iyiydi çünkü arkadaşlığın yolunu açtı. Derse bazen bitkiler getiriyor ve cumaları okuldan sonra akşamüstleri, kimya dersi alan çocuklarla paylaştığımız laboratuvarı temizlemesine yardım ediyordum.

Bu akşamüstlerinden birinde ona hayaletlere inanıp inanmadığını sordum. "Sanırım inanmıyorsunuzdur, bir bilim insanı olduğunuzdan falan," dedim.

Güldü. "Ben bir öğretmenim, bilim insanı değil."

"Neyi kastettiğimi biliyorsunuz."

“Sanırım ama yine de katoliğim. Yani Tanrı’ya, meleklerle ve ruhlar dünyasına inanıyorum. Şeytan çıkarma, şeytan tarafından ele geçirilme konularında pek emin değilim, onlar bayağı aşırı geliyor ama hayaletler? Jüri bu konuda hâlâ karar vermedi diyelim. Ruh çağırma seansına asla katılmam ya da Ouija tahtasıyla asla uğraşmam.”

“Neden?”

Bu sırada lavaboları temizliyorduk. Bu aslında hafta sonu tatiline çıkmadan önce kimya öğrencilerinin halletmesi gereken ama neredeyse hiç yapmadıkları bir işti. Bayan Hargensen duraksadı, gülümsüyordu. Belki biraz da utanmıştı. “Bilimle uğraşanların batıl inançlara karşı koruması yoktur Craig. Ben anlamadığım şeylerle uğraşmanın doğru olduğuna inanmıyorum. Büyükannem, insanın cevap aramıyorsa kimseye bulaşmaması gerektiğini söylerdi. Her zaman bunun iyi bir tavsiye olduğunu düşünmüşümdür. Neden sordun?”

Ona Kenny’nin hâlâ aklımı meşgul ettiğini söylemeyecektim. “Ben metodistim, biz Kutsal Ruh diyoruz. Ama aynı şey Kral James İncilinde Kutsal Hayalet olarak geçiyor. Sanırım bunun hakkında düşünüyordum.”

“Eh, hayaletler gerçekten varsa,” dedi, “hepsinin kutsal olmadığına eminim.”

...

Hâlâ bir tür yazar olmak istiyordum, gerçi film yazma hevesim artık kaçmıştı. Bay Harrigan’ın senaryo yazarı ve genç film yıldızı hakkındaki fıkrası arada bir aklıma geliyordu, şov dünyası fantezilerime gölge düşürmüştü.

O yıl Noel’de babam bana bir dizüstü bilgisayar aldı ve kısa hikâyeler yazmaya başladım. Satır satır okunduklarında iyilerdi ama bu satırların birleşerek bir bütün oluşturması, bir hikâye yaratması gerekiyordu ve benimkiler bunu yapmıyordu. Ertesi yıl İngilizce Bölümü başkanı okul gazetesini yayına hazırlama işi için beni seçti ve gazetecilik hastalığına yakalandım, bu hastalık şimdiye dek beni hiç terk etmedi. Terk edeceğini de sanmıyorum. Bence ait olduğun yeri bulunca aklımda değil de ruhunda bir tık

sesi duyuyorsun. Bu sesi görmezden gelebilirsin ama neden gelsin ki?

Büyümeye başladım, üçüncü sınıftayken Wendy'ye, korumam olduğunu gösterdikten sonra (prezervatifleri alan aslında U-Boat'tu) bekâretlerimizi arkamızda bıraktık. Sınıftan üçüncülükle mezun oldum (sadece yüz kırk iki kişi vardı ama olsun) ve babam bana bir Toyota Corolla aldı (eskiydi ama olsun). Ülkede, gazeteci olmak isteyen gençler için en iyi okullardan biri olan Emerson'a kabul edildim. İddiaya varım bana en azından kısmi burs verirlerdi ama Bay Harrigan sayesinde buna gerek kalmadı. Ne şanslıyım.

On dört ve on sekiz yaşlarım arasında birkaç sıradan ergenlik kaprisine kapıldım ama o kadar da yoğun bir durum değildi. Kenny Yanko kâbusu bir şekilde ergenlik öfkemin büyük bir kısmını dizginlemişti. Ayrıca babamı seviyordum ve sadece ikimiz vardık. Sanırım bu da bir fark yaratıyordu.

Üniversiteye başladığımda Kenny Yanko'yu artık neredeyse hiç düşünmüyordum. Ama Bay Harrigan'ı hâlâ düşünüyordum. Önüme akademik anlamda bir kırmızı halı serdiğini düşünürsek pek de şaşırtıcı değildi bu. Ama bazı günler onu daha sık düşünüyordum. O günlerde evdeysem mezarına çiçek koymaya gidiyordum. Değilsem de Pete Bostwick veya Bayan Grogan benim yerime çiçek koyuyordu.

Sevgililer Günü. Şükran Günü. Noel. Ve doğum günlerim.

O günlerde her zaman bir dolarlık kazı kazan alıyordum. Bazen iki, bazen beş dolar kazanıyordum, bir keresinde de elli dolar kazanmıştım ama büyük ikramiyeye yakın bir şeyi hiç kazanmadım. Bu da benim için bir sorun değildi. Kazansam da parayı bir hayır kurumuna verirdim. Kazı kazanları hatırlamak adına alıyordum. Onun sayesinde çoktan zengin olmuşum.

...

Bay Rafferty miras konusunda cömert davrandığından Emerson'da üçüncü sınıf okurken kendi dairesi olmuştu. Sadece iki oda ve bir banyolu bir evdi ama küçük dairelerin bile ucuz olmadığı Back Bay'deydi. O sırada bir edebiyat dergisinde çalı-

şıyordum. *Ploughshares* ülkedeki en iyilerden biriydi, çok başarılı bir editörü vardı ama birinin de başvuru yığınlarını okuması gerekiyordu, işte o kişi bendim. Başvuruların çoğu unutulmaz, hatta klasik denecek kadar kötü olan "Annemden Nefret Etmemin 10 Sebebi" şiirine denk olsa da bu işi seviyordum. Yazmak konusunda benden daha kötü olan bu kadar çok hevesli insanın varlığına şahit olmak beni neşelendiriyordu. Bu kulağa büyük ihtimalle acımasız geliyor. Büyük ihtimalle öyle de.

Bir akşam sol elimin altında bir tabak Oreo, sağ elimin altında bir bardak çayla bu işi yaparken telefonum çaldı. Arayan babamdı. Kötü haberleri olduğunu söyledi ve Bayan Hargensen'in ölüm haberini verdi.

Bir iki saniye konuşamadım. Başvuru şiir ve öyküleri yığını aniden gözüme çok önemsiz göründü.

"Craig?" diye sordu babam. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet. Nasıl olmuş?"

Bana bildiklerini anlattı ve iki gün sonra Gates Falls *Weekly Enterprise* internette yayımlanınca daha fazlasını öğrendim. SEVİLEN ÖĞRETMEN VERMONT'TA ÖLDÜRÜLDÜ yazıyordu başlıkta. Victoria Hargensen Corliss hâlâ Gates'te biyoloji öğretmenliği yapıyordu; kocası komşu kasaba Castle Rock'ta matematik öğretmeniydi. Bahar tatillerini New England'da, her gece farklı bir pansiyonda kalıp motosiklet gezisi yaparak geçirmeye karar vermişlerdi. Vermont'ta, geri dönüş yolundaydılar, neredeyse New Hampshire sınırına varmışlardı ki Waltham, Massachusettes'ten otuz bir yaşındaki Dean Whitmore 2 numaralı karayolunu tam ortasından geçmiş ve doğrudan onlara çarpmıştı. Ted Corliss anında ölmüştü. Victoria Corliss -Kenny Yanko dövdükten sonra beni öğretmenler odasına götürüp yasaklara rağmen bana bir tane Aleve veren kadın- hastaneye giderken ölmüştü.

Bir önceki yaz *Enterprise*'da staj yapmıştım, çoğunlukla çöpü boşaltmıştım ama aynı zamanda spor ve film yorumları da yazmıştım. Editör Dave Gardener'ı aradığımda bana *Enterprise*'m basmadığı birkaç detay daha verdi. Dean Whitmore toplamda dört kez alkolü araç kullanmaktan tutuklanmıştı ama babası önemli

bir koruma fonu yatırımcısıydı (Bay Harrigan bu sonradan görmelerden nasıl da nefret ederdi). Yüksek ücretli avukatlar ilk üç seferde Whitmore'u kurtarmıştı. Dördüncü olayda Hingham'de Zoney Market'in yan tarafına girince hapse girmekten kurtulmuş ama ehliyetini kaybetmişti. Corlisslerin motosikletine vurduğunda ehliyetsiz ve uyuşturucu madde etkisi altında araba sürüyordu. Dave'in dediğine bakılırsa "kütük gibi sarhoş"tu.

"Hafif bir cezayla yırtacak," dedi Dave. "Babacığı böyle olmasını sağlar. İzle de gör."

"Yok artık." Bunun olması fikri bile midemi bulandırdı. "Verdiğin bilgiler doğruysa bu açıkça araçla adam öldürme davası."

"İzle de gör," diye tekrar etti.

...

Cenazeler Saint Anne'de düzenlendi, kilise hem Bayan Hargensen'in -ona Victoria demek benim için imkânsızdı- hem de kocasının hayatlarının büyük bir kısmı boyunca gittikleri ve evlendikleri kiliseydi. Bay Harrigan zengindi, yıllarca Amerika'nın iş dünyasına yön veren biriydi ama Ted ve Victoria Corliss'in cenazesinde çok daha fazla insan vardı. Saint Anne büyük bir kilise olduğu halde o gün herkesin ayakta durması gerekmişti ve mikrofonu olmasa bütün o ağlama seslerinin içinde Rahip Ingersoll'un sesi duyulmazdı. İkisi de herkesçe sevilen öğretmenlerdi, aşk evliliği yapmışlardı ve tabii ki çok gençlerdi.

Yas tutanların çoğu da gençti. Ben oradaydım; Regina ve Margie oradaydılar; Billy Bogan oradaydı; üçüncü ligde beyzbol oynadığı Florida'dan özel olarak gelen U-Boat da oradaydı. U-Boat'la beraber oturduk. Tam olarak ağladığını söyleyemezdim ama gözleri kızarmıştı ve koca sersem burnunu çekiyordu.

"Hiç ondan ders aldın mı?" diye fısıldadım.

"Biyoloji 2," diye fısıldadı. "Son sınıftayken. Mezun olmak için almam gerekiyordu. Bana hediye olarak bir C verdi. Bir de onun kuş izleme kulübündeydim. Üniversite başvurumda bana tavsiye mektubu yazdı."

Bana da yazmıştı.

"Bu çok yanlış," dedi U-Boat. "Motosiklet sürmek dışında hiçbir şey yapmıyorlardı." Duraksadı. "Kasklarını da takmışlar."

Billy hemen hemen aynı görünüyordu ama Margie ve Regina daha büyük görünüyorlardı, makyaj ve büyük kız elbiseleriyle neredeyse yetişkin gibiydi ikisi de. Tören bitince kilisenin çıkışında bana sarıldılar ve Regina, "Dayak yediğin gece seninle nasıl ilgilendiğini hatırlıyor musun?" dedi.

"Evet," dedim.

"El kremi kullanmama izin vermişti," dedi Regina ve yine ağlamaya başladı.

"Umarım o adamı sonsuza kadar içerde tutarlar," dedi Margie öfkeyle.

"Kesinlikle," dedi U-Boat. "Onu kilitleyip anahtarı atmalılar."

"Öyle yapacaklar," dedim ama tabii ki yanılan ben oldum, Dave haklı çıktı.

...

Dean Whitmore'un mahkeme günü o yılın temmuz ayına denk gelmişti. Dört yıl ceza verilmişti, rehabilitasyona gitmeyi kabul edip bu dört yıl boyunca belirsiz zamanlarda idrar testinden geçerse cezası kaldırılacaktı. Ben yine *Enterprise* için çalışıyordum, bu sefer maaşlı çalıştım (sadece yarı zamanlıydı ama olsun). Kamu işleri ve arada bir eski haberler üzerinde yazılar yazmaya yükseltilmişim. Whitmore'un cezasının –tabii buna ceza diyebilirsiniz– belirlenmesinin ertesi günü öfkemi Dave Gardener'a anlattım.

"Çok kötü bir durum olduğunu biliyorum," dedi, "ama büyümen gerekiyor Craigy. Paranın konuştuğu, insanların da dinlediği gerçek dünyada yaşıyoruz. Whitmore davasında bir noktada para el değiştirdi. Buna emin olabilirsin. Şimdi, bana El Sanatları Fuarı hakkında dört yüz kelimelik bir yazı teslim etmen gerekmiyor muydu senin?"

...

Rehabilitasyon –büyük ihtimalle tenis kortları ve golf sahaları olan bir yer– yeterli değildi. Dört yıl çiş testi yeterli değildi,

özellikle testlerin ne zaman yapılacağını önceden bilip temiz örnek sağlaması için birine para verebilecekken. Sonuçta Whitmore büyük ihtimalle böyle yapacaktı.

O ağustos geçip giderken derslerimden birinde okuduğum Afrika atasözü arada bir aklıma geldi: *Yaşlı bir adam öldüğünde, bir kütüphane yanar.* Victoria ve Ted yaşlı değildi ama bir şekilde onların durumu daha kötüydü çünkü sahip olabilecekleri her türlü potansiyel asla karşılık bulmayacaktı. Cenazedeki tüm o çocuklar, hem o sıradaki öğrencileri hem de ben ve arkadaşlarım gibi yeni mezunlar, bir şeylerin yandığının ve asla yeniden inşa edilemeyeceğinin göstergesi gibiydik.

Tahtaya yaprak ve ağaç dalları çizmesini hatırladım, serbest çizimle yapılmış güzel şeylerdi. Cuma öğleden sonraları biyoloji laboratuvarını, üstüne laboratuvarın kimya için kullanılan kısmını temizlememizi hatırladım. İkimiz de kokuya gülüyorduk, o Dr. Jekyll bir kimya öğrencisinin Mr. Hyde'a dönüşerek koridorlarda sağa sola saldırıp saldırmayacağını merak ediyordu. Ona Kenny beni dövdükten sonra spor salonuna gitmek istemediğimi söylediğimde bana *anlıyorum* dediği zamanı düşündüm. Bunları, parfümünün kokusunu düşündüm. Sonra onu öldüren şerefsizin rehabilitasyondan çıktığını, Paris'te bir pazar günü geçirir gibi mutlu mesut işine baktığını düşündüm.

Hayır, bu yeterli değildi.

O öğleden sonra eve gittim ve kendime ne... veya neden aradığımı tam olarak itiraf etmeden odamdaki masanın çekmecelerini karıştırdım. Aradığım şey orada değildi, bu hem bir hayal kırıklığı hem bir rahatlama yaratmıştı. Odadan çıkacaktım ama sonra geri dönüp ıvır zıvırın birikme eğilimi gösterdiği dolabımın üst rafına bakmak için parmakucumda yükseldim. Eski bir alarm, kaykay yaparken garaj yolunda düşürdüğümde kırılan iPod, karımkarışık kulaklıklar buldum. Bir kutu beyzbol kartı ve Örümcek Adam çizgi romanı yığını vardı. En arkada şimdi ikamet ettiğim bedene fazlasıyla küçük gelecek bir Red Sox svet-şörtü duruyordu. Onu kaldırdım ve orada, hemen onun altında, babamın bana Noel'de aldığı iPhone'ı buldum. Tıfıl günlerim-

den. Şarj aleti de oradaydı. Eski telefonu şarja taktım, hâlâ neyin peşinde olduğumu tam olarak kabul etmiyordum ama şimdi, üzerinden çok da uzun yıllar geçmemiş olan o günü düşününce beni iten gücün kimya laboratuvarı lavabolarını temizlerken Bayan Hargensen'ın söylediği bir şey olduğunu sanıyorum: *İnsan cevap aramıyorsa kimseye bulaşmamalıdır*. O gün bir cevap arıyordum.

Büyük ihtimalle şarj bile olmaz, dedim kendi kendime. *Yıllardır orada tozlanıyor*. Ama oldu. O gece babam yattıktan sonra telefonu aldığımda sağ üst köşede tamamen dolmuş pil işaretini gördüm.

Tam anlamıyla anılara yolculuktu bu. Çok uzun zaman öncenin e-postalarını, babamın saçları beyazlamaya başlamadan önceki haliyle fotoğraflarını, Billy Bogan'la mesajlaşmalarımızı gördüm. Bu mesajlarda haber değerinde bir şey yoktu, sadece şakalar ve *Osurdum* gibi aydınlatıcı bilgiler, *Matematik ödevini yaptın mı* gibi acı sorular vardı. Uzun bir mumlu iple birbirine bağlanmış konserve kutularıyla oynayan çocuklar gibiydik. Durup düşününce modern konuşmalarımızın büyük kısmı da aynı kapıya çıkıyor; laf olsun diye laflıyoruz.

Yatağa telefonumla girdim, aynı tıraş olmama gerek olmadığı ve Regina'yı öpmenin çok büyük bir mesele olduğu zamanlardaki gibi. Ama şimdi, bir zamanlar büyük görünen yatak neredeyse fazla küçük görünüyordu. Lise üçe giden bana seksi ve eğlenceli olmanın timsali gibi gelen Katy Perry'nin odanın karşı duvarına astığım posterine baktım. Artık o tıfıl çocuktan daha büyüktüm ama hâlâ aynıydım. Böyle olması komik.

Hayaletler gerçekten varsa, demişti Bayan Hargensen, *hepsinin kutsal olmadığına eminim*.

Bunu düşününce vazgeçecek gibi oldum. Sonra o sorumsuz pisliğin rehabilitasyonda tenis oynadığını bir kez daha düşündüm ve Bay Harrigan'ın numarasını aradım. *Sorun yok*, dedim kendi kendime. *Hiçbir şey olmayacak. Hiçbir şey olamaz. Bu sadece öfke ve üzüntünü arkanda bırakıp önüne bakabilmen için aklında bu işe son vermenin bir yolu*.

Yine de bir parçam bir şey *olacağını* biliyordu, bu yüzden sessizlik yerine telefon sesiyle karşılaşınca şaşırmadım. Onun ne-

redeyse yedi yıl önce ölü adamın cebine koyduğum telefondan gelen çatallı sesini kulağımda duyunca da şaşırmadım. "Telefonuma şu an cevap vermiyorum. Uygun düşerse sizi geri arayacağım."

"Merhaba, Bay Harrigan, ben Craig." Bir cesetle konuştuğum ve o cesedin beni gerçekten dinliyor olabileceği düşünülürse sesim son derece sakindi. "Dean Whitmore adında bir adam var, lisedeki en sevdiğim öğretmenimi ve kocasını öldürdü. Adam sarhoştı ve onlara arabasıyla vurdu. İyi insanlardı, öğretmenim yardıma ihtiyacım olduğunda bana yardım etmişti ve adam hak ettiği cezayı almadı. Sanırım hepsi bu kadar."

Ama bu kadar değildi. Mesaj bırakmak için en az otuz saniye kadar bir zamanım vardı ve ben zamanımın hepsini kullanmamıştım. Bu yüzden geri kalanı, yanı asıl aklımda olanı da söyledim, sesim gittikçe kısılmıştı, bu yüzden konuştuğumda neredeyse bir hırıltı gibi çıktı: "Ölmesini isterdim."

• • •

Şimdilerde *Times Union* için çalışıyorum, Albany ve çevre bölgelere dağıtılan bir gazete. Maaş çerez parası kadar, BuzzFeed ya da TMZ için yazarak büyük ihtimalle daha fazla para kazanabilirdim ama o miras fonu altımda bir yastık görevi görüyor, hem artık olayların çoğu internette dönse de gerçek bir gazete için çalışmayı seviyorum. İsterseniz bana eski kafalı deyin.

Gazetenin her daim danışmanlığına başvurduğu bilgi işlem uzmanı Frank Jefferson'la arkadaş oldum, bir gece Madison Pour House'ta bira içerken ona ölü bir adamın sesli mesajına ulaşabildiğimi anlattım... ama sadece adam hâlâ hayattayken kullandığım eski telefonumdan ararsam. Frank'e hiç böyle bir şey duyup duymadığını sordum.

"Hayır," dedi, "ama olabilir."

"Nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok ama ilk bilgisayar ve telefonlarda her türden tuhaf arıza çıkardı. Bazıları efsanevidir."

"İPhonelarda da mı?"

“Özellikle onlarda,” dedi birasını sallayarak. “Çünkü üretimleri aceleye geldi. Steve Jobs bunu asla itiraf etmezdi ama Apple çalışanları iki, belki sadece bir yıl sonra BlackBerry’nin mutlak piyasa egemenliği kuracağından ölümüne korkuyordu. O ilk iPhone’lardan bazıları ne zaman / harfine tıklasan kilitleniyordu. E-posta gönderip sonra internette gezebiliyordun ama internette gezinip sonra e-posta gönderirsen telefonun bazen çöküyordu.”

“Bu bana gerçekten bir iki kere oldu,” dedim. “Yeniden yüklemem gerekti.”

“Evet. Bunun gibi bir sürü şey vardı. Seninkini sorarsan, sanırım adamın mesajı bir şekilde yazılımda takılı kalmış, dışının arasına bir parça et sıkışması gibi. Makinedeki hayalet diyebilirsin.”

“Evet,” dedim, “ama kutsal bir hayalet değil.”

“Ne?”

“Yok bir şey,” dedim.

...

Dean Whitmore Raven Dağı Tedavi Merkezi’ndeki ikinci gününde öldü, burası New Hampshire’ın hemen dışında lüks, etkili bir arınma tesisiydi (gerçekten de tenis kortları, aynı zamanda *shuffleboard* ve bir yüzme havuzu vardı). Bu olayı neredeyse gerçekleştigi anda öğrendim çünkü Google Alarmı oluşturmuştum, hem dizüstümde hem de *Weekly Enterprise* bilgisayarımda. Ölüm nedeni hakkında bilgi verilmemişti –anlarsınız, para konuşmuştu– bu yüzden Maidstone’un komşusu olan New Hampshire kasabasına küçük bir seyahate çıktım. Orada gazeteci şapkamı takıp birkaç soru sordum ve Bay Harrigan’ın parasının bir kısmıyla vedalaştım.

Öğrenmem uzun sürmedi çünkü intiharlar düşünülürse Whitmore’un ki alışılmışın fazlasıyla dışındaydı. Otuz bir çekerken boğularak ölmek ne kadar alışılmışın dışındaysa o kadar diyebilirsiniz. Raven Dağı’nda hastalara hapçı ya da alkolik yerine misafir deniyordu ve her misafir odasının kendi duşu vardı. Dean Whitmore kahvaltıdan önce kendi duşuna girmiş ve şampuanı kafasına dikmişti. Anlaşılan bu intihar etmek için değil, yolu kay-

ganlaştırmak içindi. Sonra bir kalıp sabunu ikiye bölmüş, yarısını yere atmış, diğer yarısını da boğazına tıktırmıştı.

Bu hikâyenin büyük bir kısmı Raven Dağı'ndaki rehberlerden birinden öğrenmiştim; işi, sarhoş ve madde bağımlılarının kötü alışkanlıklardan vazgeçmesi için uğraşmaktı. Bu adam, adı Randy Squires'tı, ona verdiğim elli doların bir kısmıyla alınmış Wild Turkey şişesinden viski içerek (evet, bu komik çelişkinin farkındayım) Toyota'mda oturdu. Ona Whitmore'un bir ihtimal intihar notu bırakıp bırakmadığını sordum.

"Bıraktı," dedi Squires. "Tatlıydı aslında. Bir dua gibiydi. 'Verrebildiğin tüm sevgiyi ver,'¹ yazıyordu."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ama gömleğimin kolları bunu gizledi ve ben de gülümsemeyi becerdim. Ona bunun dua olmadığını, Tammy Wynette'in "Stand by Your Man" şarkısından bir dize olduğunu söyleyebilirdim. Ama Squires zaten anlamazdı ve anlamasını istemem için bir neden de yoktu. Bu Bay Harrigan'la benim aramdaydı.

• • •

O küçük araştırma için üç gün harcadım. Geri döndüğümde babam küçük tatilimde eğlenip eğlenmediğini sordu. Eğlendiğini söyledim. İki hafta sonra okula dönmeye hazır olup olmadığını sordu. Hazır olduğumu söyledim. Beni dikkatle inceledi ve her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Bunun bir yalan olup olmadığını bilmeden, yolunda olduğunu söyledim.

Bir parçam hâlâ Kenny Yanko'nun kazayla öldüğüne ve Dean Whitmore'un büyük ihtimalle suçluluktan intihar ettiğine inanıyordu. Bay Harrigan'ın onlara bir şekilde görünüp ölümlelerine sebep oluşunu zihnimde canlandırmaya çalıştım ama bunu başaramadım. Bu *olduysa* ben de cinayete ortak olmuşum, yasal olarak değilse bile manevi olarak. Sonuçta Whitmore'un ölmesini ben istemiştim. Belki kalbimin derinliklerinde Kenny'nin de.

"Emin misin?" diye sordu babam. Çocukluğumdan hatırladığım, küçük bir şeyleri yanlış yaptığımda beni süzen o halleriyle, gözleri hâlâ üzerimdeydi.

¹ Keep giving all the love you can.

"Evet," dedim.

"Tamam ama konuşmak istersen buradayım."

Evet, şükürler olsun ki oradaydı ama bu konuşabileceğim bir şey değildi. Akıl hastası gibi görünmeden bunu yapamazdım.

Odama gittim ve eski iPhone'u dolabın rafından aldım. Şarjı, kendisine hayran bırakacak şekilde doluydu. Bunu tam olarak neden yapmıştım? Onu mezarında arayıp teşekkür etmek mi istiyordum? Gerçekten orada olup olmadığını sormak mı? Hatırlamıyorum ve sanırım bir önemi de yok çünkü aramadım. Telefonu açtığımda korsankral1'den bir mesaj aldığımı gördüm. Titreyen bir parmakla mesajı açmak için tıkladım ve şunu okudum: C C C dR

Mesaja bakarken o yaz sonları gününden önce aklımın ucundan bile geçmeyen bir ihtimal kafama dank etti. Ya bir şekilde Bay Harrigan'ı rehin tutuyorsam? Tabutunun kapağı kapanmadan ceketinin cebine sıkıştırdığım telefonla onu kendi dünyevi endişelerime bağlıyorsam? Ya ondan istediğim şeyler ona zarar veriyorsa? Hatta belki ona işkence ediyorsa?

Pek mümkün değil, diye düşündüm. Bayan Grogan'ın Dusty Bilodeau hakkında anlattıklarını hatırla. Bay Harrigan'dan çaldıktan sonra ihtiyar Dorrance Marsteller'ın ahırından tavuk boku temizleme işini bile alamadığını söyledi. Bunun olmamasını sağladı.

Evet ve bir şey daha vardı. Onun adil bir adam olduğunu söylemişti, sen de adil değilsen Tanrı yardımcın olsun demişti. Dean Whitmore adil mi davranmıştı? Hayır. Kenny Yanko adil mi davranmıştı? Hayır. Yani belki de Bay Harrigan bunlara katkıda bulunmaktan memnuniyet duymuştu. Belki hoşuna bile gitmişti.

"Tabii gerçekten oradaysa," diye fısıldadım.

Oradaydı. Kalbimin derinliklerinde bunu da biliyordum. Başka bir şeyi daha biliyordum. Bu mesajın ne anlama geldiğini biliyordum: *Craig dur.*

Ona zarar verdiğim için mi, kendime zarar verdiğim için mi? Sonuçta bunun bir öneminin olmadığına karar verdim.

...

Ertesi gün çok yağmur yağdı, ilk sonbahar renklerinin bir iki hafta içinde görünmeye başlayacağı anlamına gelen, serin ve gök gürültüsünün olmadığı sağanaklardandı. Yağmur iyiydi çünkü yaz için gelenlerin, hâlâ burada olanların, mevsimlik sayfiyelerine tıklıp kalacağı, Castle Rock'ın boş olacağı anlamına geliyordu. Gölün kuzey ucundaki piknik alanına park ettim ve çocukluğumuzda Çıkıntı dediğimiz, mayolarımızla kenarında durup birbirimizle atlamak üzerine iddiaya girdiğimiz yere doğru yürüdüm. Bazılarımız gerçekten atlamıştı.

Çam iğnelerinin açılıp çıplak kayanın başladığı –ki çıplak kayalar New England'ın acı gerçeğidir– uçurumun kıyısına gittim. Pantolonumun sağ cebine uzandım ve birinci nesil iPhone telefonumu çıkardım. Bir an elimde tuttum, ağırlığını hissettim ve o Noel sabahı kutuyu açıp Apple logosunu görünce ne kadar sevindiğimi hatırladım. Sevinçten çığlık atmış mıydım? Hatırlamıyordum ama kesinlikle atmış olmalıydım.

Şarjı hâlâ vardı, gerçi artık yüzde elliye inmişti. Bay Harrigan'ı aradım, Elm Mezarlığı'nın karanlık topraklarında, şimdi yer yer küflenmiş pahalı bir takım ceketinin cebinde Tammy Wynette'in şarkı söylediğini biliyordum. Onun çatallanan, uygun düşerse beni geri arayacağını söyleyen yaşlı adam sesini bir kez daha dinledim.

Bip sesini bekledim. "Her şey için teşekkürler Bay Harrigan. Hoşça kalın," dedim.

Aramayı sonlandırdım, kolumu geriye doğru olabildiğince uzattım ve telefonu elimden geldiğince hızla fırlattım. Gri gökyüzünde yay çizerek uçuşunu izledim. Suyu çarptığında sıçrattığı azıcık suyu izledim.

Sol tarafımdaki cebime uzandım ve şimdiki iPhone'umu, renkli kabıyla 5C telefonumu çıkardım. Onu da göle atma niyetindeydim. Sabit bir telefon hattıyla elbette yaşayabilirdim ve bu elbette hayatımı basitleştirirdi. Boş gevezelikler azalırdı, Ne yapıyorsun mesajları biterdi, aptal emoji'ler giderdi. Mezun olduktan sonra bir gazetede işe girersem ve iletişimde kalmam gerekirse

geçici bir telefon kullanır, telefon gerektiren görev her ne ise bittiğinde telefonu geri verirdim.

Kolumu yine geriye doğru uzattım, uzun bir süre gibi gelen bir zaman, belki bir belki iki dakika, boyunca o şekilde tuttum. Sonunda telefonu cebime geri koydum. Bu yüksek teknoloji konserve kutularına herkes bağımlı mı bilmiyorum ama benim bağımlı olduğumu biliyorum, Bay Harrigan'ın öyle olduğunu da biliyorum. O yüzden o gün telefonu cebine koydum. Bence yirmi birinci yüzyılda telefonlar bizim dünyayla evlenme yolumuz. Eğer gerçekten öyleyse de bu kötü bir evlilik.

Gerçi belki de değildir. Yanko ve Whitmore'un başına gelenlerin ardından, korsankralı'den gelen o son mesajın ardından emin olamadığım bir sürü şey var. En başta da gerçekliğin kendisi geliyor. Ancak iki şeyi biliyorum ve bu ikisi New England kayaları kadar sağlam. Öldüğümde yakılmak istemiyorum, boş ceplerle gömülmek istiyorum.

CHUCK'IN HAYATI

Perde III: Teşekkürler Chuck!

1

Marty Anderson'ın reklam panosunu gördüğü gün, internetin sonunda tam anlamıyla çökmesinden hemen önceki gündü. İnternet ilk kısa kesintilerden beri sekiz aydır sallantıdaydı. Herkes bunun an meselesi olduğu konusunda hemfikirdi, herkes çevrimiçi dünya sonunda karanlığa gömüldüğünde bir şekilde bununla başa çıkacakları konusunda da hemfikirdi; sonuçta geçmişte onsuz da idare etmişlerdi, değil mi? Ayrıca başka sorunlar da vardı, bir sürü kuş ve balık türünün ölmesi gibi... Şimdi bir de Kaliforniya'yı düşünmek gerekiyordu: Parça parça gidiyordu, büyük ihtimalle yakında yok olacaktı.

Marty okuldan geç çıkmıştı çünkü o gün lise öğretmenlerinin en sevmediği aktivite olan veli toplantısına ayrılmıştı. Toplantı biterken Marty sadece birkaç ebeveynin küçük Johnny ya da küçük Janey'nin gelişimi (ya da gelişmemesi) hakkında konuşmakla ilgilendiğini fark etmişti. Çoğunlukla Facebook ve Instagram hesaplarını tam anlamıyla batıracak, internetin muhtemel nihai çöküşünü tartışmak istiyorlardı. Kimse Pornhub'dan bahsetmiyordu ama Marty, gelen ebeveynlerinin çoğunun, erkekler kadar kadınların da bu sitenin yaklaşan yok oluşunun yasını tuttuğundan şüpheleniyordu.

Normalde Marty eve kestirmeden, paralı yolu kullanarak gider ve pırrr, hemencecik varırdı ama Otter Nehri üzerindeki köprü yıkıldığı için artık bu pek mümkün değildi. Köprü dört ay önce yıkılmıştı ama yeniden inşa edileceğine dair bir işaret yoktu; yerinde sadece, çoktan rengi solmuş ve grafitici tag'leriyle kaplanmış turuncu çizgili ahşap bariyerler vardı.

Kestirme yol kapalı olduğundan Marty, Cedar Court'taki evine ulaşmak için doğu tarafında yaşayan diğer herkesle beraber doğrudan şehrin içinden geçmek zorunda kalıyordu. Toplantı sağ olsun, üç yerine beşte, yani trafiğin en yoğun olduğu zamanda çıkmıştı, eskiden yirmi dakika süren yolculuk en az bir saat, hatta büyük ihtimalle, trafik ışıklarından bazıları çalışmadığı için daha da uzun sürecekti. Bütün yol dur kalkla geçti; korna sesleri, fren çığlıkları, tampon dokundurmaları ve havada sallanan orta parmaklarla. Main ve Market'ın kesiştiği yerde on dakika durmuştu, bu yüzden Midwest Trust binasının tepesindeki reklam panosunu fark edecek bolca zamanı olmuştu.

Bugüne dek reklam panosunda Marty'nin Delta mı yoksa Southwest mi olduğunu hatırlayamadığı havayollarından birinin reklamı vardı. Bu akşamüstü kol kola girmiş mutlu uçuş görevlilerinin yerini güzelce taranmış siyah saçlarına uygun siyah çerçeveli gözlükler takmış, yuvarlak suratlı bir adamın fotoğrafı almıştı. Elinde kalemle bir masada oturuyordu, ceketi yoktu ama kravatı beyaz gömleğinin yakasında özenle bağlanmıştı. Kalem tutan elinde, nedendir bilinmez, afiş basılırken silinmemiş hilal şeklinde bir yara vardı. Marty'ye göre adam bir muhasebeciye benziyordu. Banka binasının en tepesindeki yerinden öfkeli akşamüstü trafiğine neşeyle gülümsüyordu. Başının üzerinde maviyle CHARLES KRANTZ yazıyordu. Masasının altında kırmızıyla 39 HARİKA YIL! TEŞEKKÜRLER CHUCK! yazılıydı.

Marty Charles, "Chuck" Krantz'in adını daha önce hiç duymamıştı ama en az dört buçuk metre yüksekliğinde, on beş metre genişliğinde olan, spotlarla aydınlatılmış bir reklam panosuna bir emeklilik fotoğrafının asılmasını hak etmek için Midwest Trust'ta bayağı önemli biri olmalıydı. Neredeyse kırk yıldır çalıştığına göre de fotoğraf eski olmalıydı, yoksa saçları beyaz olurdu.

"Ya da dökülmüş," dedi Marty kendi kendine ve elini kendi azalmaya başlayan, dağınık saçlarının arasından geçirdi. Beş dakika sonra şehrin ana kavşağında anlık bir boşluk oluşunca hemen şansını denedi. Biriyle çarpışırsa diye gerilerek ve ona yandan bindirmesine birkaç santim kala acı bir frenle duran adamın

havada salladığı yumruğuna aldirmeden Prius'uyla bu boşluk-
tan geçti.

Ana caddenin başında yine bir sıkışıklık vardı, yine kaza
yapmaktan kıl payı kurtuldu. Eve vardığında reklam panosu ak-
lından tamamen çıkmıştı. Garaja girdi ve garaj kapısını kapatan
düşmeye bastı, sonra tam bir dakika boyunca derin nefesler ala-
rak, aynı zor durumlara yarın sabah yeniden düşeceğini düşün-
memeye çalışarak oturdu. Kestirme kapandığı için artık başka
seçeneği yoktu. Tabii işe gitmek istiyorsa... O anda hastalık izni
almak (bir sürü birikmiş izni vardı) daha çekici bir seçenek gibi
geliyordu.

"Bunu yapan tek kişi ben olmam," dedi boş garaja. Bunun
doğru olduğunu biliyordu. *New York Times*'a göre (internet varsa
her sabah tabletinde gazete okuyordu) işe gitmeme oranları dün-
ya çapında yükselmişti.

Bir eliyle kitaplarını, diğer eliyle de yıpranmış eski evrak
çantasını kavradı. Çanta, okunması gereken kâğıtlar yüzünden
ağırdı. Bunları yüklenip arabadan zar zor çıktı ve kapıyı kıcıyla
kapattı. Duvara vuran, acayip bir dans hareketine benzer şeyler
yapan gölgesi onu güldürdü. Kendi sesini duyunca da şaşırdı; bu
zor günlerde kahkaha nadir rastlanan bir şeydi. Sonra kitapla-
rının yarısını garajın zeminine düşürdü ve bu, yeni yeni yerine
gelen keyfini bir anda kaçırdı.

*Introduction to American Literature*¹ ve *Four Short Novels*² ki-
taplarını alıp (o sırada ikinci sınıflara *Kanlı Madalya* kitabını oku-
tuyordu) içeri girdi. Her şeyi mutfak tezgâhına koymayı ancak
başarmıştı ki telefon çaldı. Tabii ki sabit hattı; bu günlerde cep
telefonları neredeyse hiç çekmiyordu. Bazen, iş arkadaşlarının
çoğu kendi hatlarından vazgeçerken bile sabit hattını kapatma-
dığı için kendini tebrik ediyordu. Hattını kestirenler gerçekten
kalakalmıştı çünkü şu son yılda falan telefon bağlatmak... uğraş-
maya değmezdi. Telefon bekleme listesinde ilk sıraya gelmeden
önce kestirme paralı yolu kullanma ihtimalin daha yüksekti ve
zaten sabit hatlarda bile artık sık sık kesintiler yaşanıyordu.

¹ İng. Amerikan Edebiyatına Giriş.

² İng. Dört Kısa Roman.

Telefonun arayan numarayı gösteren kısmı artık çalışmıyordu ama diğer tarafta kimin olduğundan o kadar emindi ki telefonu açıp, "Yo, Felicia," dedi.

"Neredeydin?" diye sordu eski karısı. "Bir saattir sana ulaşmaya çalışıyorum!"

Marty veli toplantısını ve uzun eve dönüş yolculuğunu anlattı.

"İyi misin?"

"Bir şeyler yer yemez olacağım. Sen nasılsın Fel?"

"İdare ediyorum ama bugün altı tane daha oldu."

Marty'nin altı tane ne oldu diye sormasına gerek yoktu. Felicia, sağlık personelinin artık kendilerini İntihar Timi olarak adlandırdığı Şehir Hastanesi'nde hemşireydi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Bunlar da böyle zamanlar işte." Marty onun sesindeki alırmazlık tınısını duyabiliyordu, iki yıl önce, hâlâ evli oldukları sırada bir günde altı intiharın onu sarsacağını, üzeceğini, uykusuz bırakacağını düşündü. Ama anlaşılan insan her şeye alışabiliyordu.

"Ülser ilacını hâlâ alıyor musun Marty?" O cevap veremeden hızlıca ekledi. "Başının etini yemeye çalışmıyorum, sadece endişeleniyorum. Boşanmış olmamız seni önemsemediğim anlamına gelmiyor, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum ve alıyorum." Bu kısmen yalandı çünkü doktorun yazdığı Carafate'ı bulmak artık imkânsızdı, Marty de Prilosec'e bel bağlamıştı. Kısmen yalan söylemişti çünkü o da hâlâ Felicia'yı önemsiyordu. Hatta artık evli olmadıkları için daha iyi anlaşıyorlardı. Seks bile vardı ve seyrek yaşansa da bayağı iyiydi. "Sordun için teşekkürler."

"Gerçekten mi?"

"Evet, efendim." Buzdolabını açtı. Pek seçeneği yoktu ama sosis, birkaç yumurta ve uyumadan öncesine atıştırmalık olarak saklayabileceği yabanmersinli yoğurt vardı. Ayrıca üç kutu da Hamm's bira.

"İyi. Kaç ebeveyn gerçekten geldi?"

"Beklediğimden daha fazlası, olması gerekenden çok daha azı. Genelde internet hakkında konuşmak istiyorlardı. Neden sızıp durduğunu bilmem gerektiğini düşünüyor gibiydi hepsi. Onlara benim bilgi işlemci değil, İngilizce öğretmeni olduğumu sürekli hatırlatmam gerekti."

"Kaliforniya'yı biliyorsun, değil mi?" Çok büyük bir sırrı paylaşıyormuş gibi sesini alçaltmıştı.

"Evet." O sabah çok büyük bir deprem, son ayda olan üçüncü ve açık ara en kötü deprem Altın Eyalet'tin koca bir parçasını daha Pasifik Okyanusu'nun derinliklerine göndermişti. İyi haber eyaletin o kısmının büyük bölümünün çoktan boşaltılmış olmasıydı. Kötü haber şimdi yüzlerce, binlerce mültecinin doğuya göç edip Nevada'yı, Birleşik Devletler'in en yoğun nüfuslu eyaletlerinden birine çevirmesiydi. Şu anda Nevada'da benzinin galonu yirmi dolardı. Sadece nakit çalışıyorlardı, tabii benzincide yakıt tükenmediyse.

Marty yarısı boş, bir litrelik sütü aldı, kokladı ve hafif kuşku landıran aromasına rağmen şişeyi kafaya dikti. Gerçek bir içkiye ihtiyacı vardı ama acı deneyimlerine (ve uykusuz gecelere) dayanarak, öncesinde midesini yalıtması gerektiğini biliyordu.

"Gelen ebeveynlerin Kaliforniya depremlerindenise internet hakkında daha endişeli olmaları bana ilginç geldi. Sanırım eyaletin karın doyuran yerleri hâlâ yok olmadığı için rahatlar."

"Ama bu ne kadar süre devam edecek ki? NPR'de bir bilim insanının Kaliforniya'nın eski duvar kâğıdı gibi soyulup gideceğini söylediğini duydum. Ve bu öğleden sonra başka bir Japon nükleer reaktörü sular altında kaldı. Zaten kapatılmış olduğu için her şeyin yolunda olduğunu söylüyorlar ama buna inandığımı sanmıyorum."

"Kötümsersin."

"Kötü bir zamanda yaşıyoruz Marty." Duraksadı. "Kimisi Son Zamanları yaşadığımızı düşünüyor. Sadece dinci delilerden söz etmiyorum. Artık sadece onlar değil. Sorarlarsa Şehir Hastanesi İntihar Timi'nin itibarlı bir üyesinden duydun bunu. Bugün altı kişi kaybettik, doğru ama kurtardığımız on sekiz kişi daha

vardı. Çoğunu Naloxone yardımıyla durdurduk. Ama..." Yine sesini alçalttı. "... bu ilacın stoğu da azalıyor. Baş eczacının, ilacın ay sonuna kadar tamamen bitmiş olabileceğini söylediğini duyudum."

"Berbat bir durum," dedi Marty, evrak çantasına bakarak. Okunması gereken tüm o kâğıtlar. Düzeltilmesi gereken tüm o heceleme hataları. Kırmızı kalemle işaretlenmeyi bekleyen tüm o havada kalmış ara cümleler ve belirsiz sonlar. *Spellcheck* ve *Grammar Alert* uygulaması gibi bilgisayar desteklerinin de bir yardımı dokunmayacaktı. Bunu düşünmek bile onu yordu. "Dinle Fel, artık kapatmam lazım. Not vermem gereken sınav kâğıtları ve 'Mending Wall'¹ üzerine düzeltmem gereken makaleler var." Bekleyen makalelerin yavanlıklarının düşüncesi bile kendini yaşlı hissetmesine neden oluyordu.

"Tamam," dedi Felicia. "Sadece... biliyorsun, görüşelim diye."

"Bence de." Marty dolabı açıp viski çıkardı. Bir duble koymak için Felicia'nın telefonu kapatmasını bekleyecekti, içkinin dökülme sesini duyup ne yaptığını anlamasın diye. Eşlerin güçlü sezgileri vardı, eski eşler ise aşırı duyarlı radarlar geliştiriyordu sanki.

"Seni sevdiğimi söyleyebilir miyim?" diye sordu Felicia.

"Sadece ben de sana söyleyebilirsem," diye cevap verdi Marty, parmağını şişenin etiketinde gezdirerek: *Early Times*.² *Bu, "son zamanlar" için çok iyi bir marka,* diye geçirdi içinden.

"Seni seviyorum Marty."

"Ben de seni seviyorum."

Konuşmayı bitirmek için iyi bir andı ama Felicia hâlâ hattaydı. "Marty?"

"Ne oldu tatlım?"

"Dünya mahvolup gidiyor ve tek yapabildiğimiz 'berbat bir durum' demek. Yani belki bizim de sonumuz geliyordur."

"Belki de," dedi Marty, "ama Chuck Krantz emekli oluyor, yani sanırım tünelin ucunda bir ışık var."

1 Robert Frost şiiri.

2 İng. İlk zamanlar.

"39 harika yıl," diye cevap verdi Felicia, şimdi gülme sırası ona gelmişti.

Marty şîşeyi bıraktı. "Reklam panaosunu gördün mü?"

"Hayır, radyo reklamıydı. Bahsettiğim NPR programında."

"NPR'de reklam yayımlıyorlarsa gerçekten de dünyanın sonu gelmiş demektir," dedi Marty. Felicia yine güldü ve bu ses Marty'yi mutlu etti. "Söylesene, Chuck Krantz nasıl bu kadar çok yerde yayımlanıyor? Muhasebeciye benziyor ve adını daha önce hiç duymadım."

"Hiçbir fikrim yok. Dünya gizemlerle dolu. Ağır bir şey içme, Marty. Aklından bunun geçtiğini biliyorum. Onun yerine bir bira iç."

Marty telefonu kapatırken kahkaha atmaya da gülümsedi. Eski eş radarı. Aşırı duyarlı. Early Times'ı dolaba geri koydu ve onun yerine bir bira aldı. İki sosis attığı suyun kaynamasını beklerken internet çalışıyor mu diye bakmak için küçük çalışma odasına geçti.

Çalışıyordu, her zamanki yavaş sürünme hızından biraz daha hızlı gibiydi. Sosislerini yerken *Breaking Bad* veya *The Wire*'ın bir bölümünü yeniden izleyebileceğini düşünüp Netflix'e girdi. Açılış ekranı belirdi, bir önceki akşamdan beri değişmeyen seçimlerini gösteriyordu (ki kısa bir süre önce Netflix'teki şeyler neredeyse hemen her gün değişirdi) ama o daha hangi kötü adını, Walter White'ı mı yoksa Stringer Bell'i mi izleyeceğine karar vermeden ekran kayboldu. ARANIYOR yazısı ve dönüp duran çember çıktı ortaya.

"Siktir," dedi Marty. "Gitti, gece--"

Sonra dönen çember kayboldu ve ekran geri geldi. Ama görünen Netflix'in açılış ekranı değildi; kâğıtlarla dolu masasında oturan, yaralı elindeki kalemle gülümseyen Charles Krantz'di. Üstünde CHARLES KRANTZ, altında 39 HARİKA YIL! TEŞEKKÜRLER CHUCK!

"Sen de kimsin Chuckie?" diye sordu Marty. "Bu muameleyi nasıl hak ettin?" Ardından nefesi interneti bir doğum günü pas-

tası mumu gibi söndürmüşçesine fotoğraf kayboldu ve ekranda BAĞLANTI KESİLDİ yazısı belirdi.

O gece internet geri gelmedi. Kaliforniya'nın yarısı (yakında dörtte üçü olacaktı) gibi internet de yok olup gitmişti.

...

Ertesi gün arabasını garajdan çıkarırken Marty'nin fark ettiği ilk şey gökyüzü oldu. Bu berrak, lekesiz mavi rengi son gördüğünden beri ne kadar zaman geçmişti? Bir ay mı? Altı hafta mı? Bulutlar ve (bazen çisenti, bazen sağanak halinde) yağmur artık neredeyse değişmez bir rutin haline gelmişti ve bulutların dağıldığı günlerde de gökyüzü Ortabatı'daki yangınlardan gelen duman yüzünden genelde bulanık kalıyordu. Yangınlar Iowa ve Nebraska'nın büyük bir kısmını yakıp karartmıştı ve şiddetli rüzgârlarla Kansas'a doğru ilerliyordu.

Fark ettiği ikinci şey büyük boy öğle yemeği çantası bacağına çarpa çarpa sokakta ağır ağır, yokuş yukarı çıkan Gus Wilfong'du. Gus'ın üzerinde kargo pantolon vardı ama aynı zamanda kravat da takmıştı. Şehrin bayındırlık müdürlüğünde müfettişlik yapıyordu. Saat daha yediyi çeyrek geçiyordu ama Gus, güne yeni başlıyor gibi değil de uzun bir günün sonuna gelmiş gibi yorgun ve keyifsiz görünüyordu. Ayrıca güne yeni başlıyorsa neden Marty'nin evinin yanındaki evine doğru yürüyordu? Hem...

Marty camını indirdi. "Araban nerede?"

Gus'ın kısa kahkahası neşesizdi. "Main Street Hill'in ortasında kaldırıma park ettim, yüz diğer arabayla birlikte." İç geçirdi. "Of, en son ne zaman beş kilometre yol yürüdüm hatırlamıyorum. Ki bu, büyük ihtimalle benim hakkımda bilmek istediğinden daha fazla şey ifade ediyor sana. Okula gidiyorsan, dostum, ta 11 numaralı yoldan dolaşıp 19 numaralı yola geri dönmene gerekecek. En az otuz kilometre mesafe ve orada da bayağı yoğun bir trafik olacaktır. Öğle yemeğine yetişebilirsin ama ben buna da pek bel bağlamazdım."

"Ne oldu?"

"Main ve Market'in kesiştiği yerde toprak çökmüş, dolun oluşmuş, kocaman bir çukur. Yağan onca yağmurun bu olaya kat-

kısı olabilir ama bakım eksikliğinin büyük ihtimalle daha büyük etkisi vardır. Neyse ki benim müdürlüğümün işi değil. Çukurun dibinde yirmi, belki otuz araba vardır ve o arabalardaki bazı insanlar..." Başını iki yana salladı. "Geri dönmeyecekler."

"Tanrım," dedi Marty. "Daha dün akşam oradaydım. Trafikte takılmıştım."

"Bu sabah orada olmadığına sevindim. Arabana binsem olur mu? Bir dakika otursam? Canım çıktı, Jenny de ben çıkınca geri yatmıştır. Onu uyandırmak istemiyorum, özellikle de böyle kötü bir haberle."

"Tabii."

Gus arabaya bindi. "Bu çok kötü, dostum."

"Berbat bir durum," diye ona katıldı Marty. Bu dün gece Felicia'ya da söylediği şeydi. "Sadece sırtıp her şeye dayanmamız gerekiyor sanırım."

"Ben sırtıtmıyorum," dedi Gus.

"İzin almayı mı planlıyorsun?"

Gus ellerini havaya kaldırdı ve kucağındaki yemek çantasının üzerine koydu. "Bilmiyorum. Belki bir iki telefon açarım, birileri gelip beni alabilir mi diye bir bakarım ama pek umudum yok."

"İzin alırsan da günü Netflix ya da Youtube videoları izleyerek geçireceğini sanma. İnternet yine gitmiş ve içimde bu sefer temelli olabileceğine dair bir his var."

"Kaliforniya'yı biliyorsun herhalde," dedi Gus.

"Bu sabah televizyonu açmadım. Biraz uyudum." Duraksadı. "Zaten doğrusunu söylemek gerekirse izlemek de istemedim. Yeni bir şey var mı?"

"Evet. Geri kalanı da gitmiş." Tekrar bir düşündü. "Eh... sadece kuzeyinin yüzde yirmisinin hâlâ yerinde durduğunu söylüyorlar, bu da büyük ihtimalle geride sadece yüzde onunun kaldığı anlamına geliyor ama eyalete yiyecek sağlayan bölgeler gitmiş."

"Korkunç." Tabii ki korkunçtu ama korku, dehşet ve yas yerine Marty'nin hissettiği tek şey bir çeşit donuk can sıkıntısıydı.

"Öyle de diyebilirsin," diye katıldı Gus. "Hele de Ortabatı kömüre dönmüş ve Florida'nın güney yarısı sadece timsahlara

uygun bir bataklık haline gelmişken. Umarım kiler ve dondurucunda bir sürü yiyecek vardır çünkü artık ülkenin yiyecek üretimi yapılan *biittin* ana bölgeleri gitti. Avrupa'da da aynısı geçerli. Asya'da kıtlık zamanları başladı bile. Milyonlarca insan öldü. Duyduğuma göre hıyarcıklı vebadan."

Marty'nin garaj yolunda oturdular, çoğu takım elbise giyip kravat takmış insanların şehir merkezinden geri yürümelerini izlediler. Tatlı pembe bir takım giymiş bir kadın spor ayakkabılarıyla ağır ağır ilerliyordu, topuklu ayakkabıları elindeydi. Marty onun adının Andrea gibi bir şey olduğunu sanıyordu, bir iki sokak yukarıda yaşıyordu. Felicia ona kadının Midwest Trust'ta çalıştığını söylememiş miydi?

"Ve arılar," diye devam etti Gus. "On yıl önce bile kötü durumdalar ama şimdi tamamen yok oldular, Güney Amerika'da kalan birkaç kovan dışında. Artık bal yok, balım. Ve tozlaşmayı sağlayan arılar olmadan kalan mahsuller—"

"Pardon," dedi Marty. Arabadan indi ve pembe takımlı kadına yetişmek için hızla yürüdü. "Andrea? Siz Andrea mısınız?"

Kadın temkinli bir şekilde döndü, topuklardan birini onu def etmek için kullanmak zorunda kalabilirmiş gibi ayakkabılarını kaldırdı. Marty bunu çok iyi anlıyordu; bu günlerde etrafta çok fazla dengesiz insan vardı. Ona bir buçuk metre uzaklıkta durdu. "Ben Felicia Anderson'ın eşiyim." Aslında eski eşiydi ama eşi demek daha az tehlike hissi yaratıyormuş gibi geldi. "Sanırım Fel'le tanışıyorsunuz?"

"Tanışıyoruz. Onunla Mahalle Güvenliği Komitesi'ndeydim. Sizin için ne yapabilirim, Bay Anderson? Uzun süredir yürüyorum ve arabam şehirde sonsuza kadar açılmayacak gibi görünen trafikte kaldı. Bankaya gelirsek o da... eğik."

"Eğik," diye tekrar etti Marty. Zihninde eğik Pisa Kulesi'nin bir görüntüsü belirdi. Tepesinde de Chuck Krantz'ın emeklilik fotoğrafı vardı.

"Çukurun hemen kenarında, içine düşmese de bana çok güvensiz görünüyor. Kesin bir şey olacak. Sanırım benim işimin de sonu geldi, en azından merkez şubesinde durum bu ama pek de

umurumda değil. Sadece eve gidip ayaklarımı uzatmak istiyorum.”

“Banka binasındaki reklam panosunu merak etmiştim. Gördünüz mü?”

“Nasıl kaçırırım?” diye sordu. “Sonuçta orada çalışıyorum. Grafitileri de gördüm, her yerdeler; seni seviyoruz Chuck, Chuck yaşıyor, sonsuza kadar Chuck. Bir de televizyon reklamları var.”

“Gerçekten mi?” Marty tam kapanmadan önce Netflix’te gördüğü şeyi düşündü. O sırada bunu özellikle can sıkıcı bir internet reklamı sayıp boş vermişti.

“Eh, en azından yerel kanallarda var. Belki kablolularda yoktur ama bizde kablolu artık çalışmıyor. Temmuzdan beri.”

“Bizde de.” Hâlâ bir bizin parçası olduğu hikâyesiyle başladığı için oradan devam etmek en iyisi olacak gibi gelmişti. “Sadece Kanal 8 ve Kanal 10 var.”

Andrea başıyla onayladı. “Artık arabalar, Eliquis ya da Bob’ın İndirimli Mobilyaları reklamları yok. Sadece Charles Krantz, otuz dokuz harika yıl, teşekkürler Chuck. Bir dakika boyunca dönüyor, sonra düzenli aralıklarla verdikleri program tekrarları başlıyor. Çok tuhaf ama bu günlerde ne tuhaf değil ki? Artık gerçekten eve gitmek istiyorum.”

“Bu Charles Krantz’in sizin bankanızla ilgisi yok mu? Bankadan *emekli* olmuyor mu?”

Kadın evine doğru yeniden ağır ağır yürümeye başlamadan önce sadece bir an durdu, o gün ihtiyaç duymayacağı topukluları hâlâ elindeydi. Belki onlara bir daha asla ihtiyaç duymayacaktı. “Charles Krantz diye birini hiç tanımıyorum. Omaha’daki genel merkezde çalışıyor olmalı. Gerçi anladığım kadarıyla şimdilerde Omaha da koca bir küllükten ibaret.”

Marty onun gidişini izledi. Yanına gelen Gus Wilfong da. Gus başıyla; satış, ticaret, bankacılık, garsonluk, teslimatçılık gibi işlerine ulaşamayıp eve dönen asık suratlı işçilerin geçidini işaret etti.

“Mülteci gibi görünüyorlar,” dedi.

"Evet," dedi Marty. "Öyle görünüyorlar gerçekten. Hey, bana yiyecek stoğum var mı diye sormuştun, hatırlıyor musun?"

Gus başını salladı.

"Bayağı bir konserve çorbam var. Biraz pirinç ve tek seferlik Rice-A-Roni de var. Sanırım Cheerios gevrek de olacak. Buzluğa gelirse, sanırım altı hazır akşam yemeğim ve yarım kilo Ben&Jerry's dondurmam var."

"Pek endişeli görünmüyorsun."

Marty omuz silkti. "Endişelenmek ne işe yarar?"

"Ama bak, ilginç gerçekten," dedi Gus. "Başta hepimiz endişeliydik. Cevap istiyorduk. İnsanlar Washington'a gidip protestolar yapıyordu. Beyaz Saray'ın parmaklıklarını devirdikleri ve o üniversiteli çocukların vurulduğu zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Rusya'da hükümet devrildi, Hindistan ve Pakistan arasında dört günlük savaş çıktı. Tanrı aşkına, Almanya'da bir volkanik dağ var artık, *Almanya'da!* Birbirimize tüm bunların geçip gideceğini söyledik ama pek de öyle olmuyor gibi, değil mi?"

"Hayır," diye ona katıldı Marty. Daha yeni kalkmış olmasına rağmen yorgun hissediyordu kendini. Çok yorgun. "Geçip gitmiyor, daha da zorlaşıyor."

"Sonra bir de intiharlar var."

Marty başıyla onayladı. "Felicia onları her gün görüyor."

"Bence intiharlar azalacak," dedi Gus, "ve insanlar sadece bekleyecek."

"Neyi?"

"Sonu, dostum. Her şeyin sonunu. Yasın beş aşamasından geçtik, görmüyor musun? Artık son aşamaya vardık: Kabullenme."

Marty hiçbir şey söylemedi. Aklına söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu.

"Artık pek merakımız kalmadı. Ve tüm bunlar..." Gus bir kolunu havaya savurdu. "Hiç yoktan çıktı. Yani, doğanın halinin gittikçe kötüye gittiğini biliyorduk, bence sağcı kaçıklar bile buna içten içe inanıyordu ama aynı anda bin çeşit bokla uğraşıyoruz."

Marty'ye neredeyse yalvarırcasına bir bakış attı. "Ne kadar zaman var? Bir yıl mı? On dört ay mı?"

"Evet," dedi Marty. "Berbat." Bu duruma uyan tek kelime buymuş gibi geliyordu.

Yukarıdan bir yerlerden gelen uğultu gibi bir ses duyunca başlarını kaldırıp baktılar. Şehrin havaalanı pistine iniş ve kalkış yapan büyük uçaklar bu günlerde çok az ve çok aralıklı görölüyordu ama bu seferki küçük bir uçaktı, tuhaf bir biçimde açık olan gökyüzünde vızıldayarak ilerliyor, kuyruğundan beyaz bir şey püskürtüyordu. Uçak döndü ve yan yattı, yükseldi ve alçaldı, duman (ya da ne çeşit bir kimyasalsa) harfler oluşturuyordu.

"Hı," dedi Gus boynunu eğerek. "Yazı yazan uçak. Bunlardan birini çocukluğumdan beri görmemiştim."

CHARLES, yazdı uçak. Sonra da KRANTZ. Sonra da tabii ki 39 HARİKA YIL. Uçak TEŞEKKÜRLER CHUCK! yazarken isim çoktan dağılmaya başlamıştı.

"Hassiktir," dedi Gus.

"Ağzımdan aldın," dedi Marty.

• • •

Kahvaltı yapmamıştı, bu yüzden içeri girdiğinde donmuş akşam yemeklerinden birini mikrodalgaya attı; Marie Callender'ın Tavuklu Kişi bayağı lezzetliydi. Sonra televizyon izlemek için tabağını alarak oturma odasına geçti. Ama çeken iki kanalı da Charles "Chuck" Krantz'in her daim hazır halde, elinde kalemiyle masasında oturduğu fotoğrafını gösteriyordu. Marty kişini yerken bu fotoğrafa baktı, sonra aptal kutusunu kapattı ve yatağa geri döndü. Yapılacak en mantıklı şey buymuş gibi duruyordu.

Günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirdi ve rüyasında (en azından hatırladığı kadarıyla) onu görmese de Felicia'yı düşünerek uyandı. Onu görmek istiyordu, görüştüklerinde de akşamı orada geçirip geçiremeyeceğini soracaktı. Hatta belki orada kalabilirdi. Aynı anda bin çeşit bokla uğraşıyoruz, demişti Gus. Bu gerçekten son ise, Marty sonla tek başına yüzleşmek istemiyordu.

Harvest Konutları, Felicia'nın yaşadığı ufak ancak düzenli evler, beş kilometrelik mesafedeydi ve Marty'nin bu yola arabayla çıkma riskini göze almaya niyeti yoktu, bu yüzden eşofman altını ve spor ayakkabılarını giydi. Yürümek için güzel bir akşamüstüydü, gökyüzü hâlâ kusursuz bir mavilikteydi ve dışarda da bir sürü insan dolaşıyordu. Birkaçı güneşin tadını çıkarıyor gibiydi ancak çoğu sadece yere bakıyordu. Pek konuşmuyorlardı, iki üç kişilik gruplar halinde yürüyenler bile.

Doğu yakasının en işlek caddelerinden biri olan Park Yolu'nda dört tali yol birden arabalarla tıkanmıştı ve arabaların çoğu boştu. Marty araçların arasından geçerek ilerledi ve diğer tarafta tüvit takım elbise ile takımına uygun fötr şapka giymiş yaşlı bir adamla karşılaştı. Adam kaldırıma oturmuş piposunu yağmur oluğuna vuruyordu. Marty'nin onu izlediğini görünce gülümsedi.

"Sadece dinleniyorum," dedi. "Çukura bakmak ve telefonla birkaç fotoğraf çekmek için şehre kadar yürüdüm. Yerel televizyon kanallarından birinin ilgisini çekebileceğini düşündüm ama hiçbirini yayın yapmıyor gibi. O Krantz denen adamın fotoğrafları dışında yayım yok yani."

"Evet," dedi Marty. "Şimdi her yer, her zaman Chuck'la dolu. Onun kim olduğuna dair bir fikrin--"

"Yok. En az iki düzine insana sormuşumdur. Kimse bilmiyor. Adamımız Krantz, Kıyametin Oz Büyücüsü gibi."

Marty güldü. "Nereye gidiyorsunuz, efendim?"

"Harvest Konutları'na. Küçük, hoş bir yer. Kalabalıktan uzak." Ceketinin iç cebine uzandı, bir kese tütün çıkardı ve piposunu tekrar doldurmaya başladı.

"Ben de oraya gidiyorum. Eski eşim orada yaşıyor. Belki beraber yürüyebiliriz."

Yaşlı adam yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. "Acele etmediğiniz sürece olur." Piposunu yakıp tüttürdü. "Artrit. İlacım var ama artrit yerleştikçe ilaçlar daha az işe yarıyor."

"Berbat bir durum," dedi Marty. "Hızımızı siz belirleyin."

İhtiyar adam hızı belirledi. Gerçekten de yavaştı. Adı Samuel Yarbrough'ydu. Yarbrough Cenaze Evi'nin sahibi ve baş levazımatçısıydı. "Ama asıl ilgi alanım meteoroloji," dedi. "Gençliğimde televizyonda hava durumu sunucusu olmayı hayal ederdim, hatta belki o büyük kanallardan birinde ama hepsinin genç kadınlara bir düşkünlüğü var, hani..." Ellerini avuç içlerini çukurlaştırarak göğsünün önünde tuttu. "Ama takip ediyorum, gazeteleri okuyorum ve hayret verici bir şey söyleyebilirim. Duymak isterseniz."

"Tabii."

Bir otobüs durağına geldiler. Arkasında CHARLES "CHUCK" KRANTZ 39 HARİKA YIL! TEŞEKKÜRLER CHUCK! yazıyordu. Sam Yarbrough durakta bir yere oturdu ve yanındaki boş yere eliyle vurdu. Marty de oturdu. Yarbrough'nun piposunun dumanı ona doğru esiyordu ama önemi yoktu. Marty bu kokuyu seviyordu.

"İnsanların bir günde yirmi dört saat olduğunu söylediğini biliyorsunuz?" diye sordu Yarbrough.

"Hafta da yedi gün. Bunu herkes bilir, küçük çocuklar bile."

"Eh, herkes yanlış biliyor. Dünya'nın tam tur attığı bir gün, yirmi üç saat ve elli altı dakika sürüyordu. Bir de birkaç saniye."

"Sürüyordu?"

"Evet. Hesaplamalarım göre, ki bunları kanıtlarla destekleyebileceğime garanti veririm, şimdi bir gün yirmi dört saat iki dakika sürüyor. Bu ne anlama geliyor biliyor musunuz Bay Anderson?"

Marty bu bilgiyi kafasında şöyle bir tarttı. "Dünyanın dönüş hızının azaldığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Kesinlikle." Yarbrough piposunu ağzından çıkardı ve kaldırımında yanlarından geçen insanları işaret etti. Akşamüstü alacakaranlığa dönüşmeye başladığından insanlar artık azalmaya başlamıştı. "Bu insanların çoğunun karşılaştığımız bir sürü felaketin, dünyanın doğasına yaptıklarımızdan kaynaklanan tek bir nedene bağlı olduğunu düşündüğüne bahse girerim. Ama öyle değil. Annemize -evet, o hepimizin annesi- çok kötü davrandı-

ğımızı, doğrudan tecavüz etmediyse bile onu kesinlikle taciz ettiğimizi kabul edecek ilk kişiyim ama evrenin büyük zaman mekanizmasıyla bu durum karşılaştırıldığında biz ehemmiyetsiz kalıyoruz. *Ehemmiyetsiz*. Hayır, olanlar çevresel bozulmadan çok daha büyük çapta.”

“Belki de Chuck Krantz’ın hatasıdır,” dedi Marty.

Yarbrough ona şaşkınlıkla baktı ve güldü. “Ona geri döndük, öyle mi? Chuck Krantz emekli oluyor ve tüm dünya nüfusu, dünyayı söylemiyorum bile, onunla beraber emekli oluyor, ha? Teziniz bu mu?”

“Bir şeyleri sorumlu tutmak lazım,” dedi Marty gülümseyerek. “Ya da birilerini.”

Sam Yarbrough ayağa kalktı, bir elini beline koyarak esnedi ve yüzünü buruşturdu. “Spock alınmasın ama bu mantıksız. Sanırım ortalama insan ömrü düşünülürse otuz dokuz yıl bayağı uzun bir süre, ömrün neredeyse yarısı ama son buz devrinin üzerinden bayağı uzun bir zaman geçti. Dinozorlar döneminden bahsetmiyorum bile. Yollanalım mı?”

Yollandılar, gölgeleri önlerinde uzanmıştı. Marty içinden bu güzel günün çoğunu uyuyarak geçirdiği için kendine kızıyordu. Yarbrough artık daha da yavaş hareket ediyordu. Sonunda Harvest Konutları’nın girişini belirleyen tuğla kemere ulaştıklarında yaşlı cenazeci yine oturdu.

“Sanırım artrit biraz toparlanmasını beklerken günbatımını izleyeceğim. Bana katılmak ister misiniz?”

Marty başını iki yana salladı. “Sanırım ben devam edeceğim.”

“Eski eşinize bir bakacaksınız,” dedi Yarbrough. “Anlıyorum. Sizinle konuşmak güzeldi, Bay Anderson.”

Marty kemerin altından ilerlemeye başladı, sonra arkasını döndü. “Charles Krantz’ın bir anlamı var,” dedi. “Bundan eminim.”

“Haklı olabilirsiniz,” dedi Sam, piposundan bir nefes çekerek, “ama dünyanın dönüş hızının yavaşlaması... hiçbir şey bundan daha önemli değil dostum.”

Harvest Konutları'nın ana yolu ağaçların süslediği hoş bir eğimle uzanıyor ve ardından ufak ufak tali yollara ayrılıyordu. Marty'nin resimli Dickens romanlarındakilere benzettiği sokak ışıkları, ay ışığının pırıltısına benzer bir ışık yayıyordu. Marty Felicia'nun yaşadığı Fern Yolu'na yaklaşıırken pateniyle zarif bir şekilde köşeyi dönen küçük bir kız görüldü. Bol, kırmızı bir şort ve üzerinde birinin, belki de bir rock yıldızı veya rapçinin yüzü olan kolsuz bir tişört giyiyordu. Kızın on ya da on bir yaşında olduğunu tahmin etti, onu görmek Marty'yi aşırı derecede neşelen-dirmişti. Paten süren küçük bir kız... Bu anormal günde bundan daha normal bir şey olabilir miydi? Bu anormal *yılda*?

"Yo," dedi.

"Yo," dedi kız da ama patenleriyle hemen geri döndü, Marty annesinin onu uyardığı tacizcilerden biri çıkarsa diye kaçmaya hazır olacak halde pozisyon aldı.

"Eski eşimi görmeye gidiyorum," dedi Marty olduğu yerde durarak. "Felicia Anderson. Belki şimdi Gordon'a dönmüştür. Bu evlenmeden önceki soyadıydı. Fern Yolu'nda yaşıyor. 19 Numa-ra."

Küçük kız patenleriyle kendi etrafında döndü, Marty'yi kışının üzerine oturtacak, küçük kız içinse çabasız bir hareketti. "Ah evet, belki seni daha önce görmüşümdür. Mavi Prius?"

"Benim."

"Onu görmeye geldiysen neden eski eşin?"

"Ondan hâlâ hoşlanıyorum."

"Kavga etmiyor musunuz?"

"Eskiden ederdik. Ayrıldığımız için artık daha iyi anlaşıyoruz."

"Bağyan Gordon bazen bize zencefilli kurabiye veriyor. Bana ve küçük kardeşim Ronnie'ye. Ben Oreoları daha çok seviyorum ama..."

"Ama kaderin cilvesi ha, kurabiyedir ufalanır, değil mi?" dedi Marty.

"Yok, zencefilli kurabiye ufalanmıyor. En azından ağzında çiğneyene kadar--"

O anda sokak lambaları sönerek ana yolu bir gölge gölüne çevirdi. Bütün evler aynı anda karardı. Şehirde daha önce de kesintiler olmuştu, bazıları on sekiz saat boyunca sürmüştü ama elektrik hep geri gelmişti. Marty bu sefer geri geleceğinden pek emin değildi. Belki de onun (ve diğer herkesin) hayatı boyunca hep var olacağını sandığı elektriğin de internet gibi yok olup gitmiş olabileceğine dair bir his vardı içinde.

“Üf ya,” dedi küçük kız.

“Eve gitsen iyi olur,” dedi Marty. “Sokak lambası olmadan paten kaymak için fazla karanlık burası.”

“Sence her şey yoluna girecek mi?”

Marty’nin kendi çocuğu olmasa da yirmi yıldır öğretmenlik yapıyordu ve on altı yaşına eriştiklerinde çocuklara gerçeklerin açıklanması gerektiğini düşünse de bu kız kadar küçük olduklarında sevecen bir yalanın genelde doğru yol olduğuna inanıyordu. “Tabii.”

“Ama bak,” dedi kız ve parmağıyla bir yeri işaret etti.

Marty onun, Fern Yolu’nun köşesindeki evi gösteren titrek parmağını izledi. Küçük bir çim alana bakan kararmış cumbalı pencerede bir yüz belirliyordu. Ruh çağırma seansı sırasında medyumdan çıkan ışığımsı şey gibi parlayan, beyaz çizgiler ve gölgeler halinde belirliyordu. Gülümseyen yuvarlak bir surat. Siyah çerçeveli gözlükler. Hazırda duran kalem. Üzerinde: CHARLES KRANTZ. Altında: 39 HARİKA YIL! TEŞEKKÜRLER CHUCK!

“Hepsine oluyor,” diye fısıldadı kız.

Haklıydı. Charles Krantz, Fern Yolu’ndaki her bir evin ön tarafa bakan penceresinde görülüyordu. Marty arkasını döndü ve arkasında, ana yolda yay halinde uzanan Krantz yüzleri gördü. Düzinelerce Chuck, belki yüzlerce... Bu tuhaf olay şehrin her tarafında oluyorsa da, binlerce yüz olmalıydı.

“Evine git,” dedi Marty, artık gülümsemiyordu. “Annen ve babanın yanına git, tatlım. Hemen şimdi.”

Kız kayarak uzaklaştı, patenleri kaldırımında takırdıyor, saçları uçuşuyordu. Marty onun kırmızı şortunu görebiliyordu, sonra kız yoğunlaşan gölgelerin arasında kayboldu.

Marty hızla kızın gittiği yöne doğru ilerledi, Charles "Chuck" Krantz'in gülümseyen yüzü onu her pencereden izliyordu. Beyaz gömleği ve koyu renk kravatıyla Chuck... Bir hayalet sürüsü tarafından izlenmek gibiydi. Marty o akşam ay olmadığı için mutluydu; ya Chuck'ın yüzü orada da görünseydi? *Bununla* nasıl başa çıkabilirdi?

13 numaraya gelince yürümeyi bıraktı. Felicia'nın iki odalı küçük evine giden yolun geri kalanını koşarak geçti ve kapıyı tıklattı. Bekledi, birden Felicia'nın hâlâ hastanede olduğunu sandı, belki çifte vardiya çalışıyordu ama sonra ayak seslerini duydu. Kapı açıldı. Felicia'nın elinde bir mum vardı. Işığı, korkan yüzünü aşağıdan aydınlatıyordu.

"Marty, Tanrı'ya şükür. Gördün mü?"

"Evet." Adam Felicia'nın evinin de ön camındaydı. Chuck. Gülümseyen. Şu dünyadan geçmiş tüm standart muhasebecilere benzeyen tip. Kimsenin tavuğuna kıst demeyecek bir adam.

"Öylece... belirmeye başladılar!"

"Biliyorum. Gördüm."

"Sadece burada mı böyle?"

"Bence her yerde. Bence artık--"

Felicia ona sarıldı ve onu içeri çekti. Marty, Felicia onun son iki kelimeyi söylemesine fırsat vermediği için memnundu: *Son geldi.*

2

Ithaca Üniversitesi'nin Felsefe ve İlahiyat Bölümü'nde felsefe doçenti olan Douglas Beaton bir hastane odasında oturmuş, eniştesinin ölmesini bekliyordu. Bir tek kalp monitörünün sabit *bip... bip... bipleri* ve Chuck'ın ağır, gittikçe daha da zor aldığı nefesinin sesi vardı. Makinelerin çoğu kapatılmıştı.

"Dayı?"

Doug dönünce kapıda Brian'ı gördü, üzerinde hâlâ okul ceketi ve sırt çantası vardı.

"Okuldan erken mi çıktın?" diye sordu Doug.

"İzin aldım. Annem makineleri kapatmalarına izin vereceğini mesaj attı. Kapattılar mı?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Bir saat önce."

"Annem şimdi nerede?"

"Birinci kattaki ibadet odasında. Onun ruhu için dua ediyor."

Büyük ihtimalle doğru şeyi yaptığına emin olmak için de dua ediyordur, diye geçirdi Doug içinden. Çünkü rahip, evet, sorun değil, bırak geri kalanla Tanrı ilgilensin, dediğinde bile bu, bir şekilde insana yanlış geliyordu.

"Ona mesaj atmam gerekiyor, eğer o..." Brian'ın dayısı omuz silkti.

Brian yatağa yaklaştı ve babasının durgun, solgun yüzüne baktı. Şimdi bir kenara konmuş siyah çerçeveli gözlüklerini takmadığında babasının, lise birinci sınıfa giden bir çocuğu olacak kadar yaşlı görünmediğini düşündü. Kendisi liseli bir çocuk gibi görünüyordu oysa. Babasının elini tuttu ve hilal şeklindeki yarısının üzerine küçük bir öpücük kondurdu.

"Onun kadar genç adamlar ölmemeli," dedi Brian. Babası onu duyabilecekmiş gibi kısık sesle konuşuyordu. "Tanrım, Doug dayı, daha geçen kış otuz dokuz yaşına girdi!"

"Gel, otur," dedi Doug ve yanındaki boş yere vurdu.

"Orası annemin yeri."

"Geri geldiğinde yerini tekrar ona verebilirsin."

Brian sırt çantasını çıkarıp oturdu. "Sence ne kadar sürecek?"

"Doktorlar her an gidebileceğini söylediler. Yarın olmadan, kesin gibi. Makinelerin onun nefes almasına yardımcı olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve serumlarla beslendiğini. O... Brian, o acı çekmiyor. O kısım bitti."

"Glioblastoma," dedi Brian buruk bir ifadeyle. Dayısına döndüğünde ağlıyordu. "Tanrı neden babamı alıyor Doug dayı? Açıkla bana."

"Açıklayamam. Tanrı'nın gizemli yöntemleri vardır."

“Eh, siktir et gizemi,” dedi çocuk. “Gizemler ait oldukları yerde, hikâye kitaplarında kalmalı.”

Dayısı başıyla onayladı ve bir kolunu Brian’ın omzuna attı. “Zor olduğunu biliyorum, dostum, benim için de zor ama elimdeki tek şey bu. Hayat bir gizem. Ölüm de öyle.”

Sessizleştiler, sabit *bip... bip... bip* sesini ve –karısının, karısının kardeşinin ve arkadaşlarının Chuck dediği– Charles Krantz’in birbiri ardına ağır nefesler alırken çıkardığı hırıltılı sesi dinlediler. Bu nefesler bedeninin dünyayla son etkileşimleri idi, her bir nefes alış ve veriş (kalbinin atışı gibi) birkaç görevin hâlâ devam ettiği, pes etmek üzere olan beyin tarafından gerçekleştiriliyordu. İş hayatının tamamını Midwest Trust’ın muhasebe bölümünde geçiren adam şimdi son hesaplarını yapıyordu: az gelir, çok fazla masraf.

“Bankaların kalpsiz olması beklenir ama onu orada gerçekten seviyorlardı,” dedi Brian. “Tonlarca çiçek gönderdiler. Hemşireler onları şu güneş alan odaya koydu çünkü babamın yakınlıklarında çiçek olmaması gerekiyormuş. Ne düşünüyorlar ki? Bir alerji krizine neden olacağını falan mı?”

“Orada çalışmayı seviyordu,” dedi Doug. “Büyük resmi düşününce sanırım çok önemli değildi işi, asla Nobel Ödülü kazanmayacak ya da başkandan Özgürlük Madalyası almayacaktı ama işini seviyordu.”

“Dans etmeyi de severdi,” dedi Brian. “Dans etmeyi severdi. İyi idi. Annem de öyle, pistin tozunu attırdıklarını söylerdi. Ama aynı zamanda babamın daha iyi dans ettiğini de söylerdi.”

Doug güldü. “Kendine Fred Astaire’in yandan yemişi derdi. Çocukken tren modelleri yapardı. *Zaydee*’sinin¹ bir seti vardı. Büyükbabasını biliyor musun?”

“Evet,” dedi Brian. “*Zaydee*’sini biliyorum.”

“Güzel bir hayatı oldu, Bri.”

“Ama kısa sürdü,” dedi Brian. “Her zaman binmek istediği o Kanada’yı boydan boya dolaşan trene asla binemeyecek. Ya da Avustralya’yı ziyaret edemeyecek; bunu da istiyordu. Liseden

¹ Yahudilerin dede anlamında kullandıkları bir hitap biçimi.

mezun olduğumu asla göremeyecek. Asla bir emeklilik partisi olmayacak, insanlar onun için komik konuşmalar yapıp ona altın bir..." Gözyaşlarını ceketinin koluna sildi. "Altın bir saat almayacaklar."

Doug yeğeninin omzunu sıktı.

Brian kavuşturduğu ellerine bakarak konuşuyordu. "Tanrı'ya inanmak istiyorum, dayı ve bir anlamda inanıyorum da ama neden bu şekilde olması gerektiğini anlamıyorum. Tanrı neden bu şekilde olmasına *izin versin* ki? Bu bir gizem de ne demek? Sen başarılı bir felsefecisin, söyleyebileceğin en iyi şey bu mu?"

Evet, çünkü ölüm felsefenin sonunu getiriyor, diye düşündü
Doug.

"Ne derler bilirsin Brian. *Ölüm en iyileri alır, ölüm herkesi alır.*"

Brian gülümsemeyi denedi. "Eğer bunun beni rahatlatması gerekiyorsa daha çok gayret göstermelisin."

Doug bunu duymamış gibiydi. Eniştesine bakıyordu, onu hep gerçek bir kardeş gibi görmüştü. Kız kardeşine iyi bir hayat sunmuştu. Ona iş hayatına girmesinde yardımcı olmuştu ve bu yaptıklarının çok az bir kısmıydı. Beraber güzel zamanlar geçirmişlerdi. Yeterli değildi ama görülen o ki bununla yetinmek zorunda kalacaklardı.

"İnsan beyni fanidir; kemikten bir kafesin içinde duran sünger gibi bir dokudan fazlası değildir. Ama beynin içindeki zihin sonsuzdur. Saklama kapasitesi muazzamdır, yaratıcılığı bizim algı sınırlarımızın ötesine uzanır. Bence bir erkek ya da kadın öldüğünde koca bir dünya yok oluyor; o kişinin bildiği ve inandığı dünya. Bunu düşün dostum; dünyada milyarlarca insan var ve o milyarlardan her birinin içinde bir dünya var. Zihinlerinin kavradığı dünya."

"Ve şimdi babamın dünyası ölüyor."

"Ama bizimkiler ölmüyor," dedi Doug ve yeğeninin omzunu bir kez daha sıktı. "Bizimki kısa bir süre daha devam edecek. Anneninki de öyle. Onun için güçlü olmalıyız Brian. Elimizden geldiğince güçlü."

Yine sustular, hastane yatağında ölen adama bakarak monitörün *bip... bip... biplerini* ve Chuck Krantz'in alıp verdiği ağır nefesleri dinlediler. Nefesi bir kere durdu. Göğsü dümdüz kaldı. Brian gerildi. Sonra o acılı hırıltılardan biri eşliğinde tekrar yükseldi.

"Anneme mesaj at," dedi Brian. "Hemen şimdi."

Doug telefonunu çoktan çıkarmıştı. "Atıyorum." Ve yazdı: **Gelsen iyi olur. Brian burada. Sanırım Chuck sona yaklaştı.**

3

Marty ve Felicia arka bahçeye geçtiler. Verandadan aşağı taşındıkları sandalyelere oturdular. Artık elektrik şehrin her yerinde gitmişti ve yıldızlar çok parlak görünüyordu. Marty'nin Nebraska'da geçen çocukluğundan bu yana görmediği kadar parlaklardı. O zamanlar küçük bir teleskobu vardı, tavan arasındaki pencereden evreni incelerdi.

"Aquila şurada," dedi. "Kartal. Şurada da Cygnus, kuğu. Gördün mü?"

"Evet. Kutup Yıldızı da şu—" diyen Felicia sustu. "Marty? Gördün mü..."

"Evet," dedi. "Öylece söndü. Mars da gitti. Elveda, Kızıl Gezegen."

"Marty, korkuyorum."

Gus Wilfong da bu gece gökyüzüne bakıyor muydu? Andrea, Felicia'yla Mahalle Güvenliği Komitesi'nde olan kadın? Levazımatçı Samuel Yarbrough? Ya kırmızı şortlu küçük kız? *Yıldız ışığı, yıldız parıltısı, bu gece gördüğüm son yıldızlardı.*¹

Marty Felicia'nın elini tuttu. "Ben de."

¹ Bir çocuk şarkısı.

4

Ginny, Brian ve Doug, Chuck Krantz'ın yatağının yanı başında duruyordu, el ele tutuşmuşlardı. Eş, baba, muhasebeci, dansçı, suç dizileri seven Chuck son iki üç nefesini alırken beklediler.

"Otuz dokuz yıl," dedi Doug. "Otuz dokuz *harika* yıl. Teşekkürler Chuck."

5

Marty ve Felicia yüzlerini gökyüzüne çevirmiş oturuyor, yıldızların sönmesini izliyorlardı. Yıldızlar önce birer ikişer gittiler, sonra onar onar, sonra da yüzer yüzer. Samanyolu karanlığa akıp giderken Marty eski karısına döndü.

"Seni se—"

Karanlık.

Perde II: Sokak algıcıları

Jared Franck, eski bir kamyoneti olan arkadaşı Mac'in yardımıyla, bateri setini Boylston Sokağı'ndaki en sevdiği yere, Walgreens ve Apple Store'un arasına kurdu. İçinde bugünle ilgili iyi bir his vardı. Perşembe gününün akşamüstü saatleriydi, hava son derece muhteşemdi ve sokaklar, hafta sonunu sabırsızlıkla bekleyen insanlarla hınca hınç doluydu, ki bu bekleyiş her zaman hafta sonunun kendisinden daha iyi olurdu. Çünkü perşembe akşamüstü insanların o beklenti saftı. Cuma akşamüstü insanlarsa beklentiyi bir kenara koyup eğlenmek için harekete geçmek zorundaydı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Mac.

"Evet. Teşekkürler."

"İstediğim tek teşekkür yüzde onum abi."

Mac yola koyuldu, büyük ihtimalle çizgi roman dükkânına, belki Barnes&Noble'a gidecek, sonra ne aldıysa onu okumak için Common Park'a geçecekti. Mac çok okurdu. Jared toplanma zamanı geldiğinde onu arayacaktı. Mac de kamyonetini getirecekti.

Jared Cambridge'deki bir ikinci el dükkânından yetmiş beş sente aldığı yıpranmış silindir şapkayı (yırtık pırtık kadifeden-di ve paramparça ipek grogren kumaştan bir bandı vardı) yere koydu, üzerinde BU SİHİRLİ BİR ŞAPKA! ÇEKİNMEDEN VERİN, KATKINIZ İKİ KATINA ÇIKACAKTIR! yazan tabelayı da onun önüne koydu. İnsanlara doğru fikri vermek için şapkaya bir iki dolar para attı. Hava ekim ayının başları için sıcaktı, bu da Boylston'da çalarken istediği gibi giyinmesine fırsat tanıyordu -önünde FRANCKLY DRUMS olan kolsuz tişört, cepli şort, çorapsız giydiği uzun konçlu, pis Converse'ler- ama serin günlerde bile, montu üzerinde olsa da sonradan çıkarıp atardı çünkü ritmi yakaladınız mı, sıcaklık artardı.

Jared taburesini açtı ve hazırlık olarak davullara sırayla hızlıca vurdu. Birkaç kişi ona baktı ama çoğu sadece arkadaşlarıyla konuşmalarında, akşam yemeği planlarında, nerede bir şeyler içebileceklerinde kaybolmuş halde yollarına devam ettiler. O gün de, biten dünlerin gittiği gizemli çöplüğe doğru kayboluyordu.

Bu sırada saat sekize daha çok vardı, bu genelde bir polis arabasının kaldırım kenarına yanaştığı, yolcu camından sarkan bir polisin ona toparlanma zamanının geldiğini söylediği zamandı. Sonrasında Mac'i arayacaktı. Şimdilik kazanması gereken bir para vardı. Simbali ve zilini kurdu, sonra inek çanı ekledi, çünkü inek çanı kullanmaya uygun bir günmüş gibi geliyordu.

Jared ve Mac, Newbury Sokak'taki Doktor Plak'ta yarı zamanlı çalışıyordu ama Jared iyi bir günde sokak çalgıcılığından en az bu işteki kadar para kazanabiliyordu. Güneşli Boylston'da bateri çalmak da Doktor'un paçuli kokulu havasından ve Dave Van Ronk'un Folkways ya da Dead albümlerinin nadir bulunan desenli vinil plaklarını arayan plak delileriyle uzun sohbetler etmekten kesinlikle daha iyiydi. Jared hep onlara Tower Plak batar-ken nerede olduklarını sormak isterdi.

Juilliard'ı yarım bırakmıştı, buraya –Kay Kyser kusura bakmasın ama– Müzik Bilgisi Koleji¹ diyordu. Üç dönem dayanmıştı ama sonuçta ona göre bir yer değildi. Ne yaptığınızı düşünmenizi istiyorlardı ve Jared'a göre ritim dost, düşünmek ise düşmandı. Arada bir konserlere katılıyordu ama gruplar onu pek ilgilendirmiyordu. Bunu çok dile getirmese de (tamam, belki sarhoşken bir iki kere söylemişti) müziğin kendisinin de düşman olduğunu düşünüyordu. Havaya girdiğinde bu meseleler hakkında neredeyse hiç düşünmüyordu. Havaya girdiğinde müzik hayalet oluyordu. O zaman sadece bateri önemli oluyordu. Ritim.

Isınmaya başladı, başta yavaş gidiyordu, ağır bir tempoyla, inek çanlarına, küçük davullara dokunmuyor, kasnak vuruşu yapmıyor, kendi buruşuk iki doları ve kaykaylı bir çocuğun geçerken (küçümseyerek) attığı bir çeyreklik dışında boş olan Sihirli Şapka'ya da aldırmiyordu. Zaman vardı. Bir yolu vardı. Boston'da

¹ Kay Kyser'in sunduğu, sonrasında radyoda da yayımlanan müzik programı.

bir sonbahar gününde hafta sonunun heyecanını bekler gibi, eğlencenin yarısı yolu bulmaktaydı. Hatta belki yarısından da fazlası.

...

Janice Halliday, Paper and Page'de çalıştığı yedi saatin ardından eve dönüş yolundaydı, başını eğmiş, çantasına sarılmış halde Boylston'dan ağır ağır yürüyordu. En yakın metro istasyonunu aramaya başlamadan önce Fenway'e kadar olan bütün yolu yürüyebilirdi çünkü o anda istediği tek şey yürümekti. On altı aylık erkek arkadaşı ondan ayrılmıştı. Açıkça söylemek gerekirse onu terk etmişti. Kışına tekme basmıştı. Bunu modern yoldan, mesaj atarak yapmıştı.

Birbirimize uygun değiliz. ☹

Sonra: Her zaman kalbimde olacaksın! 🎵

Ardından: Sonsuza kadar dostuz, OK? ☺

"Birbirimize uygun değiliz" demek büyük ihtimalle biriyle tanıştığı ve hafta sonunu onunla beraber New Hampshire'da elma toplayarak, sonra da pansiyonda sevişerek geçireceği anlamına geliyordu. Bu akşam ya da herhangi bir zamanda, Janice'i şık pembe bluzu ve kırmızı anvelop eteğiyle göremeyecekti, tabii ona "İşte bunu kaçıırıyorsun 🍷 kafalı" yazdığı bir mesajla fotoğrafını göndermezse.

Bu ayrılık kesinlikle beklenmedikti, onu şaşırtan da buydu, tam içeri girmeye hazırlanırken yüzüne çarpılan bir kapı gibiydi. Bu sabah ihtimallerle doluymuş gibi görünen hafta sonu şimdi ona içinde sürünmek zorunda olduğu boş, ağır ağır dönen bir varilin girişi gibi geliyordu. Cumartesi günü P&P'de mesaisi yoktu ama belki Maybelline'i arayıp en azından cumartesi sabahını alıp alamayacağını sorardı. Pazarları dükkân kapalı oluyordu. Hiç değilse şimdilik pazarı düşünmemek en iyisiydi.

"Sonsuza kadar dostmuşuz, götüm." Aşağı baktığı için bunu çantasına söylemişti. Ona âşık değildi, kendini âşık olduğu konusunda kandırmaya çalışmamıştı bile ama yine de insanın canını sıkkan bir şoktu bu. Eski sevgilisi iyi bir çocuktuk (en azından o, öyle olduğunu düşünmüştü), bayağı iyi bir âşıktı ve bilindik ta-

birle "onunla beraber olmak eğlenceliydi". Yirmi iki yaşındaydı, terk edilmişti ve bu berbat bir şeydi. Eve gittiğinde biraz şarap içip ağlamayı düşünüyordu. Ağlamak iyi gelebilirdi. Terapi etkisi yapardı. Belki müzik uygulamasındaki listelerinden birini seçer ve odada dans ederdi. Billy Idol şarkısındaki gibi kendisiyle dans ederdi. Lisede dans etmeyi severdi ve o cuma gecesi dansları mutlu olduğu zamanlardı. Belki o mutluluğun bir kısmını tekrar yakalayabilirdi.

Hayır, diye düşündü, o melodiler ve anılar sadece daha da çok ağlamana neden olacak. Lisenin üzerinden çok zaman geçmişti. Burası erkeklerin durup dururken kız arkadaşlarını terk ettikleri gerçek dünyaydı.

Biraz ileriden bateri sesleri duydu.

• • •

Charles Krantz -arkadaşları ona Chuck derdi- muhasebeciliğin zırhını (gri takım, beyaz gömlek, mavi kravat) kuşanmış halde Boylston'dan geçiyordu. Siyah Samuel Windsor ayakkabıları pahalı değildi ama sağladı. Evrak çantası yan tarafında sallanıyordu. Etrafında fırıl fırıl dönen, gürültücü mesai sonrası kalabalığına aldırmadı. Yirmi Birinci Yüzyılda Bankacılık adında bir haftalık bir konferansa katılmak için gelmişti Boston'a. Onu kendi bankası, Midwest Trust göndermişti, tüm masrafları karşılanıyordu. Çok güzeldi, özellikle de Fasulye Şehrini' daha önce hiç ziyaret etmediği için.

Konferans muhasebecilere çok uygun bir otelde yapılıyordu, temiz ve oldukça ucuzdu. Chuck konuşmacıları ve panelleri sevmiştii (bir panele katılmıştı ve konferans ertesi gün öğlen bitmeden önce bir tanesine daha katılması gerekiyordu) ama görevli olmadığı saatleri de yetmiş muhasebeciyle beraber geçirmek istemiyordu. Onların dilinden konuşuyordu ama başka dillerden de konuşabildiğini düşünmek istiyordu. En azından eskiden konuşurdu, gerçi kelimelerin bir kısmını artık unutmuştu.

Şimdi makul Samuel Windsor ayakkabılarıyla bir akşamüstü yürüyüşüne çıkmıştı. Pek heyecanlı bir yürüyüş sayılmazdı ama bayağı hoştu. *Bayağı hoş* da bugünlerde Chuck için yeterliydi. Ha-

1 Boston'a şekerli fasulye yemeğinin çokça tüketilmesinden dolayı 17. Yüzyılın sonlarına doğru verilen isim.

yatı bir zamanlar umduğundan daha sınırlıydı ama artık bunu kabullenmişti. Küçülmenin doğal düzenin bir parçası olduğunu anlıyordu. Asla Birleşik Devletler'in Başkanı olmayacağını anladığınız ve onun yerine Jaycees'in¹ başkanlığına razı olduğunuz bir zaman geliyordu mutlaka. Bunun iyi bir yanı da vardı. Özenle sadık kaldığı bir karısı, zeki ve iyi huylu, ortaokul öğrencisi bir oğlu vardı. Ayrıca sadece dokuz aylık ömrü kalmıştı ama o bunu henüz bilmiyordu. Hayatın iyice küçülüp bir nokta halini aldığı, sonunu getirecek olan tohumlar derinlere, hiçbir cerrahın bıçağının girmeyeceği yerlere ekilmişti ve son zamanlarda uyanmaya başlamışlardı. Yakında siyah meyveler vereceklerdi.

Yanından geçenler –renkli etekler giymiş üniversiteli kızlar, Red Sox şapkalarını ters takmış üniversiteli oğlanlar, Chinatown'dan kusursuz giyimli Asyalı Amerikalılar, alışveriş poşetleriyle yürüyen kadınlar, üzerinde Amerikan bayrağı ve BU RENKLER KAÇMAZ² mottosu olan kocaman bir seramik bardak tutan Vietnam gazisi– büyük olasılıkla Chuck Krantz'i, beyaz Amerika'yı temsil eden, gömlekli, derli toplu ve işi gücü para kovalamak olan biri gibi görüyorlardı. Evet, Chuck gerçekten bu şeylerin timsaliydi, zevk peşinde koşan çekirgeler sürüsü arasında önceden belirlenmiş yolunda ağır ağır ilerleyen çalışan bir karıncaydı ama aynı zamanda başka şeyleri de vardı. Ya da bir zamanlar vardı.

Küçük kız kardeşi düşündü. Adı Rachel miydi yoksa Regina mı? Reba? Renee? Tam olarak hatırlayamıyordu, sadece gitaristin küçük kız kardeşi olduğunu hatırlıyordu.

Chuck lise üçteyken; Midwest Trust diye bilinen tepede çalışan, çalışan bir karınca olmadan çok önce, Retro adlı bir grupta solistlik yapıyordu. Kendilerine Retro diyorlardı çünkü altmışlardan ve yetmişlerden çok fazla şey yapıyorlardı. Stones, Searchers, Clash gibi grupları ağırlıklı olarak tercih ediyorlardı çünkü bestelerinin çoğu basitti. Şarkıları, değiştirilmiş yedinci akor gibi tuhaf akorlarla dolu olan Beatles'tan uzak duruyorlardı.

1 On sekiz ve kırk yaşları arasındaki bireylere liderlik eğitimi veren bir kuruluş.

2 These colors don't run. Bayrağın renklerini, bu renklerin gücünü vurgulayan milliyetçi bir slogan.

Chuck iki nedenden dolayı solist olabilmişti: Enstrüman çalamasa da kulağı iyiydi ve büyükbabasının Chuck'ın çok uzaklarda olmadığı sürece konserlere gitmek için sürmesine izin verdiği bir arazi aracı vardı. Retro grubu, ilk başladıklarında kötüydü ve üçüncü sınıfın sonunda ayrıldıklarında da ancak vasat duruma gelebilmişti ama ritim gitar çalan çocuğun babasının da bir kere söylediği gibi, "kalite anlamında o kuantum sıçrayışını yapmayı başarmışlardı." Ama zaten "Bits and Pieces" (Dave Clark Five) ve "Rockaway Beach" (Ramones) gibi şeyler çalarken çok fazla yanlış yapmak zordu.

Chuck'ın sıradan tenor sesi ortalama bir güzelliğe sahipti ve durum bunu gerektirdiğinde çığlık atmaktan ya da falsetto yapmaktan çekinmiyordu ama asıl sevdiği sadece müzik yapılan boşluklardı çünkü o zamanlarda sahnede Jagger gibi dans edip çalımla yürüyebiliyordu, bazen mikrofon standını, müstehcen bir tavır takındığını düşünerek bacaklarının arasında sallıyordu. Aynı zamanda ay yürüyüşü yapabiliyordu, bu her zaman alkış alırdı.

Retro bazen gerçek bir garajda bazen de gitaristin evinin alt katındaki oyun odasında prova alan bir garaj grubuydu. İkinci durumda gitaristin küçük kız kardeşi (Ruth? Regan?) bermuda şortuyla seke seke merdivenlerden aşağı inerdi. İki Fender amfisinin arasında yerini alır ve poposunu abartılı bir biçimde sallardı, parmaklarıyla kulaklarını kapatır ve dilini çıkarırdı. Bir keresinde ara verdiklerinde Chuck'a yanaşıp, "Aramızda kalsın ama yaşlı insanların sevişmesi gibi şarkı söylüyorsun," diye fısıldamıştı.

Geleceğin muhasebecisi Charles Krantz da ona, "Sen bunu nereden bileceksin, maymunpopo," diye fısıldamıştı.

Küçük kız kardeş bu sözü umursamamıştı. "Dans etmeni izlemeyi seviyorum yine de. Beyaz bir adam gibi dans ediyorsun ama olsun."

Kendisi de beyaz olan küçük kız kardeş de dans etmeyi seviyordu. Bazen provadan sonra, kendi doldurduğu kasetlerinden birini takar ve gruptaki diğer çocuklar ıslık çalıp kısmen zekice

sayılabilecek yorumlarda bulunurken Chuck'la dans ederdi, ikisi Michael Jackson hareketlerini yapar ve deli gibi gülerlerdi.

Chuck davul sesini ilk kez, küçük kız kardeşe (Ramona?) nasıl ay yürüyüşü yapıldığını öğrettiği zamanları düşündüğü sırada duydu. Birisi "Hang On Sloopy" ve "Brand New Cadillac" günlerinde Retro'nun çalabileceği çok temel bir rock ritmi çalıyordu. Chuck başta tüm bunları kendi zihninde kurduğunu düşündü; belki de son zamanlarda başına bela olan o migren ağrılarından birinin başlangıcıydı. Ancak biraz ilerideki yaya kalabalığı, onun kolsuz tişört giymiş, küçük bir taburede oturan ve o etkileyici eski zaman ritimlerini çalan çocuğu görmesine yetecek kadar uzun süre dağıldı.

Chuck, *ihtiyacın olduğunda seninle dans edecek küçük kız kardeş nereye kaybolur ki*, diye düşündü.

• • •

Jared on dakikadır iş başındaydı ama kaykaycı çocuğun Sihirli Şapka'ya alaycı bir tavırla attığı çeyreklik dışında bunu kanıtlayacak hiçbir şeyi yoktu. Bu işe bir anlam veremiyordu, bunun gibi hoş bir perşembe akşamüstünde, hafta sonu böyle yakinken şimdiye şapkada en az beş doları olmalıydı. Paraya açlıktan ölmek için ihtiyaç duymuyordu ama insan sadece yemek ve kirayla da yaşamıyordu. Özsaygısını da korumalıydı ve burada, Boylston'da bateri çalmak Jared'in özsaygısının en büyük desteği oluyordu. Burada sahnede idi. Performans sergiliyordu. Aslında tek başına bir gösteri yapıyordu. Şapkadaki para kimin performansını beğenip kimin beğenmediğine karar vermesini sağlıyordu.

Bagetlerini parmaklarının arasında çevirdi, toparlandı ve "My Sharona" parçasının introsunu çaldı ama melodi kulağa doğru gelmiyordu. Kayıt gibi geliyordu. Bay İşinsanı tipli birinin ona doğru geldiğini gördü, evrak çantası kısa bir saat sarkacı gibi yanında sallanıyordu ve adamda bir şeyler –ne olduğunu Tanrı bilirdi– Jared'in onun gelişini duyurmak istemesine neden oldu. Önce bir *reggae* ritmine girdi, sonra daha yaramaz bir melodiye geçti, "I Heard It Through the Grapevine" ve "Susie Q" arası bir şeydi sanki.

Bateri takımının seslerini ayarlamak için hızla vurup kontrol etmesinden beri ilk defa, Jared içinde bir kıvılcım hissetti ve o gün inek çanını neden yanına almak istediğini anladı. Çana ritmin dışında vurmaya başladı ve çaldığı Champs'ın o eski "Tequila" şarkısına benzer bir şeye dönüştü. Bayağı iyiydi. Havaya girmişti ve bu ruh hali, izlemek istediğiniz bir rota gibiydi. Ritmi hızlandırabilirdi, küçük davulları katabilirdi ama Bay İşinsanı'nı izliyordu ve bunu yapmak o adama uymazmış gibi geliyordu. Bay İşinsanı'nın nasıl bu ritim bulmanın odak noktası olduğuna dair bir fikri yoktu. Bazen böyle olurdu. Ritmi yakalamak bir hikâyeye dönüşürdü. Bay İşinsanı'nı şu içeceklere küçük pembe şemsiyeler koydukları yerlerden birinde tatilde hayal etti. Karısıyla beraberdi ya da belki özel sekreteriyle, kül sarısı renginde saçları, turkuaz bikinisi olan bir kadınla. Beraber dinledikleri parça da buydu. Bateristin gece konserine ısınırken, meşaleler yakılmadan önce çaldığı parça...

Bay İşinsanı'nın, yanından geçip oteline doğru yoluna devam edeceğini sandı, Sihirli Şapka'ya bir şeyler atma ihtimali azla yok arasında gidip geliyordu. O gittiğinde Jared başka bir şeye geçecek, inek çanını rahat bırakacaktı ama şimdilik bu, doğru ritimdi.

Ama Bay İşinsanı geçip gitmek yerine durdu. Gülümsüyordu. Jared ona sırtıttı ve ritmi hiç kaçırmadan başıyla kaldırımdaki şapkayı işaret etti. Bay İşinsanı onu fark etmemiş gibiydi, şapkaya para atmadı. Onun yerine evrak çantasını siyah Bay İşinsanı ayakkabılarının arasına koydu ve ritimle beraber kalçalarını sağa sola oynatmaya başladı. Sadece kalçalarını; diğer her şey sabitti. Yüzünde poker ifadesi vardı. Doğrudan Jared'ın başının üzerindeki bir noktaya bakıyor gibiydi.

"Devam et dostum," dedi genç bir adam, şapkaya birkaç bozukluk atarken. Ritim için değil, hafiften dans eden Bay İşinsanı için atmıştı aslında ancak bunda bir sorun yoktu.

Jared zilleri hızlı, nazik vuruşlarla çalmaya başladı, onlarla oynuyor, zilleri neredeyse okşuyordu. Diğer eliyle ritmin dışında inek çanına vuruyordu, biraz bas eklemek için *kick* pedalını kullanıyordu. Güzeldi. Gri takım elbiseli adam bir bankacı gibi

görünüyordu ama o kalça sallaması bambaşka bir şeydi. Bir elini kaldırıp işaret parmağını sallayarak ritim tutmaya başladı. Elinin arkasında hilal şeklinde küçük bir yara vardı.

...

Chuck ritmin değiştiğini, biraz daha egzotik bir havaya büründüğünü duydu ve bir anlığına neredeyse kendine geldi, az kalsın hızla oradan uzaklaşacaktı. Sonra, *siktir et, kaldırımda biraz dans etmeyi yasaklayan bir kural yok ya*, diye düşündü. Takılıp düşmemek için evrak çantasından bir adım uzaklaştı, sonra ellerini salladığı kalçalarına koyup saat yönünde, salınarak arkasını döndü. Zamanında, grup "Satisfaction" veya "Walking the Dog" çalarken böyle yapardı. Birisi güldü, başka birisi alkışladı, Chuck ceketinin kuyruğu arkasında uçarken tekrar diğer tarafa döndü. Küçük kız kardeşle danslarını düşünüyordu. Küçük kız kardeşin ağzı pisti, çamurun tekiydi ama kesinlikle dansın dibine vurabiliyordu.

Chuck ise yıllardır dansın dibine vurmamıştı –o gizemli, tatmin edici dibe– ama her hareket harika hissettiriyordu. Bir bacağına kaldırıp diğer topuğunda döndü. Sonra ellerini, ezberini okumak için tahtaya kaldırılan bir öğrenci gibi arkasında kavuşturdu ve evrak çantasının hemen önünde, kaldırımın üzerinde ay yürüyüşü yaptı.

Baterist, "Vay be babacım!" diye bağırdı şaşkınlık ve keyifle. Tempoyu hızlandırdı, şimdi sol eliyle inek çanından yer davuluna geçiyor, *kick* pedalına basıyor, zilden gelen metalik tınıyı asla kaybetmiyordu. İnsanlar toplanmaya başlamıştı. Sihirli Şapka'ya para yağıyordu: Bozukluklar kadar kâğıt para da! Burada kesinlikle bir şeyler oluyordu.

Uyumlu bereler takmış, Gökkuşağı Koalisyonu tişörtlü iki adam kalabalığın en önündeydi. Aralarından biri şapkanın içine beşlik gibi görünen bir banknot atarak, "Devam, dostum, devam!" diye bağırdı.

Chuck'ın cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Artık moda girmişti. Yirmi birinci yüzyılda bankacılık yapmak aklından silinip gitmişti çoktan. Takım elbisesinin ceket düğmesini açtı, ellerinin

tersiyle ceketi arkasına savurdu, başparmaklarını bir silahşor gibi kemerine taktı ve bir bacağına öne uzatarak yere çöktü, hemen sonra tekrar ayağa fırladı. Hızlı bir adım ve dönüşle devam etti. Baterist kakhaha atıp başını sallıyordu. "Olay budur," dedi. "Olay budur babacım!"

Kalabalık giderek artıyor, şapka doluyor ve Chuck'ın kalbi göğsünde atmakla kalmıyor, adeta trampet çalıyordu. Kalp krizi geçirmek için iyi bir yoldu bu ama umurunda değildi. Karısı onu böyle dans ederken görse ödü kopardı ama umurunda değildi. Oğlu utanırdı ama oğlu da burada değildi. Sağ ayakkabısını sol bacağının arkasına koydu ve tekrar döndü, öne ve ortaya geldiğinde bereli çocukların yanında duran genç ve güzel bir kadın gördü. Pembe şifon bir bluz ve kırmızı bir anvelop etek giymişti. Ona kocaman olmuş, büyülenmiş gözlerle bakıyordu.

Chuck gülümseyerek kıza elini uzattı ve parmaklarını şaklattı. "Hadi," dedi. "Gel, küçük kız kardeş, dans edelim."

...

Jared kızın dans edeceğini düşünmemiştir; utangaç bir tipe benziyordu ama kız yine de yavaş yavaş gri takım elbiseli adama doğru yürüdü. Belki de Sihirli Şapka gerçekten sihirliydi.

"Dans et!" dedi bereli adamlardan biri, diğeri de Jared'ın çalıştığı tempoya uyum sağlayıp alkış tutarak devam ettirdi: "Dans, dans, dans!"

Janice boş versene dercesine gülümsedi ve çantasını Chuck'ın evrak çantasının yanına atıp onun elini tuttu. Jared çaldığı melodiyi değiştirerek Charlie Watts'a geçti, asker misali rap rap vuruyordu davullara. Bay İşinsanı kızı kendi etrafında döndürdü, bir elini ince beline koyup onu kendine çekti ve hızlı adımlarla onu baterinin yanından uzaklaştırdı, neredeyse Walgreens binasının köşesine kadar gitmişlerdi. Janice adamdan ayrılarak parmağını "seni yaramaz" der gibi salladı, sonra geri gelip Chuck'ın iki elini birden yakaladı. Bunu yüz kez çalışmışlar gibi Chuck bir kez daha bacağına açarak yere çömeli kalktı ve sonrasında kız onun bacaklarının arasından kayarak geçti; bu, anvelop eteğinin güzel bacaklarından birinin üst kısmını sergileyecek şekilde sıyrılma-

sına neden olan cesur bir hareketti. Bir elini yere koyarak kendini toparlayıp tekrar ayağa sıçrarken birkaç kişi nefesini tuttu. Kız gülüyordu.

“Yeter artık,” dedi Chuck, göğsüne vurarak. “Devam edemem—”

Kız ona doğru sıçrayıp ellerini omuzlarına koydu ve Chuck devam edebildi. Onu belinden yakaladı, kendi kalçasının üzerinde çevirdi ve sonra tekrar dengeli bir biçimde kaldırıma bıraktı. Kızın sol elini kaldırdı ve genç kız kendi etrafında coşkulu bir balerin gibi döndü. Artık izleyenlerin sayısı yüzden fazla olmalıydı, kaldırımı doldurmuş yola taşıyorlardı. Yeniden bir alkış patlattılar.

Jared son bir kez davulları dolaştı, büyük zile vurdu ve bagetlerini zaferle havaya kaldırdı. Bir alkış tufanı daha koptu. Chuck ve Janice birbirilerine bakıyordu, ikisi de nefes nefeseydi. Chuck’ın yeni yeni kırışmaya başlamış saçları terli alnına yapışmıştı.

“Ne yapıyoruz biz?” diye sordu Janice. Şimdi davullar durduğundan şaşkın görünüyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Chuck, “ama bu bilmem ne kadar uzun süredir başıma gelen en güzel şey.”

Sihirli Şapka taşacak kadar dolmuştu.

“Bir daha!” diye bağırdı biri ve kalabalık da ona katıldı. Bir sonraki dansı kayda almak için bir sürü telefon hazır bekliyordu. Kız dans edecek gibi görünüyordu ama o gençti. Chuck için artık dans bitmişti. Bateriste baktı ve başını iki yana salladı. Baterist anladığını belirtecek şekilde başıyla onu onayladı. Chuck kaç kişinin ilk dansı videoya alacak kadar hızlı davrandığını merak ediyordu ve tabii bunu görürse karısının ne düşüneceğini. Ya da oğlunun. Ya viral video olursa? Bu pek de mümkün değildi ama olursa, bankaya giderse, Boston’a konferansa yolladıkları adamı, Boylston’da kızı ya da birilerinin küçük kız kardeşi olabilecek yaştaki genç bir kadınla kışını sallarken görürlerse ne düşünürlerdi? Ne yaptığını sanıyordu ki?

“Bitti artık millet,” dedi baterist. “Zirvede bırakmalıyız.”

"Benim de eve gitmem lazım," dedi kız.

"Henüz olmaz," dedi baterist. "Lütfen."

...

Yirmi dakika sonra Boston Common Park'ta ördek gölüne bakan bir bankta oturuyorlardı. Jared Mac'i aramıştı. Chuck ve Janice, Jared'a bateri takımını toplamasında ve kamyonetin arkasına yüklemesinde yardım etmişti. Birkaç insan orada kalıp üçünü de tebrik etmiş, beşlikler çakılmış, taşan şapkaya birkaç dolar daha eklemişti. Yola çıktıklarında -Chuck ve Janice arka koltukta yan yana, ayakları çizgi roman yığınlarının arasına gömülü halde oturuyordu- Mac, parkın yanında asla bir park yeri bulamayacaklarını söyledi.

"Bugün bulacağız," dedi Jared. "Bugün sihirli." Buldular da, hemen Four Seasons'ın karşısında.

Jared paraları saydı. Birisi gerçekten de bir ellilik atmıştı, belki de bereli adamlar beşlik sanıp şapkaya koymuştu bunu. Toplamda dört yüz dolardan fazla para vardı. Jared hiç böyle bir gün geçirmemişti. Hiç böyle bir gün geçirmeyi beklememişti. Mac'in yüzde onunu bir kenara koydu (Mac o sırada gölün kenarında duruyor, tesadüfen cebinde bulduğu bir paket fıstık ezmeli krakerle ördekleri besliyordu), sonra geri kalanı bölmeye koyuldu.

"Ah, hayır," dedi Janice onun ne yaptığını anlayınca. "O senin."

Jared başını iki yana salladı. "Olmaz, eşit bölüşeceğiz. Tek başıma gece yarısına kadar çalsam bile bunun yarısı kadar para kazanamazdım. Polisler böyle bir şeye asla izin vermezdi zaten. "Bazen otuz dolar kazanıyorum ve bu iyi bir gün sayılıyor."

Chuck baş ağrısı atağının başladığını hissetti, saat dokuza doğru kötüleşebileceğini biliyordu ama genç adamın içtenliği onu yine de güldürdü. "Tamam. İhtiyacım yok ama sanırım hak ettim." Uzanıp Janice'in yanağına hafifçe vurdu, aynı arada bir solistin ağzı bozuk küçük kız kardeşinin yanağına vurduğu gibi. "Sen de genç hanım."

"Böyle dans etmeyi nereden öğrendin?" diye sordu Jared Chuck'a.

"Eh, ortaokuldayken, okuldan sonra gittiğimiz, Fırdönerler diye bir dans kursu vardı ama bana en iyi hareketlerimi büyü-kannem öğretti."

"Ya sen?" diye sordu Janice'e.

Kız, "Hemen hemen aynı şekilde," dedi kızarak. "Lise dansları. Sen bateri çalmayı nerede öğrendin?"

"Kendim öğrendim. Senin gibi," dedi Chuck'a. "Tek başına harikaydın dostum ama kız bu işe yepyeni bir boyut kazandırdı. Hayatımızı kazanmak için bunu yapabiliriz biliyor musunuz? Bence gerçekten sokak çalgıcılığıyla ün ve servete kavuşabiliriz."

Chuck bir an için bunu gerçekten düşündü ve kızın da düşündüğünü fark etti. Ciddi ciddi yapacağından değil tabii, alternatif bir hayatı düşündüğünüz gündüz hayalleri gibi. Profesyonel bir beyzbol oyuncusu olduğunuz ya da Everest Dağı'na tırmandığınız veya Bruce Springsteen'le stadyum konserinde düet yaptığınız hayaller gibi. Sonra Chuck biraz daha güldü ve başını iki yana salladı. Paranın kendi payına düşen üçte birini çantasına tıkarken kız da gülüyordu.

"Aslında olay sadece sendin," dedi Jared Chuck'a. "Benim önümde durmana neden olan neydi? Ne oldu da birden hareket etmeye başladın?"

Chuck bunu bir an düşündü ve sonra omzunu silkti. O kör topal ilerleyen eski grubu Retro'yu ve şarkılarda araya müzik girdiğinde caka satarak mikrofonu bacaklarının arasında sallayıp sahnede dans etmeyi nasıl sevdiği aklına geldiği için dansa başladığını söyleyebilirdi ama nedeni tam olarak bu değildi. Hem gerçekten, o zamanlarda bile böylesi bir ateş ve özgürlükle dans etmiş miydi, başı ağrımayan, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan genç ve çevik bir delikanlıyken?

"Sihir," dedi Janice. Kıkırdadı. O gün kendinden bu sesin çıkmasını hiç beklemezdi. Ağlamak, evet. Kıkırdamak, hayır. "Şapkan gibi."

Mac geri geldi. "Jere, artık gitmemiz gerek, yoksa kendi payını park cezama vermek zorunda kalacaksın."

Jared ayağa kalktı. "Siz ikiniz, kariyer değişikliğine gitmek istemediğinize emin misiniz? Bu şehirde Beacon Hill'den Roxbury'ye sokak çalgıcılığı yapabiliriz. Biraz ün kazanırız."

"Yarın katılmam gereken bir konferans var," dedi Chuck. "Cumartesi günü de eve uçuyorum. Beni bekleyen bir karım ve oğlum var."

"Ben de bunu tek başıma yapamam," dedi Janice gülümseyerek. "Fred'siz bir Ginger gibi olur."

"Anlıyorum," dedi Jared ve kollarını uzattı. "Ama gitmeden bir yaklaşın bakalım. Grup kucaklaşması."

Yanına gittiler. Chuck onların kendi terinin kokusunu alabildiklerini biliyordu –bu takımın yeniden giymeden önce kuru temizlemede özenle temizlenmesi gerekiyordu– o da onların ter kokusunu alabiliyordu. Önemli değildi. Kızın durumu sihir kelimesiyle ifade ederek hedefi on ikiden vurduğunu düşünüyordu. Bazen böyle bir şey gerçekten oluyordu. Çok sık değil ama nadiren. Eski bir montun cebinde unutulmuş bir yirmilik bulmak gibi.

"Sokak çalgıcıları!" dedi Jared.

Chuck Krantz ve Janice Halliday de tekrar etti.

"Sokak çalgıcıları," dedi Mac, "harika. Şimdi park görevlisine görünmeden gidelim buradan Jere."

...

Chuck, kendisinin Prudential Alışveriş Merkezi'nin yanından geçip Boston Hotel'e gideceğini söyledi. Janice de aynı yöne gidiyordu, planı Fenway'e kadar tüm yolu kara kara eski erkek arkadaşını düşünerek, çantasına hüznü saçmalıklar mırıldanarak yürümekti ama fikrini değiştirmişti. Arlington Sokak'tan metroya bineceğini söyledi.

Chuck ona oraya kadar eşlik etti, ikisi parkı baştan başa geçti. Merdivenlerin başında kız ona dönüp, "Dans için teşekkürler," dedi.

Chuck genç kıza eğilerek selam verdi. "Benim için bir zevkti."

Gözden kaybolana dek onu izledi, sonra tekrar Boylston'a yöneldi. Ağır ağır yürüyordu çünkü sırtı ağrıyordu, bacakları acı-

yordu ve başı zonkluyordu. Hayatı boyunca başının böyle kötü ağrıdığını hatırlamıyordu. Birkaç ay öncesine kadar yani. Böyle devam ederse bir doktora görünmek zorunda kalacağını düşünüyordu. Sorunun ne olabileceğini tahmin ettiğini de düşünüyordu.

Ancak bu meseleyle daha sonra uğraşacaktı. Tabii uğraşmaya karar verirse. O akşam güzel bir yemek –neden olmasın, nihayetinde bunu hak etmişti– ve bir kadeh şarapla kendi kendine ziyafet çekmeyi düşünüyordu. Tekrar değerlendirince şarabı suya çevirmek daha mantıklı geldi. Şarap baş ağrısını arttırabilirdi. Yemeğini bitirdiğinde –kesinlikle tatlı da yiyecekti– Ginny’yi arayıp kocasının bir sonraki tek günlük internet sansasyonlarından birinin başrolü olabileceğini anlatacaktı. Gerçi büyük ihtimalle böyle bir şey olmayacaktı, tam şu anda bir yerlerde birileri hiç şüphesiz boş soda şişeleri çeviren bir köpeği kaydediyor, başka biri de bir kecinin puro içişini ölümsüzleştiriyordu ama her ihtimale karşı olanları açıkça anlatmak en iyisiydi.

Jared’ın baterisini kurduğu yerden geçerken o iki soruyu hatırladı: Neden önümde durdun ve neden dans etmeye başladın? Bilmiyordu, hem cevaplar güzel bir şeyi daha iyi hale getirir miydi?

Daha sonraları Boylston’da küçük kız kardeşle dans etmek şöyle dursun, yürüme kabiliyetini kaybedecekti. Daha sonraları yemeği çiğneme kabiliyetini kaybedecekti, yemekleri blenderdan geçirilerek gelecekti önüne. Daha sonraları uyumakla uyanıklık arasındaki farkı algılama becerisini kaybedecek ve öyle büyük bir acılar diyarına yollanacaktı ki Tanrı’nın dünyayı neden yarattığını merak edecekti. Daha sonraları karısının adını unutacaktı. Arada bir hatırlayacağı şey, nasıl durduğu, evrak çantasını bıraktığı ve kalçalarını baterinin ritmine göre oynattığı olacaktı ve Tanrı’nın dünyayı bu yüzden yarattığını düşünecekti. Sadece bu yüzden.

Perde I: Yiğınları Taşıyorum İçimde

1

Chuck küçük kız kardeşinin doğması için sabırsızlanıyordu. Annesi çok dikkatli davranırsa onu kucağına alabileceğine dair söz bile vermişti. Tabii ki anne ve babasına kavuşmak için de sabırsızlanıyordu ama I-95 üst geçidindeki buzlanma yüzünden bunlardan hiçbirini yaşayamadı. Çok daha sonraları, üniversitede, kız arkadaşına ana karakterin ebeveyninin bir araba kazasında öldüğü bir sürü roman, film ve dizi olduğunu ama gerçek hayatta başına böyle bir şey geldiğini bildiği tek kişinin kendisi olduğunu söylemişti.

Kız arkadaşı bunu bir süre düşündükten sonra hükmünü vermişti. "Bunun her zaman gerçekleşen bir şey olduğuna eminim, tabii çiftler evlerinde çıkan yangınlarda, fırtınalarda, depremlerde, kayak tatilindeyken çığ düşmesi sonucu da hayatlarını kaybedebilirler. İhtimallerden birkaçını sayıyorum sadece. Hem sana kendi zihninin dışında bir yerde ana karakter olduğunu düşündüren nedir?"

Kız şair ve bir çeşit nihilistti. İlişkileri sadece bir sömestir sürmüştü.

Araba paralı yolun üst geçidinden takla atarak uçarken Chuck arabada değildi çünkü ebeveyni baş başa akşam yemeğine çıkmıştı, Chuck'a o zamanlar hâlâ Zaydee ve Bubbie dediği (bu üçüncü sınıfta, çocuklar onunla alay ettiğinde ve daha çok kullanılan büyükbaba ve büyükanneye geçtiğinde bitmişti) büyükanne ve büyükbabası bakıyordu. Albie ve Sarah Krantz yolun bir buçuk kilometre aşağısında yaşıyordu, kazanın ardından hem öksüz hem yetim kalan Chuck'ı yetiştirmek onlar için gayet doğaldı. Chuck henüz yedi yaşındaydı.

Bir yıl, belki bir buçuk yıl boyunca evleri katıksız bir hüznle doluydu. Krantz ailesi sadece oğullarını ve gelinlerini değil, üç ay sonra doğacak kız torunlarını da kaybetmişlerdi. İsmi çoktan seçilmişti: Alyssa. Chuck bunun kulağa yağmur gibi geldiğini söylediğinde annesi aynı anda hem gülüp hem ağlamıştı.

Chuck bunu asla unutmuyordu.

Diğer büyükanne ve büyükbabasını da tabii ki tanıyordu, her yaz ziyaretlerine gidiyordu ancak gerçekte her ikisi de Chuck için yabancı gibiydi. Öksüz ve yetim kaldıktan sonra onu çok aradılar, klasik nasılsın-okul nasıl aramalarıydı bunlar ve yaz ziyaretleri de devam ediyordu. Sarah (namı diğer Bubbie, namı diğer büyükanne) onu uçakla gönderirdi. Ama annesinin ebeveyni, Omaha denen yabancı bir diyarda yaşadıkları için yabancı gibi kaldılar Chuck'a. Ona doğum gününde ve Noel'de hediyeler gönderdiler -Noel'de gelen hediyeler, özellikle büyükbaba ve büyükannesi Noel "kutlamadığı" için çok güzeldi- ama bunun dışında Chuck onları sınıf atladıkça arkasında bıraktığı öğretmenler gibi aileden olmayan yabancı insanlar olarak görüyordu.

Mecazi yas örtülerinden ilk sıyrılmaya başlayan Chuck oldu, kaçınılmaz bir şekilde büyükanne ve büyükbabasını (yaşlılardı ama *o kadar da* değillerdi) da kendi yaslarından çıkarmıştı. Zamanı geldiğinde, on yaşındayken Chuck'ı Disney World'e götürdüler. Swan Resort'ta birleşik iki odada kalmışlardı, odalar arasındaki kapı gece açık kalmıştı ve Chuck sadece bir kez büyükannesinin ağladığını duymuştu. Çoğunlukla eğlenmişlerdi.

O güzel hislerin bir kısmı onlarla beraber eve de gelmişti. Chuck bazen büyükannesinin mutfakta bir şarkı mırıldandığını ya da radyoda çalan parçalara eşlik ettiğini duyuyordu. Kazadan sonra çok kez dışardan yemek söylemişlerdi (ve geri dönüşüm kutuları büyükbabasının Budweiser şişeleriyle doluydu) ama Disney World tatilinden sonra büyükannesi yeniden yemek yapmaya başlamıştı. Önceden sıska olan bir çocuğa kilo aldırarak iyi yemekler hem de.

Yemek yaparken *rock and roll* dinlemeyi seviyordu, Chuck bu müziğin onun için çok genç işi olduğunu düşünürdü ama belli ki hoşuna gidiyordu. Chuck kurabiye alma ya da bir dilim tost

ekmeğiyle şekerli atıştırmalıklar yapma umuduyla mutfığa girdiğinde büyükannesinin ellerini ona uzatıp parmaklarını şaklatmaya başlaması çok muhtemeldi. "Benimle dans et Henry,"¹ derdi.

Adı Chuck'tı, Henry değil ama Chuck genelde onun teklifini kabul ederdi. Büyükannesi ona *swing* dansının adımlarını ve eşiyle yer değiştirme hareketlerini öğretmişti. Başka hareketlerin de olduğunu ama belinin onları yapmaya kalkışamayacak kadar kötü durumda olduğunu söylemişti. "Ama sana gösterebilirim," diye de eklemişti ve bir cumartesi günü, Blockbuster dükkânından bir yığın videokaset getirmişti. Fred Astaire ve Ginger Rogers'ın oynadığı *Swing Time*, *West Side Story* ve Chuck'ın favorisi, Gene Kelly'nin bir sokak lambasında dans ettiği *Singin' in the Rain* vardı.

"Bu hareketleri öğrenebilirsin," demişti büyükannesi. "Doğuştan yeteneklisin oğlum."

Bir keresinde, Jackie Wilson'ın "Higher and Higher"ına özellikle yorucu bir şekilde dans ettikten sonra soğuk çaylarını içeren Chuck ona lisede nasıl biri olduğunu sordu.

"*Kusit*'tim,"² dedi büyükannesi. "Ama Zaydee'ne bunu söylediğimi söyleme. O biraz eski kafalıdır."

Chuck bunu büyükbabasına hiç söylemedi.

Ve üst kattaki odaya da hiç girmede.

En azından o zamanlarda değil.

Tabii ki oda hakkında sorular sordu, hem de birden fazla kez. Yukarıda ne vardı, odanın camından bakınca ne görebiliyordun ve oda neden kilitliydi? Büyükannesi yerler sağlam olmadığı için kilitlendiğini söyledi, odanın zemini çökebilirdi. Dedesi de aynı şeyi söyledi, çürük yerler yüzünden yukarıda pek bir şey olmadığını ve o pencerelerden de yalnızca bir alışveriş merkezinin göründüğünü anlattı, aman ne önemli. Chuck'ın on birinci doğum gününden önceki geceye kadar hep aynı şeyleri söyledi, o gün ise gerçeklerin en azından bir kısmını anlattı.

1 Etta James'in 1955'te çıkardığı *Dance with Me*, Henry şarkasma göndermede bulunuyor.

2 Yahudilerin çapkın kızlar için kullandığı bir söz.

İçki içmek sırlar açısından iyi bir şey değildir, bunu herkes bilir. Oğlunun, gelininin ve müstakbel torununun (Alyssa, kulağa yağmur gibi gelen) ölümünün ardından Albie Krantz çok içti. Anheuser-Busch bira şirketinden hisse satın almalıydı, o kadar çok içti. Emekli olduğu, rahat bir şekilde insanlardan uzak durduğu ve aşırı bunalımda olduğu için bunu yapabiliirdi.

Disney World gezisinden sonra içkiler gittikçe azalıp akşam yemeğinde bir kadeh şaraba ve beyzbol izlerken bir biraya indi. Genelde. Arada bir –başta her ay, sonra iki ayda bir– Chuck’ın büyükbabası deli gibi içerdi. Bunu her zaman evde yapar ve asla olay çıkarmazdı. Ertesi gün ağır ağır hareket eder ve akşamüstüne kadar az yemek yerdı, sonra normale dönerdi.

Bir gece, Red Sox’ın Yankees tarafından pataklanmasını izlerken, Albie ikinci Bud altılısına başladığı sırada Chuck bir kez daha üst kattaki odanın konusunu açtı. Meraktan çok, sırf konuşacak bir şey olsun diye sormuştu. Red Sox dokuz sayı gerideyken oyun pek de ilgisini çekmiyordu.

“Kesin Westford Alışveriş Merkezi’nin ötesi de görülüyor-
dur,” dedi Chuck.

Büyükbabası bunu bir süre düşündü, sonra kumandanın *mute* tuşuna basıp Ford Kamyonet reklamını sessize aldı. (Büyükbabasına göre Ford’un açılımı Ford’a Oturdum Rampada Durdum demektir.) “Oraya çıkarsan beklediğinden çok daha fazlasını görebilirsin,” dedi. “Bu yüzden kilitli oğluş.”

Chuck içinden küçük ve tamamen nahoş sayılmayacak bir ürpertinin geçtiğini hissetti ve akli anında Gizem Makinesi’yle hayalet kovalayan Scooby-Doo ve arkadaşlarına gitti. Dedesine bununla ne kastettiğini sormak istedi ama yetişkin tarafı –şahsen orada değildi, hayır, on yaşındayken yoktu ama nadir durumlar- da konuşmaya başlayan bir şeydi işte– ona sessiz kalmasını söyledi. *Sessiz ol ve bekle.*

“Bu evin hangi tarzda olduğunu biliyor musun Chucky?”

“Viktorya,” dedi Chuck.

"Doğru, Viktorya taklidi de değil üstelik. 1885'te inşa edilmiş, o zamandan beri altı kez yeniden yapılandırılmış ama o çıkıntı halindeki oda en başından beri oradaymış. Bubbie'n ve ben burayı, ayakkabı işimiz iyice büyüdüğünde satın aldık, hem de yok pahasına. 1971'den beri buradayız ve bunca yıl içinde o lanet odaya altı kere bile çıkmamışımıdır."

"Zemini çürüdüğü için mi?" diye sordu Chuck, sempatik bir saflık gibi görüldüğünü umduğu bir tavırla.

"Hayaletlerle dolu olduğu için," dedi büyükbabası ve Chuck o ürpertiye yeniden hissetti. Bu sefer pek de hoş sayılmazdı. Gerçi büyükbabası şaka yapıyor olabilirdi. O günlerde arada bir şaka yapıyordu. Dans etmek büyükannesi için ne ise şakalar büyükbabası için oydu. Birasını kafaya dikti. Geçirdi. Gözleri kızarmıştı. "Gelecek Zamanın Hayaleti. Onu hatırlıyor musun, Chucky?"

Chuck hatırlıyordu, başka bir şekilde Noel'i "kutlamasalar" da her yıl Noel Arifesinde *A Christmas Carol* filmini izliyorlardı ama bu, Chuck'ın, büyükbabasının neyden bahsettiğini anladığı anlamına gelmiyordu.

"Jefferylerin oğlu kısa bir süre sonraydı," dedi büyükbabası. Televizyona bakıyordu ama Chuck, ekranı gerçekten gördüğünü sanmıyordu. "Henry Peterson'a olanlar... o daha uzun süre sonraydı. Dört, belki beş yıl sonra. O zamana kadar yukarıda ne gördüğümü neredeyse unutmuştum." Başparmağıyla tavanı işaret etti. "Ondan sonra bir daha asla yukarı çıkmayacağımı söyledim, keşke çıkmasaydım. Çünkü Sarah, Bubbie'n ve ekmek. Mesele beklemek, Chucky, zor olan kısmı o. Bunu öğreneceksin, sen de—"

Mutfak kapısı açıldı. Gelen büyükannesiydi, sokağın karşısında oturan Bayan Stanley'den dönmüştü. Bayan Stanley kendini kötü hissettiği için büyükannesi ona tavuk çorbası götürmüştü. En azından böyle diyordu ama henüz tam on bir yaşında olmasa da Chuck bunun bir nedeni daha olduğunu düşünmüştü. Bayan Stanley bütün mahalle dedikodularından haberdar ("Bu kadın bir *yente*,"¹ derdi dedesi) ve her zaman paylaşmaya hevesli olurdu. Büyükannesi genelde Chuck'ı odadan çıkardıktan sonra

¹ Dedikoducu.

büyükbabasına bütün haberleri dökülürdü. Ama odadan çıkmak, duyma mesafesinin dışına çıktığı anlamına gelmiyordu.

"Henry Peterson kimdi büyükbaba?" diye sordu Chuck.

Ama büyükbabası karısının içeri girdiğini duymuştu. Koltuğunda doğruldu ve Bud teneke kutusunu kenara koydu. "Şuna bak!" diye bağırdı ayıklığın kabul edilebilir bir taklidiyle (büyükannesi bunu yiyeceğinden değil tabii). "Sox tüm kaleleri almış!"

3

Büyükbabası sekizinci birasına başlarken büyükannesi onu, Chuck'ın sabah mısır gevreği yiyebilmesi için sokağın sonundaki Zoney Market'e süt almaya gönderdi. "Arabayla gitmeyi düşünme bile. Yürüyüş seni ayıltır."

Büyükbabası itiraz etmedi. Karısıyla nadiren tartışırdı ve bunu yapmaya kalktığında da sonucu pek iyi olmazdı. O gittiğinde büyükannesi -Bubbie- kanepede Chuck'ın yanına oturdu ve bir kolunu ona sardı. Chuck başını yaşlı kadının rahat omzuna koydu. "Sana yine şu hayaletleri hakkında gevezelik mi ediyordun? Üst katta yaşayanlar hakkında?"

"Mmm, evet." Büyükannesine yalan söylemenin bir anlamı yoktu çünkü yalan söylediğinizi hemen anlardı. "Varlar mı? Sen gördün mü?"

Büyükannesi burnundan bir ses çıkararak güldü. "Sence, *hantel*?" Daha sonraları Chuck bunun bir cevap olmadığını fark edecekti. "Ben olsam Zaydee'ne pek aldırılmazdım. İyi bir adam ama bazen içkiyi fazla kaçırıyor. Sonra da başlıyor ağzına geleni saymaya. Eminim neyden bahsettiğimi anlıyorsundur."

Chuck anlıyordu. Nixon'ın hapse atılması gerekirdi; *faygeleh'ler*, yani geyler, Amerikan kültürünü ele geçirip pembeye çeviriyorlardı; (büyükannesinin sevdiği) Miss America yarışmasının geçit töreni bildiğiniz et gösterisiydi. Ama o geceden önce malum odadaki hayaletlerle ilgili hiçbir şey söylememişti. En azından Chuck'a.

“Bubbie, Jefferylerin oğlu kimdi?”

Büyükannesi iç çekti. “Çok üzücü bir olaydı, Chuckuşum.” (Bu onun küçük esprisiydi.) “Bir sonraki sokakta yaşıyordu, çocuk yola kaçan topu kovalarken sarhoş bir şoför ona vurdu. Çok uzun zaman önce oldu bu. Büyükbaban bütün bunları daha gerçekteşmeden gördüğünü söylediyse yanılıyor. Ya da şaka olsun diye uyduruyordur.”

Chuck yalan söylediğinde büyükannesi bunu anlıyordu; o gece Chuck bunun iki taraflı bir yetenek olduğunu keşfetmişti. Mesele gözlerini ondan kaçırarak ekranda dönen yayın ilginçmiş gibi, televizyona kaydırma şeklindeydi, özellikle de Chuck büyükannesinin beyzbolu, World Series’i bile hiç umursamadığını bildiği için.

“Sadece çok içiyor,” dedi büyükannesi ve konuşma böylece bitti.

Belki doğruydı. *Büyük ihtimalle* doğruydı. Ancak o akşamdan sonra Chuck siyah bir kablonun ucunda sallanan tek bir çıplak ampulle aydınlatılan dar ve kısa merdivenli (altı basamağı vardı) odadan korkmaya başladı. Ama merak, korkunun ikiz kardeşıydı, o geceden sonra büyükannesinin de büyük babasının da dışarda olduğu zamanlarda kendine merdivenleri çıkmak için meydan okumaya başladı. Yale marka kilide dokunuyor, tıkırdarsa yüzünü buruşturuyor (bu içeriye kapatılmış hayaleti rahatsız edebilecek bir sestir), sonra omzunun üzerinden arkasına baka baka hızla geri aşağı iniyordu. Kilidin aniden açıldığını ve yere düştüğünü hayal etmek kolaydı. Kapının kullanılmayan menteşelerinden gıcırdayarak açıldığını hayal etmek... Bu olursa korkudan ölebileceğini düşünüyordu.

4

Öte yandan bodrum hiç de korkunç değildi. Floresan lambalarla son derece iyi aydınlatılıyordu. Ayakkabı dükkânlarını satıp emekli olduktan sonra büyükbabası, bordumda ahşap işleriyle

uğraşarak bayağı zaman geçirmişti. Burası her zaman tatlı tatlı talaş kokardı. Chuck dokunması yasak olan planya, zımpara makinesi ve şerit testereden uzak bir köşede büyükbabasının *Hardy Kardeşler* kitaplarıyla dolu bir kutu bulmuştu. Eski kalmışlardı ama bayağı iyiydiler. Bir gün mutfakta *The Sinister Signpost* okuyup büyükannesinin fırından yeni pişen kurabiyeleri çıkarmasını beklerken, büyükannesi kitabı elinden kapıvermişti.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," dedi büyükannesi. "Biraz ilerlemenin zamanı geldi Chuckuşum. Burada bekle."

"Tam en güzel yerlere geliyordum," dedi Chuck.

Büyükannesi burnundan güldü, bu sesi ancak Yahudi bubbieler hakkını vererek çıkarabilirdi. "Bunların güzel yerleri yok," diyerek kitabı kaldırdı.

Geri döndüğünde elinde *Roger Ackroyd Cinayeti* vardı. "İşte bu iyi bir gizem romanı," dedi. "Külüstür arabalarla ortalıkta dolaşıp duran kafasız ergenler yok. Bunu, gerçek yazınla ilk tanışma olarak düşün." Bunu derken kendisi düşündü. "Tamam, bir Saul Bellow değil ama kötü de sayılmaz."

Chuck kitaba sırf büyükannesini mutlu etmek için başladı ve kısa süre sonra içinde kayboldu. On birinci yaşında neredeyse iki düzine Agatha Christie romanı okudu. Birkaç Miss Marple denedi ama aşırı düzgün bıyığı ve küçük gri hücreleriyle Hercule Poirot'ya daha düşküncüydü. Poirot cin gibiydi. Bir gün, yaz tatilinde, Chuck arka bahçedeki hamakta *Doğu Ekspresinde Cinayet*'i okurken gayriihtiyari malum odanın çok yukarılarda kalan penceresine bakmış bulundu. Mösyö Poirot'nun bu meseleyi nasıl araştıracağını merak etti.

Aha, diye düşündü. Sonra, *voilà* dedi, bu daha uygundu.

Büyükannesinin yabannemsi kek yaptığı bir sonraki seferde Chuck birazını Bayan Stanley'ye götürüp götüremeyeceğini sordu.

"Çok düşüncelisin," dedi büyükannesi. "Neden olmasın? Sadece karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakmayı unutma." Chuck ne zaman bir yere gidecek olsa büyükannesi bunu söylerdi. Şimdi işin içine kendi küçük gri hücreleri de girmişken

büyükannesinin bunu söylerken bir yandan Jefferylerin oğlunu düşünüp düşünmediğini merak etti.

Büyükannesi tombul bir kadındı (giderek daha da tombullaşıyordu) ama Bayan Stanley onun iki katı boyutlardaydı, yürüdüğünde hava kaçırarak bir teker gibi hırıldayan bir duldu ve her zaman aynı pembe ipekten sabahlığı giyiyordu. Chuck, yaşlı kadının bel simidine katkıda bulunacak tatlılar götürdüğü için kendini biraz suçlu hissediyordu ama bilgiye ihtiyacı vardı.

Bayan Stanley ona kek için teşekkür etti ve Chuck'ın soracağından emin olduğu üzere onunla mutfakta kek yemek isteyip istemeyeceğini sordu. "Çay yaparım!"

"Sağ olun," dedi Chuck. "Çay içmiyorum ama bir bardak süte hayır demem."

Haziran güneşiyle yıkanan küçük mutfak masasında yerlerini aldıklarında Bayan Stanley, Albie ve Sarah'yla hayatın nasıl gittiğini sordu. Chuck, bu mutfakta söylediği her şeyin gün bitmeden tüm sokağa yayılacağını aklından çıkarmadan gayet iyi gittiğini söyledi. Ama Poirot, almak istiyorsan biraz vermen gerektiğini söylediğinden büyükannesinin Lutheryan evsizler barınağı için kıyafet topladığını ekledi.

"Büyükannen bir melek," dedi Bayan Stanley, başka haber alamadığı için açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. "Ya büyükbaban? Sırtındaki o şeye baktırabilirdi mi?"

"Evet," dedi Chuck. Sütünden bir yudum aldı. "Doktor onu alıp test ettirdi. Kötü huylulardan değilmiş."

"Tanrı'ya şükürler olsun!"

"Evet," diye ona katıldı Chuck. Verdiği için artık almaya hakkı var gibi hissediyordu. "Büyükannemle Henry Peterson adında biri hakkında konuşuyordu. Sanırım ölmüş."

Chuck hayal kırıklığına uğramaya hazırdı; Bayan Stanley Henry Peterson'ın adını hiç duymamış olabilirdi. Ancak bunu duyunca gözleri kocaman olmuştu, o kadar ki Chuck gerçekten yuvalarından düşeceklerinden korktu. Kadın boğazına bir parça yabanmersinli kek takılmış gibi boynunu tuttu. "Ah, çok üzücü bir olaydı! Çok korkunç! Babanın hesaplarına bakan muhasebeciy-

di. Başka şirketlerin de tabii." Öne doğru eğildi, sabahlığı Chuck'a öyle büyük bir göğsün manzarasını sundu ki gerçek değil de sanrı gibiydi. Kadın hâlâ sıkıca boynunu tutuyordu. "*Kendini öldürdü,*" diye fısıldadı. "*Kendini astı!*"

"Zimmetine para mı geçiriyormuş?" diye sordu Chuck. Agatha Christie kitaplarında çok fazla zimmete para geçirme hikâyesi vardı. Aynı zamanda şantaj.

"Ne? Tanrım, hayır!" Daha tüyü bitmemiş böylesi genç birinin kulaklarına uygun olmayan bir şeyi söylememeye çalışıyormuşçasına dudaklarını birbirine bastırdı. Durum buysa bile onun doğal her şeyi (herkese) anlatma eğilimi galip gelmişti. "Karısı daha genç bir adamla kaçmıştı! Kaçtığı adam oy verecek yaşa ancak gelmişti *ve karısı kırklarındaydı!* Buna ne dersin?"

Chuck'ın o anda aklına gelen tek cevap, "Vay canına!" oldu ama bu yetmiş gibiydi.

Eve dönünce raftan defterini çıkardı ve *Dedem Jefferylerin oğlunun hayaletini o ölmeden kısa bir süre önce gördü. H. Peterson'ın hayaletini o ölmeden dört veya beş yıl önce gördü.* Chuck yazmayı bıraktı, endişeli bir halde Bic kaleminin arkasını çiğniyordu. Aklındaki yazmak istemiyordu ama iyi bir dedektif olarak yazması gerektiğini düşünüyordu.

Sarah ve ekmek. YUKARIDA BABAANNEMİN HAYALETİNİ Mİ GÖRDÜ???

Bunun cevabı ona göre gayet açıktı. Yoksa dedesi neden beklemenin ne kadar zor olduğundan bahsedecekti ki?

Şimdi ben de bekliyorum, diye düşündü Chuck. Ve tüm bunların, bir tür saçmalıklar silsilesi olmasını umuyordu.

5

Altıncı sınıfın son okul gününde Bayan Richards -tatlı, hippie kafasında genç bir kadındı, hiç disiplin sağlayamıyordu ve büyük ihtimalle devlet eğitim sisteminde tutunamayacaktı- Chuck'ın sı-

nufına Walt Whitman'ın "Kendi Şarkım" şiirinden birkaç mısra okumayı denedi. Pek de iyi gitmedi. Çocuklar gürültücüydü, şiir istemiyorlardı, sadece önlerinde uzanan yaz aylarına koşmak istiyorlardı bir an önce. Chuck da aynı durumdaydı, tükürük topları atmak ve Bayan Richards kitabına bakarken Mike Enderby'ye el hareketi çekmek hoşuna gidiyordu ama bir mısra beyninde çınlayarak dikleşmesine neden oldu.

Ders sonunda bittiğinde ve çocuklar özgür bırakıldığında Chuck diğerlerinden geride kaldı. Bayan Richards masasında oturuyordu, bir tutam saçını alnından geriye üfledi. Chuck'ın hâlâ orada durduğunu gördüğünde ona bitkin bir ifadeyle gülümsedi. "Çok iyi gitti, sence de öyle değil mi?"

Chuck ironi yapıldığını bir çırpıda anlardı, ironi belli belirsiz ve kişinin kendine yönelik olsa bile. Sonuçta Yahudiydi. Eh, yan Yahudi.

"Şiirde, 'Büyüğüm ben, yığınları taşıyorum içimde' derken neyi kastediyor?"

Bu öğretmenin gülümsemesinin neşeli bir hal almasını sağladı. Küçük yumruğunu çenesinin altına koydu ve Chuck'a güzel, gri gözleriyle baktı. "Sence ne kastediyor?"

"Tanıdığı tüm insanları mı?" diye bir denedi Chuck.

"Evet," diye ona katıldı Bayan Richards, "ama belki daha fazlasını da kastediyor olabilir. Öne eğil."

Chuck not defterinin üstünde *American Verse* dergisinin durduğu masanın üzerinden eğildi. Bayan Richards nazıkçe avuçlarını onun şakaklarına koydu. Soğuklardı. O kadar harika hissettiriyorlardı ki Chuck'ın ürpertisini kontrol altında tutması gerekti. "Ellerimin arasında ne var? Sadece tanıdığın insanlar mı?"

"Daha fazlası," dedi Chuck. Annesini, babasını ve hiç kucağına alma şansı bulamadığı bebeği düşünüyordu. *Alyssa, kulağa yağmur gibi geliyor. "Anılar."*

"Evet," dedi. "Gördüğün her şey. Bildiğin her şey. Dünya, Chucky. Gökyüzündeki uçaklar, yollarda gördüğün rögar kapakları. Yaşadığın her yıl kafanın içindeki o dünya daha da bü-

yüyecek, parlaklaşacak, daha detaylı ve karmaşık bir hal alacak. Anlıyor musun?"

"Sanırım," dedi Chuck. Kırılğan kafatasının içinde koca bir dünya olması fikri onu bunaltmıştı. Sokakta bir arabanın çarptığı Jefferylerin oğlunu düşündü. Bir ipin ucunda ölen (bu konuda kâbuslar görmüştü) Henry Peterson'ı, babasının muhasebecisini düşündü. O insanların dünyalarının karardığını düşündü. Işıkların kapatıldığı bir oda gibi.

Bayan Richards ellerini indirdi. Endişeli görünüyordu. "İyi misin, Chucky?"

"Evet," dedi.

"O zaman git bakalım. Sen iyi bir çocuksun. Seninle ders yapmak güzeldi."

Chuck kapıya yöneldi, sonra arkasını döndü. "Bayan Richards, hayaletlere inanıyor musunuz?"

Bayan Richards bir an düşündü. "Bence anılar hayalettir. Ama sorduğun küf kokulu şatolarda salınarak gezinen hortlaklarsa? Bence onlar sadece kitap ve filmlerde var."

Belki bir de dedemin odasında, diye düşündü Chuck.

"Yazın tadını çıkar, Chucky."

6

Chuck, ağustosta büyükannesi ölene dek yazın tadını çıkar-
dı. Sokağın sonunda, insanların ortasında oldu her şey, pek de saygın bir ölüm şekli değildi ama en azından insanların cenazede rahatça, "Şükürler olsun acı çekmedi," diyebileceği bir ölümdü. Diğer hazır yorum, "Uzun, dolu dolu bir hayatı oldu," daha gri bir bölgedeydi; Sarah Krantz daha altmışlarının ortasına gelme-
mişti, gerçi yaklaşmıştı.

Pilchard Sokak'taki ev bir kez daha katıksız bir hüznle dol-
du ama bu sefer iyileşmenin başlamasını sağlayacak bir Disney
World yolculuğu yapılmadı. Chuck büyükannesine yeniden Bub-
bie demeye başladı, en azından kendi zihninde yapıyordu bunu

ve birçok gece ağlayarak uykuya daldı. Büyükbabasının kendini daha da kötü hissetmesine neden olmamak için yüzünü yastığına gömerek yapıyordu bunu. Bazen, "Bubbie, seni özlüyorum, Bubbie, seni seviyorum," diye uykuya dalana kadar kendi kendine fısıldıyordu.

Büyükbabası yas kurdelesini taktı, kilo verdi ve şakalar yapmayı bıraktı, yetmiş yaşından daha da yaşlı görünmeye başladı ama Chuck, onda aynı zamanda bir rahatlama da hissediyordu (ya da hissettiğini düşünüyordu). Öyleyse Chuck bunu anlıyordu. Her gün her gün bu endişeyle yaşadığında ve endişe ettiği şey sonunda gerçekleştiğinde bir tür rahatlama yaşırdı insan. Değil mi?

Bubbie öldükten sonra Chuck bir daha merdivenleri çıkıp odaya gitmedi, kilide dokunmak için kendine meydan okumadı ama Acker Park Ortaokulu'nda yedinci sınıfa başlamadan hemen önce, bir gün Zoney Market'e gitti. Bir soda ve Kit Kat aldı, sonra kasiyere kalp krizi geçirip öldüğü sırada kadının nerede olduğunu sordu. Yirmilerinde, aşırı dövme, sarı saçları geriye doğru yapıştırılmış kasiyer tatsız bir kahkaha attı. "Dostum, bu biraz tuhaf. Seri katil yeteneklerini şimdiden tazelemeye falan mı çalışıyorsun?"

"O benim büyükannemdi," dedi Chuck. "Bubbie'm. Ben o sırada halka açık havuzdaydım. Eve gidip ona seslendim ve büyükbabam bana onun öldüğünü söyledi."

Bu bilgi, kasiyerin suratındaki gülümsemeyi sildi. "Ah, dostum. Üzgünüm. Oradaydı. Üçüncü koridor."

Chuck üçüncü koridora gidip baktı, ne göreceğini zaten biliyordu.

"Bir somun ekmek alıyordu," dedi kasiyer. "Düştüğünde raftaki neredeyse her şeyi aşağı çekti. Çok detay verdiğem özür dilerim."

"Hayır," dedi Chuck ve *bunu zaten biliyordum*, diye düşündü.

Acker Park Ortaokulu'ndaki ikinci gününde Chuck yönetimin oradaki ilan panosunun yanından geçti, sonra gerisingeri döndü. Okul Destek Grubu, bando ve sonbahar spor takımları için seçmelerin posterleri dışında bir kız ve oğlanı bir dansın ortasında gösteren bir poster vardı, çocuk kızın altından dönebilmesi için elini kaldırmıştı. Gökkuşağı renklerinde DANS ETME-Yİ ÖĞREN! yazıyordu gülümseyen çocukların üstünde. Altında da: FIRDÖNENLER'E KATIL! GÜZ EĞLENCESİ YAKLAŞIYOR! SAHNEYE BUYURUN!

Buna bakarken acı verici derecede net bir manzara geldi Chuck'ın gözünün önüne: Mutfakta ellerini ona uzatan büyükannesi. Parmaklarını şaklatıp, "Benimle dans et Henry," demesi.

O gün öğleden sonra spor salonuna gitti, onunla birlikte başka dokuz tereddütlü çocuk daha kızların beden eğitimi öğretmeni Bayan Rohrbacher tarafından coşkuyla karşılandı. Chuck üç erkekten biriydi. Yedi kız vardı. Kızların hepsi oğlanlardan daha uzundu.

Erkeklerden biri, Paul Mulford bir buçuk metre boyuyla oradaki en kısa çocuk olduğunu fark ettiği anda sıvışmaya çalıştı. Bayan Rohrbacher onu peşine düşüp yakaladı ve geri getirdi, neşyle gülüyordu. "Hayır-hayır-hayır," dedi, "artık *benimsin*."

Gerçekten öyleydi. Hepsi öyleydi. Bayan Rohrbacher bir dans canavarıydı ve kimse onun önünde duramazdı. Teybini açtı ve onlara valsi (Chuck biliyordu), çaçayı (Chuck biliyordu), ball change'i (Chuck biliyordu) ve sonra salsayı öğretti. Chuck bunu bilmiyordu ama Bayan Rohrbacher Champs'ten "Tequila"yı açtığında ve onlara temel hareketleri gösterdiğinde, Chuck hareketleri ilk seferde yapıp onlara âşık oldu.

Açık ara küçük kulüpteki en iyi dansçıydı, bu yüzden Bayan Rohrbacher onu genelde beceriksiz kızlarla eşleştiriyordu. Chuck bunu kızların danslarının daha iyi hale gelmesi için yaptığını biliyordu ve bu konuda sorun çıkarmıyordu ama biraz sıkıcı bir şeydi.

Ancak kırk beş dakikanın sonuna doğru dans canavarı ona merhamet gösterir ve onu Cat McCoy'la eşleştirirdi, Cat sekizinci sınıfa gidiyordu ve kızlar arasındaki en iyi dansçıydı. Chuck aralarında romantik bir şey olmasını beklemiyordu –Cat sadece çok güzel değildi, aynı zamanda ondan on santim uzundu– ama onunla dans etmeyi seviyordu ve bu his karşılıklıydı. Bir araya geldiklerinde ritmi yakalıyor ve içlerine dolmasına izin veriyorlardı. Birbirlerinin gözlerine bakıp (Cat'in aşağı doğru bakması gerekiyordu ve bu biraz acı verici bir durumdu ancak ne olacaktı ki, neyse neydi işte) keyifle gülüyorlardı.

Çocukları bırakmadan önce Bayan Rohrbacher onları çiftler halinde ayırıyor (dört kızın beraber dans etmesi gerekiyordu) ve onlara serbest dans etmelerini söylüyordu. Tutukluklarını ve ace-miliklerini üzerlerinden attıkça hepsi bayağı iyi halde geldi, gerçi çoğu asla Copacabana'da dans etmeyecekti.

Ekim ayında bir gün, Güz Eğlencesi'nden sadece bir hafta fa-lan önce, Bayan Rohrbacher "Billie Jean"i açtı.

"Şuna bakın," dedi Chuck ve gayet kabul edilir bir ay yürü-yüşü yaptı. Çocuklardan hayret ve hayranlık dolu nidalar yük-seldi. Bayan Rohrbacher'ın ağzı açık kalmıştı.

"Aman Tanrım," dedi Cat. "Nasıl yaptığını göster!"

Chuck tekrar yaptı. Cat denedi ama geriye doğru yürüye-bil-me illüzyonunu yakalayamamıştı.

"Ayakkabılarını çıkar," dedi Chuck. "Çoraplarınla yap. Ka-yarak."

Cat yaptı. Çok daha iyiydi, herkes alkışladı. Bayan Rohrbac-her da denedi, derken herkes deli gibi ay yürüyüşü yapmaya başladı. En beceriksizleri Dylan Masterson bile olayı kavramıştı. Fırdönerler o gün normale göre yarım saat geç çıktılar.

Chuck ve Cat, birlikte dışarı çıktı. "Eğlencede bunu yapmalı-yız," dedi Cat.

Eğlenceye katılmayı düşünmeyen Chuck durdu ve kaşlarını kaldırarak kıza baktı.

"Çift olarak değil," dedi Cat hemen, "Ben Dougie Went-worth'le gidiyorum–" Chuck bunu zaten biliyordu. "–ama bu

onlara birkaç havalı hareket gösteremeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Ben isterim, sen istemez misin?"

"Bilmem," dedi Chuck. "Ben senden bayağı kısıyım. Bence insanlar güler."

"Bendesin," dedi Cat. "Abimde Küba topuk bir ayakkabı var ve bence sana olur. Küçük bir çocuğa göre büyük ayakların var."

"Çok teşekkürler," dedi Chuck.

Cat güldü ve ona kardeşçe sarıldı.

Bir sonraki dans buluşmasında Cat McCoy abisinin ayakkabılarını getirdi. Dans kulübünde olduğu için erkekliğinin küçüm-senmesine zaten direnmeye çalışan Chuck ayakkabılardan nefret etmeye hazırды ama onlara ilk görüşte âşık oldu. Topukları yük-sekti, uçları sivriydi ve Moskova geceleri gibi kapkaraydılar. Bir zamanlar Bo Diddley'nin giydiği ayakkabılara çok benziyorlardı. Evet, biraz *büyüklerdi* ama o sivri uçlara sıkıştırılan tuvalet kâğıdı bu sorunu çözmüştü. En iyisi de... dostum, çok iyi *kayıyorlardı*. Serbest dans sırasında, Bayan Rohrbacher "Caribbean Queen"i açtığında spor salonu ona buz gibi gelmişti.

"Yerleri çizersen, hademeler kışını tekmeler," dedi Tammy Underwood. Büyük ihtimalle haklıydı ama hiç çizik olmamıştı. Chuck çizik bırakmayacak kadar başarılıydı.

8

Chuck Güz Eğlencesi'ne tek başına gitti, bu da sorun olmadı çünkü Firdönerler'deki tüm kızlar onunla dans etmek istiyordu. Özellikle de Cat, çünkü erkek arkadaşı Dougie Wentworth dans konusunda çok beceriksizdi. Çocuk gecenin büyük bir kısmını arkadaşlarıyla duvara yaslanmış halde geçirdi, hepsi kokteyl içiyor ve dans edenleri kibirli, alaycı gülümsemelerle izliyordu.

Cat numaralarını ne zaman yapacaklarını sorup duruyor ve Chuck da onu bekletiyordu. Doğru şarkıyı duyduğunda anlayacağıını söylüyordu. Aklında Bubbie'si vardı.

Saat dokuz civarında, dansın bitmesine yaklaşık yarım saat kala doğru şarkı çıktı. Jackie Wilson "Higher and Higher"ı söylü-

yordu. Chuck ellerini Cat'e uzatarak çalımla yürüdü. Cat ayakkabılarını çıkardı, Chuck da abisinin ayakkabılarını giymişken en azından aynı boyda gibi görünüyorlardı. Piste çıktılar, ikisi birden ay yürüyüşü yaptıklarında ortalık yıkıldı. Çocuklar etraflarında bir çember oluşturdu ve alkış tutmaya başladı. Gözetmenlerden biri olan Bayan Rohrbacher da onlara katılmıştı, diğerleriyle beraber alkışlıyor, "Yürü be!" diye bağıryordu.

Dediklerini yaptılar. Jackie Wilson o mutlu, hafif dini şarkıyı bağırırken Fred Astaire, Ginger Rogers, Gene Kelly ve Jennifer Beals içlerinde bir araya toplanmış gibi dans ettiler. Cat'in önce bir tarafa, ardından diğer tarafa dönmesiyle ve sonra da kollarını kuğunun ölümü sahnesindeki gibi kaldırıp kendini arkaya doğru, Chuck'm kollarına bırakmasıyla bitirdiler danslarını. Chuck mucizevi bir şekilde pantolonunun ağını yırtmadan bir bacağına öne uzatıp açarak yere çöktü. Cat başını çevirip Chuck'ın dudacağının kenarına bir öpücük kondurduğunda iki yüz çocuk birden sevinçle haykırdı.

"Bir daha!" diye bağırdı bir çocuk ama Chuck ve Cat başlarını iki yana salladı. Gençlerdi ama ne zaman bırakmaları gerektiğini bilecek kadar akıllılardı. En iyisinden daha iyisi yapılamazdı.

9

Beyin tümöründen ölmeden (hem de henüz bunu hak etmeyecek kadar gençken, daha otuz dokuz yaşındayken) altı ay önce, zihni hâlâ (çoğunlukla) çalışırken Chuck karısına elinin üzerindeki yara hakkındaki gerçeği anlattı. Önemli bir mesele değildi, büyük bir yalan da sayılmazdı ama hızla küçülüp giden hayatında hesapları temizlemenin önemli gibi görüldüğü bir an gelmişti. Karısının ona bunu sorduğu tek seferde (gerçekten de çok küçük bir yaraydı) bunu bir ortaokul dansında kız arkadaşıyla dans edip eğlendiği için kızan ve onu spor salonunun çıkışındaki tel örgülere iten Doug Wentworth adında bir çocuğun yaptığını söylemişti.

“Gerçekte ne oldu peki?” diye sordu Ginny, bu onun için önemli olduğundan değil de Chuck için önemliymiş gibi göründüğünden. Ortaokulda başına her ne geldiyse, Ginny’nin pek umurunda değildi. Doktorlar büyük ihtimalle Noel’den önce öleceğini söylemişti. Onun için önemli olan buydu.

Olağanüstü dansları bittiğinde ve DJ başka, daha yeni bir şarkı çalmaya başladığında, Cat McCoy kıkırdayıp çığlıklar atan ve ona ancak on üç yaşındaki kızların sarılabileceği gibi şevkle sarılan kız arkadaşlarının yanına koşmuştu. Chuck ter içindeydi ve yanakları o kadar sıcaktı ki alev almak üzereydi sanki. Aynı zamanda coşkuyla sarhoş olmuştu. O anda tek istediği karanlıkta, serin havada tek başına olmaktı.

(Ona kesinlikle aldırmayan) Dougie ve arkadaşlarının yanından rüyada gibi geçti, spor salonunun arka tarafındaki kapıyı itip açtı ve asfalt kaplı yarı sahaya çıktı. Serin güz havası yanaklarındaki ateşi söndürdü ama coşkusunu alamadı. Yukarı baktı, milyonlarca yıldız gördü ve gökyüzündeki her bir milyon yıldızın ardında bir milyon yıldız daha olduğunu anladı.

Evren çok geniş, diye düşündü. Yiğınları taşıyor içinde. Ben de onun içindeyim ve bu anda ben harikayım. Harika olmaya hakkım var.

İçeriden gelen müzikle (Ginny’ye küçük itirafını yaptığı sırada artık bu müziğin ne olduğunu hatırlayamıyordu ama bilginiz olsun diye söylemek gerekirse, Steve Miller Band’in “Jet Airliner” şarkısıydı) basketbol potasının altında ay yürüyüşü yaptı, sonra kollarını iki yanında uzatarak kendi etrafında döndü. Her şeye sarılır gibi.

Sağ elinde bir acı hissetti. Çok şiddetli bir acı değildi, sadece “ah” dedirtecek kadar bir acıydı ama onu coşkuyla artan neşesinden ayırıp gerçekliğe döndürmeye yetmişti. Elinin üstünün kanadığını gördü. Yıldızların altında Mevlevi gibi dönerken, havada savurduğu eli tel örgülere çarpmıştı ve çıkıntı yapan bir tel elini kesmişti. Yüzeysel bir yaraydı, yara bandı yapıştırmaya bile değmezdi. Ama bir yara izi bırakmıştı. Küçücük beyaz, hilal şeklinde bir iz.

“Neden bu konuda yalan söyleyesin?” diye sordu Ginny. Elini alıp yarayı öperken gülümsüyordu. “Abartıp bana iri yarı zor-

ba çocuğun canını çıkardığını anlatsan anlarım ama hiç böyle bir şey söylemedin.”

Hayır, böyle bir şey hiç söylememişti ve Dougie Wentworth’le de başı hiç belaya girmemişti. İlk olarak çocuk yeterince neşeli bir embesildi. Bunun dışında zaten Chuck Krantz yedinci sınıfa giden, uğraşmaya değmeyecek bir cüceydi.

Amacı kendini kurgu bir hikâyenin kahramanı olarak göstermek değilse neden bu yalanı *söylemişti*? Çünkü yara başka bir nedenden ötürü önemliydi. Çünkü anlatamayacağı bir hikâyenin parçasıydı, çocukluğunun büyük bir kısmını geçirdiği Viktorya tarzı evin yerinde şimdi bir apartman dikili olsa da. O *hayaletli* Viktorya tarzı evin.

Yaranın daha büyük bir önemi vardı ve Chuck hikâyeyle yarayı daha önemli hale *getirmişti*. Ancak bu olayla gerçekte taşıdığı önemi gösterdiği de söylenemezdi. Bu pek mantıklı gelmiyordu ama glioblastoma hızla saldırmaya devam ederken dağılan aklının yapabileceği en iyi şey buydu. Sonunda yaranın aslında nasıl olduğunu anlatmıştı ve bu kadarı yeterli olmalıydı.

10

Chuck’ın büyükbabası, Zaydee’si Güz Eğlencesi dansından dört yıl sonra kalp krizinden öldü. Bu, Albie *Gazap Üzümleri*’nin kopyasını teslim etmek için halk kütüphanesinin merdivenlerini çıkarken olmuştu; dediğine göre kitap hatırladığı kadar iyiydi. Chuck lise üçüncü sınıf öğrencisiydi, bir grupta şarkı söylüyor ve enstrümantal bölümlerde Jagger gibi dans ediyordu.

Büyükbabası her şeyi ona bırakmıştı. Mülklerini bıraktı, bir zamanlar bayağı bir mülkleri vardı ancak büyükbabasının erken emekli olmasıyla yıllar içinde büyük ölçüde azalmışlardı, yine de hâlâ Chuck’ın üniversite eğitimini karşılamaya yetiyordu. Daha sonraları Viktorya tarzı evin satılması, Virginia’nın Catskills’de geçirdikleri balayından sonra taşındıkları evi (küçüktü ama iyi bir mahalledeydi, arkada çocuk odası olarak kullanılabilecek

fazladan bir odası vardı) karşılaşmıştı. Midwest Trust'ta yeni işe girmiş biri olarak –mütevazı bir dille ifade etmek gerekirse– büyükbabasının mirası olmadan bu evi asla alamazdı.

Chuck annesinin ebeveyniyle yaşamak için Omaha'ya taşınmayı kesinlikle reddetti. "Sizi seviyorum," dedi, "ama ben burada büyüdüm ve üniversiteye gidene kadar da burada kalmak istiyorum. On yedi yaşımdayım, bebek değilim."

Böylece ikisi de uzun süredir emekli olan büyükanne ve büyükbabası yanına gelerek Chuck'ın Illinois Üniversitesi'ne gitmesinden önceki yirmi ay kadar süren bir zaman diliminde Viktor-ya tarzı evde onunla birlikte kaldı.

Ancak törene ve cenazeye yetişemediler. Her şey büyükbabasının istediği gibi çok hızlı gerçekleşmişti ve annesinin ailesinin de gelmeden önce Omaha'da toparlaması gereken işler vardı. Chuck onların eksikliğini pek hissetmedi. Annesinin Yahudi olmayan ebeveyninden çok daha iyi tanıdığı arkadaş ve komşularla çevriliydi etrafı. Onların gelişlerinden bir gün önce Chuck girişteki masanın üzerinde duran manila zarfı sonunda açtı. Elbert-Holloway Cenaze Evi'nden gelmişti. İçinde Albie Krantz'in şahsi eşyaları vardı; en azından kütüphane basamaklarında yığılıp kaldığı gün cebinde olanlar...

Chuck zarfın içindekileri masaya döktü. Bozuk paralar şıngırdadı, birkaç Halls öksürük pastili, bir çakı, büyükbabasının pek de kullanma şansı bulamadığı yeni cep telefonu ve cüzdanı düştü masaya. Chuck cüzdanı alıp eski, yumuşak derisini kokladı ve öptü, biraz ağladı. Artık tamamen öksüz kalmıştı.

Zarfıta büyükbabasının anahtarlığı da vardı. Chuck bunu, (hilal şeklinde yara izi olan) sağ elinin işaret parmağına taktı ve üst kattaki odaya çıkan kısa ve karanlık merdivenleri tırmandı. Bu son seferde Yale kilidi takırdatmaktan daha fazlasını yaptı. Biraz aradıktan sonra doğru anahtarı buldu ve kilidi açtı. Kilidi yerinde asılı halde bırakarak kapıyı itti, eskimiş, yağlanmamış menteşeler gıcırdayınca yüzünü ekşitti, karşısına çıkacak her şeye hazırды.

Ama hiçbir şey yoktu. Oda boştu.

Küçüktü, daire şeklindeydi ve çapı dört metreden daha büyük değildi, hatta belki daha azdı. Odanın diğer tarafında tek bir büyük pencere vardı, yılların pisliği üzerinde tabaka halinde birikmişti. Gün güneşli olsa da pencereden içeri giren ışık puslu ve dağınıktı. Kapının eşiğinde duran Chuck, bir ayağını uzatıp ucunu gölün soğukluğunu ayak parmaklarıyla kontrol eden bir çocuk misali yerde gezdirdi. Zeminde bir çatırtı ya da esneme olmadı. İçeri doğru bir adım attı, yerin çökmeye başladığını hissettiği anda geri sıçramaya hazırdı ama zemin sağlamdı. Kalın toz tabakası üzerinde ayak izlerini bırakarak pencereye yürüdü.

Büyükbabası çürümüş yerler hakkında yalan söylemiş ancak manzara hakkında çok isabetli konuşmuştu. Fazla bir şey yoktu. Chuck yeşilliklerin ötesindeki alışveriş merkezini ve onun da ilerisinde, şehre doğru seyreden treni görebiliyordu, kısa kuyruklu tren beş yolcu vagonu çekiyordu. Günün bu saatinde, sabah iş gidenlerin trafiği bittiğinden çok az yolcu olmalıydı.

Chuck tren gözden kaybolana kadar pencerede durdu, sonra kapıya giden ayak izlerini takip ederek geri döndü. Kapıyı kapatmak için döndüğünde daire şeklindeki odanın ortasında bir yatak gördü. Bir hastane yatağı. Yatakta bir adam vardı. Bilinçsiz gibiydi. Makineler yoktu ama Chuck yine de *bip... bip... bip...* sesini duyabiliyordu. Bir kalp monitörüydü belki. Yatağın yanında küçük bir masa vardı. Üstünde ilaçlar ve bir çift siyah çerçeveli gözlük duruyordu. Adamın gözleri kapalıydı. Bir eli örtüsünün üstünde duruyordu, Chuck elinin üzerindeki hilal şeklindeki yara izini hiç şaşırmadan inceledi.

Bu odada Chuck'ın büyükbabası, Zaydee'si, karısını ölü halde yatarken görmüştü, yere düşerken raflardan devirdiği ekmekler etrafına saçılmış halde duruyordu. *Mesele beklemek, Chucky, demişti büyükbabası. Zor olan kısmı o.*

Şimdi kendi bekleyişi başlayacaktı. Bu bekleyiş ne kadar sürecekti? Hastane yatağındaki adam kaç yaşındaydı?

Chuck daha yakından bakmak için yeniden içeri yöneldi ama görüntü kaybolmuştu. Adam yoktu, hastane yatağı yoktu, masa yoktu. Görünmeyen monitörden son bir belli belirsiz *bip* sesi duyuldu, sonra o da yok olup gitti. Adam filmlerde beliren hayale-timsi şeyler gibi solup gitmemiş, bir anda öylece kaybolmuştu, sanki en başından beri hiç orada değildi.

Değildi, diye düşündü Chuck. Olmadığı konusunda ısrarcı davranacağım ve hayatımı son anına dek yaşayacağım. Ben harikayım, harika olmayı hak ediyorum ve yığınları taşıyorum içimde.

Kapıyı çekti ve kilidi bir çat sesiyle kapattı.

KAN VARSA

Ocak 2021'de Dedektif Ralph Anderson adına gönderilen küçük, hava kabarcıklı bir zarf, Anderson'ın yan komşusu Conradlara teslim edildi. Anderson ailesi, şehirlerindeki bitmek bilmeyen öğretmen grevleri sayesinde uzatabildikleri tatillerini geçirmek üzere Bahamalar'daydı. (Ralph oğlu Derek'in kitaplarını getirmesinde ısrarcı davranmıştı, Derek buna "anlamsız bir boktanlık" diyordu.) Conradlar, Andersonlar Flint City'ye dönene kadar postalarını yeni adreslerine göndermeye karar vermişti ama bu zarfın üzerinde büyük harflerle BAŞKA ADRESE GÖNDERMEYİN DÖNÜŞLERİNİ BEKLEYİN yazıyordu. Ralph paketi açtığında "Kan Varsa" adı verilmiş bir flaş bellek buldu, bu isim muhtemelen, "Kan varsa haber de vardır," diye geçen eski habercilik deyişine işaret ediyordu. Bellekte iki dosya vardı. Biri içinde fotoğraflar ve ses kayıtları olan bir dosyaydı. Diğeri bir çeşit rapor ya da sesli günlük gibiydi, dedektifin Oklahoma'da başlayıp Teksas'ta bir mağarada biten davada beraber çalıştığı Holly Gibney'ye aitti. Bu, Ralph Anderson'ın gerçeklik algısını sonsuza dek değiştiren bir dava olmuştu. Holly'nin sesli raporunun son kelimeleri 19 Aralık 2020 tarihli bir kayıttandı. Kayıтта nefes nefese kalmış gibiydi.

Elimden gelenin en iyisini yaptım Ralph ama yeterli olmayabilir. Tüm planlamalarım rağmen bu işten sağ çıkamayabilirim. Böyle olursa bilmeni isterim ki arkadaşlığın benim için çok değerliydi. Ölürsem ve sen başladığım işi devam ettirmeye karar verirsen, lütfen dikkatli ol. Bir eşin ve oğlun var senin.

[Rapor burada bitiyor.]

8-9 Aralık 2020

1

Pineborough kasabası Pittsburgh'den çok da uzakta değildi. Batı Pennsylvania'nın büyük bir kısmı çiftlik alanı olsa da Pineborough, gelişen çarşısıyla iftihar ediyordu. Kasabanın neredeyse kırk bin sakini vardı. Belediyenin sınırlarına girdiğinizde şüpheli bir kültürel liyakatin izlerini taşıyan, devasa, bronz bir eserin yanından geçiyordunuz (gerçi kasaba sakinleri onu beğeniyor gibiydi). Bu şey, tabelaya göre, DÜNYANIN EN BÜYÜK KOZALAĞI idi! Burada piknik yapıp fotoğraf çektirmek isteyen insanlar için yol üstünde bir de cep bulunuyordu. İnsanların çoğu da bunu istiyor, bazıları küçük çocuklarını kozalağın dişlerinin üzerine oturtuyordu. (Küçük bir tabelada, "Yirmi kilonun üzerindeki çocukları oturtmayın, lütfen," yazıyordu.) O gün hava piknik yapmak için çok soğuktu, prefabrik tuvalet artık kaldırılmıştı ve şüpheli bir kültürel liyakat taşıyan, devasa, bronz eser Noel ışıklarıyla bezenmişti.

Devasa kozalaktan çok da uzak olmayan, Pineborough çarşısının başlangıcını belirleyen ilk trafik ışıklarının yakınında, yedi, sekiz ve dokuzuncu sınıfa giden yaklaşık beş yüz öğrencinin eğitim gördüğü –burada öğretmen grevi yoktu– Albert Macready Ortaokulu vardı.

Ayın sekizinde, saat ona çeyrek varken, Pennsy Hızlı Kargo kamyoneti okulun önünde bulunan daire şeklindeki araba yoluna girdi. Teslimatı yapacak olan adam dışarı çıkıp bir iki dakikalığına kamyonetinin önünde durdu ve not panosuna baktı. Sonra gözlüğünü burnunda yukarı doğru itirdi, küçük bıyığını sıvazladı ve arabanın arka tarafına geçti. Biraz aradıktan sonra her ke-

narı doksan santim kadar olan küp şeklinde bir paket çıkardı. Paketi gayet rahat taşıyordu, yani çok ağır bir şey olamazdı.

Kapıda "TÜM OKUL ZİYARETÇİLERİ İÇERİYE HABER VERİLMELİ VE ONAY ALMALIDIR" şeklinde bir uyarı vardı. Şoför uyarının altındaki interkomun düğmesine bastı ve okul sekreteri Bayan Keller ona nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

"Paketim var, şey için..." Etikete bakmak için eğildi. "Aman be! Latinceye benziyor. Nemo için... Nemo Impune... ya da belki Impuni diye okunuyordur..."

Bayan Keller ona yardımcı oldu. "Nemo Me Impune Lacessit Topluluğu, değil mi?"

Kamera ekranındaki adam rahatlamış görünüyordu. "Öyle diyorsanız öyledir. Son kelime kesinlikle *Topluluğu*. Bu ne anlama geliyor?"

"İçeri geldiğinizde anlatırım."

Teslimatçı adam metal detektörlerden geçip ana ofise girdi ve paketi bankoya koydu, Bayan Keller gülümseyerek bekliyordu. Paket çıkartmalarla kaplıydı, birkaç Noel ağacı, çobanpüskülü ve Noel baba, çok daha fazla sayıda kilt giymiş ve savaş beresi takmış, gayda çalan İskoç adam vardı çıkartmaların üzerinde.

"Eee," dedi teslimatçı, tarayıcısını belinden çıkarıp adres etiketine tutarak. "Ayakkabılarını çıkarıp eve girdiğinde nasıl biridir bu Nemo Me Impuni?"

"İskoç ulusal özdeyişi," dedi Bayan Keller. "*Beni tahrik eden cezasız kalmaz*, anlamına geliyor. Bay Griswold'un Güncel Olaylar dersinde bir kardeş okulu var, Edinburgh yakınlarında, İskoçya'da bir okul. Birbirlerine e-posta gönderiyor, Facebook'tan haberleşiyor, fotoğraf falan atıyorlar. İskoç çocuklar Pittsburgh Korsanları'nı destekliyor, bizim çocuklar da Buckie Thistle Futbol Kulübü'nü. Güncel Olaylar dersi öğrencileri YouTube'dan maçları izliyorlar. Kendilerine Nemo Me Impune Topluluğu adını vermek büyük ihtimalle Griswold'un fikridir." Etiketeki iade adresine baktı. "Evet, Renhill Ortaokulu, işte bu. Gümrük damgası falan hepsi var."

"Kesin Noel hediyeleridir," dedi teslimatçı. "Öyle olmalı. Şuraya bakın." Kutuyu yana eğdi, ona "18 ARALIK TARİHİNE KA-

DAR AÇMAYIN" yazısını gösterdi. Yazı özenle basılmış ve gayda çalan iki İskoç adamla uçlarından tutturulmuştu pakete.

Bayan Keller başıyla onayladı. "Bu Noel tatilinden önceki son okul günü. Tanrım, umarım Griswold'un öğrencileri de onlara bir şey göndermiştir."

"Sizce İskoç çocuklar, Amerikan çocuklara ne çeşit hediyeler gönderiyorlardır?"

Bayan Keller güldü. "Umarım haggis değildir."

"O da ne? Yine mi Latince?"

"Koyun kalbi," dedi Bayan Keller. "Aynı zamanda karaciğeri ve akciğeri. Kocam beni onuncu evlilik yıldönümümüz için İskoçya'ya götürmüştü, oradan biliyorum."

Teslimatçı yüzünü buruşturdu; bu, Bayan Keller'ı biraz daha güldürdü, sonra adam ondan tarama cihazının ekranını imzalamasını istedi. Bayan Keller da imzaladı. Adam ona iyi günler ve mutlu Noeller diledi. Bayan Keller da aynı şekilde karşılık verdi. Teslimatçı gittiğinde de ortalıkta dolaşan bir çocuğu çevirip (çocuğun yönetim tarafına geçme izni yoktu ama Bayan Keller onu bu seferlik affedecekti) ondan kutuyu okul kütüphanesiyle ilk kattaki öğretmenler odası arasındaki depo dolabına götürmesini istedi. Öğle yemeği arasında Bay Griswold'a onlar için bir paket geldiğini anlattı. Bay Griswold üç buçukta, son zilden sonra paketi sınıfa indireceğini söyledi. Öğle yemeğinde indirseydi katliam çok daha kötü olabilirdi.

Renhill Ortaokulu'ndaki Amerika Kulübü, Albert Macready'deki çocuklara bir Noel kutusu göndermemişti. Pennsy Hızlı Kargo diye bir şirket yoktu. Sonradan terk edilmiş halde bulunan kamyonet Şükran Gününden kısa süre sonra bir alışveriş merkezinin park yerinden çalınmıştı. Sonrasında Bayan Keller teslimatı yapan adamın yakasında bir isim etiketi olmadığını ve kutudaki adres etiketini okuttuğunda tarayıcısının UPS ya da FedEx çalışanlarınmki gibi biplemediğini fark etmediği için kendini çok suçlayacaktı, biplememişti çünkü sahteydi. Gümrük damgası da öyle.

Polis ona bunların herkesin gözünden kaçabilecek şeyler olduğunu, kendini sorumlu hissetmek için bir nedeni olmadığını

söyleyecekti. Ama o yine de kendini suçlu hissedecekti. Okulun güvenlik önlemlerinde –kameralarda, herkes dersteyken kilitlenen ana kapılarda, metal detektörlerde– bir sorun fark edilmemişti ama onlar yalnızca birer makineydi. Kendisi ise bu denklemin insani aşamasıydı (ya da eskiden öyleydi), kapıdaki muhafızdı, okulu yüzüstü bırakmıştı. Çocukları yüzüstü bırakmıştım.

Bayan Keller kaybettiği kolunun, kefaretinin sadece başlangıcı olacağını düşünüyordu.

2

Saat 14:45'ti ve Holly Gibney onu her zaman mutlu eden önündeki o bir saate hazırlanıyordu. Kulağa zevksizce bir şey gibi gelebilirdi ama o yine de hafta içi altmış dakikalık televizyon izleme seansından keyif alıyor ve Finders Keepers'ın (dedektiflik ajansı için şehir merkezindeki Frederick Binası'nın beşinci katında tuttuğu yeni, hoş bir yuvaydı) üçle dört arasında boş kalması için çabalıyordu. Hâlâ inanmakta güçlük çekse de artık patron olduğundan bunu yapmak pek de zor değildi.

Bill Hodges öldüğünden beri iş ortağı olan Pete Huntley o gün dışardaydı, şehrin çeşitli evsiz barınaklarında bir kaçağın izini bulmaya çalışıyordu. Kırk sayfalık sosyoloji çalışmasını bir kataba dönüştürme çabası içinde Harvard'a bir yıl ara veren Jerome Robinson da Finders Keepers için çalışıyordu, gerçi sadece yarı zamanlı bir elemandı. O gün öğleden sonra o da şehrin güneyine gitmişti, Şanslı adında, kaçırılan bir *golden retriever*'ı arıyordu. Şanslı'nın sahipleri talep edilen on bin dolarlık fidyeyi ödemeyi reddedince köpeği Youngstown, Akron ya da Canton'daki bir köpek barınağına bırakmış olabilirlerdi. Tabii köpek Ohio'nun kırlarına öylece salınmış da olabilir, belki de öldürülmüştü ama yine de belli olmazdı. *Köpeğin uğurlu bir adı var*, demişti Holly, Jerome'a. Umutlu olduğunu söylemişti.

"Sende Holly¹ umut var," demişti Jerome sırtarak.

¹ Holly adıyla aynı okunan "holy" kelimesi İngilizcede "kutsal" anlamına geliyor.

“Doğru,” diye cevap vermişti Holly. “Şimdi git getir bakalım Jerome.”

Ofisi kapatma vakti gelene dek yalnız kalma ihtimali çok yüksekti ama Holly asıl üçle dört arasındaki o bir saati çok önemsiyordu. Bir gözü saatte, ortağının ondan varlıklarını gizlemeye çalıştığından endişelenen müşterisi Andrew Edwards’a sert bir e-posta yazdı. Anlaşılan o ki ortağı böyle bir şey yapmıyordu ama büro en nihayetinde yapması gereken işi yapmıştı ve ödemelerinin de yapılması gerekiyordu. *Bu, bizim size üçüncü hatırlatmamız, yazdı Holly. Lütfen hesabınızı kapatın, biz de bu işi bir tahsilat bürosuna taşımak zorunda kalmayalım.*

Holly “benim” ve “ben” kelimelerindense “bizim” ve “biz” yazdığında çok daha ikna edici olabildiğini deneyimlemişti. Bu konuda kendini geliştirmeye çalışıyordu ama büyükbabasının her zaman dediği gibi: “Roma bir günde kurulmadı, Philadelphia da öyle.”

E-postayı gönderdi -*svuış*- ve bilgisayarını kapattı. Saate bir göz attı. Üçe yedi vardı. Küçük buzdolabına gidip bir kutu diyet Pepsi aldı ve müşterilere dağıttıkları bardak altlıklarından birinin üzerine koydu (SİZ KAYBEDERSİNİZ, BİZ BULURUZ, SİZ KAZANIRSINIZ), sonra masasının en üst sol çekmecesini açtı. Burada, bir yığın çöpe atılacak kâğıdın altında küçük Snickers’lardan vardı. Altı tanesini çıkardı, programı sırasında verilecek altı reklam arası için birer tane. Paketlerini açtı ve hepsini önünde sıraladı.

Üçe beş vardı. Televizyonu açtı ama sesini tamamen kısıtı. Maury Povich o sırada kurula kurula etrafta dolaşüyor, stüdyodaki seyircileri coşturuyordu. Holly zevksiz olabilirdi ama o kadar da değildi. Snickers’larından birini yemeyi düşündü ama sonra kendi kendine, bekle, dedi. Tam bu sabrı için kendisini kutlarken asansörün sesini duydu ve gözlerini devirdi. Bu Pete olmalıydı. Jerome güneydeydi.

Gerçekten de gelen Pete’i ve gülümsüyordu. “Ah, ne mutlu bir gün,” dedi. “Birileri sonunda Al’in bir tamirci çağırmasını sağla-”

"Al hiçbir şey yapmadı," dedi Holly. "Jerome'la ben hallettik. Küçük bir arızaydı."

"Nasıl—"

"Sistemi *hacklemek* gerekti." Bir gözü hâlâ saatteydi: Üç üç vardı. "Jerome yaptı ama ben de yapabilirdim." Bir kez daha kendini dürüst davranmak zorunda hissetti. "En azından yapabileceğimi sanıyorum. Kızı buldun mu?"

Pete başparmaklarını havaya kaldırdı. "Sunrise House'ta. İlk durağımdı. İyi haber, eve dönmek istiyor. Annesini aradı, onu almaya gidecekler."

"Emin misin? Yoksa sana mı öyle söyledi?"

"Telefonla konuşurken oradaydım. Gözyaşlarını gördüm. Bu iyi bir sonuç Holly. Umarım annesi de şu Edwards denen adam gibi bedavacı çıkmaz."

"Edwards ödeyecek," dedi Holly. "Ben bu işe baş koydum." Televizyonda Maury'nin yerini dans eden ishal ilacı şişesi almıştı. Holly bunun ileri doğru atılmış bir adım olduğunu düşünüyordu. "Şimdi sessiz ol Pete, programım bir dakikaya başlıyor."

"Tanrım, bu adamı hâlâ izliyor musun?"

Holly ona ters bir bakış attı. "İstersen izleyebilirsin Pete ama alaycı yorumlarda bulunup keyfimi kaçırıcaksan gitsen daha iyi olur."

Allie Winters ona, *iddialı ol*, derdi. Allie, Holly'nin terapistiydi. Holly kısa bir süreliğine başka bir terapistte gitmişti, üç kitap ve bir sürü bilimsel makale yazmış bir adama. Bu yeni doktora onu ergenliği boyunca rahat bırakmayan sorunlarının dışındaki meseleler için gitmişti. Dr. Carl Morton'la daha yeni sorunlarını konuşması gerekmişti.

"Alaycı yorum yok, tamamdır," dedi Pete. "Tanrım, sen ve Jerome'un Al'i atlattığına inanamıyorum. Gözünüzü budaktan esirgememişsiniz hani. Harikasınız Holly."

"Daha iddialı olmaya çalışıyorum."

"Başarıyorsun da. Dolapta kola var mı?"

"Sadece diyet kola var."

"Tyy. O şeyin tadı—"

"Şşş."

Saat üç olmuştu. Holly tam programının jenerik şarkısı çalarken televizyonun sesini açtı. Bobby Fuller dörtlüsü "I Fought the Law" söylüyordu. Ekranda bir mahkeme salonu belirdi. Seyirciler –aslında Maury'ninkiler gibi stüdyo seyircileriydi ama o kadar vahşi görünmüyorlardı– müzikle beraber alkış tuttular ve sunucu güçlü bir sesle konuşmaya başladı. "İşe yaramazın tekiy-seniz uzak durun, çünkü şimdi karşınızda *John Law*, buyurun!"

"Ayağa kalkın!" diye bağırdı Mübaşir George.

Yargıç John Law odasından salona girerken seyirciler alkışlayıp müzikle sallanmaya devam ederek ayağa kalktı. Yargıcın boyu iki metreydi (Holly bunu Snickers barlarından daha iyi sakladığı *People* dergisinden öğrenmişti) ve kafası dımdızlıktı... siyah değil de koyu çikolata renginde bir cildi vardı. Kürsüye doğru dans ederek ilerlerken arkasında savrulan kat kat bir cüppe giyyordu. Tokmağı kapıp dizi dizi beyaz dişlerini göstererek onu ileri geri bir metronom gibi salladı.

"Ah, akülü tekerlekli sandalyeye binmiş sevgili İsa," dedi Pete.

Holly ona en ters bakışlarından birini attı. Pete bir eliyle ağzını kapattı ve diğer elini teslim olur gibi salladı.

"Oturun, oturun," dedi Yargıç Law. Gerçek adı Gerald Lawson'dı, Holly bunu da *People*'dan öğrenmişti, programdaki adına yeterince yakındı. Seyircilerin hepsi oturdu. Holly John Law'u seviyordu çünkü adam lafını esirgemiyordu, Yargıç Judy gibi eleştirel ve boktan bir tip değildi. Doğrudan konuya giriyordu, aynı Bill Hodges gibi... gerçi Yargıç John Law onun yerini dolduramazdı, sadece televizyon programındaki kurgusal bir karakter olduğu için de değildi bu. Bill vefat edeli yıllar olmuştu ama Holly onu hâlâ özlüyordu. Şu anda olduğu kişiyi, sahip olduğu her şeyi Bill'e borçluydu. Onun gibisi yoktu, gerçi Oklahoma'dan polis arkadaşı Ralph Anderson da ona yakındı.

"Bugün elimizde ne var, Georgie, kardeşim, toprağım?" Seyirciler bunu duyunca kıkırdadı. "Kamu mu, ceza mı?"

Holly aynı yargıcın bu iki davaya da bakmasının ve her öğleden sonra yeni bir davayla ilgilenmesinin pek ihtimal dâhilinde olmadığını biliyordu ama umurunda değildi; davalar hep ilginç oluyordu.

"Kamu, Hâkim Bey," dedi mübaşir Georgie. "Davacı Bayan Rhoda Daniels. Davalı eski kocası Richard Daniels. Dava aile köpeği Kötü Çocuk'un vesayeti."

"Bir köpek davası," dedi Pete. "Tam senin ağzına layık."

Yargıç Law ekstra uzun tokmağının üzerine eğildi. "Kötü Çocuk burada mı peki, dostum Georgie?"

"Bekleme odasında, Hâkim Bey."

"Çok iyi, çok iyi, peki, Kötü Çocuk adının çağrıştırdığı gibi insanları ısırtıyor mu?"

"Güvenliğe göre çok tatlı bir köpekmiş, Yargıç Law."

"Harika. Dinleyelim bakalım davacı Kötü Çocuk hakkında neler diyecek."

Bu noktada, Rhoda Daniels'ı oynayan aktris mahkeme salonuna girdi. Gerçek hayatta Holly davacı ve davalının çoktan yerlerinde olacağını biliyordu ama böylesi daha dramatikti. Bayan Daniels aşırı dar bir elbise ve aşırı yüksek topuklularla sıraların arasından salınarak ilerlerken sunucu, "Yargıç Law'un mahkeme salonuna bir dakika sonra geri döneceğiz," dedi.

Bir hayat sigortası reklamı çıktı ve Holly ilk Snickers'ını ağzına attı.

"Birini ben alamam sanırım, alabilir miyim?" diye sordu Pete.

"Sen diyetle değil miydin?"

"Günün bu saatinde şekerim düşüyor."

Holly masasının çekmecesini gönülsüzce açtı ama çikolata paketine ulaşmadan kocasının cenaze masraflarını nasıl ödeyeceğinden endişe eden yaşlı hanımın yerini SON DAKİKA HABERİ yazılı bir görsel aldı. Bunun peşinden Lester Holt görüldü, Holly anında bunun ciddi bir şey olacağını anladı. Lester Holt kanalın ağır topuydu. Ne zaman bunun gibi bir şey olsa, *Lütfen 11 Eylül gibi olmasın*, diye düşünüyordu. *Lütfen, Tanrım, 11 Eylül gibi olmasın, nükleer bir şey de olmasın*.

Lester, "Programınızı Pittsburgh'ün altmış beş kilometre güneydoğusunda kalan, Pennsylvania'nın Pineborough kasabasındaki bir ortaokulda gerçekleşen çok büyük bir patlamanın ha-

berini vermek için bölüyoruz. Çok sayıda yaralı ve ölü olduğuna dair rapor aldık, çoğu çocuk.”

“Ah Tanrım,” dedi Holly. Çekmecedeki elini geri çekip ağzını kapattı.

“Bu bilgiler henüz onaylanmadı, bunu özellikle belirtmek istiyorum. Sanırım...” Lester bir elini kulağına koyup dinledi. “Evet, tamam. Pittsburgh şubemizden Chet Ondowsky olay yerinde. Chet, beni duyabiliyor musun?”

“Evet,” dedi bir ses. “Evet, duyabiliyorum Lester.”

“Bize neler anlatabilirsin Chet?”

Görüntü değişti, Lester Holt’tan Holly’nin yerel bir haber yüzü olduğunu düşündüğü orta yaşlı bir adama geçti. Büyük bir kanalda sunucu olacak kadar yakışıklı değildi ama düzgün görünüyordu. Kravatının yamuk olması, ağzının kenarındaki beni kapatacak bir makyajının olmaması ve saçının taramaya zaman bulamamış gibi dağınık olması dışında.

“O neyin yanında duruyor?” diye sordu Pete.

“Bilmem,” dedi Holly. “Şşş.”

“Devasa bir kozalak gibi gö—”

“Şşş!” O anda o devasa kozalak Holly’nin daha az umurunda olamazdı, Chet Ondowsky’nin beni ve karmakarışık saçları da öyle. Tüm dikkatini onun yanından çığlıklar atarak yanıp sönen ışıklarıyla peş peşe geçen iki ambulansa vermişti. *Yaralı ve ölüler*, diye düşündü. *Çok sayıda, çoğu çocuk.*

“Lester, burada, Albert Macready Ortaokulu’nda neredeyse kesin olarak en az on yedi can kaybı ve çok daha fazla yaralı olduğunu söyleyebilirim. Bu bilgiyi adının paylaşılmasını istemeyen bir şerif yardımcısından aldık. Patlayıcının yönetim ofisinde veya yakınındaki bir depo dolabında olabileceği söyleniyor. Şu tarafa doğru bakarsanız...”

O işaret etti ve kamera itaatkâr bir biçimde adamın parmağını takip etti. Başta görüntü bulanıktı ama kameraman görüntüyü sabitleyip yakınlaştırdınca Holly binanın yan tarafının büyük bir kısmının havaya uçtuğunu gördü. Tuğlalar hale oluşturacak şekilde çimenlere saçılmıştı. Holly, büyük ihtimalle başka milyon-

larca insanla birlikte, bu görüntüyü kavramaya çalışırken sarı ye-
lekli bir adamın açılan koca delikten kucağında bir şeyle çıktığını
gördü. Spor ayakkabılar giymiş küçük bir şeydi. Hayır, tek bir
spor ayakkabı... Diğeri belli ki patlama sırasında uçmuştu.

Kamera muhabire döndü ve onu kravatını düzeltirken yaka-
ladı. "Emniyet Müdürlüğü şüphesiz bir noktada basın açıklaması
yapacaktır ama şimdilik halkı bilgilendirmek en son endişeleri.
Ebeveynler çoktan toplanmaya başladı... hanımefendi? Hanıme-
fendi, sizinle bir dakika konuşabilir miyim? Chet Ondowsky,
WPEN, 11. Kanal."

Ekrana gelen kadın aşırı kiloluydu. Okula mantosuz gelmiş-
ti, çiçek desenli ev elbisesi etrafında bir kaftan gibi dalgalanıyord-
du. Yanaklarındaki parlak kırmızılıklar dışında yüzü ölü gibi
solgundu, saçları da Ondowsky'nin karmaşık saçlarını düzgün
gösterecek kadar dağınık haldeydi, dolgun yanakları gözyaşla-
rıyla parlıyordu.

*Bunu göstermemeliler, diye düşündü Holly, bunu izlememeliyim.
Ama onlar gösteriyor, ben de izliyorum.*

"Hanımefendi, Albert Macready'ye giden çocuğunuz var
mı?"

"Oğlum ve kızım, ikisi de," dedi kadın ve Ondowsky'nin ko-
luna yapıştı. "Onlar iyi mi? Biliyor musunuz, beyefendi? Irene ve
David Vernon. David yedinci sınıfa gidiyor. Irene de dokuzuncu.
Irene'e Deenie diyoruz. İyi olup olmadıklarını biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum Bayan Vernon," dedi Ondowsky. "Sanırım ba-
riyer kurdukları yerdeki polislerden biriyle konuşmanız gereki-
yor."

"Teşekkürler beyefendi, sağ olun. Çocuklarım için dua edin!"

"Edeceğim," dedi Ondowsky kadın hızla uzaklaşırken. Ka-
dın o günü bir çeşit kalp krizi geçirmeden atlatırsa şanslı sayıl-
ırdı... gerçi Holly o anda kadının en son düşüneceği şeyin kalbi
olacağını tahmin ediyordu. O anda kalbi David ve Deenie de de-
dikleri Irene'leydi.

Ondowsky tekrar kameraya döndü. "Amerika'daki her-
kes Vernonların çocukları için dua edecek ve Albert Macready

Ortaokulu'na giden diğer tüm çocuklar için. Şu an elimdeki bilgilere göre, ki bu bilgiler eksik ve değişebilir, patlama ikiyi çeyrek geçse, yani bir saat önce gerçekleşti ve bir buçuk kilometre ötedeki pencereleri paramparça edecek kadar güçlü bir patlamaydı. Pencereler... Fred, şu kozalağı çekebilir misin?"

"İşte, bir kozalak olduğunu biliyordum," dedi Pete. Öne doğru eğilmiş ve gözleri televizyona kitlenmişti.

Kameraman Fred kozalağın yapraklarına ya da dişlerine ya da adları neyse onlara yaklaştı, Holly kırık cam parçalarını görebiliyordu. Bunun sadece ambulanslardan birinin ışıklarının yaydığı geçici bir yansıma olmasını umsa da camlardan birinin, üzerinde gerçekten kan var gibiydi.

Lester Holt, "Chet, bu korkunç. Gerçekten korkunç," dedi.

Kamera yeniden geri çekilip Ondowsky'ye döndü. "Evet, öyle. Korkunç bir manzara. Lester, yardım etmek için yapabileceğim..."

Yan tarafında, üzerinde kırmızı bir haç ve MERCY HASTANESİ yazısı olan bir helikopter sokağa iniyordu. Chet Ondowsky'nin saçları pervanelerin rüzgârıyla savruluyordu, duyurabilmek için sesini yükseltti.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı diye bakmaya gideceğim! Bu korkunç bir şey, korkunç bir facia! Söz sende New York!"

Lester Holt ekrana geri döndü, üzgün görünüyordu. "Sağlıcakla kal Chet. Sayın seyirciler, şimdi programınıza geri dönüyoruz ama son gelişmelerle ilgili bilgileri NBC Son Dakika Haberleri'nde size aktarmaya devam edeceğiz--"

Holly kumandayı alıp televizyonu kapattı. Uydurmaca adalete karşı hevesi kaçmıştı, en azından bugün için. Sarı yelekli adamın kollarındaki gevşek bedeni düşünüp duruyordu. *Bir ayakkabısı çıkmış, diğeri ayağında,* diye geçiriyordu aklından. Bu gece haberleri izleyecek miydi? İzleyeceğini düşündü. İzlemek istemeyecek ama kendine engel olamayacaktı. Kaç kişinin zarar gördüğünü öğrenmeliydi. Ve kaç çocuğun.

Pete elini tutarak onu şaşırttı. Genelde birilerinin ona dokunmasından hoşlanmıyordu ama o anda elinin tutulması hoşuna gitmişti.

“Bir şeyi unutmamanı istiyorum,” dedi Pete.

Holly ona döndü. Pete ciddiye di.

“Sen ve Bill bundan çok daha kötü bir şeyin yaşanmasına engel oldunuz,” dedi. “O kaçık bokkafa Brady Hartsfield havaya uçurmayı çalıştığı *rock* konserinde yüzlerce kişiyi öldürebilirdi. Belki binlercesini.”

“Ve Jerome,” dedi Holly alçak bir sesle. “Jerome da oradaydı.”

“Evet. Sen, Bill ve Jerome. Üç Silahşorlar. Onu *durdurabilirdin*. Ve durdurdun. Ama bunu durdurmak...” Pete başıyla televizyonu işaret etti. “Bu, başka birinin sorumluluğuydu.”

3

Saat yedide Holly hâlâ ofisteydi, pek de ilgilenmesi gerek-meyen faturaların üzerinden geçiyordu. Altı buçukta televizyonu açıp Lester Holt’u izleme dürtüsüne direnmeyi başarmıştı ama henüz eve gitmek istemiyordu. O sabah, başrollerinde Anthony Perkins ve Tuesday Weld’in oynadığı 1968 yapımı, fazlasıyla göz ardı edilen bir gerilim filmi olan *Pretty Poison* izleyip Bay Chow’dan güzel sebzeli bir akşam yemeği söylemeyi sabırsızlıkla bekliyordu ama bu gece, bunu istemiyordu. Pennsylvania haber-leri onu zehirlemişti ve buna rağmen CNN’i açmadan durama-yabilirdi. Bu da ona yatakta sabahın ikisine, hatta üçüne kadar dönüp durma olarak geri dönerdi.

Medya batağına düşmüş pek çok yirmi birinci yüzyıl insa-nı gibi Holly de erkeklerin (hâlâ çoğunlukla erkek kaynaklıydı) din veya siyaset (yani aslında olmayan şeyler) adına birbirileri-ne uyguladıkları şiddete alışmıştı ama bu kasaba ortaokulunda olanlar, Brady Hartsfield’in birkaç bin çocuğu havaya uçurmaya çalıştığı Ortabatı Kültür ve Sanat Merkezi’nde az daha olacaklara ve bir Mercedes’i iş arayan bir kalabalığın üzerine sürdüğünde şehir merkezinde yaşananlara çok benziyordu... orada kaç kişiyi öldürdüğünü hatırlayamıyordu. Hatırlamak istemiyordu.

Dosyaları kaldırırken –sonuçta bir noktada evine gitmesi gerekecekti– asansörün sesini duydu. Asansör beşinci katı geçip

gidecek mi diye bekledi ama asansör durdu. Büyük ihtimalle Jerome'du, yine de masasının ikinci çekmecesini açtı ve tüpü hafifçe tuttu. Üzerinde iki düğmesi vardı. Biri kulakları sağır eden bir ses çıkarıyordu. Diğeri de biber gazı sıkmaya yarıyordu.

Gelen Jerome'du. Tacizden Korunma Kitini bıraktı ve çekmeceyi kapattı. Jerome'un ne kadar uzun boylu ve yakışıklı olduğuna hayret etti (ve bu Harvard'dan geldiğinden beri ilk kez olmuyordu). Ağzının etrafındaki o "keçi" dediği kürk hoşuna gitmiyordu ama bunu ona asla söylemezdi. Bu akşam Jerome'un her zamanki enerjik yürüyüşü yavaş ve uyuşuktu. Ona üstünkörü bir selam verdi, "Hey Hollycime," ve iş saatlerinde müşterilere ayrılan koltuğa bıraktı kendini.

Normalde Holly onu, bu çocuksu takma addan hoşlanmadığını söyleyerek azarlardı; bu onların her zamanki atışmasıydı ama bu gece bunu yapmadı. Arkadaşlardı ve Holly hiçbir zaman çok arkadaşı olan biri sayılmadığı için sahip olduklarını hak etmek adına elinden geleni yapıyordu. "Çok yorgun görünüyorsunuz."

"Uzun bir yolculuk oldu. Okul hakkındaki haberleri duydun mu? Tüm radyo kanallarında o var."

"Haberleri verdiklerinde John Law izliyordum. Ondan beri bakmamaya çalışıyorum. Ne kadar kötü?"

"Şimdiye kadar yirmi yedi ölü var, yirmi üçü yaşları on iki ile on dört arasında değişen çocuklar. Ama sayılar daha da artacak. Hâlâ nerede olduğu bulunamayan birkaç çocuk ve iki öğretmen var, durumu kritik olan da bir düzine kadar kişi. Parkland'den daha kötü. Aklına Brady Hartsfield'ı getirdi mi?"

"Tabii ki."

"Evet, benim de. Şehir merkezinde öldürdüklerini ve biz birkaç dakika geç kalsak Round Here konserinde öldürebileceklerini. Bunu düşünmemeye çalışıyorum, kendime o savaşı kazandığımızı söylüyorum çünkü aklım ona gidince geriliyorum."

Holly bu gerginliği çok iyi biliyordu. Kendisi de sık sık bu duyguya kapılıyordu.

Jerome bir eliyle yanağını ağır ağır sıvazladı, sessizlikte Holly o günkü kirli sakalından gelen hışır hışır sesi duyabiliyordu.

"Harvard'daki ikinci yılımda bir felsefe dersi aldım. Sana bundan hiç bahsetmiş miydin?"

Holly başını iki yana salladı.

"Adı—" Jerome parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "—'Kötünün Sorunu.' Derste içimizdeki kötü ve dışarıdaki kötü gibi kavramlar hakkında çok konuştuk. Biz... Holly, iyi misin?"

Holly, "Evet," dedi ve iyiydi de... ama dışarıdaki kötüden bahsedince aklı hemen onun ve Ralph'in, kaldığı son ine dek izini sürdükleri canavara gitmişti. Canavarın bir sürü adı vardı ve bir sürü yüz değiştirmişti ama Holly onu her zaman sadece yabancı olarak görmüştü ve yabancı alabildiğine kötüydü. Marysville Çukuru olarak bilinen mağarada neler olduğunu Jerome'a hiç anlatmamıştı, gerçi onun içeride bayağı fena bir şeylerin olduğunu, gazetelerde çıkandan çok daha fazlasının olduğunu bildiğini tahmin ediyordu.

Jerome ona tereddüt içinde bakıyordu. "Devam et," dedi Holly. "Bana çok ilginç geliyor." Doğruyu söylüyordu.

"Eh... sınıfın ortak fikri; dışardaki kötülüğe de inanman gerektiği, dışarıdaki iyiliğe inanıyorsan tab—"

"Tanrı'ya yani," dedi Holly.

"Evet. O zaman iblislerin gerçekten var olduğuna ve şeytan çıkarmanın geçerli bir çözüm olduğuna da inanabiliriz, kötücül ruhların—"

"Hayaletlerin gerçek olduğuna da," dedi Holly.

"Doğru. Gerçekten işe yarayan lanetlerden bahsetmiyorum bile, cadılardan, *dybbuk*'lardan ve kim bilir başka nelerden. Ama üniversitede tüm bu şeylere kimse kulak asmıyor. Tanrı denen adama bile kimse kulak asmıyor."

"Ya da kadına," dedi Holly ciddi bir tavırla.

"Evet işte, her neyse, Tanrı yoksa ona nasıl seslendiğimizin de bir önemi kalmaz herhalde. Konuya dönersek, bu da geriye içimizdeki kötüyü bırakıyor. Gerizekâli işlerini. Çocuklarını öldüresiye döven adamları, boktan Brady Hartsfield gibi seri katilleri, etnik temizlikleri, soykırımları, 11 Eylül'ü, toplu katliamları, bugünkü gibi terörist saldırılarını."

"Böyle mi diyorlar?" diye sordu Holly. "Bir terörist saldırısı. Belki İŞİD?"

"Öyle *varsayıyorlar* ama henüz kimse saldırıyı üstlenmedi."

Şimdi diğer eli diğer yanağındaydı, hışır-hışır, Jerome'un gözlerinde yaşlar mı belirmişti? Öyleydi galiba, o ağlarsa Holly de ağlardı, kendine engel olamazdı. Üzüntü bulaşıcıydı, bu ne boktan bir durumdu böyle!

"Ama bak, içimizdeki ve dışarıdaki kötü hakkındaki mesele şu, Holly. *Bence aralarında hiçbir fark yok. Sence?*"

Holly bildiği her şeyi ve bu genç adamla, Bill ve Ralph Anderson'la atlattıkları her şeyi gözden geçirdi. "Hayır," dedi. "Bence de yok."

"Bence bu kötülük, bir kuş," dedi Jerome. "Pasaklı, donuk gri renkte, kocaman bir kuş. Oraya, buraya, her yere uçuyor. Brady Hartsfield'in aklına uçtu. Las Vegas'ta tüm o insanları vuran adamın aklına uçtu. Eric Harris ve Dylan Klebold'un¹ kuşları vardı. Hitler'in. Pol Pot'un. Onların aklına uçuyor ve kan dökmeye işi bitince tekrar kanatlanarak uzaklaşıyor. O kuşu yakalamak isterdim." Yumruklarını sıktı ve Holly'ye baktı, evet, bunlar gözyaşlarıydı. "Onu yakalamak ve o lanet boynunu kırmak isterdim."

Holly masanın etrafından dolanıp Jerome'un yanına diz çöktü ve kolunu omzuna attı. Jerome sandalyede oturduğundan beceriksizce bir sarılıştı bu ama işe yaradı. Baraj açıldı. Jerome onun yanağına doğru konuştuğunda Holly sakalının yanağını çizdiğini hissetti.

"Köpek ölmüş."

"Ne?" Hıçkırıklarının arasında onun ne dediğini zor anlıyordu.

"Şanslı. *Golden*. Onu kim çaldıysa fidyeyi alamayınca pislik köpeğin karnını yarmış ve onu bir çukura atmış. Biri onu hâlâ hayattayken bulmuş ve Youngstown'daki Ebert Hayvan Hastanesi'ne götürmüş. Orada belki bir yarım saat yaşamış. Yapabilecekleri hiçbir şey yokmuş. Sonuçta o kadar da şanslı değilmiş, ha?"

1 1999'da Columbine Lisesi katliamını gerçekleştiren çocuklar.

"Tamam," dedi Holly onun sırtını sıvazlayarak. Kendi göz-yaşları da akıyordu, sümük de vardı. Sümüğün burnundan aktığını hissedebiliyordu. İyyh. "Tamam, Jerome. Bir şey yok."

"Var. Olduğunu biliyorsun." Geri çekilip ona baktı, yanakları ıslaktı ve parlıyordu, keçi sakalı nemliydi. "O tatlı köpeğin karnını yarıp onu bağırsakları dışarı sarkmış halde çukura at, sonra ne oluyor, biliyor musun?"

Holly biliyordu ama yine de başını iki yana salladı.

"Kuş uçup gidiyor." Koluyla gözlerini sildi. "Şimdi başka birinin aklında, her zamankinden daha da iyi durumda ve biz hayata böyle boktan bir halde devam ediyoruz."

4

Saat ona gelmeden hemen önce Holly okumaya çalıştığı kitabı elinden bıraktı ve televizyonu açtı. CNN'deki habercilere bir baktı ama gevezeliklerine uzun süre dayanamadı. İsteddiği zor haberlerdi. NBC'ye geçti, burada ümitsiz bir müzik eşliğinde ÖZEL HABER: PENNSYLVANIA'DA FACİA yazısıyla verilen bir haber vardı. Andrea Mitchell New York'tan sunuyordu. Habere Amerika halkına, başkanın "üzüntüsünü ve dualarını" ifade ettiği bir tweet attığını anlatarak başladı. Pulse, Las Vegas, Parkland... bu korku filmlerinin her birinin ardından yaptığı gibi. Bu anlamsız zırvalamanın peşinden güncel kayıplar geldi: otuz bir ölü, yetmiş üç (ah Tanrım, çok fazla) yaralı, dokuzunun durumu kritik. Jerome haklıysa kritik durumda olanların en az üçü ölmüştü.

"İki terör örgütü, Huti İsyancıları ve Tamil İlam Kurtuluş Kaplanları, bombalamayı üstlendi," dedi Mitchell, "ama Dışişleri Bakanlığı'ndaki kaynaklarımız iki iddianın da aslının olmadığını bildirdi. Bombalı saldırının yalnız bir teröristin işi olabileceği ihtimaline daha yakınlar, 1995'te Oklahoma City'deki Alfred P. Murrah Federal Binası'nda büyük bir patlamaya sebep olan Timothy McVeigh'in yaptığı gibi. O patlama yüz altmış sekiz hayat almıştı."

Holly, *onların da birçoğu çocuktı*, diye düşündü. Tanrı ya da bir ideoloji veya her ikisi için çocukları öldürmek... Böyle bir şey yapanlar için hiçbir cehennem yeterince sıcak olamazdı. Jerome'un gri kuşunu düşündü.

"Bombayı getiren adam içeri girmek için kapıyı çaldığında güvenlik kameralarına yakalanmış," diye devam etti Mitchell. "Önümüzdeki otuz saniye boyunca ekrana onun görüntüsünü vereceğiz. Dikkatlice bakın, onu tanırırsanız ekrandaki numarayı arayın. Tutuklanması ve hüküm giymesi için yardımcı olan kişilere iki yüz bin dolar ödül var."

Ekrana adamın fotoğrafı geldi. Renkli ve çok netti. Kamera kapının üstüne konduğu için mükemmel değildi, adam doğrudan önüne bakıyordu ama yine de bayağı iyi bir kareydi. Holly öne eğildi, bazıları doğuştan gelen, bazıları Bill Hodges'la çalışırken edindiği tüm müthiş mesleki yetenekleri harekete geçmişti. Adam ya yanık tenli bir beyazdı (yılın bu zamanı pek muhtemel değildi bu ama imkânsız da sayılmazdı) ya açık tenli bir Latindi ya Ortadoğuluydu ya da muhtemelen makyaj yapmıştı. Holly makyaj yapmış beyaz bir adam olduğu konusunda karar kıldı. Kırklarının ortalarında olmalıydı. Altın çerçeveli bir gözlük takıyordu. Siyah bıyığı küçüktü ve güzelce düzeltilmişti. Saçları da siyahtı ve kısaydı. Bunu adam şapka takmadığı için görebiliyordu, aslında şapka onun yüzünü daha çok kapatırdı. *Cesur pislik*, diye düşündü Holly. Kameraların olacağını biliyordu, fotoğraflarının çıkacağını biliyordu ve umursamadı.

"Pislik değil," dedi adama bakmaya devam ederken. Her bir özelliğini aklına kaydediyordu. Bunu bu onun davası olduğundan değil de doğasında olduğundan yapıyordu. "Bu orospu çocuğunun teki."

Andrea Mitchell'a geri döndüler. "Onu tanırırsanız ekrandaki numarayı arayın, bunu hemen yapın. Şimdi sizi Macready Ortaokulu'na ve olay mahallindeki muhabirimize bağlıyoruz. Chet, orada mısın?"

Chet oradaydı, kameradan çıkan parlak bir ışık havuzunda duruyordu. Daha fazla parlak ışık ortaokulun parçalanmış tara-

fını aydınlatıyordu, devrilen her bir tuğla kendi keskin gölgesini yaratıyordu. Jeneratörler gürliyordu. Üniformalı insanlar bir oraya bir buraya koşuyor, bağırıyor, mikrofonlara konuşuyordu. Holly montlardan birkaçının üzerinde FBI yazısı gördü, bazılarında da ATF. Beyaz kıyafetlerini giymiş inceleme ekibi vardı. Sarı olay mahalli bantları dalgalanıyordu her yerde. Kontrollü bir kaos hissi hakimdi ortama. En azından Holly kontrollü olduğunu umuyordu. İdare eden biri olmalıydı, belki ekranın en solunda gördüğü Winnebago araçta birileri vardı.

Lester Holt muhtemelen evindeydi, bütün bunları üzerinde pijamaları ve terlikleriyle izliyordu ama Chet Ondowsky hâlâ göreve devam ediyordu. Bay Ondowsky tam bir Energizer Tavşanı'ydı¹ ve Holly bunu anlayabiliyordu. Büyük ihtimalle bu, adamın ilgileneyeceği en büyük haberd, neredeyse en başından beri işin içindeydi ve elinden geldiğince bu haberin peşinde koşacaktı. Üzerinde hâlâ takım elbisesinin ceketi vardı, olay mahalline geldiğinde ceket muhtemelen yeterliydi ama artık sıcaklık iyice düşmüştü. Holly onun ağzından çıkan nefesin buharını görebiliyordu ve adamın titrediğine de emindi.

Tanrı aşkına biri şu adamın üstüne bir şey versin, diye düşündü Holly. Bir parka, hatta bir svetsört.

Takım ceketinin atılması gerekecekti. Her yerine tuğla tozu bulaşmış, kolu ve cebi olmak üzere iki yerinden yırtılmıştı. Mikrofonu tutan eline de tuğla tozu bulaşmıştı ve bir şey daha vardı. Kan mıydı? Holly öyle olduğunu düşünüyordu. Ve yanağındaki çizgi, o da kandı.

"Chet?" dedi Andrea Mitchell'ın bedeninden ayrılmış sesi. "Orada mısın?"

Chet'in mikrofonu tutmayan eli kulaklığına gitti ve Holly iki parmağında yara bandı olduğunu gördü. "Evet, buradayım." Kameraya dönüktü. "Ben Chet Ondowsky, size Pennsylvania, Pineborough'daki Albert Macready Ortaokulu'ndan sesleniyorum. Normalde sakın bir yer olan bu okul bugün öğlen saat ikiden biraz sonra devasa güçteki bir patlamayla sarsıldı—"

¹ Pil markası maskotu.

Andrea Mitchell ikiye bölünen ekranın bir tarafında görün-
dü. "Chet, Ulusal Güvenlik'teki bir kaynaktan öğrendiğimize
göre patlama, ikiye on dokuz gece gerçekleşmiş. Yetkililerin za-
manı nasıl bu kadar net bir şekilde belirleyebildiklerini bilmiyo-
rum ama belli ki bunu yapabiliyorlar."

"Evet," dedi Chet, sesi dikkati dağılmış gibi çıkıyordu, Holly
onun ne kadar yorgun olduğunu düşündü. Bu gece uyuyabile-
cek miydi? Holly, uyuyamayacağını tahmin ediyordu. "Evet, tam
da öyle bir saat olmalı. Gördüğün üzere Andrea, yaralıları arama
çalışmaları azalıyor ancak adli çalışmalar ancak başlıyor. Gün do-
ğarken olay mahallinde daha fazla görevli olacak ve--"

"Pardon, Chet ama arama çalışmalarında sen de görev aldın,
değil mi?"

"Evet, Andrea, hepimiz yardım ettik. Kasaba halkı olarak, ba-
zıları çocukların ebeveynleriydi. Ayrıca KDKA'dan Alison Greer
ve Tim Witchick, WPCW'den Donna Forbes, bir de Bill Larson--"

"Evet, ama enkazdan iki çocuğu senin çıkardığını duydum
Chet."

Chet yalandan bir mütevazılık havası takınmakla ya da hay-
rete düşmekle uğraşmadı; Holly bunun için ona artı puan verdi.
Aynı haberci tonunda devam etti. "Doğru, Andrea. Birinin inle-
diğini duydum, diğerini de gördüm. Bir kız ve bir oğlan. Oğlanın
adını biliyorum, Norman Fredericks. Kız..." Dudaklarını yaladı.
Elindeki mikrofon titredi ve Holly bunun sadece soğuktan olma-
dığını düşündü. "Kız kötü durumdaydı. O... annesine sesleniyor-
du."

Andrea Mitchell çok üzgün görünüyordu. "Chet, bu kor-
kunç."

Öyleydi. Holly için de çok korkunçtu. Televizyonu kapatmak
için kumandayı aldı; önemli kısımlar hakkında ihtiyacı olmadığı
kadar şey öğrenmişti. Ama sonra tereddüt etti. Baktığı o yırtık
cepti. Belki Ondowsky yaralıları ararken yırtılmıştı ama Yahu-
diyse, özellikle yapmış olabilir. *Keriah* olabilir, bir ölümden
sonra giysilerin yırtılması, yaralı kalbin sembolik bir şekilde gös-
terilmesi. Yırtık cebin aslının bu olduğunu tahmin etti. Öyle oldu-
ğuna inanmak istiyordu.

Holly beklediği uykusuzlukla karşılaşmadı; dakikalar içinde uykuya daldı. Belki de Jerome'la ağlamak Pennsylvania'dan gelen haberlerin ona enjekte ettiği zehrin bir kısmını boşaltmıştı. Rahatlatmak ve rahatlamak. Uykuya dalarken bir sonraki seanslarında bunu Allie Winters'la konuşması gerektiğini düşündü.

9 Aralık'ın karanlık erken saatlerinde bir ara uyandı, muhabir Ondowsky'yi düşünüyordu. Ondaki bir şeyi ama neyi? Ne kadar yorgun görüldüğünü mü? Ellerindeki çizikleri ve tuğla tozlarını mı? Yırtık cebi mi?

Bunu, diye düşündü. Öyle olmalıydı. Belki de onun hakkında rüya görüyordum.

Karanlıkta bir çeşit dua edercesine kısaca mırıldandı. "Seni özledim Bill. Lexapro'mu alıyorum ve sigara içmiyorum."

Sonra yine gitti ve alarm sabah altıda çalana dek uyanmadı.

9-13 Aralık 2020

1

Finders Keepers merkezdeki Frederick Binası'nın beşinci katına, yeni ve daha pahalı bu yere işleri iyi gittiği için taşınabilmişti. Haftanın geri kalanı Holly ve Pete için yoğun geçti. Holly'nin *John Law* izleyecek zamanı bile olmamıştı, haberler devam etse ve hadise aklından asla tamamen çıkmasa da Pennsylvania'daki okulda yaşanan patlamaya çok az zaman kalmıştı.

Ajansın şehrin büyük hukuk firmalarından ikisiyle iş ilişkisi vardı, bunlar köklü, kapısında bir sürü isim yazan türden firmalardı. "Macintosh, Winesap ve Spy," diye dalga geçerdi Pete. Emekli bir polis olarak avukatları pek sevmezdi ama mahkeme çağrılarının ve dava işlerinin çok iyi para getirdiğini kabul edecek ikinci kişiydi (Holly ilkiydi). "Bu adamların da lanet Noel'i kutlu olsun," dedi Pete perşembe sabahı, üzüntü ve dert dolu bir çantayı alıp dışarı çıkarken.

Davaların dışında Finders Keepers birçok sigorta şirketinin hızlı aramasındaydı. Yerel şirketlerdi bunlar, büyük toplarla bağlantıları yoktu. Holly cuma gününün büyük bir kısmını bir kundakçılık iddiasını araştırarak geçirdi. Bayağı büyük bir konuydu, polise sahibinin gerçekten paraya ihtiyacı vardı ve Holly'ye, adamın deposu yandığı sırada iddia ettiği üzere gerçekten Miami'de olduğunu teyit etme görevi verilmişti. Öyle olduğu ortaya çıktı, bu adam adına iyi bir şeydi ama Lake Fidelity şirketi için pek de iyi haber sayılmazdı.

Büyük masraflarını en güvenli şekilde karşılayan bu işlere ek olarak, bulmaları gereken kaçak bir borçlu (Holly bunu bilgisayarımdan yaptı ve kredi kartlarını kontrol ederek adamın yerini hızlıca belirledi), tespit edilmesi gereken mahkemeden kaçan tipler

-ki meslekte buna iz sürme denirdi- ve bir sürü çocuk ile köpek oluyordu. Pete genelde çocukları arıyordu, gerçekten çalıştığı zamanlarda Jerome da köpekler konusunda harikaydı.

Holly Şanslı'nın ölümünün onu böyle sarsmasına şaşırmamıştı, sırf olağanüstü bir biçimde acımasızca olduğundan değil de Robinson ailesi kıymetli köpekleri Odell'i bir önceki yıl kalp yetmezliğinden kaybettikleri için. O perşembe ve cuma, ellerindeki işlerin arasında kayıp ya da kaçırılmış köpek yoktu ki bu da iyi olmuştu çünkü Holly çok meşguldü. Jerome da evinde, kendi işiyle uğraşıyordu. Okul için yazdığı bir makale olarak başlayan projesi, artık onun için bir öncelik halini almıştı, tabii doğrudan takıntı da sayılabilirdi. Ebeveyni onun "bir yıl ara" dediği şey konusundaki kararı hakkında şüpheliydi. Holly değildi. Jerome'un yazdıklarıyla dünyayı şoka sürükleyeceğini düşünmüyordu ama dünyanın toparlanıp onu fark etmesini sağlayacağına dair bir fikri vardı. Ona inanıyordu. Bir de Holly umudu vardı.

Ortaokuldaki patlama konusundaki gelişmeleri ancak gözünün ucuyla takip edebiliyordu ve bu da yeterliydi çünkü fazla bir gelişme olmamıştı. Bir kurban daha ölmüştü; bir öğretmendi, öğrenci değil ve küçük yaralanmalar geçiren birkaç çocuk da bölgenin çeşitli hastanelerinden taburcu edilmişti. Teslimatçı/bombacı ile gerçekten konuşan tek kişi olan Bayan Althea Keller'ın bilinci yerine gelmişti ama paketin İskoçya'dan bir okuldan gelmiş gibi görüldüğü ve Atlas'ın bir ucundan diğerine sürdürülen ilişkinin Pineborough'nun haftalık gazetesinde Nemo Me Impune Lacesit Topluluğu'nun (belki ironik belki değil, kendilerine verdikleri isimleriyle Impuneler'in on biri de patlamadan yara almadan kurtulmuştu) bir fotoğrafıyla beraber çıktığı dışında ekleyecek pek bir şeyi yoktu. Kamyonet yakınlardaki bir ahırda bulundu, izleri silinmiş, DNA'lar çamaşır suyuyla temizlenmişti. Polis faili gördüğünü söyleyen, hevesli insanların aramalarına boğulmuştu ama bu aramaların hiçbirisi sonuç vermemişti. Hızlıca yakalanması umutlarının yerini adamın işinin bitmediği, aksine daha yeni başladığı korkuları almıştı. Holly böyle olmamasını umuyordu ama Brady Hartsfield'la yaşadıkları, en kötüsünden korkmasına

neden oluyordu. *En iyi ihtimalle*, diye düşünüyordu (bir zamanlar ona çok yabancı gelecek bir soğuklukla) *kendisi de öldürülmüştür*.

Cuma günü öğleden sonra Lake Fidelity raporunu bitirirken telefon çaldı. Arayan annesiydi, Holly'nin korkuyla beklediği o haberi verdi. Holly dinledi, uygun düşecek sözleri söyledi ve (bu aramanın nedeni Holly'nin yetişkin gibi davranmasını gerektir-se de) annesinin ona Holly'nin hâlâ olduğunu düşündüğü çocuk gibi davranmasına izin verdi. Holly her yemekten sonra dişini fırçalamayı ya da yemekle beraber ilacını almayı hatırlıyor mu, haftada dörtten fazla film izlememe kısıtına uyuyor mu gibi gibi. Holly annesinin telefonlarının -özellikle de bu aramanın- neredeyse her zaman tetiklediği baş ağrısını umursamamaya çalıştı. Annesine evet, pazar günü yardım etmek için orada olacağına ve evet, ailecek bir yemek daha yiyebilmeleri için öğlen vakti orada bulunacağına söz verdi.

Ailem, diye düşündü Holly. *Benim perişan haldeki ailem*.

Jerome çalışırken telefonunu kapalı tuttuğundan, Jerome ve Barbara'nın annesi Tanya Robinson'ı aradı. Holly Tanya'ya pazar günü onlarla yemek yiyemeyeceğini çünkü şehir dışına çıkması gerektiğini söyledi. Ailevi bir durumdu. Holly durumu açıklayınca Tanya, "Ah, Holly. Bunu duyduğuma çok üzüldüm, tatlım. İyi olacak mısın?" diye sordu.

"Evet," dedi Holly. Biri ne zaman bu korkunç ve ağır soruyu sorsa bu cevabı veriyordu. Sesinin iyi gibi çıktığına emindi ama telefonu kapatır kapatmaz elleriyle yüzünü kapatıp ağlamaya başladı. Onu ağlatan o *tatlım*'dı. Lisede Mızımız olarak tanınan ona, birinin tatlım demesiydi.

En azından buna tutunabilmekti.

2

Holly, cumartesi gecesi bilgisayarındaki Waze uygulamasını kullanarak yolculuğunu planladı, Prius'una yakıt almak ve çişini yapmak için bir mola da ekledi. Oraya öğlen varabilmek için yedi buçukta yola çıkması gerekiyordu, bu da ona (kafeinsiz) bir

bardak çay, kızarmış ekmek ve haşlanmış yumurta yiyecek zamanı tanıyordu. Bu planlamayı titiz bir şekilde yaptıktan sonra Macready Ortaokulu patlamasının sonrasında olduğu gibi, iki saat boyunca uyuyamadan yatağında uzandı, uyuduğundayla rüyasında Chet Ondowsky'yi gördü. İlk müdahale ekibine katıldığında gördüğü vahşeti anlatıyor, televizyonda asla söylemeyeceği şeyler söylüyordu. Tuğlalarda kan vardı, diyordu. İçinde hâlâ bir ayağın olduğu bir ayakkabı vardı, diyordu. Annesini isteyip ağlayan kızın onu kollarına alırken nazik davranmasına rağmen acıyla çığlık attığını söylüyordu. Bunları en iyi haber-aktarma-se-siyle anlatıyordu ama konuşurken kıyafetlerini parçalıyordu. Sadece takımının ceketinin kolunu ve cebini değil, yakasının önce bir tarafını, sonra diğer tarafını. Kravatını çekip çıkartıyor, sonra ikiye ayırıyordu. Ardından gömleğini tam ortadan yırtıyordu, gömleğin düğmeleri patlıyordu.

Ya rüyası adam takımının pantolonuna geçmeden önce aklından silinip gitmişti ya da bilinçli aklı ertesini sabah telefon alarmı çaldığında bu kısmu hatırlamayı reddetmişti. Her hâlükârda Holly dinlenemeden uyandı, yumurtasını ve kızarmış ekmeğini hiç tat almadan yedi, sadece yorucu olacak bir gün için enerji depolamaya çalıştı. Normalde böyle yolculukları severdi ama çıkacağı bu yolculuk omuzlarına fiziki bir ağırlık gibi çökmüştü.

Küçük mavi çantası –onu ıvır zıvır çantası olarak görüyordu– kapının yanındaydı, içinde geceyi orada geçirmek zorunda kalması ihtimaline karşın temiz kıyafetler ve kişisel bakım malzemeleri vardı. Çantayı omzuna taktı, asansörle küçük, rahat daireşinden aşağı indi, dış kapıyı açtığında Jerome Robinson'ı basamaklarda otururken buldu. Kola içiyordu, JERRY GARCIA HAYATTA etiketli sırt çantası da yanındaydı.

"Jerome? Ne yapıyorsun burada?" Kendine engel olamadığı için ekledi: "Ayrıca sabahın yedi buçuğunda kola içmek mi, uyyh!"

"Seninle geliyorum," dedi Jerome, ona attığı bakıştan tartışmanın bir anlamı olmayacağı anlaşılıyordu. Bu da iyiydi çünkü Holly tartışmak istemiyordu.

"Sağ ol Jerome," dedi. Zor oldu ama ağlamamayı başardı. "ok incesin."

Yolculuğun ilk yarısında arabayı Jerome sürdürdü, otoyoldaki yakıt alma ve çiş yapma molasında yer değiştirdiler. Holly Covington'ın Cleveland banliyösüne yaklaştıkça, onu (*bizi* diye düzeltti kendini) bekleyenlere karşı duyduğu endişenin etrafını sarmaya başladığını hissediyordu. Bu hissi uzakta tutmak için Jerome'a projesinin nasıl gittiğini sordu. Kitabının yani.

"Tabii konuşmak istemiyorsan anlarım, biliyorum bazı yazarlar—"

Ama Jerome yeterince istekliydi. Siyahlar ve Beyazlar Üzerine Sosyoloji adındaki bir dersin ödevi olarak başlamıştı. 1878'deki ilk kölelerden doğan büyük-büyük-büyükbabası hakkında yazmaya karar vermişti. Alton Robinson çocukluğunu ve yetişkinliğinin ilk yıllarını Memphis'te geçirmişti, burası on dokuzuncu yüzyılın son yıllarında büyüyen siyahi orta sınıfın varlığını sürdürdüğü bir yerdi. Sarıhumma ve beyaz haraççı çeteler bu güzelce dengelenmiş ekonomiye saldırdığında, siyahi topluluğun büyük bir kısmı toparlanıp oradan ayrılmış ve yanlarında çalıştıkları beyazları kendi yemeklerini pişirmeye, kendi çöplerini atmaya ve kendi bebeklerinin boklu kıçlarını temizlemeye terk etmişlerdi.

Alton Şikago'ya yerleşmişti, et işleme tesisinde çalışıyordu, parasını biriktirdi ve içki yasağının gelmesinden iki yıl önce yol kenarında bir bar açtı. "Fiçıları patlatmaya başladıklarında" (bu Alton'ın kız kardeşine yazdığı bir mektuptan alıntıydı, Jerome ardiyede bir mektup ve belgeler hazinesi bulmuştu) barı kapatmaktansa yerini değiştirip güneyde, sonradan Kara Baykuş olarak anılacak, el altından içki satan bir yer açmıştı.

Jerome, Alton Robinson hakkında ne kadar çok şey keşfederse—Alphonse Capone'la anlaşmaları, üç kez suikastten kurtulması (dördüncüsü pek iyi gitmemişti), büyük ihtimalle bir yandan da şantaj işleri yürütmesi, siyasi liderlerin seçiminde etkili olması—makalesi o kadar uzuyor, karşılaştırdıkça diğer dersler için yaptığı çalışmalar o kadar önemsiz geliyordu. Uzun makalesini teslim etti ve övgü dolu bir not aldı.

"Bu da şaka gibi," dedi Holly'ye, yolculuklarının son seksen kilometresine girerken. "O makale sadece buzdağının görünen kısmıydı. Ya da o sonu gelmeyen İngiliz balatlarından birinin ilk satırı gibiydi. Ama o sırada bahar dönemini yarılamıştım ve diğer derslerimde eksiklerimi kapatmam gerekiyordu. Anne babamı gururlandırmalıyım, biliyorsun."

"Olgun davrandın," dedi annesini ve rahmetli babasını gururlandırmayı asla başaramamış gibi hisseden kadın. "Ama zor olmalı."

"Zordu," dedi Jerome. "Hızımı almıştım, kızım. Diğer her şeyi bırakıp büyük-büyük-büyükbabam Alton'ın peşinden koşmak istiyordum. O adam efsanevi bir hayat yaşamış. Elmaslar, incili kravat iğneleri ve vizon kürk. Ama üzerinden biraz zaman geçmesine izin vermek yapılacak en doğru şeydi. Makaleye geri döndüğümde -geçen haziranda- bir teması olduğunu fark ettim ya da işi doğru yaparsam bunu mümkün olabileceğini. *Baba'yı* hiç okudun mu?"

"Kitabı okudum, filmi de izledim," dedi Holly hemen. "Üçünü de." Ardından fikrini belirtmek zorunda hissetti. "Sonuncusu pek güzel değil."

"Kitabın başındaki alıntıyı hatırlıyor musun?"

Holly başını iki yana salladı.

"Balzac'tan. 'Her büyük servetin ardında bir suç vardır.' Gördüğüm tema buydu, Cicero'da vurulmadan çok önce serveti ellerinin arasından kayıp gitmiş olsa da."

"Gerçekten de *Baba* gibi," dedi Holly hayretle ama Jerome başını iki yana salladı.

"Onun gibi değil çünkü siyahiler asla İtalyan ve İrlandalıları gibi 'Amerikalı' olamaz. Siyah deri, o potada erimiyor. Ben şunu söylemek istiyorum..." Duraksadı. "Ben ayrımcılığın suçların babası olduğunu söylemek istiyorum. Alton Robinson'ın felaketine neden olan şeyin, suç işleyerek bir nebze olsun eşitliğe kavuşabileceğini düşünmek olduğunu ve bunun da bir hayalden ibaret olduğunu söylemek istiyorum. Sonuçta Capone'un halefi olan Paulie Ricca'yla ters düştüğü için öldürülmedi, siyahi olduğu için öldürüldü. *Zenci* olduğu için öldürüldü."

Bazen abartılı bir siyahi aksanı –*tabii, efenim, hemen, efenim!*– kullanarak Bill Hodges’ı sinirlendiren (ve Holly’yi utandıran) Jerome bu son kelimeyi resmen tükürerek söylemişti.

“Kitaba bir isim buldun mu?” diye sordu Holly sessizce. Covington çıkışına yaklaşıyorlardı.

“Sanırım evet. Ama ben bulmadım.” Jerome mahcup görünüyordu. “Dinle, Hollycimcime, sana bir şey söylersem bunu bir sır olarak saklamaya söz verir misin? Pete’ten, Barb’dan, bizimkilerden? Hatta özellikle onlardan.”

“Tabii ki. Sır tutabilirim.”

Jerome bunun doğru olduğunu biliyordu ama konuya dalmadan önce yine de bir an tereddüt etti. “Siyahlar ve Beyazlar Üzerine Sosyoloji dersi hocam makalemi New York’taki bir temsilciye gönderdi. Adı Elizabeth Austin. Konu onun da ilgisini çekti, ben de Şükran Günü’nden sonra yazdan bu yana yazdığım yüz sayfa kadar bir kısmı ona gönderdim. Bayan Austin bunun basılabilir olduğunu düşünüyor, hem de sadece akademik bir yayınevinden değil, ki ben en fazla o kadarını beklerdim. Büyük yayınevlerinden birinin ilgilenebileceğini düşünüyor. Kitaba büyük-büyük-büyükbabamın el altından içki sattığı yerin adını vermeyi önerdi. *Kara Baykuş: Amerikalı bir Gangsterin Yükselişi ve Düşüşü.*”

“Jerome, bu harika! Eminim böyle adı olan bir kitap bir sürü insanın ilgisini çeker.”

“Siyahi insanların demek istiyorsun.”

“Hayır! Her çeşit insanın! Sence *Baba’yı* sadece beyazlar mı seviyor?” Derken aklına bir şey takıldı. “Ama ailen bu konuda ne düşünür?” Kendi ailesini düşündü, onlar böyle utanç verici sırların ortaya dökülmesi karşısında dehşete düşerlerdi.

“Eh,” dedi Jerome, “ikisi de makalemi okuyup beğendi. Tabii kitap başka bir şey, değil mi? Bir öğretmenden çok daha fazla kişinin okuyabileceği bir şey. Ama dört nesil öncesi sonuçta...”

Jerome’un sesi sıkıntılı çıkıyordu. Holly onun kendine baktığını görebiliyordu ama bunu ancak gözünün ucuyla fark ediyordu çünkü araba sürerken her daim dümdüz önüne bakardı. Sürücünün konuşurken bir seferde saniyelerce yanındakine baktığı o film sahneleri Holly’yi tam anlamıyla deli ediyordu. Hep

bağırarak istiyordu. *Yola bak, gerizekâli! Aşk hayatını konuşurken bir çocuğa çarpmak falan mı istiyorsun?*

"Ne düşünüyorsun, Hols?"

Holly dikkatlice düşündü. "Bence ailene de temsilciye gönderdiğin kadarını okutmalısın," dedi sonunda. "Ne diyeceklerine bir bak. Ne hissettiklerini bir gör ve saygılı davran. Sonra da... yoluna devam et. Her şeyi yaz; iyi, kötü, çirkin." Covington çıkışına gelmişlerdi. Holly sinyali verdi. "Ben hiç kitap yazmadım o yüzden kesin olarak söyleyemem ama bence bu iş cesaret gerektiriyor. Sen de bunu yapmalısın bana kalırsa. Cesur olmalısın."

Ben de şimdi bunu yapmalıyım, diye düşündü. Eve sadece üç kilometre kalmıştı ve ev onu kedere boğan bir yerdi.

4

Gibneylerin evi Meadowbrook Evleri adında bir sitenin içindeydi. Holly örümcek ağı gibi sokaklardan zikzaklar çizip geçerek (*örümceğin evine giderken*, diye geçirdi aklından ve anında annesi hakkında böyle bir şey düşündüğü için utandı) eve giderken Jerome, "Burada yaşasam ve eve sarhoş dönssem doğru evi bulana kadar en az bir saat harcardım herhalde," dedi.

Haklıydı. Birbirilerinden sadece renkleriyle ayrılan iki katlı evlerdi bunlar... ki bu renkler geceleri sokak lambaları yansa bile pek işe yaramıyordu. Ilık aylarda evlerin önünde büyük ihtimalle farklı çiçek tarhları oluyordu ama şu anda Meadowbrook Evleri'nin bahçeleri bir önceki kar yağışından kalan sert bir tabakayla kaplıydı. Holly Jerome'a annesinin diğerleriyle aynı olmaktan hoşlandığını, ona kendini güvende hissettirdiğini söyleyebilirdi (Charlotte Gibney'nin kendince sorunları vardı) ama bunu yapmadı. Gergin bir öğle yemeği ve daha da gergin bir öğleden sonra geçirmek üzere hazırlanıyordu. *Taşınma günü*, diye düşündü. *Tanrım.*

42 numara Lily Court'un garaj yoluna park etti, kontağı kapattı ve Jerome'a döndü. "Hazırlıklı olmalısın. Annem son birkaç

haftadır daha da kötü olduğunu söyledi. Bazen abartıyor ama bu kez abarttığını sanmıyorum.”

“Durumu anlıyorum.” Holly’nin bir elini tutup kısa bir an sıkı. “Ben iyi olacağım. Sen kendine sahip çık, tamam mı?”

Holly daha cevap veremeden 42 numaranın kapısı açıldı ve Charlotte Gibney görüldü, üzerinde hâlâ kilise kıyafetleri vardı. Holly kararsız bir selam verme çabasıyla bir elini havaya kaldırdı, Charlotte buna karşılık vermedi.

“İçeri gelin,” dedi. “Geç kaldın.”

Holly geç kaldığını biliyordu. Sadece beş dakika.

Kapıya yaklaşırlarken Charlotte Jerome’dan yana onun-burada-ne-işi-var dercesine bir bakış attı.

“Jerome’u tanıyorsun,” dedi Holly. Bu doğrudu; beş altı kez karşılaşmışlardı ama Charlotte ona her seferinde o aynı bakışı uygun görüyordu. “Bana eşlik etmek için geldi, moral desteği vermek için.”

Jerome, Charlotte’a en cana yakın gülümsemelerinden biriyle baktı. “Merhaba Bayan Gibney. Davet edilmeden geldim. Umarım bir mahsuru yoktur.”

Bunun üzerine Charlotte sadece, “İçeri gelin, burada donuyorum,” dedi. Sanki verandaya çıkması kendisinin değil de onların fikriydi.

Charlotte’ın kocası öldüğünden beri erkek kardeşiyle beraber yaşadığı 42 numara aşırı sıcaktı ve öyle ağır potpuri kokuyordu ki Holly öksürmeye başlamamayı umdu ya da öğürmeye ki bu çok daha kötü olurdu. Küçük girişte dört tane sehpa vardı, oturma odasına uzanan koridoru daraltıyor, her birinin üzeri Charlotte’ın tutkusu olan küçük porselen biblolarla dolu olduğundan, yolculuğu tehlikeli bir hale sokuyorlardı. Bibloların arasında elfler, cüceler, troller, melekler, palyaçolar, tavşanlar, balerinler, köpekçikler, kedicikler, kardanadamlar, (ikisinin elinde de birer sepet olan) Jack ve Jill’ler ve en önemli parça Pillsbury Doughboy vardı.

“Yemek masada,” dedi Charlotte. “Sadece meyve salatası ve soğuk tavuk var korkarım ama tatlı olarak da kek var ve... ve...”

Gözleri yaşlarla doldu, Holly bunu görünce –terapide katettiği onca yola rağmen– aniden yükselen, nefrete çok yakın bir içermeme hissi duydu. Belki de nefretti. Annesinin yanında ağladığı ve annesinin “geçene kadar” odasına gitmesini söylediği tüm o zamanları düşündü. Şimdi o sözlerin aynılarını annesinin yüzüne yüzüne çarpma isteği duyuyordu ama onun yerine Charlotte’a garip bir şekilde sarıldı. Sarılınca o ince, gevşek etin altındaki kemiklerinin ne kadar belirgin olduğunu hissetti ve annesinin nasıl da yaşlandığını fark etti. Yardımına bu kadar açık bir şekilde ihtiyaç duyan yaşlı bir kadına nasıl sempati duymayabilirdi ki? Cevap, bayağı kolaydı.

Bir an sonra Charlotte Holly’yi yüzünde kötü bir şey koklamış gibi hoşnutsuz bir ifadeyle itti. “Git dayına bak ve ona öğle yemeğinin hazır olduğunu söyle. Nerede olduğunu biliyorsun.”

Tabii ki biliyordu. Oturma odasından futbol maçı öncesi program yapan, profesyonel bir biçimde heyecanla konuşan sunucuların sesleri geliyordu. Holly ve Jerome porselen galerisinin hiçbir üyesini devirme riskini almamak için tek sıra halinde ilerledi.

“Bunlardan kaç tane var annende?” diye mırıldandı Jerome.

Holly başını iki yana salladı. “Bilmem. Onları hep severdi ama babam öldüğünden beri iyice kontrolden çıktı.” Sonra sesini yükseltip sahte bir neşeyle konuştu: “Merhaba Henry dayı! Yemeğe hazır mısın?”

Henry dayı belli ki kiliseye gitmemişti. Üzerinde kahvaltıda yediği yumurtanın bulaştığı svetşörtü ve beli lastikli bir kotla televizyon koltuğuna yayılmıştı. Kotu belinden düşüyor ve üzerinde küçük mavi bayraklar olan baksırı görünüyordu. Başını televizyondan çevirip misafirlerine baktı. Bir an boyunca yüzü tamamen ifadesizdi, sonra gülümsedi. “Janey! Ne yapıyorsun sen burada?”

Bu soru, Holly’nin içini camdan bir hançer gibi delip geçti, akli bir an Chet Ondowsky’nin elleri çizilmiş ve ceket cebi yırtılmış haline gitti. Neden gitmeyecekti ki? Janey onun kuzeniydi, neşeliydi, hayat doluydu, Holly’nin asla olamayacağı her şey onda

vardı ve bir süre Bill Hodges'ın kız arkadaşıydı, başka bir patlamada, Brady Hartsfield'in yerleştirdiği, aslında Bill'i hedefleyen bir bombanın kurbanı olarak ölmeden önce.

"Janey değil, Henry dayı." Sesinde hâlâ o yapay neşe vardı, genelde kokteyl partilerine saklanan cinsten. "Ben Holly."

Eskiden görevlerini anında yerine getiren, şimdiyse paslanan parçalar işleyene dek süren o ifadesiz duraksamalardan biri daha yaşandı. Sonra dayısı başıyla onayladı. "Tabii. Gözlerim yüzünden. Televizyona çok baktığımdan oluyor."

Holly meselenin gözleriyle hiç alakasının olmadığını düşündü. Janey öleli yıllar oluyordu. Mesele *buydu*.

"Buraya gel, kızım, sana bir sarılayım."

Holly dediğini yaptı, sarılmayı mümkün olduğunca kısa tutmaya çalışmıştı. Geri çekildiğinde dayısı Jerome'a bakıyordu. "Bu..." Korkunç bir an boyunca Holly onun cümlesini *siyahi çocuk kim*, hatta *zenci kim* diye bitireceğini düşündü ama dayısı bunu yapmadı. "Bu adam kim? O polisle görüştüğünü sanıyordum."

Holly bu sefer kim olduğu konusunda onu düzeltmeye çalışamadı. "Bu Jerome. Jerome Robinson. Onunla daha önce tanışmıştın."

"Öyle mi? Aklım iyice gidiyor herhalde." Bunu şaka olsun diye söylememişti, meselenin tam da bu olduğunun farkına varmadan öylesine, bir şey söylemek için söylemişti.

Jerome onun elini sıktı. "Nasılsınız, efendim?"

"Yaşlı bir adama göre oldukça iyiyim," dedi Henry dayı. Daha fazla konuşmadan Charlotte mutfaktan neredeyse çığlık atarak öğle yemeğinin hazır olduğunu haber verdi.

"Efendim çağırıyor," dedi Henry uysal bir şekilde, ayağa kalktığı anda pantolonu düştü. Bunu fark etmemiş gibiydi.

Jerome başını hafifçe sallayıp Holly'ye mutfağı işaret etti. Holly karşılığında ona şüpheli bir bakış attı ancak yine de o yöne gitti.

"İzin verin de size yardım edeyim," dedi Jerome. Henry dayı cevap vermedi, Jerome pantolonunu çekerken elleri yanlarında

sallanır halde televizyona baktı sadece. "İşte oldu. Yemek yemeye hazır mısınız?"

Henry dayı Jerome'a baktı, ürkmüştü, sanki orada olduğunu yeni fark ediyordu. Ki büyük ihtimalle öyleydi de. "Seni bilemedim, oğlum," dedi.

"Neyi bilemediniz, efendim?" diye sordu Jerome, Henry dayıyı omuzlarından tutup mutfığa doğru çevirdi.

"Polis Janey için çok yaşlıydı ama sen de çok genç görünüyorsun." Başını iki yana salladı. "Bilemedim."

5

Yemeği bir şekilde atlattılar, Charlotte yemek boyunca Henry dayıyı azarladı ve bazen de yemeği yemesine yardım etti. İki kere de masadan ayrıldı ve gözlerini silerek geri geldi. Analiz ve terapiler sonucu Holly annesinin de hayattan neredeyse eskiden kendisinin korktuğu kadar korktuğunu ve en sevimsiz huylarının -eleştirme ihtiyacının, her durumu kontrol etme gereksiniminin- bu korkudan kaynaklandığını anlamıştı. Şimdi karşılaştıkları da annesinin kontrol edemediği bir durumdu.

Ayrıca onu seviyor, diye düşündü Holly. *O da var. Henry onun kardeşi, onu seviyor ve kardeşi gidiyor. Pek çok açıdan gidiyor.*

Öğle yemeği bittiğinde Charlotte erkekleri oturma odasına kovaladı ("Maçınızı izleyin, beyler," dedi), bu sırada Holly'yle birlikte bulaşıkları hallettiler. Yalnız kaldıkları anda Charlotte Holly'ye Henry'nin arabasını garajdan çıkarabilmeleri için arkadaşlarından arabasını çekmesini istemesini söyledi. "Eşyaları bagajda, hepsi toplandı, gitmeye hazır." Kötü bir ajan filmindeki oyuncular gibi ağzının yalnızca bir kenarını hareket ettirerek konuşuyordu.

"Beni Janey sanıyor," dedi Holly.

"Tabii öyle sanacak, Janey'yi hep daha çok sevdi," dedi Charlotte ve Holly o cam hançerlerden birinin daha içine saplandığını hissetti.

Charlotte Gibney, Holly'nin arkadaşının geldiğini gördüğüne memnun olmamıştı belki ama Jerome'un Henry dayının (iki yüz bin kilometre yol yapmış) eski Buick'ini Rolling Hills' Yaşlı Bakım Merkezi'ne sürmesine dünden razıydı, odası aralıktan beri orada Henry dayıyı bekliyordu. Charlotte onun Noel tatili boyunca evde kalmasını ummuştu ama Henry artık yatağı ıslatmaya başlamıştı ve bu kötü bir durumdu. Ayrıca bazen ev terlikleriyle mahallede başıboş dolaşıyordu, ki bu çok daha kötüydü.

Oraya vardıklarında Holly çevrede inişli çıkışlı bir yer görmedi, sadece sokağın karşısında bir Wawa Market ve eski bir bowling salonu vardı. Mavi renkli Bakım Merkezi montları giymiş bir erkek ve kadın, altı ya da sekiz kişilik bir altın kızlar grubunu bowling salonundan geri getiriyordu; erkek görevli, grup güvenli bir şekilde karşıya geçene dek trafiği durdurmak için ellerini havaya kaldırmıştı. Mahkûmlar (doğru kelime bu değildi ama Holly'nin aklına gelen bu oldu) el ele tutuşmuştu, eğitim gezisine çıkmış ve zamansız yaşlanmış bir grup çocuk gibi görünüyorlardı.

"Sinema salonu burada mı?" diye sordu Henry dayı, Jerome Buick'i Bakım Merkezi'nin girişinin önündeki alana döndürünce. "Sinemaya gittiğimizi sanıyordum."

Ön koltukta oturuyordu. Evde Charlotte ve Holly onu vazgeçirene kadar gerçekten de direksiyonun başına oturmaya çalışmıştı. Henry dayının araba kullanabildiği günler geçmişti artık. Charlotte hazıranda, Henry'nin gittikçe uzayan uyuklamalarından birinde, kardeşinin ehliyetini cüzdanından aşırırmıştı. Sonra mutfak masasına oturup bu yüzden ağlamıştı.

"Eminim burada filmler de vardır," dedi Charlotte. Gülümüyor, bir yandan da dudağını ısıırıyordu.

Lobide onları Bayan Braddock karşıladı, Henry dayıya eski bir arkadaşı gibi davranmış, iki elini birden tutup "aralarında olduğu için" ne kadar mutlu olduğunu söylemişti.

1 İng. İnişli çıkışlı tepeler.

"Neden aranızdayım ki?" diye sordu Henry etrafına bakınarak. "Birazdan işe gitmem gerek. Kâğıt işleri karışmış. O Hellman hiçbir işe yaramıyor."

"Eşyaları yanınızda mı?" diye sordu Bayan Braddock Charlotte'a.

"Evet," dedi Charlotte, hâlâ gülümsüyor ve dudağını ısırıyordu. Yakında ağlayacaktı. Holly bunun işaretlerini net olarak biliyordu.

"Ben bavullarını getireyim," dedi Jerome sessizce ama Henry dayının kulaklarında bir sorun yoktu.

"Ne bavulu? *Ne bavulu?*"

"Senin için çok güzel bir oda ayırdık Bay Tibbs," dedi Bayan Braddock. "Güneş al—"

"Bana Bay Tibbs derlerdi!" diye bağırdı Henry dayı, bayağı inandırıcı bir Sidney Poitier taklidiyle, danışmadaki genç kadının ve oradan geçen bir hademenin ürkerek etraflarına bakmalarına neden olmuştu. Henry dayı kahkaha attı ve yeğenine döndü. "O filmi kaç kere izledik Holly? Altı kez mi?"

Bu sefer adını doğru bilmmişti, bu Holly'nin kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu. "Daha fazla," dedi Holly, birazdan kendisinin de ağlayabileceğini biliyordu. O ve dayısı beraber çok fazla film izlemişlerdi. Janey'yi daha çok sevmiş olabilirdi ama Holly onun film arkadaşıydı, ikisi aralarında patlamış mısır kabıyla kanepeye kurulurlardı.

"Evet," dedi Henry dayı. "Evet öyle." Ama akli yine gidiyordu. "Neredeyiz? Neredeyiz biz?"

Büyük ihtimalle öleceğin yerde, diye düşündü Holly. *Bunun için seni bir hastaneye götürmezlerse tabii.* Jerome'un dışarıda bir çift ekoseli bavulu arabadan indirdiğini gördü. Bir de takım elbise çantası vardı. Dayısı bir daha takım elbise giyecek miydi? Evet, büyük ihtimalle... ama sadece bir kez.

"Hadi, odana bir bakalım," dedi Bayan Braddock. "Orayı seveceksin Henry!"

Onun koluna girdi ama Henry direndi. Kardeşine baktı. "Ne oluyor burada Charlie?"

Şimdi ağlama, diye düşündü Holly, tut kendini, sakın yapma. Ama tüh, çeşmeler açılmıştı, hem de tam tazyikle.

"Neden ağlıyorsun Charlie?" Sonra da, "Burada olmak istemiyorum!" O gür Bay Tibbs bağırması gibi değildi bu, daha çok inleme gibi çıkmıştı sesi. İğne olmak üzere olduğunu fark eden bir çocuğunki gibi. Charlotte'ın gözyaşlarından başını çevirince Jerome'un bavullarıyla içeri girdiğini gördü. "Hey! Hey! O bavullarla ne yapıyorsun? Onlar benim!"

"Şey," dedi Jerome ama nasıl devam edeceğini bilemedi.

Yaşlı grup, Holly'nin bir sürü bowling topunun yanlardaki oluklara kaçtığından emin olduğu bowling salonu gezilerinden dönüyordu. Trafığı durdurmak için ellerini kaldıran görevli, yoktan var olan bir hemşireye katıldı. Geniş kalçalı ve kolları kaslı bir kadındı.

İkisi Henry'ye yaklaştı ve onu kibarca kollarından tuttu. "Hadi şu tarafa doğru gidelim," dedi bowling salonundan gelen adam. "Yeni yatağına bir bak, dostum. Ne düşüneceksin bakalım?"

"Ne hakkında?" diye sordu Henry ama yürümeye başladı.

"Biliyor musun?" dedi hemşire. "Ortak salonda maç izleniyor ve bizde hayatında görüp görebileceğin en büyük televizyon var. Kendini sahada gibi hissedeceksin. Odana kısaca bir göz atalım, sonra sen de maç izlersin."

"Bir sürü kurabiyemiz de var," dedi Bayan Braddock. "Fırından yeni çıktılar."

"Browns maçı mı?" diye sordu Henry. Çift kanatlı kapıya yaklaşıyorlardı. Biraz sonra o kapıların ardında kaybolacaktı. *Orada hayatının geri kalan renksiz kısmını yaşamaya başlayacak, diye düşündü Holly.*

Hemşire güldü. "Hayır, hayır, Browns değil, onlar ligden düştü. Ravens maçı. Paketleyip gönderdiler onları!"

"İyi," dedi Henry ve sonra sinirsel bağları paslanmaya başlamadan önce şu dünyada asla söylemeyeceği bir şey söyledi. "O Browns takımı bir avuç amcıkdan ibaret."

Sonra gitti.

Bayan Braddock elbisesinin cebine uzandı ve Charlotte'a bir peçete verdi. "Taşınma gününde üzgün olmaları gayet normal. Şakinleşecek. Haliniz varsa doldurmanızı istediğim birkaç evrak daha var Bayan Gibney."

Charlotte başıyla onayladı. Islak peçetenin üzerinden görünen nemli gözleri kızarmıştı. *Bu, beni insan içinde ağladığım için azarlayan kadın,* diye hayret etti Holly. *Bana ilgi çekmeye çalışmayı kesmemi söyleyen kadın. Şimdi karşılığını alıyorum ama keşke almasaydım.*

Başka bir hademe (*Tepeler bunlarla dolu,* diye düşündü Holly) ortaya çıktı ve burası Holiday Inn ya da Motel 6'yımsı gibi Henry dayının ekoseli bavullarını ve Brooks Brothers takım elbise çantasını bir arabaya yükledi. Holly gözlerini bu sahneye dikmiş kendi gözyaşlarını tutmaya çalışırken Jerome onu nazikçe kolundan tutup dışarı yönlendirdi.

Soğukta bir banka oturdular. "Bir sigara içmek istiyorum," dedi Holly. "Uzun süredir ilk kez."

"İçer gibi yap," dedi Jerome ve soğuk havaya duman misali nefesini üfledi.

Holly nefes alıp kendi buhar dumanını üfledi. İçer gibi yaptı.

7

Charlotte kalacak yerleri olduğunu söylese de Holly ve Jerome gece kalmadı. Holly annesinin ilk geceyi yalnız geçirmesi fikrinden hoşlanmıyordu ama kalmaya da dayanamazdı. Burası Holly'nin büyüdüğü ev değildi ama burada yaşayan kadın yanında büyüdüğü kadındı. Holly artık o solgun, sigaraları peş peşe yakan, şiir yazar (kötü şiirler), Charlotte Gibney'nin gölgesinde büyüyen kızdan çok farklıydı ama bunu onun yanındayken hatırlamak zor oluyordu çünkü annesi onu hâlâ her yerde omuzları kambur, gözleri yerde gezen sorunlu çocuk olarak görüyordu.

Bu sefer yolculuğun ilk yarısında arabayı Holly sürdü, geri kalanında Jerome götürdü. Şehrin ışıklarını gördüklerinde hava kararalı çok olmuştu. Holly uyuyup uyuyup uyanıyordu, kopuk

kopuk Henry dayının onu Janey, yani Bill Hodges'in arabasında havaya uçan kadın sanmasını düşünüyordu. Bu da oradan oraya savrulan aklını Macready Ortaokulu'ndaki patlamaya ve ceketinin cebi yırtılan, ellerinde tuğla tozu olan muhabire götürüyordu. O gece adamda farklı bir şey olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

Eh tabii, diye düşündü bir kez daha uykuya dalarken. O öğleden sonraki ilk bültenle geceki özel haber arasında Ondowsky kalıntılarında yapılan aramalara yardımcı olmuş, dolayısıyla hikâyeyi aktaran kişiyken hikâyenin bir parçası haline gelmiş. Bu herkesi değiştir-

Gözlerini aniden açtı ve dimdik oturdu, Jerome'u ürkütmüştü. "Ne oldu? İyi mi?"

"Ben!"

Jerome onun neyden bahsettiğini anlamıyordu ve bu, Holly'nin umurunda değildi. Büyük ihtimalle hiçbir anlamı yoktu zaten ama Bill Hodges'un onu bu gözlemi için kutlayacağını biliyordu. Bunu hafızasında, Henry dayının kaybettiği şeyde tutabildiği için de.

"Chet Ondowsky," dedi. "Okuldaki patlamanın ardından olay yerine ilk giden muhabir. Öğleden sonra ağzının kenarında bir ben vardı ama o gece saat ondaki özel haberde beni yoktu."

"Max Factor sağ olsun, ha?" dedi Jerome otobandan ayrılırken.

Haklıydı tabii, haberler başladığı zamanda bile düşünmüştü bunu: *Yamuk kravat, beni makyajla kapatacak zaman kalmamış.* Daha sonra, Ondowsky'nin destek grubu geldiğinde bununla ilgilenmiş olmalıydı. Yine de biraz tuhaftı. Holly makyaj yapan kişinin çizikleri yerli yerinde bırakacağından emindi -iyi etki bırakırdı, muhabiri kahraman gibi gösterirdi- ama makyöz ya da makyör her kimse beni kapatırken Ondowsky'nin ağzının etrafındaki tuğla tozlarının bir kısmını da temizlemez miydi?

"Holly?" diye sordu Jerome. "Yine bir şeyleri saplantı haline mi getiriyorsun?"

"Evet," dedi. "Çok stres yaptım ve yeterince dinlenmedim."

"Düşünmeyi bırak."

"Evet," dedi Holly. Bu iyi bir tavsiyeydi. Bu tavsiyeye uyma niyetindeydi.

14 Aralık 2020

1

Holly yatakta dönüp duracağı bir gece geçirmeyi bekliyordu ama telefon alarmı ("Orinoco Flow" melodisiyle) onu nazikçe uyandırana dek deliksiz uyudu. Dinlenmiş, kendine gelmiş hissediyordu. Dizlerinin üzerine oturdu, sabah meditasyonunu yaptı, sonra bir kâse yulaf lapası, bir kâse yoğurt ve koca bir kupa Constant Comment çayıyla küçük kahvaltı köşesine kuruldu.

Küçük öğününün tadını çıkarırken iPad'inden yerel gazeteyi okudu. Macready Ortaokulu'ndaki bombalı saldırı ön sayfadan (sayfa şimdi her zamanki gibi başkanın saçmalıklarıyla doluydu) Ulusal Haberler kısmına geçmişti. Bunun nedeni, yeni bir gelişmenin olmamasıydı. Hastaneden çıkan kurbanların sayısı artmıştı; aralarından biri yetenekli bir basketçi olan iki çocuk, henüz hayati tehlikeyi atlatabilirdi; polis birkaç izin peşinde olduğunu iddia ediyordu. Holly bundan şüpheliydi. Chet Ondowsky hakkında hiçbir şey yoktu, Enya'nın tiz notaları onu uyandırdığında aklına gelen ilk kişi o olmuştu. Annesi ya da dayısı değil. Rüyasında Ondowsky'yi mi görmüştü? Gördüyse de hatırlamıyordu.

Gazeteden çıktı, Safari'yi açtı ve Ondowsky'nin adını yazdı. Öğrendiği ilk şey, gerçek adının Chester değil Charles olduğuydu, son iki yıldır Pittsburgh'de NBC'ye bağlı bir şirkette çalışıyordu. Belirtilen haber alanları şu şekildeydi: suç, toplum ve tüketici dolandırıcılığı.

Bir sürü video vardı. Holly en sonuncusuna tıkladı, video-nun başlığı "WPEN, Chet ve Fred'i Karşılıyor" idi. Ondowsky basın odasına giriyordu (üzerinde yeni bir takım vardı), arkasında da ekoseli bir gömlek ve yollarında büyük cepleri olan haki pan-

tolon giymiş genç bir adam vardı. Kanalin çalışanları tarafından büyük alkışla karşılanıyorlardı. Hem kamera önü hem de stüdyo ekibi içerideydi. Toplamda kırk elli kişilerdi. Genç adam –Fred-sırıttı. Ondowsky başta şaşırды, sonra alkışları uygun şekilde alçakgönüllü bir ifadeyle ve keyifle karşıladı. Hatta karşılık olarak o da arkadaşlarını alkışladı. Çok şık giyinmiş bir kadın –büyük ihtimalle haber spikeriydi– öne çıktı. “Chet, kahramanımızsın,” dedi ve onu yanağından öptü. “Sen de, Freddy.” Ama genç adamı öpmemişti, sadece omzuna hızlıca bir dokunmuştu.

“Seni ne zaman istersen kurtarırım Peggy,” dedi Ondowsky, bu daha da fazla kahkaha ve alkış topladı. Video burada bitiyordu.

Holly rastgele seçimlerle birkaç video daha izledi. Birinde Chet yanan bir binanın önünde duruyordu. Bir başkasında bir köprüde zincirleme bir kazanın yaşandığı alandaydı. Üçüncüsünde, yeni bir YMCA’nın temel atma töreninden haber sunuyordu, seremoniye özel gümüş kürek ve arkada Village People şarkısıyla tam bir törendi. Dördüncüsü; Şükran Günü’nden hemen önceydi, Sewickley’deki bir sözde “sağlık kliniği”nin kapısına durmaksızın vuruyor, boğuk bir “Soru sorma, git buradan!” cümlesi dışında karşılık almıyordu.

Meşgul adam, çok meşgul adam, diye düşündü Holly. Bu videoların hiçbirinde Charles “Chet” Ondowsky’nin beni yoktu. Çünkü her seferinde makyajla kapatılmış, dedi birkaç parça bulaşığını lavaboda durularken. Sadece bir kere, acilen yayına girmesi gerektiğinde göründü. Hem ne diye bu konuda endişeleniyorsun ki? Sinir bozucu bir pop şarkısının insanın aklına takılması gibi şu halin.

Erken uyandığı için işe gitmeden önce bir bölüm *The Good Place* izleyecek zamanı vardı. Televizyon odasına gitti ve kumandayı aldı ama sonra öylece durdu. Gözlerini boş ekrana dikti. Bir süre sonra kumandayı elinden bıraktı ve mutfığa geri döndü. iPad’ini açıp Chet Ondowsky’nin Sewickley sağlık kliniği hakkında ballandırarak yaptığı araştırma videosunu buldu.

İçerideki adam Chet’e defolmasını söyledikten sonra video, mikrofonu (WPEN logosu açık bir şekilde görünüyordu) ağzında

tutup pis pis sırttan Ondowsky'ye yakın çekimle devam ediyordu. "Duydunuz, kendine 'ağrı doktoru' diyen Stefan Muller sorularımızı yanıtlamayı reddetti ve bizden gitmemizi istedi. Biz de gidiyoruz ama geri geleceğiz ve cevaplarını alana dek sorularımızı soracağız. Ben Chet Ondowsky, Sewickley'den bildiriyoruz. Söz sende, David."

Holly yeniden izledi. Bu sefer tam Ondowsky *ama geri geleceğiz* derken videoyu durdurdu. O sırada mikrofon biraz alçalıyordu, ağzı açıkça görülüyordu. Ağzı ekranı doldurana dek görüntüyü yakınlaştırdı. Ben falan yoktu, bundan emindi. Fondöten ve pudrayla kapatılmış olsa bile benin gölgesini görmesi gerekirdi.

The Good Place izleme fikri aklından tamamen çıkmıştı.

Ondowsky'nin olay yerinden yaptığı ilk haber yayını WPEN sitesinde yoktu ama NBC haber sitesinde vardı. Siteye girdi ve bir kez daha ekran Chet Ondowsky'nin ağzıyla dolana kadar görüntüyü yakınlaştırdı. Gördüğü şeyin aslında ben falan olmadığı ortaya çıktı böylece. Pislik miydi? Sanmıyordu. Sakal olduğunu düşündü. Belki de tıraş olurken unuttuğu bir yerdi.

Belki de başka bir şeydi.

Belki de sahte bir bıyığın kalıntısıydı.

Şimdi telesekreteri kontrol etmek ve Pete gelmeden önce huzurla birkaç evrak işini halletmek için ofise erkenden gitme fikri de aklından çıkmıştı. Ayağa kalkıp mutfakta iki tur attı, kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Düşündüğü şey doğru olamazdı, çok salakçaydı ama ya doğruysa?

Macready Ortaokulu Patlaması yazdı ve teslimatçı/bombacının görüntülerini buldu. Resmi büyüttü ve adamın bıyıklarına odaklandı. Zaman zaman bir yerlerde okuduğu, seri bir kundakçının, yangınla ilgilenen ekipten ya da gönüllü itfaiyecilerden çıktığı o davaları düşünüyordu. Bunun gibi gerçek bir suçun kitabı bile vardı, Joseph Wambaugh'nun *Fire Lover*'ı. Bu kitabı lisedeyken okumuştı. Korkunç bir *Munchausen by proxy sendromu*¹ gibiydi.

¹ Bakım veren kimsenin otoritesi altındaki bir bireyi, genellikle de çocuğunu, olmayan bir hastalıktan mustarip görerek yanlış tedavilerle istismar ettiği ve bireyi kendine muhtaç hale getirdiği bir tür psikolojik rahatsızlık.

Fazla canavarcaydı. Öyle bir şey olamazdı.

Ama Holly ilk kez, Chet Ondowsky'nin patlamanın olduğu yere nasıl o kadar hızlı vardığını merak ederken buldu kendini, diğer tüm muhabirlerden... eh, ne kadar önce geldiğini bilmiyordu ama ilk o gelmişti. Bunu biliyordu.

Ama bir dakika, biliyor muydu? İlk bülten verildiğinde haber sunan başka hiçbir muhabir görmemişti ama bundan emin olabilir miydi?

Çantasını karıştırdı ve telefonunu buldu. Ralph Anderson'la, paylaştıkları davadan beri –Marysville Çukuru'nda ateş açılmasıyla sonlanmıştı– sık sık konuşuyorlardı ve bunu da genelde sabahları yapıyorlardı. Bazen Ralph onu arıyordu; bazen de Holly onunla iletişime geçiyordu. Parmağı Ralph'in numarasının üzerinde gezindi ancak arama tuşuna basmadı. Ralph eşi ve oğluyla beklenmedik (ve çoktan hak ettiği) bir tatile çıkmıştı ve sabahın yedisinde uyanık olsa bile bu, ailesiyle geçireceği bir zamandı. *Bonus* aile zamanı. Bu kadar küçük bir şey için onu rahatsız etmek istiyor muydu?

Belki bilgisayarını kullanıp aradığını kendi başına da bulabilirdi. Böylece içi rahat ederdi. Sonuçta bu işi en iyisinden öğrenmişti.

Holly masaüstü bilgisayarının başına geçti, teslimatçı/bombacının fotoğrafını açıp yazıcıdan bastı. Sonra Chet Ondowsky'nin yüzünün çeşitli fotoğraflarını seçti –adam muhabirdi, o yüzden bir sürü fotoğrafı vardı– ve bunları da bastı. Hepsini sabah saatlerinde en iyi gün ışığı alan mutfığa götürdü. Onları, bir kare oluşturacak şekilde dizdi, bombacının fotoğrafı ortadaydı, Ondowsky fotoğrafları da onun etrafında. Bir dakika boyunca hepsini dikkatlice inceledi. Sonra gözlerini kapattı, otuza kadar saydı ve tekrar inceledi. Biraz hayal kırıklığına uğramış ve bıkmış ama daha ziyade rahatlamış bir şekilde iç çekti.

Bir keresinde, pankreas kanseri, eski ortağının işini bitirmeden bir iki ay önce, Bill'le yaptığı konuşmayı hatırladı. Ona dedektif romanları okuyup okumadığını sormuştu, Bill de sadece Michael Connelly'nin Harry Bosch hikâyelerini ve Ed McBain'in 87. Bölge romanlarını okuduğunu söylemişti. Bu kitapların gerçek

polis işleri üzerine olduğunu anlatmıştı. Diğerlerinin çoğu "Agatha Christie saçmalığı"ydı.

Ona 87. Bölge kitapları hakkında, Holly'nin hep aklında kalan bir şey anlatmıştı. "McBain sadece iki tip insan surati olduğunu söylüyor; domuz suratlılar ve tilki suratlılar. Buna ek olarak bazen at suratlı bir adam ya da kadın gördüğümüzü söyleyebilirim ama onlar da nadir. Çoğunlukla evet, sadece domuz ve tilkiler."

Holly mutfak masasındaki fotoğrafları incelerken bunun işe yarar bir ölçüt olduğunu fark etti. İki adam da düzgün görünüyordu (*aynayı çatlatmazlar*, derdi annesi olsa) ama farklı şekillerde. Teslimatçı/bombacı –Holly ona sırf kolaylık olsun diye George adını takmıştı– tilki suratlıydı: Yüzü biraz ufaktı, dudakları inceydi, çenesi sivri ve dardı. Yüzünün inceliği George'un şakaklarının çok üstünden başlayan siyah saçlarıyla, saçlarının kısalığı ve geriye doğru taranmasıyla daha da ön plana çıkıyordu. Öte yandan Ondowsky domuz suratlıydı. İğrenç bir anlamda değil tabii, yüzü ince uzun değil, yuvarlak olduğundan. Saçları açık kahverengiydi. Burnu daha geniş ve dudakları daha dolgundu. Chet Ondowsky'nin gözleri yuvarlaktı, gözlüğe ihtiyacı varsa da belli ki lens kullanıyordu. George'un gözleri (gözlüğünün ardından gördüğü kadarıyla) kenarlardan çekik gibiydi. Ten renkleri de farklıydı. Ondowsky ataları büyük ihtimalle Polonya, Macaristan ya da öyle bir yerden gelmiş, sıradan bir beyaz adamdı. Bombacı George'un teninde hafif zeytuni bir ton vardı. Tüm bunların üstüne Ondowsky'nin çenesi Kirk Douglas'ınki gibi çukurluydu. George'un ki ise öyle değildi.

Büyük ihtimalle aynı boyda bile değiller, diye düşündü Holly, tabii bunu kesin olarak söylemek imkânsızdı.

Yine de mutfak tezgâhındaki kupadan bir marker aldı ve Ondowsky'nin fotoğraflarından birine bir bıyık çizdi. Bunu George'un güvenlik kamerası görüntüsünün yanına koydu. Yine bir şey değişmedi. Bu ikisinin aynı adam olmasına imkân yoktu.

Yine de... iş bu noktaya geldiğine göre...

Yine ofis bilgisayarına döndü (üzerinde hâlâ pijamaları vardı) ve küçük kanallardan ağlara (ABC, FOX, CBS) gönderilmiş

diğer olay yerinden ilk görüntüleri aramaya başladı. İki tanesinin arka planında WPEN kanal otobüsünü görebiliyordu. Bir üçüncüsünde Ondowsky'nin kameramanının elektrik kablolarını topladığını, yeni bir yere gitmeye hazırlandığını gördü. Başı eğikti ama Holly yanları cepli, bol haki pantolonundan onu tanımıştı. "Eve hoş geldiniz" videosundan Fred'di bu. Ondowsky o videoda yoktu, büyük ihtimalle çoktan kurtarma ekiplerine yardım etmeye başlamıştı.

Tekrar Google'a girdi ve olay yerinden yayın yapan başka bir bağımsız kanal buldu. Arama motoruna *WPIT Son Dakika Haberi Macready Ortaokulu* yazdı ve liseden yeni mezun olmuş gibi görünen genç bir kadının videosunu buldu. Haberi üzerinde yanıp sönen Noel ışıkları olan devasa metal kozalağın yanında sunuyordu. Kanalının haber aracı da oradaydı, yol kenarındaki bir Subaru Sedan'ın arkasına park edilmişti.

Genç muhabir belli ki dehşete düşmüştü, dili dolaşıyordu, büyük kanalların onu işe almasını (ya da fark etmesini) sağlayamayacak, beceriksizce bir iş çıkarıyordu. Bu, Holly'nin umurunda değildi. Genç kadının kameramanı okulun yıkılmış duvarına zumlayıp yıkıntıyı kazan ve sedyeleri taşıyan ilkyardım ekiplerine, polise ve sıradan vatandaşlara odaklandığında Holly, Chet Ondowsky'yi gözüne kestirdi (Bill'in lafıydı bu da). Eğilmişti, tuğla ve kırık ahşapları, ayırdığı bacaklarının arasından fırlatarak köpek gibi kazıyordu. Elindeki o çizikler gerçektir.

"İlk o gitmiş," dedi Holly. "Belki ilk ilkyardım ekiplerinden önce değil ama diğer tüm televizyon—"

Telefonu çaldı. Telefon hâlâ yatak odasında idi, bu yüzden bilgisayarından açtı telefonu, bu küçük numarayı bir ziyaretinde Jerome ayarlamıştı.

"Yolda mısın?" diye sordu Pete.

"Ne yolu?" Holly sahiden sersemlemişti. Kendini bir rüyadan koparılmış gibi hissediyordu.

"Toomey Ford," dedi Pete. "Gerçekten unuttun mu? Bu hiç senlik değil Holly."

Değildi ama unutmuştu. Bayiliğin sahibi olan Tom Toomey satışçılarından birinin —en başarılı satışçı Dick Ellis'in— ya gizlice

görüştüğü bir fıstığa bakabilmek ya da uyuşturucu alışkanlığını sürdürebilmek için hesapları eksik bildirdiğinden bayağı emindi. ("Burnunu çok çekiyor," demişti Toomey. "Havalandırmadan olduğunu söylüyor. Aralık ayında mı? Hadi oradan.") O gün Ellis'in izin günüydü, bu da Holly'nin hesap çıkarması ve birkaç karşılaşma yapıp hatalı bir şey var mı diye bakması için mükemmel bir fırsat olduğu anlamına geliyordu.

Pete'e karşı kullanabileceği bir bahane uydurabilirdi ama bahane yalan olurdu ve Holly yalan söylemezdi. En azından kesinlikle buna mecbur olduğunu düşünmediği zamanlarda. "Unuttum, kusura bakma."

"Benim gitmemi ister misin?"

"Hayır." Rakamlar Toomey'nin şüphelerini destekler nitelikte çıkarsa Pete'in daha sonra dışarı çıkıp Ellis'le yüzleşmesi gerekecekti. Eski bir polis olduğundan bu işlerde iyiydi. Holly o kadar iyi sayılmazdı. "Bay Toomey'ye onunla öğle yemeğinde buluşacağımı söyle, nerede isterse, hesabı Finders ödeyecek."

"Tamam ama kesin pahalı bir yer seçer." Duraksadı. "Holly, sen yine bir şeylerin peşinde misin?"

Öyle miydi? Neden aklına hemen Ralph Anderson gelmişti? Kendine söylemediği bir şey mi vardı?

"Holly? Orada mısın?"

"Evet," dedi. "Buradayım. Uyuyakalmışım."

Demek böyle olacaktı. Yalan söyleyecekti.

2

Holly hızlıca duş aldı, sonra yer-döşemesiyle-aynı-renkteki iş takımlarından birini giydi. Tüm bu süre boyunca aklında Chet Ondowsky vardı. Zihninde takılı kalan büyük soruları yanıtlamanın bir yolunu bulabileceğini fark etti, bilgisayarının başına geçip Facebook'u açtı. Chet Ondowsky'nin bu uygulamayı kullandığına dair bir emare yoktu, Instagramı da yoktu. Televizyonda çalışan biri için alışılmadık bir durumdu bu. Gazeteciler genelde sosyal medyayı severlerdi.

Holly Twitter'ı denedi ve bingo, işte onu bulmuştu: Chet Ondowsky @condowsky1.

Okuldaki patlama 14:19'da gerçekleşmişti. Ondowsky'nin olay mahallinden ilk tweeti bir saat sonraydı, bu Holly'yi şaşırtmamıştı: condowsky1 çok çok çok meşguldü. Tweet şöyleydi: *Macready Ortaokulu. Korkunç bir felaket. Şimdiye dek on beş ölü var, sayı artabilir. Dua et, Pittsburgh, dua et.* Yürek parçalayan bir ifadeydi ancak Holly'nin yüreği parçalanmamıştı. Tüm bu "düşünce ve dua" saçmalıklarından bıkmıştı, belki de fazla pırpıslama gibi geldiğindendi, büyük ihtimalle Ondowsky'nin olay sonrası tweetleri ilgisini çekmediğindendi. Aradığı şey bu değildi.

Derken bir tür zaman yolcusuna dönüştü, Ondowsky'nin sayfasında, patlamadan önceki gönderilere bakıyordu. 13:46'da önünde park alanı olan Retro bir restoranın fotoğrafını buldu. Camekândaki neon tabelada MİS GİBİ EV YEMEKLERİ BURADA! yazıyordu. Ondowsky'nin tweeti görselin altındaydı. *Eden'a gitmeden önce Clauson'da kahve içip turta yeme zamanı. Dünyanın En Büyük Garaj Satışı haberimi bu akşam 6'da, PEN'de izleyin!*

Holly, Clauson Restoran'ı Google'da arattı ve onun Pennsylvania, Pierre Village'da olduğunu buldu. Google'da biraz daha araştırınca (bu Google olmasa ne yapardık, diye düşündü) Pierre Village'la Pineborough ve Macready Ortaokulu arasında yirmi beş kilometreden az yol olduğunu gördü. Bu onun ve kameramanın nasıl olay yerine varan ilk haberciler olduğunu açıklıyordu. Eden adlı bir yere Dünyanın En Büyük Garaj Satışı haberini yapmaya gidiyordu. Biraz daha araştırınca Eden'ın Pierre Village'ın on beş kilometre kuzeyinde olduğunu gördü, Pineborough'yla mesafesi de aynıydı. Sadece doğru zamanda doğru yerdeydi, en azından doğru yerin yakınındaydı.

Ayrıca Holly yerel polisin (ya da belki Silah ve Patlayıcı Maddeler Bürosu'nun) hem Ondowsky'ye hem de kameraman Fred'e şans eseri olay yerine erkenden gelişleri hakkında sorular sorduğuna emindi, ikisinden biri gerçekten şüpheli olduğundan değil de yetkililer çok fazla ölüm ve yaralanmanın olduğu bir patlamada her şeyi didik didik inceleyeceğindendi bu.

Telefonu şimdi el çantasındaydı. Çıkarıp Tom Toomey'yi aradı ve bayiliğe gelip rakamlara bakması için çok geç olup olmadığını sordu. Şüphelendiği satışçının bilgisayarına göz atardı belki?

"Tabii," dedi Toomey. "Ama DeMasio'da öğle yemeğini kafaya koydum. *Fettuccini alfredoları* harika. Yemek hâlâ anlaşılanın bir parçası mı?"

"Tabii ki," dedi Holly, içinden daha sonra dolduracağı gider raporunu düşünüp yüzünü ekşitti. DeMasio ucuz bir yer değildi. Dışarı çıkarken kendine, bunu Pete'e yalan söylemesinin cezası olarak görmesi gerektiğini söyledi. Yalan kaygan bir zemindi, her biri peşinden iki yalan daha getiriyordu.

3

Gömleğinin yakasına bir peçete sıkıştıran Tom Toomey *fettuccini alfredosunu* hızla silip süpürdü, kendini kaptırıp ağzını şapırdatarak yemişti ve peşinden de kuruyemişli *panna cotta* götürmüştü. Holly *antipasto*¹ aldı ve tatlı yemek istemedi, onun yerine bir fincan kafeinsiz kahve sipariş etti (sabah 8'den sonra kafein almaktan kaçınıyordu).

"Tatlı almalıydın," dedi Toomey. "Bu bir kutlama. Bayağı yüklü bir paramı kurtardın."

"Biz kurtardık," dedi Holly. "Firmamız. Pete, Ellis'in itiraf etmesini sağlayacak ve bu sayede zararın en azından bir kısmı karşılanacak. Bu iş de böylece sonlanır."

"Al işte! Hadi ya," diye onu ikna etmeye çalıştı Toomey. Her an bir şeyleri satmaya çalışır gibiydi. "Tatlı bir şeyler al. Kendini şımart." Sanki biraz önce sahtekâr bir çalışanı olduğu haberini alan Holly'ydi.

Holly başını iki yana sallayarak tok olduğunu söyledi. Yulaf lapasını yiyeli saatler geçmesine rağmen aç değildi. Aklı sürekli Chet Ondowsky'ye kayıyordu. Diline dolanan bir şarkı gibi.

"Formuna dikkat ediyorsun herhalde, ha?"

¹ İtalyanlara özgü bir çeşit meze tabağı.

"Evet," dedi Holly, bu pek de yalan sayılmazdı; ne kadar kalori aldığını takip ediyordu, formu da geri kalanı hallediyordu. Hayatında formuna dikkat etmesini gerektiren biri olduğundan değildi. Bay Toomey de kendi formuna dikkat etmeliydi, çatal ve kaşıkla kendi mezarını kazıyordu ama bunu söylemek Holly'ye düşmezdi.

"Bay Ellis'e dava açmayı planlıyorsanız, bir avukat ve adli muhasebeci de tutmalısınız," dedi. "Benim rakamlarım mahkeme için yeterli olmaz."

"Ayıp ettin." Toomey *panna cottasına* odaklanmıştı, kalan kısmını da silip süpürüyordu, derken başını kaldırdı. "Anlamıyorum Holly. Buna daha çok sevineceğini düşünmüştüm. Kötü bir adamı enseledin."

Satışçının kötü olup olmadığı neden azar azar para kaçırdığıyla bağlantılıydı ancak bu kısım Holly'yi ilgilendirmiyordu. Toomey'ye sadece Bill'in Mona Lisa gülüşü dediği gülümsemeyle karşılık verdi.

"Aklında başka bir şey mi var?" diye sordu Toomey. "Başka bir dava mı?"

"Alakasız yok," diye cevap verdi Holly, bu da bir yalan değildi; Macready Ortaokulu patlaması onun işi değildi. Jerome olsa, burada onu bağlayan bir şey yok, derdi. Ama ben olmayan o ben hâlâ Holly'nin aklındaydı. Chet Ondowsky hakkındaki her şey yasalara uygun görünüyordu, en başta onun hakkında meraklanmasına neden olan şey dışında.

Mantıklı bir açıklaması var, diye düşündü garsona hesabı getirmesini işaret ederken. Sen görmüyorsun, o kadar. Boş ver gitsin. Boş ver.

4

Geri döndüğünde ofis boştu. Pete bilgisayarının üstüne bir not bırakmıştı. Şöyle yazıyordu: *Rattner gölün aşağı tarafında bir barda görüldü. Oraya gidiyorum. İhtiyacın olursa ara.* Herbert Rattner, mahkemede davaları (bir sürüydü) görüleceği zaman

duruşmaya katılmamayı alışkanlık haline getirmiş biriydi. Holly içinden Pete'e iyi şanslar diledi ve dijitale aktarılacak dosyaların başına geçti, fırsat bulduğunda Jerome da ona yardım ediyordu. Bunun aklını Ondowsky'den uzaklaştıracağını düşünmüştü ama bir işe yaramadı. Daha on beş dakika geçmişti ki bu işi bırakıp Twitter'a girdi.

İnsan merakı yüzünden ölebilir, diye düşündü ama merak ettiği konu aydınlanırsa tekrar hayata döner. Bu tek şeye bakacağım ve sonra evrak işlerine döneceğim.

Ondowsky'nin restoran tweetini gördü. Öncesinde kelimele-re odaklanmıştı. Şimdi fotoğrafı inceliyordu. Gümüş retro restoran. Camda tatlı, neon bir tabela. Ön tarafta park alanı. Otoparkın ancak yarısı doluydu ve WPEN yayın aracını hiçbir yerde göremiyordu.

"Arka tarafa park etmiş olabilirler," dedi. Bu belki doğrudu -restoranın arkasında daha fazla yer var mı bilmesinin imkânı yoktu- ama ön tarafta, kapının birkaç adım ötesinde bu kadar çok boş alan varken bunu neden yapacaklardı ki?

Tam tweetten çıkmak üzereydi ki durdu ve ekrana neredeyse burnu değinceye dek yaklaştı. Gözleri kocaman olmuştu. Bulmacada onu krizlere sokan bir kelimeyi sonunda bulduğunda ya da yapbozdaki baş belası bir parçanın sonunda nereye ait olduğunu gördüğünde duyduğu memnuniyeti hissediyordu.

Ondowsky'nin restoran fotoğrafını işaretledi ve yana kaydırdı. Sonra devasa kozalağın yanında haberini sunan beceriksiz, genç muhabirin videosunu buldu. Bağımsız kanalın yayın aracı -büyük ağ kanallarınıninkinden daha eski ve mütevazıydı- cepte, orman yeşili bir Subaru Sedan'ın arkasına park edilmişti. Bu da Subaru'nun çok büyük ihtimalle onlardan önce geldiğini gösteriyordu, öbür türlü yayın aracı onun önünde olurdu. Holly videoyu durdurdu ve restoran fotoğrafını olabildiğince yaklaştırdı, evet, orman yeşili Subaru Sedan restoranın park alanında idi. Kesin değildi, yolda bir sürü Subaru vardı ama Holly şundan emindi. Aynı arabaydı. Ondowsky'nin arabasıydı. Yoldaki cebe park etmiş, sonra da olay mahalline koşturmuştu.

Holly o kadar derinlere dalmıştı ki telefonu çaldığında küçük bir çığlık attı. Arayan Jerome'du. Onun için kayıp köpek işi olup olmadığını sordu. Ya da kayıp çocuk. Kendini merdivenin bir sonraki basamağına çıkmaya hazır hissettiğini söyledi.

"Hayır," dedi, "ama şey yapabilirsin..."

Fred adında bir WPEN kameramanı hakkında blog ya da dergi yazarı rolü yaparak bilgi toplayıp toplayamayacağını sormak üzereyken aniden durdu. Sadık bilgisayarını kullanarak Fred'in izini kendisi bulabilirdi. Bir şey daha vardı. Jerome'un bu işe karışmasını istemiyordu. Bunun nedenini tam olarak düşünmek istemedi ama içindeki his kuvvetliydi.

"Ne yapabilirim?" diye sordu Jerome.

"Gölün aşağı tarafında bar bar gezmek istersen--"

"Bar bar gezmeye bayılırım," dedi Jerome. "Bayılırım."

"Eminim bayılıyorsunuzdur ama Pete'i aramaya gideceksin, bira içmeye değil. Herbert Rattner adında, davalardan kaçan bir adamla ilgili yardıma ihtiyacı olup olmadığına bir bak. Rattner beyaz, boyu..."

"Boynunda şahin gibi bir şeyin dövmesi var," dedi Jerome. "Panoda fotoğrafını gördüm, Hollycimcime."

"Adam saldırgan bir suçlu değil ama yine de dikkatli ol. Onu görürsen yanında Pete olmadan yaklaşma."

"Anladım, anladım." Jerome'un sesi heyecanlı geliyordu. Bu ilk gerçek sahtekâr kovalamacasıydı.

"Dikkatli ol, Jerome." Bunu vurgulamadan edemedi. Jerome'a bir şey olursa bu Holly'yi mahvederdi. "Ve lütfen bana Hollycimcime deme. Çok eskidi artık."

Jerome söz verdi ama Holly bunu gönülden yaptığından şüpheliydi.

Dikkatini tekrar bilgisayarına çevirdi, gözleri iki orman yeşili Subaru'nun arasında gidip geliyordu. *Bunun hiçbir anlamı yok*, dedi kendi kendine. Şu düşündükleri sırf Teksas'ta olanlar yüzünden aklına düşmüştü. Bill olsa buna Mavi Ford Sendromu derdi. Mavi bir Ford alırsan, derdi, birden her tarafta mavi Ford

arabalar görmeye başlarsın. Ama bu mavi bir Ford değildi, yeşil bir Subaru'ydu. Ve düşüncelerine engel olamıyordu.

O öğleden sonra Holly *John Law* izlemedi. Ofisten ayrıldığını da artık daha çok şey biliyordu ve tedirgin hissediyordu.

5

Eve gidince kendine hafif bir yemek hazırladı ve on beş dakika sonra ne hazırladığını unuttu. Annesini arayıp Henry dayıyı hiç ziyaret edip etmediğini sordu. *Evet*, dedi Charlotte. Holly dayısının nasıl olduğunu sordu. *Kafası karışık*, dedi Charlotte, *ama uyum sağlıyor gibi görünüyor*. Bu dedikleri doğru mu, değil mi, Holly'nin en ufak bir fikri yoktu çünkü annesinin o, dünyayı kendi istediği gibi görene dek Holly'nin görüşlerini değiştirmeye çalışmak gibi bir huy vardı.

"Seni görmek hoşuna gider," dedi Charlotte, Holly en kısa zamanda, belki o hafta sonu gideceğine söz verdi. Asıl görmek istediği o olduğu için ona Janey diyeceğini bile bile. Janey'nin ölümünün üzerinden altı yıl geçmesine rağmen en çok sevdiği ve her zaman seveceği yeğeni hâlâ oydu. Bu kendine acıma değildi, sadece gerçeklerdi. Gerçekleri kabul etmek gerekirdi.

"Gerçekleri kabul etmek zorundayım," dedi. "İstesem de istemesem de buna mecburum."

Bunu düşünerek telefonu eline aldı, neredeyse Ralph'i arayacaktı ama bir kez daha kendini durdurdu. Sırf ikisi Teksas'ta mavi bir Ford aldı ve şimdi o Fordlardan her yerde görüyor diye neden Ralph'in tatilini bozacaktı ki?

Sonra onunla konuşmak *zorunda* olmadığını fark etti, en azından yüz yüze. Telefonunu ve bir şişe zencefilli gazoz alıp televizyonun olduğu odaya gitti. Burada duvarlar bir tarafta kitaplar, diğer tarafta DVDlerle sıralıydı, her şey alfabetik sıraya göre dizilmişti. Rahat televizyon koltuğuna oturdu ama büyük ekran Samsung televizyonu açmak yerine telefonunun kayıt uygulamasına tıkladı. Birkaç saniye öylece uygulamaya baktı ve sonra büyük kırmızı düğmeye bastı.

“Selam Ralph, benim. Bunu 14 Aralıkta kaydediyorum. Dinler misin bilmiyorum çünkü aklımdakiler boşa çıkarsa ki büyük ihtimalle öyle olacak, bu mesajı sileceğim ama sesli olarak anlatmak, mmm, düşüncelerimi netleştirebilir.”

Kaydı duraklattı, nasıl başlaması gerektiğini düşünüyordu.

“Yabancıyla sonunda yüz yüze karşılaştığımızda o mağara da neler olduğunu hatırladığını biliyorum. Bulunmaya pek alışık değildi, değil mi? Bana inanabilmemi sağlayan şeyin ne olduğunu sormuştu. İnanmamı sağlayan Brady’ydi, Brady Hartsfield ama yabancı Brady’yi bilmiyordu. Bana bir yerlerde onun gibi başka birini gördüğüm için mi ne olduğunu anladığımı sordu. Bunu sorduğunda nasıl göründüğünü, sesinin nasıl çıktığını hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum. Sadece hevesli değildi, aynı zamanda *açgözlüydü*. Kendisinin tek olduğunu düşünüyordu. Ben de öyle düşünüyordum. Bence ikimiz de öyle sanıyorduk. Ama Ralph, acaba onun gibi biri daha mı var diye merak etmeye başlıyorum. Tam olarak aynısı değil ama benzeri; köpek ve kurtların benzerlikleri gibi yani. Bu durum, eski dostum Bill Hodges’un Mavi Ford Sendromu dediği şey de olabilir ama haklıysam bu konuda bir şeyler yapmam gerek. Değil mi?”

Sorusu kulağa sızlanır gibi, amaçsız gelmişti. Kaydı yeniden duraklattı ve son kısmı silmeyi düşündü ama sonra bunu yapmama karar verdi. Sızlanma ve amaçsızlık tam da o sırada hissettiği şeylerdi, ayrıca Ralph büyük ihtimalle bunu asla duymayacaktı.

Yeniden devam etti.

“Bizim yabancımızın değişmek için zamana ihtiyacı vardı. Bir kişi gibi görünürken bir başkasına dönüşmek için haftalar ya da aylar süren bir uyku dönemi geçiriyordu. Yıllar hatta belki yüz yıllar boyunca bir sürü yüz değiştirmişti. Ama bu adam... eğer düşündüklerim doğruysa çok daha hızlı değişebiliyor ve ben buna inanmakta güçlük çekiyorum. Ki bu da biraz ironik. Onun peşine düşmeden önceki gece sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Ömrün boyunca sahip olduğun gerçeklik algını bir kenara bırakman gerektiği hakkında? Diğerlerinin inanmamasında bir

sorun yoktu ama sen inanmalıydın. Sana inanmazsan büyük ihtimalle öleceğimizi ve bunun da yabancının yoluna devam etmesine, başka insanların yüzlerine bürünmesine, daha fazla çocuk öldüğünde suçu onların üzerine atıp ortadan kaybolmasına neden olacağını söylemiştim.”

Başını iki yana salladı, hatta biraz güldü.

“İnanmayanları İsa’nın yoluna çağıran o diriliş peygamberlerinden biri gibiydim, değil mi? Ama şimdi inanmamaya çalışan benim. Kendime, sadece paranoya yapıyorsun, Holly Gibney diyorum, Bill ortaya çıkıp sana cesur olmayı öğretmeden önceki zamanlarda olduğu gibi her şeyden şüpheleniyorsun.”

Holly derin bir nefes aldı.

“Beni endişelendiren adam Charles Ondowsky, Chet adını kullanıyor. Televizyon muhabiri, konuları suç, toplum ve tüketici dolandırıcılığı. Kamu işleriyle alakalı haberler yapıyor, temel atma törenleri, Dünyanın En Büyük Garaj Satışı gibi şeyler. Tüketici dolandırıcılıklarına da bakıyor; kanalının gece haberlerinde *Chet Nöbette* diye bir kuşağı bile var ama daha çok suç ve felaket haberlerine bakıyor. Facia. Ölüm. Acı. Tüm bunlar sana Flint City’de bir oğlanı ve Ohio’da iki küçük kızı öldüren yabancıyı anımsatmıyorsa çok şaşıırım. Hayret ederim hatta.”

Kaydı zencefilli gazozundan koca bir yudum alacak kadar bir süre duraklattı, boğazı çöl gibi kurumuştı. Gürültülü bir şekilde geçirdi ve sonra kıkırdadı. Kendini biraz daha iyi hisseden Holly kırmızı düğmeye tekrar bastı ve faiz, kayıp köpek, oradan altı yüz buradan sekiz yüz dolar kaçırان araba satışı benzeri herhangi bir davayı araştırırken yaptığı gibi raporunu çıkardı. Bunu yapmak güzeldi. Hafif ama yine de endişe verecek biçimde kızarmaya başlayan bir yarayı dezenfekte etmek gibiydi.

15 Aralık 2020

Ertesi sabah uyandığında Holly kendini tazelenmiş ve çalışmaya hazır hissediyordu, Chet Ondowsky'yi ve onun hakkındaki paranoyak şüphelerini ardında bırakmaya hazırdı. Bir puro bazen sadece bir purodur, diyen Freud muydu yoksa Dorothy Parker mı? Her kimse de bir muhabirin ağzının kenarındaki koyuluk bazen sadece bıyıktı ya da bıyık gibi *görünen* bir lekeydi. Ses kaydını bir gün dinlerse –ki dinlemeyeceği neredeyse kesindi– Ralph de ona bunu söylerdi. Ama kayıt işe yaramıştı; düşüncelerini dile getirmek kafasını boşaltmıştı. Bu anlamda Allie'yle yaptığı terapi seansları gibiydi. Çünkü Ondowsky bir şekilde Bombacı George'a dönüşüp sonra tekrar muhabir haline dönüşse bile, ne diye George'un bıyığının bir kısmını yüzünde bırakacaktı ki? Fikir çok saçmaydı.

Ya da yeşil Subaru. Evet, araba Chet Ondowsky'nindi, Holly bundan emindi. Onun ve kameramanının (adı Fred Finkel'di, bunu anında bulmuştu, Jerome'a gerek yoktu) kanal aracılığıyla beraber seyahat ettiklerini düşünmüştü ama bu bir çıkarımdan ziyade bir varsayımdı ve Holly cehenneme giden yolun hatalı varsayımlarla döşeli olduğuna inanıyordu.

Şimdi akli huzura kavuşmuşken Ondowsky'nin tek başına yolculuk etme kararının kesinlikle mantıklı ve kesinlikle masum olduğunu görebiliyordu. Büyük bir şehrin televizyon kanalında yıldız muhabirdi. Tanrı aşkına o "Chet Nöbette" programını yapıyordu, dolayısıyla ayaktakımından biraz daha geç kalabilirdi, belki kanala uğrar, sonra sadık kameramanı Fred, Eden'a gidip haberde kullanılabilecek B-roll görüntüler (film meraklısı olarak Holly bunun ne olduğunu biliyordu) çekerken ve hatta –Fred'in

haber departmanı hiyerarşisinde yükselme arzusu varsa- saat altı haberleri için Dünyanın En Büyük Garaj Satışı sunumunda Ondowsky'nin konuşması gereken insanlarla önden röportaj yaparken, Chet en sevdiği restoranda kahve içip turta yemeye gidebilirdi.

Ama Ondowsky, belki de polis radyosundan son dakika haberini almış ve olay yerine herkesten önce gitmişti. Fred Finkel da yayın aracıyla aynısını yapmıştı. Ondowsky o gülünç kozalağın yanına park etmiş ve Finkel'la birlikte orada işe koyulmuştu. Her şey tam anlamıyla açıklanabilirdi, doğaüstü olaylarla açıklama aramaya gerek yoktu. Bu sadece Mavi Ford Sendromundan mustarip özel bir dedektif meselesiydi.

Voilà.

Holly ofiste güzel bir gün geçirdi. Jerome usta suçlu Rattner'ı, kendini muhteşem (en azından Holly öyle düşünüyordu) Edmund Fitzgerald Taproom adıyla tanıttığı bir barda bulmuş ve Pete Huntley ona cezaevine dek eşlik etmişti. Pete şimdi Richard Ellis'le yüzleşeceği Toomey bayiliğindeydi.

Jerome'un kardeşi Barbara Robinson uğradı ve Holly'ye (biraz kendini beğenmiş bir tavırla) o öğleden sonra derslerinden muaf olduğunu çünkü *Özel Dedektiflik: Gerçekler ve Kurgu* adlı bir ödev hazırladığını anlattı. Holly'ye birkaç soru sordu (cevapları telefonuna kaydediyordu), sonra dosyalar konusunda ona yardımcı oldu. Saat üçte *John Law*'ı izlemek üzere oturdular.

"Bu adamı seviyorum, çok matrak," dedi Barbara, Yargıç Law dans ederek kürsüye giderken.

"Pete öyle düşünmüyor," dedi Holly.

"Evet ama Pete beyaz," dedi Barbara.

Holly kocaman gözlerle Barbara'ya baktı. "*Ben de beyazım.*"

Barbara kıkırdadı. "Eh, bir beyaz var, bir de gerçekten beyaz var. Bay Huntley ikincisi."

Gülüştüler, sonra Yargıç Law'un, hiçbir şey yapmadığını, sadece ırkı yüzünden suçlandığını iddia eden bir hırsızla uğraşmasını izlediler. Holly ve Barbara bunu duyunca birbirilerine o

telepatik bakışlarından birini attı; *ne demezsin*. Sonra yine kahkahalara boğuldular.

Çok güzel bir gündü, telefonu o akşam altıda, tam da *Animal House*'u izlemeye oturacakken çalana dek Chet Ondowsky neredeyse hiç aklından geçmemişti. Ama Dr. Carl Morton'ın telefonu her şeyi değiştirdi. Konuşmaları bittiğinde Holly birini aradı. Bir saat sonra başka bir telefon aldı. Üç konuşmada da not tuttu.

Ertesi sabah Maine, Portland'a doğru yola çıktı.

16 Aralık 2020

1

Holly sabah üçte uyandı. Bavulunu hazırlamış ve Delta Havayolları uçak biletinin çıktısını almıştı, yedide havaalanında olması yeterliydi ve yolu da uzun değildi ama daha fazla uyuyamamıştı. Uyuduğunu da sanmıyordu aslında ama Fitbit akıllı saati iki buçuk saat uyuduğunu gösteriyordu. Derin bir uyku değildi, çok az dalabilmişti ancak bundan daha azıyla yetindiği zamanlar da olmuştu.

Kahve içip bir kâse yoğurt yedi. Bavulu (tabii ki kabin boyuydu) kapının yanındaydı. Ofisi arayıp Pete için bir mesaj bıraktı, o gün ve belki haftanın kalanı boyunca ofiste olmayacağını söyledi. Kişisel bir meseleydi. Aramayı sonlandırmak üzereyken aklına başka bir şey geldi.

“Lütfen Jerome’dan Barbara’ya özel dedektiflik makalesinin ‘kurgu’ kısmı için *Malta Şahini*, *Birleşen Kalpler* ve *Harper* filmlerini izlemesini söylemesini iste. Üç film de koleksiyonumda var. Jerome dairemin yedek anahtarlarını nereye koyduğumu biliyor.”

Bunu da hallettikten sonra telefonunun ses kaydı uygulamasını açtı ve Ralph Anderson için tuttuğu rapora yeni şeyler eklemeye başladı. Bunu ona göndermek zorunda kalabileceğine inanmaya başlamıştı.

2

Allie Winters Holly’nin yıllardır düzenli olarak gittiği terapistiydi, ama Holly Oklahoma ve Teksas’taki karanlık maceralarından döndükten sonra biraz araştırma yapmış ve Carl Morton’ı

bulmuştu. Dr. Morton vaka hikâyelerinden oluşan iki kitap yazmıştı, Oliver Sack kitaplarına benziyorlardı ama çok satan olmayacak kadar tıbbi bilgi içeriyordu ikisi de. Holly yine de onun doğru kişi olduğunu düşündü, konuya nispeten daha yakındı, bu yüzden ona gitmişti.

Morton'la elli dakikalık iki seansa girmişti, bu yabancıyla yaşadıklarının tam ve çıplak hikâyesini anlatmasına yetecek bir süreydi. Dr. Morton'ın hepsine, bir kısmına ya da hiçbirine inanıp inanmaması umurunda değildi. Holly için önemli olan kötü huylu bir tümör gibi büyümeden önce içindekileri dışarı atmaktı. Allie'ye gitmemişti çünkü bunun, Holly'nin diğer sorunları konusunda yaptıkları çalışmalar üzerinde toksik bir etki yaratacağını düşünmüştü ve bu, Holly'nin isteyeceği son şey olurdu.

Carl Morton gibi tarafsız bir itirafçıya gitmesinin bir nedeni daha vardı. *Başka bir yerde benim gibi birini gördünüz mü*, diye sormuştu yabancı. Holly görmemişti, Ralph de görmemişti ama bunun gibi varlıklara dair efsaneler yüzyıllardır vardı; Atlas'ın iki tarafında da Latinler bu varlıklara *El Cuco* diyordu. Yani... belki başkaları da vardı.

Belki de vardı.

3

İkinci ve son seanslarının sonuna doğru Holly, *"Sizin ne düşündüğünüz konusunda tahminimi söyleyebilir miyim? Bunun küstahça olduğunu biliyorum ama söyleyebilir miyim?"* demişti.

Morton ona büyük ihtimalle teşvik eder gibi görünmesini umduğu ama Holly'ye sadece hoşgörülü davrandığını düşündüren bir gülümsemeyle karşılık vermişti; Morton sandığı kadar okunması zor biri değildi. *"Söyle tabii Holly. Bu senin zamanın."*

"Teşekkürler." Ellerini kavuşturmuştu. *"Hikâyemin en azından bir kısmının doğru olduğunu biliyor olmalısınız çünkü tüm olaylar her yerde haber yapıldı, Oklahoma'daki Petersonların oğlunun tecavüz-cinayetinden Teksas, Marysville Çukuru'ndaki*

olaylara –en azından bazılarına– kadar. Oklahoma, Flint City’den dedektif Jack Hoskins’in ölümü örneğin. Haksız mıyım?”

Morton başıyla onaylamıştı.

“Hikâyemin geri kalanına gelirsek –biçim değiştiren yabancı ve mağarada ona olanlara– siz bunların stres kaynaklı sanrılar olduğuna inanıyorsunuz. Bu konuda haklı mıyım?”

“Holly, ben bunu öyle nitelen–”

Ah, geç bunları, diye düşünmüştü Holly ve sonra onun sözünü kesmişti; çok yakın bir vakte kadar böyle bir şeyi yapamazdı.

“Nasıl nitelendirdiğinizin bir önemi yok. Neye isterseniz ona inanabilirsiniz. Ama sizden bir şey istiyorum Dr. Morton. Bir sürü konferansa ve sempozyuma katılıyorsunuz. Bunu biliyorum çünkü sizi internette araştırdım.”

“Holly senin hikâyenden biraz uzaklaşmadık mı? Ve senin bu hikâyeyi algılayış biçiminden?”

Hayır, diye düşünmüştü Holly, çünkü o hikâye anlatıldı. Önemli olan sonrasında yaşanacaklar. Umarım hiçbir şey olmaz, büyük ihtimalle olmayacak da ama emin olmaktan zarar gelmez. Emin olmak insanın geceleri iyi uyumasına yardımcı olur.

“O konferans ve sempozyumlara gittiğinizde bu vaka hakkında konuşmanızı istiyorum. Bunu tanımlamanızı istiyorum. İsterseniz yazın, o da olur. Ölenlerin acısını yiyerek kendini yenileyen bir varlıkla karşılaştığıma inandığım konusunda net olmanızı istiyorum, dilerseniz bunları sanrılar olarak nitelendirebilirsiniz. Bunu yapar mısınız? Ve bir zaman –herhangi bir zaman– aynı sanrıdan mustarip bir hastası olduğunu söyleyen başka bir terapistle tanışır ya da ondan mail alırsanız o terapistte benim adımı ve telefon numaramı verir misiniz?”

Morton kaşlarını çatmıştı. “Bu pek de etik olmaz.”

“Yanlışınız var,” dedi Holly. “Yasalara baktım. Başka bir terapistin hastasıyla konuşmak etik olmaz ama size izin veririm terapistte benim adımı ve numaramı verebilirsiniz. Ve ben buna izin veriyorum.”

Holly onun cevabını beklemişti.

Kaydı, saate bakmak ve ikinci fincan kahvesini almak için duraklattı. Kahve midesini yakacak ve titremesine neden olacaktı ama o an buna ihtiyacı vardı.

"Aklında bunu bir tarttığını açıkça gördüm," dedi Holly telefonuna. "Sanırım terazinin dengesini değiştiren *benim* hikâyemin bir sonraki kitabında, makalesinde ya da masrafı karşılanan konuşmasında ne kadar da iyi bir malzeme olacağını bilmesiydi. Öyle de oldu. Makalelerinden birini okudum ve konferans videolarından birini izledim. Yerleri değiştirmiş ve bana Carolyn H. adını vermiş ama onun dışında aynı hikâyeye. Ona Happy Slapper'la, içi bilyeli rulmanlarla dolu çorapla vurduğumda faile neler olduğundan bahsetmekte özellikle iyi. Videoda seyircilerin nefesleri kesildi. Hem hakkını yemeyeyim, konuşmalarında benimle alakalı kısmı hep benzer sanrılı hayallerden mustarip hastaları olanlarla konuşmak istediğini söyleyerek sonlandırıyor."

Düşünmek için duraklattığı kaydı tekrar başlattı.

"Dün gece Dr. Morton aradı. Üzerinden zaman geçmişti ama sesini hemen tanıdım ve konunun Ondowsky'yle ilgili olduğunu da biliyordum. Bir keresinde söylediğin başka bir şeyi daha hatırlıyorum, Ralph: Dünyada kötülük var ama aynı zamanda iyiliğin gücü de var. Bulduğun menü parçasından bahsediyordun, Dayton'daki restoranın menüsünden. O parça Flint City'deki cinayeti Ohio'daki iki benzer cinayete bağlıyordu. Ben bu işe bu şekilde dâhil oldum, kolayca uçup gidebilecek küçük bir kâğıt parçası sayesinde. Belki de bir şey onun bulunmasını *istedi*. En azından ben öyle olduğuna inanmak isterdim. Ve o aynı şey, o güç, şimdi benim karşıma başka bir şey çıkardı. Çünkü ben inanılmaz şeylere inanıyorum. İnanmak istemiyorum ama inanabiliyorum."

Burada durdu ve telefonunu çantasına koydu. Havaalanına gitmek için hâlâ çok erkendi ama yine de gidecekti. Onun tarzı da buydu.

Cenazeme de erkenden gideceğim, diye düşündü ve en yakındaki Uber'i bulmak için iPad'ini açtı.

5

Sabahın beşinde devasa havaalanı neredeyse tamamen terk edilmiş gibiydi. Yolcularla dolu olduğunda (bazen harala gürele koşturmalarla kolonlarından patlayacak gibi oluyordu) tepedeki hoparlörlerden yayılan müzik neredeyse duyulmuyordu ama bu saatte, yarışacağı tek şey temizlik görevlisinin yer silme makinesinin uğultusuyken, Fleetwood Mac'in "The Chain" şarkısı sadece ürkütücü değil, aynı zamanda felaket habercisi gibi geliyordu kulağa.

Yolcu salonunda *Au Bon Pain* dışında hiçbir yer açılmamıştı ama bu Holly için yeterliydi. Tepsisine bir kahve daha alma arzusuna direndi ve onun yerine plastik bardakta portakal suyu ve simitle yetindi, tepsisini alıp arka taraftaki bir masaya gitti. Etrafına bakınıp yakınlarda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra (o sırada tek müşteri oydu aslında) telefonunu çıkarıp raporuna devam etti, alçak sesle konuşuyor, düşüncelerini sıraya koymak için arada bir duruyordu. Hâlâ Ralph'in bunu asla dinlememesini umuyordu. Hâlâ canavar olabileceğini düşündüğü şeyin sadece bir gölgeden ibaret çıkmasını umuyordu. Ama Ralph bu raporu alırsa, onun *her şeyi* bildiğinden emin olmak istiyordu.

Özellikle de kendisi ölürse.

6

Holly Gibney'nin Dedektif Ralph Anderson'a hazırladığı rapordan:
Tarih hâlâ 16 Aralık. Havaalanındayım, erken geldim, o yüzden biraz vaktim var. Aslında bayağı var.

[*Duraksama*]

Sanırım en son Dr. Morton'm sesini hemen tanıdığımı söylemiştim. Daha merhaba dediğinde o olduğunu anladım. Son seansımızın ardından –dediğine göre meraktan– başka bir hastanın terapistiyle iletişime geçmemi sağlamasının etik bir sorun yaratmayacağı konusunda haklı olup olmadığımı öğrenmek için avukatına danıştığımı söyledi.

“Gri bir bölge olduğu ortaya çıktı,” dedi, “o yüzden bunu yapmadım, özellikle de terapiyi kestiğin için, en azından benimle. Ama dün Joel Lieberman adında Bostonlu bir psikiyatristten aldığım telefon tekrar düşünmeme neden oldu.”

Ralph, Carl Morton başka bir muhtemel yabancının haberini alalı bir yıldan fazla zaman olmuş aslında ama beni aramamış. Çekinmiş. Ben de çekingen biri olduğum için onu anlayabiliyorum ama yine de sinirleniyorum. Sinirlenmemeliyim; Bay Bell o zaman Ondowsky’yi bilmiyormuş ama yine de...

[Duraksama]

Aceleci davranıyorum. Pardon. Bir düzene sokmayı deneyeyim.

2018 ve 2019’da, Dr. Joel Lieberman Maine, Portland’da yaşayan bir hastayı görüyormuş. Hasta Boston’a, ayda bir gerçekleşen randevularına gelmek için Downeaster’a biniyormuş; sanırım bu trenin adı. Hasta, yani Dan Bell, Dr. Lieberman’a gayet akıllı başında görünen yaşlı bir beyefendiymiş, sadece “ruh vampiri” dediği, doğaüstü bir varlık keşfettiğine dair kesin bir inancı varmış. Bay Bell bu varlığın uzun zamandır, en az altmış, belki daha uzun süredir hayatta olduğuna inanıyormuş.

Lieberman Dr. Morton’ın Boston’da verdiği bir konferansa katılmış. Bu geçen yaz yaşanmış, 2019’da. Konferansta Dr. Morton “Carolyn H.” vakasını sunmuş. Diğer bir deyişle beni. Benzer sanrılar yaşayan hastaları olan katılımcılardan onunla iletişime geçmesini istemiş, benim rica ettiği gibi. Lieberman da iletişime geçmiş.

Anladın mı? Morton benim vakamdan bahsetmiş, ondan istediğim gibi. Benzer sinirsel tanılar konmuş hastaları olan doktor ve terapistlerin var olup olmadığını sormuş, *yine* ondan istediğim gibi. Ama on altı ay boyunca benim Lieberman’la iletişime geçmemi sağlamamış, ona bunun için resmen *yalvarmama* rağmen. Etik konusundaki endişeleri ona engel olmuş ama bir şey daha var. Ona da geleceğim.

Sonra dün Dr. Lieberman Dr. Morton’ı yeniden aramış. Portland’dan gelen hastası bir süre önce seansları bırakmış, Lie-

berman onu bir daha göremeyeceğini düşünüyormuş. Ama Macready Ortaokulu'ndaki patlamadan sonraki gün hastası durup dururken aramış ve acil bir seans için gelip gelemeyeceğini sormuş. Kendinden geçmiş haldeymiş, bu yüzden Lieberman ona zaman ayırmış. Hasta –artık bildiğim üzere Dan Bell– Macready Ortaokulu patlamasının şu ruh vampirinin işi olduğunu iddia ediyormuş. Bunu tartışma kabul etmez bir şekilde belirtiyormuş. O kadar kötü durumdaymış ki Dr. Lieberman müdahalede bulunup belki de kısa süre onu isteği dışında hastaneye yatırmayı düşünmüş. Ama sonra adam sakinleşmiş ve bunları sadece Carolyn H. adıyla bildiği kişiyle konuşması gerektiğini söylemiş.

Burada notlarıma dönmem lazım.

[Duraksama]

Tamam, buldum. Carl Morton'ın dediklerini mümkün olduğunca bire bir aktarmak istiyorum çünkü beni aramakta tereddüt etmesinin diğer nedeni bu.

Şöyle dedi: “Çekinmemin sebebi sadece etik konusu değil-di Holly. Benzer sanrılardan mustarip kişileri bir araya getirmek çok tehlikelidir. Birbirilerini daha kötü hale getirme eğilimi gösterirler, bu da sinirsel sorunları derinleştirip tam bir psikoza dönüştürebilir. Bu belgelenmiş bir gerçek.”

“O zaman neden bunu yapıyorsunuz?” diye sordum.

“Çünkü hikâyenin çok büyük bir kısmı bilinen gerçeklere dayalı,” dedi. “Çünkü benim yerleşik inanç sistemimi bir dereceye kadar sarstı. Çünkü Lieberman'ın hastası seni kendi terapistinden değil, senin vakan hakkında *Psychiatric Quarterly*'de yazdığım bir makaleden biliyordu. Carolyn H.'nin onu anlayacağını söylemiş.”

İyinin gücünün de var olduğunu söylerken neyi kastettiğimi anlıyor musun Ralph? Dan Bell bana ulaşmaya çalışıyor, aynı benim ona ulaşmaya çalıştığım gibi, hem de onun varlığından emin bile değilken.

“Sana Dr. Lieberman'ın ofis ve cep telefonlarını vereceğim,” dedi Dr. Morton. “Seninle hastasının iletişime geçmesi konusun-

daki nihai kararı o verecek.” Sonra benim de Pennsylvania’daki ortaokul patlamasına dair endişelerim olup olmadığını sordu, terapideki tartışmalarımızla alakalı endişeler. Bu konuda kendine fazla pay çıkarıyordu, tartışma falan *yoktu* ki. Ben konuşmuştum, Morton dinlemişti. Ona benimle iletişime geçtiği için teşekkür ettim ama sorusunu yanıtlamadım. Sanırım aramak için bu kadar uzun zaman beklemesine hâlâ kızgındım.

[*Burada açıkça duyulacak şekilde iç çekti.*]

Aslında *sanırmılık* bir yanı yok. Öfke sorunlarım üzerinde çalışmam gerekiyor.

Birazdan konuşmayı kesmem gerekecek ama sana son gelişmeleri anlatmam çok uzun sürmez. Lieberman’ı cep telefonundan aradım çünkü akşam olmuştu. Kendimi Carolyn H. olarak tanıttım ve hastasının adıyla iletişim numarasını istedim. Gönülsüz de olsa bana ikisini de verdi.

Şöyle dedi: “Bay Bell sizinle konuşmak için sabırsızlanıyor ve dikkatle düşündükten sonra ben de onun fikrine uymaya karar verdim. Artık çok yaşlı ve bu, bir nevi son dileği gibi bir şey aslında. Ama şunu da eklemeliyim ki bu sözde ruh vampiri takıntısı dışında yaşlılarda genelde gördüğümüz bilişsel zayıflamaya dair hiçbir belirti taşıyor.”

Bu aklıma Alzheimer hastası Henry dayımı getirdi, Ralph. Geçen hafta sonu onu bakım evine yatırmak zorunda kaldık. Bunu düşünmek beni çok üzüyor.

Lieberman, Bay Bell’in doksan bir yaşında olduğunu, yanında ona eşik eden torunu olsa bile son randevusuna gelmenin onun için çok zor olduğunu tahmin ettiğini söyledi. Bay Bell’in bir sürü fiziksel rahatsızlığı olduğunu açıkladı, en kötüsü de kalp yetmezliğiydi. Başka şartlar altında benimle konuşmanın sinirsel takıntısını daha da kötü hale getireceğinden, verimli ve üretken olabilecek bir hayatı mahvedeceğinden endişe edeceğini ama Bay Bell’in yaşı ve durumu göz önünde bulundurulursa bunun çok da önemli olmadığını düşündüğünü söyledi.

Ralph, bu benim taraflı fikrim olabilir ama Dr. Lieberman’ı biraz kendini beğenmiş buldum. Yine de konuşmamızın sonun-

da beni duygulandıran ve aklımdan çıkmayan bir şey söyledi. "O, dehşet içinde yaşlı bir adam. Onu daha da fazla korkutmaya çalışın," dedi.

Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum, Ralph. Ben de dehşet içindeyim.

[*Duraksama*]

Burası kalabalıklaştı, kapıma gitmeliyim, o yüzden hızlı anlatacağım. Bey Bell'i arayıp kendimi Carolyn H. olarak tanıttım. Gerçek adımlı sordu. Bu geri dönemeyeceğim bir çizgiydi Ralph ve o çizgiyi geçtim. Adımın Holly Gibney olduğunu söyledim ve onu görmeye gidip gidemeyeceğimi sordum. "Okul patlaması ve kendine Ondowsky diyen o şeyle alakalıysa, bir an önce gel," dedi.

7

Holly Boston'dan aktarma yaparak Portland'daki jet havalimanına öğleden hemen önce vardı. Embassy Suites'e yerleşti ve Dan Bell'in numarasını aradı. Telefon altı kez çaldı, bu Holly'nin yaşlı adamın geceleyin öldü mü diye meraklanması için yeterince uzun bir süreydi, Charles "Chet" Ondowsky hakkındaki sorularını cevapsız mı bırakacaktı? Tabii yaşlı adamın gerçekten cevapları olduğu varsayılırsa.

Telefonu kapatmak üzereyken bir adam cevap verdi. Dan Bell değildi, daha genç bir adamdı. "Efendim?"

"Ben Holly," dedi. "Holly Gibney. Merak ediyordum da ne zaman—"

"Ah, Bayan Gibney. Şu an gayet uygun. Büyükbabam güzel bir gün geçiriyor. Aslında sizinle konuştuktan sonra gece boyunca deliksiz uyudu, bu en son ne zaman olmuştu hatırlamıyorum. Adresimiz var mı sizde?"

"Lafayette Sokak, 19 numara."

"Doğru. Ben Brad Bell. Ne kadar erken gelebilirsiniz?"

"Bir Uber bulur bulmaz." *Bir de sandviç*, diye düşündü. *Bir sandviç de iyi olur.*

8

Uber'in arka koltuğuna oturduğu sırada telefonu çaldı. Arayan Jerome'du, nerede olduğunu, ne yaptığını ve yardım edemeyeceğini soruyordu. Holly özür dileyerek meselenin gerçekten kişisel olduğunu söyledi. Mümkün olursa daha sonra ona anlatacaktı.

"Henry dayıyla mı alakalı?" diye sordu Jerome. "Bir tedavi yöntemi falan mı araştırıyorsun? Pete öyle düşünüyor."

"Hayır, mesele Henry dayı değil." *Başka bir yaşlı adam*, diye düşündü. *Akli dengesi yerinde olmayan biri çıkabilir.* "Jerome, gerçekten bu konuda konuşamam."

"Tamam. İyi olduğun sürece sorun yok."

Bu aslında bir soruydu, Holly Jerome'un bunu sormaya hakkı olduğunu düşündü çünkü Jerome onun iyi olmadığı zamanları hatırlıyordu.

"İyiyim." Sonra sırf keçileri kaçırmadığını kanıtlamak için ekledi: "Barbara'ya o özel dedektif filmlerinden bahsetmeyi unutma."

"Hallettim bile," dedi.

"Ona söyle, bu filmleri makalesinde kullanamaz belki ama sağlam bir temel sağlayacaklardır." Holly duraksayıp gülümsedi. "Ayrıca aşırı eğlenceliler."

"Söylerim. Sen eminsin değil—"

Holly, "İyiyim," dedi ama telefonu kapatırken o ve Ralph'in mağarada karşılaştıkları adamı —o şeyi— düşünerek ürperdi. O varlığı düşünmeye bile dayanamıyordu ve başka bir tane daha varsa onunla nasıl yalnız başına yüzleşebilirdi?

9

En fazla kırk kilo olan, yanına oksijen tüpü yerleştirilmiş tekerlekli sandalyede oturan Dan Bell'le beraber yüzleşemeyeceği kesindi. Neredeyse tamamen kelleşmiş kafasıyla, parlak ama yorgun gözlerinin altındaki mor torbalarıyla bir adamın gölgesinden

ibaret gibiydi. O ve torunu eski, kaliteli mobilyalarla dolu, eski, kaliteli kumtaşından bir binada yaşıyorlardı. Oturma odası havadardı; perdeler ısıtmayan aralık güneşinin içeri akması için çekilmişti. Ama oda spreyinin (yanılmıyorsa Glade Clean Linen'di) kokusunun bastırıldığı aromalar ona kaçınılmaz bir şekilde Rolling Hills Yaşlı Bakım Merkezi'nin lobisinde aldığı baskın ve inkâr edilemez kokuları anımsatıyordu: viks, bengay, talk pudrası, çiş ve hayatın yaklaşan sonu.

Onu Bell'in yanına, kırk yaşlarında, kıyafetleri ve tavırları tuhaf bir şekilde eski moda, neredeyse kraliyet ailesine özgü kalan torunu götürdü. Koridorda altı tane çerçeveli kara kalem çizim vardı; dört adam ve iki kadının tam portreleriydi bunlar, hepsi güzeldi ve hepsi aynı elden çıkmıştı. Holly bunların ev için tuhaf bir karşılama olduklarını düşündü; resimlerdeki kişilerin çoğu biraz korkutucu görünüyordu. Oturma odasındaki şöminenin üstünde çok daha büyük bir resim vardı, şöminede küçük, hoş bir ateş yakılmıştı. Şömine üzerindeki resim yağlı boyayla yapılmıştı, siyah, neşeli gözleri olan genç bir kadının resmiydi.

"Karım," dedi Bell çatlayan sesiyle. "Öleli yıllar oluyor, onu nasıl da özlüyorum. Evimize hoş geldin, Bayan Gibney."

Sandalyesiyle Holly'ye yaklaştı, harcadığı çaba yüzünden hırıltılı sesler çıkararak soluyordu ama torunu ona yardım etmek için yaklaşıncı Bell elini sallayarak onu uzaklaştırdı. Artrit yüzünden ahşap oymasına dönmüş elini uzattı. Holly bu eli dikkatlice sıktı.

"Öğle yemeği yedin mi?" diye sordu Brad Bell.

"Evet," dedi Holly. Otelden bu şık mahalleye gelirken kısacık yolculuğu sırasında bir tavuklu sandviçi yalayıp yutmuştu.

"Çay ya da kahve ister misin? Ah, Two Fat Cats'ten hamur işi şeylerimiz var. Harikalar."

"Çay harika olur," dedi Holly. "Varsa kafeinsiz. Hamur işi de çok hoşuma gider."

"Ben de çay ve meyveli turta istiyorum," dedi yaşlı adam. "Elma ya da yabanmersinli, hangisi olduğu fark etmez. Ve gerçek çay istiyorum."

"Hemen geliyor," dedi Brad ve onların yanından ayrıldı.

Dan Bell anında öne eğildi, gözlerini Holly'ninkilere dikmişti, entrikacı, alçak bir sesle, "Brad fena halde gey, biliyor musun?" dedi.

"Ah," dedi Holly. *Bundan bayağı emindim*, dışında söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu aklına ve bunu söylemek de biraz kabalık olurdu.

"*Fena halde gey. Ama bir dahi. Araştırmalarım yardımcı oldu. Ben emin olsam da -ki emindim- kanıtları bulan Brad'di.*" Her bir heceyi vurgulayarak bir parmağını ona doğru salladı. "*Yad... sı... na... maz!*"

Holly başıyla onayladı ve dizlerini birleştirip çantasını kucağına koyarak bir berjere oturdu. Bell'in gerçekten de sinirsel sınırlara kapıldığını ve bir tür çıkmaz sokağa girdiğini düşünmeye başlıyordu. Bu onu sınırlendirmiyor ya da çileden çıkarmıyordu; aksine onu rahatlatıyordu. Çünkü Bay Bell'in durumu buysa, büyük ihtimalle Holly'ninki de öyleydi.

"Bana *senin* gördüğün varlıktan söz et," dedi Dan, biraz daha öne eğilerek. "Dr. Morton makalesinde ona 'yabancı' diye hitap ettiğini yazmış." O parlak ama yorgun gözler hâlâ Holly'ninkilere dikilmiş haldeydi. Holly'nin aklına çizgi filmlerdeki ağaç dalına tünemiş akbabaları getiriyordu.

Bir zamanlar Holly için insanların ondan istediklerini yapmamak zor -neredeyse imkânsız- olsa da başını iki yana salladı.

Bell hayal kırıklığına uğramış halde yeniden tekerlekli sandalyesine yığıldı. "Hayır mı?"

"Sen Dr. Morton'ın *Psychiatric Quarterly* dergisinde yayımlanan makalesinden ve internette gördüğün videolardan benim hikâyemin çoğunu zaten biliyorsun. Ben buraya *senin* hikâyeni dinlemeye geldim. Ondowsky'den bir *şey* olarak bahsettin. Onun bir yabancı olduğundan nasıl bu kadar emin olabildiğini bilmek istiyorum."

"Yabancı ona uygun bir isim. Çok iyi." Bell bir şekilde yamulan oksijen borusunu düzeltti. "Çok iyi bir isim. Sana çay içip tatlı yerken anlatacağım. Yukarıda içeriz, Brad'in çalışma odasında. Sana her şeyi anlatacağım. İkna olacaksın. Ah evet."

"Brad--"

"Brad her şeyi biliyor," dedi Dan, ahşap oyması elini boş ver dercesine sallayarak. "İyi bir çocuk, gey olsun ya da olmasın." Holly; insanın doksanlarında olunca Brad Bell'den yirmi yaş büyük adamlara bile çocuk demesine gülecek zamanı buldu. "Akıllı da bir çocuk. Ayrıca istemiyorsan, kendi hikâyeni bana anlatmak zorunda değilsin; gerçi merak ettiğim birkaç detayı aydınlatmanı çok isterim ama sana bildiklerimi anlatmadan önce Ondowsky'den şüphelenmene neyin sebep olduğunu söylemen konusunda ısrar etmek zorundayım."

Bu makul bir istekti, Holly kurduğu mantığı... olduğu gibi anlattı. "Asıl canımı sıkan ağzının kenarındaki küçük tüylü yerdidi," diye bitirdi. "Takma bıyık takmış da çıkarırken aceleden hepsini sökmemiş gibi. Ama bütün fiziksel görünüşünü değiştirebiliyorsa neden takma bıyığa *ihtiyaç* duysun ki?"

Bell elini bir kez daha havada salladı. "Senin yabancıнын sakalı var mıydı?"

Holly kaşlarını çatarak düşündü. Yabancıнын kılığına girdiği (tabii onun bildiği kadarıyla) ilk kişinin, Heath Holmes adındaki emir erinin yoktu. İkincinin de sakalı yoktu. Üçüncü hedefinin keşisakalı vardı ama Holly ve Ralph Teksas'taki mağarada yabancıyla yüzleştiklerinde dönüşümünü henüz tamamlamamıştı.

"Sanmıyorum. Ne demek istiyorsun?"

"Bence sakalları çıkmıyor," dedi Dan Bell. "Bence yabancıyı çıplak görsen... hiç görmemişsindir herhalde?"

"Hayır," dedi Holly ve kendine engel olamadan, "İyyh," dedi.

Bu Dan'i gülümsetti. "Görsen bence kasıklarında da tüy olmadığını fark ederdin. Ve koltuk altlarında."

"Mağarada karşılaştığımız şeyin başında saçı vardı. Ondowsky'nin de var. George'un da."

"George?"

"Bombalı paketi Macready Ortaokulu'na götüren adama bu adı taktım."

"George. Ah, anlıyorum." Dan bir an bunun üzerine düşünür gibi göründü. Ardından dudaklarının kenarında bir gülüm-

seme belirdi. Sonra soldu. "Baştaki saç farklıdır ama, öyle değil mi? Çocukların da daha ergenliğe girmeseler de saçları olur. Bazıları saçlı *doğar*."

Holly yaşlı adamın neyi kastettiğini anlıyor ve bu konuda gerçekten haklı olduğunu, bunun sadece onun sanrılarından biri olmadığını umuyordu.

"Bombacının –senin için George diyelim– fiziksel görünüşünü değiştirdiği gibi değiştiremeyeceği başka şeyler var," dedi Dan. "Sahte bir üniforma giymesi ve sahte gözlükler takması gerekiyordu. Sahte bir kanyon ve okuyucu bulması gerekiyordu. Sahte bir bıyık gerekiyordu."

"Ondowsky'nin kaşları da sahte olabilir," dedi Brad, bir tepsiyle içeri girerken. Tepside iki kupa çay ve bir yığın meyveli turta vardı. "Ama büyük ihtimalle değildir. Gözlerim resmen yanaklarımdan akana dek onun fotoğraflarını inceledim. Bence aslında bebeklerinki gibi sadece küçük tüycüklerden ibaret olan kaşlarını normalleştirmek için kaş ektirmiş olabilir." Tepsiyi sehpa yap-
mak için eğildi.

"Yok, yok, senin çalışma odana," dedi Dan. "İşe koyulma zamanı, Bayan Gibney –Holly– beni iter misin? Yorgunum biraz."

"Tabii ki."

Resmi bir yemek salonundan ve kocaman bir mutfaktan geçtiler. Koridorun sonunda merdiven asansörü vardı, çelik bir tırabzandan ikinci kata çıkılıyordu. Holly bunun Frederick Binası'ndaki asansörden daha güvenilir olmasını umdu.

"Bacaklarım işe yaramamaya başlayınca Brad bunu taktırdı," dedi Dan. Brad tepsiyi Holly'ye verdi ve yaşlı adamı uzun süredir bunu yapmanın verdiği rahatlıkla merdiven asansörüne yerleştirdi. Dan bir düğmeye bastı ve yukarı çıkmaya başladı. Brad tepsiyi geri aldı ve Holly'yle birlikte, yavaş ama sağlam bir şekilde ilerleyen asansörün yanı sıra yukarı çıktılar.

"Çok güzel bir ev bu," dedi Holly. Bunun dile dökülmeyen devamında, *pahalıya patlamış olmalı*, ifadesi vardı.

Dan onun aklını okudu. "Büyükbabam. Kâğıt hamuru ve kâğıt fabrikası."

Holly'nin jetonu düştü. Finders Keepers'ta malzeme dolabı Bell kâğıtlarla doluydu. Dan onun yüzündeki ifadeyi görünce gülümsedi.

"Evet, doğru, Bell Kâğıt Ürünleri, tabii artık denizaşırı ülkelerle de çalışan büyük bir holdingin parçası, aynı adı kullanıyorlar. 1920'lere dek büyükbabamın batı Maine'in her tarafında -Lewiston, Lisbon Falls, Jay, Mechanic Falls- fabrikaları varmış. Şimdi hepsi kepengi kapattı ya da alışveriş merkezlerine dönüştü. Servetinin çoğunu 1929 Wall Street İflas'ında ve Büyük Buhran'da kaybetmiş. Bu benim doğduğum sene. Babam ve ben rahat hayatlar yaşamadık yani, kendi rahatımız için çalışmak zorundaydık. Ama evi kaybetmemeyi başardık."

İkinci katta Brad, Dan'i başka bir tekerlekli sandalyeye alıp başka bir oksijen tüpüne bağladı. Bu kat, aralık güneşinin içeri girmesine müsaade edilmeyen kocaman, tek bir odadan oluşuyor gibiydi. Pencereler karartma perdelerle kapatılmıştı. İki çalışma masasında dört bilgisayar, Holly'ye en yenilerden gibi görünen birkaç oyun konsolu, bir ton ses ekipmanı ve devasa bir televizyon vardı. Duvarlara birkaç hoparlör asılmıştı. Televizyonun yanlarında da iki tane daha vardı.

"Her şeyi dökmeden tepsiyi bırak Brad."

Dan'ın artritli ellerinden biriyle işaret ettiği masa, programlama dergileriyle (birkaçı Holly'nin adını bile duymadığı *Sound-Phile* dergisiydi), USB, harici bellek ve kablolarla doluydu. Holly biraz yer açmaya çalıştı.

"Ah, tüm o ıvır zıvırları yere koy," dedi Dan.

Holly Brad'e baktı, o da özür dilercesine başıyla onayladı. "Biraz dağınığım," dedi.

Tepsi güvenle yerine konduğunda Brad hamur işlerini üç tabağa servis etti. Leziz görünüyordlardı ama Holly artık aç olup olmadığını bilmiyordu. Cılgın Şapkacı'nın çay partisine giden Alice gibi hissetmeye başlamıştı kendini. Dan Bell kupasındaki çaydan bir yudum aldı, dudaklarını şapırdattı, sonra yüzünü buruşturdu ve elini gömleğinin sol yanına koydu. Brad anında yanında bitti.

"Hapların yanında mı büyükbaba?"

"Evet, evet," dedi Dan ve tekerlekli sandalyesinin yan cebine vurdu. "İyiym, başımda durmana gerek yok. Eve biri geldi diye heyecanlandım. *Bilen* biri. Benim için iyi bir şey büyük ihtimalle."

"Bundan emin değilim büyükbaba," dedi Brad. "Belki bir hap alsan iyi edersin."

"İyiym dedim."

"Bay Bell—" diye başladı Holly.

"Dan," dedi yaşlı adam, artrit yüzünden garip bir biçimde yamulmuş ama hâlâ uyarı yeteneğini kaybetmemiş parmağını bir kez daha sallayarak. "Ben Dan'im, o Brad ve sen de Holly. Hepimiz arkadaşız." Yine güldü. Bu sefer nefes nefese kalmış gibiydi.

"Yavaşlaman lazım," dedi Brad. "Hastaneyi bir kez daha ziyaret etmek istemiyorsan tabii."

"Tamam, anne," dedi Dan. Gaga gibi burnunu eliyle kapatıp oksijenden birkaç derin nefes aldı. "Şimdi bana o turtalardan ver. Peçete de lazım."

Ama peçete yoktu. "Banyodan kâğıt havlu getireyim," dedi Brad ve gitti.

Dan, Holly'ye döndü. "Korkunç derecede unutkan. *Korkunç*. Neredeydim? Bir önemi var mı ki?"

Bunların herhangi birinin önemi var mı? diye düşündü Holly.

"Babam ve benim hayatımızı idame ettirmek için çalışmamız gerektiğini anlatıyordum. Aşağıdaki resimleri gördün mü?"

"Evet," dedi Holly. "Sizin sanırım."

"Evet, evet, hepsini ben yaptım." Çarpık elini havaya kaldırdı. "Başıma *bu* gelmeden önce."

"Çok güzeller," dedi Holly.

"Fena değiller," dedi, "gerçi koridordakiler en iyilerim değil. Onlar iş içindi. Brad astı hepsini. Asmakta ısrar etti. Ellili ve altmışlı yıllarda Gold Medal ve Monarch gibi yayınevleri için kapak çizimleri yaptım. Onlar çok daha iyiydi. Çoğu suç romanları içindi; havalı otomatik silahlar tutan yarı çıplak kızlar. Fazladan para getirdiler. Tam zamanlı işimin ne olduğu düşünülürse biraz ironik. Portland polis kuvvetlerindeydim. Altmış sekizde emekli oldum. Kırk yılın üstüne bir dört yıl daha çalıştım."

Sadece bir ressam değil, aynı zamanda yine bir polis, diye düşündü Holly. Önce Bill, sonra Pete, ardından Ralph ve şimdi de o. Bir kez daha görünmez ama kuvvetli bir gücün, benzerlik ve devamlılıklarda usulca ısrar ederek onu nasıl da bu işin içine çektiğini düşündü.

“Büyükbabam fabrikatör bir kapitalistti ama ondan beri hepimiz mavi yakalıyız. Babam polisti, ben de onun izinden yürüdüm. Oğlum da benim izimden. Bahsettiğim Brad’in babası. Büyük ihtimalle sarhoş olan, çalıntı bir araba kullanan herifin tekini kovalarken bir araba kazasında öldü. Kovaladığı adam hayatta kaldı. Belki hâlâ yaşıyordur.”

“Çok üzüldüm,” dedi Holly.

Dan onun başsağlığı dileme çabasını görmezden geldi. “Brad’in annesi bile aile mesleğini devam ettiriyordu. Yani, ucundan kıyısından alakalıydı. Mahkemede yazmandı. O öldüğünde çocuğu ben aldım. Gey olup olmaması umurumda değil, emniyet müdürlüğünün de umurunda değil. Gerçi onlar için tam zamanlı çalışmıyor. Onunkisi daha çok bir hobi. Çoğu zaman... işte bunu yapıyor.” Biçimsiz elini bilgisayar donanımlarına doğru salladı.

“Oyunlar için ses tasarımı yapıyorum,” dedi Brad sessizce. “Müzik, efektler, mix.” Koca bir havlu kâğıt rulosuyla dönmüştü. Holly iki yaprak aldı ve kucağına serdi.

Dan geçmişte kaybolmuş halde konuşmasını sürdürdü. “Telsizi dinleyip arabayla dolaştığım polislik günlerinin ardından – hiç dedektifliğe yükselmedim, hiç istemedim de– daha çok iletişim bölümünde çalıştım. Bazı polisler masabaşı çalışmayı sevmez ama beni rahatsız etmedi çünkü başka bir işim daha vardı, emekli olduktan sonra çok uzun bir süre boyunca beni meşgul eden bir iş. Buna madalyonun bir yüzü diyebilirsin. Onu çağırdıklarında Brad’in yaptığıysa madalyonun diğer yüzü. İkimiz beraber, Holly, kusura bakmayasın, bu *bok çuvalını enseledik*. Yıllardır gözetimimizde.”

Holly sonunda turtasından bir ısırık almıştı ama ağzı açık kaldı, hiç hoş görünmeyen kırıntılar ağzından tabağa ve kucağındaki kâğıt havluya döküldü. “Yıllar mı?”

“Evet,” dedi Dan. “Brad yirmili yaşlarından beri biliyor. 2005’ten falan beri benimle beraber bu konuda çalışıyor. Öyle değil mi, Brad?”

“Biraz daha sonraydı,” dedi Brad kendi turtasından aldığı ısırlığı yuttuktan sonra.

Dan omuz silkti. Bu hareket ona acı vermiş gibiydi. “Benim yaşıma gelince her şey birbirine karışıyor,” dedi, sonra neredeyse dik dik denebilecek bir ifadeyle Holly’ye baktı. Çalı gibi kaşları (bunlar sahte olamazdı) çatılmıştı. “Ama şu sıra kendine Ondowsky diyen şey konusunda yanılmam. Onun hakkında tam olarak eminim. En başa dönelim... en azından benim dahil olduğum kısma. Senin için bayağı iyi bir gösteri hazırladık Holly. Brad ilk video hazır mı?”

“Hazır büyükbaba.” Brad iPad’ini kapıp büyük televizyonu bir kumandayla açtı. Televizyonda mavi ekran ve READY yazısı dışında hiçbir şey görünmüyordu.

Holly hazır olduğunu umdu.

10

“Onu ilk gördüğümde otuz bir yaşındaydım,” dedi Dan. “Bunu biliyorum çünkü bir hafta öncesinde eşim ve oğlum benim için küçük bir doğum günü partisi düzenlemişti. Hem çok uzun bir zaman önceymiş gibi geliyor hem de üzerinden hiç zaman geçmemiş gibi. O zamanlar hâlâ devriye geziyordum. Marcel Duchamp ve ben, Marjinal Yolu’nun hemen sonunda, büyük bir kar kütlesinin arkasına park etmiştik, hız sınırını aşanları göz-lüyorduk ki bu, hafta içi sabah saatlerinde pek de görülecek bir şey değildi. Hamur kızartması yiyip kahve içiyorduk. Marcel’in yaptığım bir kitap kapağıyla dalga geçtiğini, karımın iç çamaşır-lı ateşli kadınlar çizmemden hoşlanıp hoşlanmadığını sorduğunu hatırlıyorum. Tam ona resimlerden biri için onun karısının poz verdiğini söylerken bir adam arabanın yanına gelip sürücü penceresinin camını tıklattı.” Duraksadı. Başını iki yana salladı. “Kötü haber aldığında nerede olduğunu her zaman hatırlarsın, değil mi?”

Holly, Bill Hodges'in öldüğü haberini aldığı günü düşündü. O telefon Jerome'dan gelmişti ve Jerome'un o sırada gözyaşlarıyla savaştığına emindi.

"Marcel camını açtı ve adama yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Adam hayır dedi. Yanında radyosu vardı; o günlerde iPod ve cep telefonları yerine bu radyolardan vardı. Bize biraz önce New York'ta olanları duyup duymadığınızı sordu."

Dan oksijen borusunu düzeltmek ve sandalyesinin yanındaki tüpten akışını ayarlamak için duraksadı.

"Polis radyosundakiler dışında hiçbir şey duymamıştık, bu yüzden Marcel polis radyosunu kapatıp normal radyoyu açtı. Haberleri buldu. Koşuya çıkan adamın bahsettiği buydu. Hadi, ilk videoyu oynat Brad."

Dan'ın torununun elektronik tableti kucağında duruyordu. Tablete dokundu ve Holly'ye, "Bunu büyük ekrana yansıtacağım. Bir saniye... tamam, hadi bakalım," dedi.

Ekranda hüzünlü bir müzik eşliğinde eski zamanlardan bir haberin başlığı görüldü. TARİHTEKİ EN KÖTÜ UÇAK KAZASI yazıyordu başlıkta. Peşinden bomba düşmüş gibi görünen bir şehir sokağının siyah beyaz görüntüleri geldi.

"Tarihteki en kötü hava felaketinin korkunç sonuçları!" dedi spiker vurgulu bir sesle. "Kapalı New York gökyüzünde yolcu uçağıyla çarpışan bir başka uçağın parçalanmış kalıntıları bir Brooklyn Sokağı'nda şimdi." Holly uçağın kuyruğunda -ya da kuyruğundan geriye kalan şeyde- UNIT yazısını okuyabiliyordu. "United Airlines uçağı doğrudan bir yerleşim yerine düştü, bölgedeki altı kişiyle birlikte uçaktaki seksen dört yolcu ve mürettebatın ölümüne sebep oldu."

Holly şimdi eski moda kasklarla yıkıntılarda koşturan itfaiyecileri izliyordu. Bazıları battaniyeyle örtülmüş cesetlerin olduğu sedyeleri taşıyordu.

"Normalde," diye devam etti spiker, "bu United uçağı ve çarpıştığı Trans World Airline uçağının arasında miller olmalıydı ama Trans World uçağı -266 numaralı uçtu, kırk dört yolcu ve mürettebat taşıyordu- yolundan çok sapmıştı. Staten Island'a düştü."

Daha fazla sedyede taşınan üzeri örtülü cesetler. Plastiği parçalanmış, hâlâ tüten devasa bir uçak tekeri. Kamera, 266'nın yıkıntısına döndü ve Holly her yerde renkli kâğıtlara sarılmış Noel hediyeleri gördü. Kamera hediyelerden birine yaklaştı ve kurdeleye bağlı küçük bir Noel babayı gösterdi. Noel baba tütüyordu, isten kararmıştı.

"Burada durdurabilirsin," dedi Dan. Brad tabletine dokundu ve büyük televizyonun ekranı yeniden maviye büründü.

Dan, Holly'ye döndü.

"Toplamda yüz otuz dört ölü var. Peki, bu ne zaman oldu? 16 Aralık 1960. Bugünden tam altmış yıl önce."

Bu sadece bir tesadüf, diye düşündü Holly ama yine de baştan aşağı ürperdi ve bir kez daha bu dünyada satranç oynayan biri gibi insanları oradan oraya sürükleyen güçler olabileceği geçti aklından. Tarihlerin benzer olması tesadüf olabilirdi ama onu buraya, Maine, Portland'daki bu eve getiren her şey için aynısını söyleyebilir miydi? Hayır. Brady Hartsfield adında başka bir canavara doğru uzanan bir zincir söz konusuydu. Onun her şeye inanmasına neden olan Brady.

"Bir kişi hayatta kaldı," dedi Dan Bell, düşüncelere dalan Holly'yi yerinden sıçratarak.

Holly haber hâlâ televizyonda oynuyormuş gibi mavi ekranı işaret etti. "*Biri bunun ardından hayatta kalabilmiş mi?*"

"Sadece bir gün," dedi Brad. "Gazeteler ona Gökyüzünden Düşen Çocuk adını verdi."

"Ama bu adı çıkaran başkasıydı," dedi Dan. "O zamanlar New York'ta büyük ağların dışında üç dört bağımsız televizyon kanalı vardı. Bu kanallardan biri WLPT'ydi. Şimdiye çoktan kapandı tabii ama bir şeylerin görüntüsü alındıysa internette bulma şansın yüksektir. Şok olmaya hazırlan, genç hanım." Brad'e başıyla işaret etti ve Brad yeniden tabletine dokundu.

Holly annesinin dizinin dibindeyken (ve babasının sessiz onayı altındayken) açıkça sergilenen duygusal tepkilerin sadece utanç verici ve nahoş değil, aynı zamanda çok ayıp olduğunu öğrenmişti. Allie Winters'la yıllardır yaptığı çalışmaların ardından

bile, arkadaşları arasındayken dahi, genelde duygularını kontrol altında tutar ve bastırırdı. Şimdi, yanındaki bu insanlar yabancıydı ama bir sonraki video ekranda oynamaya başladığında Holly çığlığı bastı. Kendine engel olamamıştı.

"Bu o! Bu Ondowsky!"

"Biliyorum," dedi Dan Bell.

11

Ancak çoğu insan bu kişinin o olmadığını söylerdi, Holly bunun farkındaydı.

Ah evet, bir benzerlik var, aynı Bell'le torunu arasındaki, John Lennon'la oğlu Julian arasındaki veya benimle Elizabeth teyzem arasındaki gibi, derlerdi. Kesin Chet Ondowsky'nin büyükbabası, derlerdi. Tanrım, gerçekten de hık demiş burnundan düşmüş, değil mi?

Ama Holly, tekerlekli sandalyedeki yaşlı adam gibi, gerçeği biliyordu.

Eski tip WLPT mikrofonunu tutan adamın yüzü Ondowsky'ninkinden daha dolgundu ve bu yüzdeki çizgiler şimdikinden on, belki yirmi yaş daha büyük olduğunu düşündürüyordu. Asker tıraşlı saçına kırlar düşmüştü ve bu saçlar alnında üçgen bir şekil oluşturacak biçimde uzanıyordu. Şimdiki Ondowsky'nin saçı böyle değildi. Bu adamın gıdısı çıkmaya başlamıştı ve Ondowsky'de bu da yoktu.

Onun arkasında birkaç itfaiyeci isli karlar üzerinde koşturup paket ve bavulları topluyordu, diğerleri United uçağından kalkanları ve yanan iki kumtaşından binayı hortumla söndürmeye çalışıyordu. Işıkları yanıp sönen kocaman, eski bir Cadillac ambulans oradan ayrılıyordu.

"Ben Paul Freeman, Amerika tarihindeki en kötü uçak kazasının Brooklyn mahallinden bildiriyorum," dedi muhabir, her kelimeyle birlikte ağzından beyaz buhar çıkıyordu. "United Airlines jetindeki herkes öldü, tek bir çocuk dışında." Yola çıkan ambulansı işaret etti. "Henüz kimliği belirlenmeyen çocuk o ambulanda. O—" Kendini Paul Freeman olarak tanıtan muhabir dramatik bir şekilde duraksadı. "--Gökyüzünden Düşen Çocuk!

Uçağın arka tarafından fırlamış, alevler içinde bir kar kütlesinin içine düşmüş. Dehşet içindeki görgü tanıkları onu karda yuvarlayıp alevlerini söndürmüştü ama onu ambulansa taşıdıkları sırada gördüm, yaralarının çok ciddi görüldüğünü söyleyebilirim. Kıyafetleri neredeyse tamamen yanmış ya da derisine yapışmıştı.”

“Burada durdur,” diye emretti yaşlı adam. Torunu öyle yaptı. Dan, Holly’ye döndü. Mavi gözleri solgun ama ateşliydi. “Görüyor musun, Holly? *Duyuyor* musun? İzleyicilerin onu zor şartlar altında işini yapan, dehşet içindeki biri gibi gördüğüne ve duyduğuna eminim ama—”

“Dehşet içinde değil,” dedi Holly. Ondowsky’nin Macready Ortaokulu patlamasının olduğu noktadan sunduğu ilk haberi düşündü. Şimdi tepkisini daha açık bir şekilde görebiliyordu. “O heyecanlı.”

“Evet,” dedi Dan ve başıyla onayladı. “Evet, kesinlikle. Anlıyorsun. Güzel.”

“Şükür anlayan başka birisi daha var,” dedi Brad.

“Çocuğun adı Stephen Baltz’mış,” dedi Dan, “bu Paul Freeman yanan çocuğu gördü, belki acıyla attığı çığlıkları duydu çünkü şahitler çocuğun bilincinin açık olduğunu söylemiş, en azından en başında. Ne düşünüyorum biliyor musun? Neye inanmaya başladım? Bence *besleniyordu*.”

“Tabii ki besleniyordu,” dedi Holly. Dudakları uyuşmuştu. “Çocuğun acısıyla, oradakilerin dehşetiyle. *Ölümle*.”

“Evet. Bir sonrakini hazırla Brad.” Dan sandalyesinde geriye yaslandı, yorgun görünüyordu. Bu Holly’nin umurunda değildi. Devamını bilmek istiyordu. Her şeyi bilmek istiyordu. Eski tutukuları onu yine ele geçirmişti.

“Bunu aramaya ne zaman başladınız? Nasıl buldunuz?”

“İlk senin biraz önce izlediğin kaza akşamının görüntülerini izledim, *Huntley-Brinkley Haberleri*’nde.” Holly’nin şaşkınlığını görünce biraz gülümsedi. “Chet Huntley ve David Brinkley’yi hatırlayamayacak kadar gençsin. Artık adı *NBC Gece Haberleri*.”

Brad, “Bağımsız bir kanal, büyük bir habere diğerlerinden önce varıp güzel bir çekim yaparsa haberi büyük ağlardan birine

satar. Bu haberde de öyle olmuş herhalde ve büyükbabam da bu şekilde görmüş.”

“Oraya önce Freeman varmış,” dedi Holly düşüncelere dalarak. “Yani... sizce bu uçakların düşmesine Freeman mı *sebebi* oldu?”

Dan Bell başını öyle sertçe iki yana salladı ki saçından geriye kalan örümcek ağı gibi teller uçtu. “Hayır, sadece şansı yaver gitti. Ya da şansını denedi. Sonuçta büyük şehirlerde sürekli felaketler yaşanır, değil mi? Onun gibi bir şeyin beslenebileceği fırsatlar çıkar. Hem kim bilir, belki onun gibi bir yaratık büyük faciaların yaklaşmakta olduğunu da hissedebiliyordur. Belki de bir sivrisinek gibidir; kanın kokusunu kilometrelerce öteden bile alabiliyorlar, biliyorsun. Ama onun ne olduğunu bile bilmezken bunu nasıl bileceğiz? Bir sonrakini oynat Brad.”

Brad videoyu başlattı, büyük ekranda bir kez daha Ondowsky belirdi... ama farklıydı. Daha zayıftı. “Paul Freeman”dan ve Macready Ortaokulu’nun patlayan tarafında haberini sunan Ondowsky’den daha gençti. Ama yine de *oydu*. Yüzü farklıydı ama bir yandan da aynıydı. Tuttuğu mikrofonda KTVT harfler vardı. Yanında üç kadın daha duruyordu. Kadınlardan biri ya kasına bir Kennedy rozeti takmıştı. Bir diğerinde ‘64’TE JFK’YLE SONUNA KADAR! yazan buruşuk ve bir şekilde perişan görünen bir pankart vardı.

“Ben Dave Van Pelt, Dealey Plaza’dan, Teksas Okul Kitabı Deposu’nun karşısından–”

“Durdur,” dedi Dan ve Brad durdurdu. Dan, Holly’ye döndü. “Yine o, değil mi?”

“Evet,” dedi Holly. “Başka birisi anlar mı bilmiyorum. O uçak kazası haberinin üstünden bu kadar zaman geçtikten sonra sen nasıl gördün bilmiyorum. Ama bu o. Babam bir keresinde bana arabalarla ilgili bir şey anlatmıştı. Şirketlerin–Ford, Chevrolet, Chrysler– bir sürü farklı model sunduğunu ve modelleri her yıl değiştirdiklerini ama aslında hepsinin aynı kalıptan çıktığını söylemişti. O... Ondowsky...” Ama kelimeler ağzından dökülmedi ve sadece ekrandaki siyah-beyaz görüntüyü işaret edebildi. Eli titriyordu.

"Evet," dedi Dan yumuşak bir sesle. "Çok güzel söyledin. Farklı modeller gibi görünüyor ama aynı kalıp. Ama en az iki, hatta belki daha fazla kalıp var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Buna sonra geleceğim." Sesi her zamankinden daha da çatallı çıkmıştı, boğazını yumuşatmak için biraz daha çay içti. "Bunu da şans eseri gördüm çünkü akşam haberlerinde *Huntley-Brinkly* izleyen biriydim. Ama Kennedy vurulduktan sonra ben dâhil herkes Walter Cronkite'a döndü. Çünkü o dönem en iyi haberleri CBS yapardı. Kennedy cuma günü vurulmuştu. Bu haber ertesi gün, cumartesi CBS *Akşam Haberleri*'nde yayımlandı. Habercilerin arka plan bilgisi dediği şeydi yayımladıkları. Başlat Brad. Ama en başından al."

Ekoseli, korkunç bir spor ceket giymiş genç muhabir yeniden konuşmaya başladı. "Ben Dave Van Pelt, Dealey Plaza'dan, Teksas Okul Kitabı Deposu'nun karşısından, otuz beşinci Birleşik Devletler Başkanı John F. Kennedy'nin dün ölümcül yara alarak vurulduğu yerden bildiriyorum. Yanımda Greta Dyson, Monica Kellogg ve Juanita Alvarez var, o kurşunlar sıkıldığı anda tam da benim şu anda bulunduğum yerde duran Kennedy destekçileri. Hanımlar, bana gördüklerinizi anlatabilir misiniz? Bayan Dyson?"

"Silah sesleri... kan... zavallı *başının* arkasında kan vardı..." Greta Dyson öyle bir ağlıyordu ki dedikleri zor anlaşılıyordu, Holly asıl amacın da bu olduğunu düşündü. Evdeki seyirciler de büyük ihtimalle onunla beraber ağlıyor, onun yasının kendilerinininkini de yansıttığını düşünüyorlardı. Ve ulusun yasını da. Ama muhabir...

"Onu yiyip bitiriyor," dedi Holly. "Sadece endişeli numarası yapıyor, bunda da pek iyi iş çıkarmıyor."

"Kesinlikle," dedi Dan. "Bir kere doğru açıdan bakabildiğinde bunu kaçırman imkânsız. Diğer iki kadına bak. Onlar da ağlıyor. Lanet olsun, o cumartesi bir sürü insan ağlıyordu. Sonrasındaki haftalarda da. Haklısın. Yiyip bitiriyor."

"Ve sence bunun olacağını biliyor muydu? Kan kokusu alan bir sivrisinek gibi?"

"Bilmem," dedi Dan. "Bilmiyorum."

"KTVT'de çalışmaya daha o yaz başladığını biliyoruz," dedi Brad. "Onun hakkında fazla bir şey bulamadım ama bu bilgiyi buldum. Kanalın internetteki tarihçesinden. 1964 yazında da gitmiş."

"Bir sonraki ortaya çıkışı –en azından benim bildiğim kadarıyla– Detroit'te," dedi Dan. "1967. Detroit Ayaklanması ya da 12. Sokak İsyanı olarak bilinen olay sırasında. Olay polis gece yasadışı işletilen bir bara baskın yaptığında başladı ve tüm şehre yayıldı. Kırk üç kişi öldü, bin iki yüz kişi yaralandı. Beş gün boyunca ülkedeki en büyük haber buydu, isyan da bu beş gün boyunca sürdü. Bu da başka bir bağımsız kanaldan ama NBC almış ve gece haberlerinde yayımlamış. Aç bakalım Brad."

Bir muhabir yanan bir dükkânın önünde duruyordu, yüzünden kanlar akan siyahi bir adamla röportaj yapıyordu. Adam üzüntüden kendini kaybetmiş haldeydi. Yolun karşısındaki kuru temizleme dükkânının yandığını ve karısıyla kızının nerede olduğunu bilmediğini söylüyordu. Şehre yayılan itiş kakışın içinde kaybolmuşlardı. "Her şeyi kaybettim," dedi. "Her şeyi."

Muhabir bu sefer kendini Jim Avery olarak tanıttı. Kesinlikle bir küçük şehir televizyoncusuydu. "Paul Freeman"dan daha tıknazdı, şişmanlığın kıyısındaydı hatta ve kısa boyluydu (röportaj yaptığı kişi tepesinden bakıyordu), kelleşiyordu. Farklı model, aynı kalıp. O şişman suratın altında Chet Ondowsky vardı. Paul Freeman ve Dave Van Pelt'le birlikte.

"Bunu nasıl buldunuz Bay Bell? Tanrı aşkına bunu–"

"Dan, unuttun mu? Bana Dan de."

"Benzerliğin sadece benzerlik olmadığını nasıl görebildiniz?"

Dan ve torunu birbirilerine bakıp gülümsedi. Bu anlık paylaşımı gören Holly bir kez daha, *farklı model, aynı kalıp*, diye düşündü.

“Koridordaki resimleri fark ettin, değil mi?” diye sordu Brad. “Bu polis kuvvetlerindeyken büyükbabamın yaptığı diğer işti. Doğuştan yetenekli.”

Bir kez daha jeton düştü. Holly, Dan’e döndü. “Ressam polis-tin. Diğer işin buydu!”

“Evet ama karalamadan çok daha fazlasını yapıyordum. Karikatürcü değildim. *Portreler* yapıyordum.” Düşünüp ekledi. “İnsanların bir yüzü asla unutmadıklarını söylediklerini duymuşsundur, değil mi? Genelde ya abartıyor ya da doğrudan yalan söylüyorlardır. Ben ikisini de yapmıyorum.” Yaşlı adam sakın sakın konuşuyordu. *Bu gerçekten onun yeteneğiye bile bu yetenek en az onun kadar yaşlı,* diye düşündü Holly. *Belki bir zamanlar aklını başından alıyordu. Şimdi doğal karşılıyor.*

“Onu iş üstünde gördüm,” dedi Brad. “Elinde artriti olmasa arkasını dönüp duvara bakarak seni yirmi dakikada çizebilir Holly ve her detay doğru olur. Koridordaki o resimler? Hepsi büyükbabamın portreleriyle yakalanan kişiler.”

“Yine de—” diye şüpheyile başladı Holly.

“Yüzleri hatırlamak bunun sadece bir kısmı,” dedi Dan. “Fa-ille benzerlik yakalamaya gelince bir işe yaramıyor çünkü onu gören *ben* değilim. Anlıyor musun?”

“Evet,” dedi Holly. Bu mesele onlarca farklı kılığa giren Ondowsky tespitinin dışındaki nedenlerle Holly’nin ilgisini çekmişti. Bir dedektif olarak kendi işleri açısından merakını uyandırmıştı, hâlâ öğreniyordu.

“Şahit geliyor. Bazı davalarda –araba ya da ev hırsızlığı gibi– birkaç şahit geliyor. Faili tanımlıyorlar. Ama kör adamlarla filin hikâyesi gibi. O hikâyeyi biliyor musun?”

Holly biliyordu. Kuyruğu tutan adam bunun bir asma olduğunu söylüyordu. Hortumunu tutan adam ise bir piton olduğunu söylüyordu. Bacağını tutan bunun büyük, yaşlı bir palmiye ağacının gövdesi olduğuna emindi. Sonunda kör adamlar kimin haklı olduğuna dair bir kavgaya tutuşuyordu.

“Her şahit suçluyu biraz farklı şekilde görüyor,” dedi Dan. “Tek bir şahit varsa da suçluyu farklı günlerde farklı şekillerde

görüyor. Hayır, hayır, diyorlar, yanılmışım, yüzü çok şişman. Yüzü çok ince. Keçisakalı vardı. Hayır, bıyıktı. Gözleri maviydi. Hayır, düşündüm de sanırım aslında grilerdi.”

Oksijeninden uzun bir nefes daha aldı. Her zamankinden daha da yorgun görünüyordu. Mor gözaltı torbalarının üzerindeki gözleri dışında. Onlar parlaktı. Odaklanmışlardı. Holly Ondowsky-şeyin bu gözleri görse korkabileceğini düşündü. Bu gözler çok fazla şey görmeden onları kapatmak isteyebilirdi.

“Benim işim bütün farklılıkları geçip benzerlikleri görmek. Asıl yetenek de bu, resimlerime kattığım şey bu. Bu adamı çizerken resimlere ilk eklediğim de bu. Bak.”

Koltuğunun yan cebinden küçük bir dosya çıkarıp Holly’ye verdi. İçinde altı tane eskilikten sertleşmiş çizim kâğıdı vardı. Her birinde Charles “Chet” Ondowsky’nin farklı bir versiyonu görülüyordu. Koridordaki suçlular galerisi resimleri kadar detaylı değillerdi ama yine de olağanüstü çizimlerdi. İlk üçünde Paul Freeman, Dave Van Pelt ve Jim Avery’yi gördü.

“Bunları hafızandan mı çizdin?” diye sordu.

“Evet,” dedi Dan. Yine övünmüyor, sadece bir gerçeği dile getiriyordu. “O ilk üçünü Avery’yi gördükten sonra çizdim. ‘67 yazında. Kopyalarını çıkardım ama orijinalleri bunlar.”

Brad, “Ne kadar kısa haberler olduklarını hatırlasana Holly. Büyükbabam bu adamları VCR, DVR ya da internet yokken televizyonda gördü. Sıradan bir seyirci, gördüğünü görür ve sonra görüntü gider. Çizmek için hafızasına güvenmek zorundaydı.”

“Peki ya diğerleri?” Diğer üçünü iskambil kâğıtları gibi açtı. Farklı saçlar, farklı gözler ve ağızlar, farklı hatlar, farklı yaşlar. Hepsi farklı modellerde ama aynı kalıptandı. Hepsi Ondowsky’ydi. Holly bunu görebiliyordu çünkü fili görmüştü. Dan Bell’in bunu eski zamanlarda görmesi inanılmazdı. Gerçekten dâhiceydi.

Holly’nin elindeki çizimleri teker teker işaret etti. “Şu Reginald Holder. John List bütün ailesini öldürdükten sonra New Jersey, Westfield’dan haber yaptı. Hıçkırarak ağlayan arkadaş ve komşularla röportaj yaptı. Bir sonraki Harry Vail, Edward Allaway adlı bir hademe altı kişiyi vurup öldürdüğünde Cal State

Fullerton'dan haber yaptı. Vail daha kan kurumadan olay yerine varmış, hayatta kalanlarla konuşmaya başlamıştı. Sonuncusunun adı aklımda kalmı-"

"Fred Liebermanenbach," dedi Brad. "Chicago'dan WKS muhabiri. 1982'de Tylenol zehirlenmesi haberini yapmış. Yedi kişi ölmüş. Yastaki akrabalarla konuşmuş. Görmek istersen hepsinin videosu var."

"Bir sürü videosu var, Chet Ondowsky'nin on yedi farklı halini ortaya çıkardık," dedi Dan.

"On yedi mi?" dedi Holly hayrete düşmüş bir halde.

"Bunlar sadece bildiklerimiz. Hepsine bakmamıza gerek yok. O üç çizimi üst üste koy ve televizyona doğru tut Holly. Güçlü bir ışık değil ama işe yarar."

Holly onları ne göreceğini bile bile mavi ekrana doğru tuttu. Tek bir yüz vardı: Ondowsky'nin yüzü.

Bir yabancıнын yüzü.

12

Aşağı inerken Dan Bell artık merdiven asansöründe tam oturamıyordu bile; daha çok yayılmış gibiydi. Artık sadece yorgun değildi, tükenmişti. Holly onu daha da sıkıntıya sokmak istemiyordu ama buna mecburdu.

Dan Bell de işlerinin henüz bitmediğini biliyordu. Brad'den ona bir kadeh viski getirmesini istedi.

"Büyükbaba, doktor-"

"Siktir et doktoru da, o havalarını da," dedi Dan. "Beni canlandırır. Bitiririz, sen Holly'ye o son... şeyi... gösterirsin, sonra ben yatarım. Dün gece deliksiz uyudum, kesin bu gece de uyurum. Omzumdan büyük bir yük kalktı."

O yük bu kez de benim omzuma bindi, diye düşündü Holly. Keşke Ralph burada olsaydı. Keşke asıl Bill burada olsaydı.

Brad büyükbabasına üzerinde Çakmaktaşlar figürleri olan cam bir bardak getirdi, içinde dibini ancak kaplayacak kadar viski vardı. Dan bardağa yüzünü ekşiterek baktı ama yorum yapma-

dan aldı. Tekerlekli sandalyesinin yan cebinden, kapağı yaşlıların açabileceği çevir açlardan olan bir ilaç kutusu çıkardı. Bir hap almak için kutuyu salladı ve onunla beraber altı hap daha yere döküldü.

"Of," dedi yaşlı adam. "Şunları toplasana Brad."

"Ben toparım," dedi Holly ve öyle de yaptı. Bu sırada Dan hapi ağzına attı ve viskiyle beraber yuttu.

"Bunun iyi bir fikir *olmadığını* kesin olarak biliyorum büyük-baba," dedi Brad, aşırı temkinli bir hali vardı.

"Cenazemde kimse genç ve yakışıklıyken öldü demeyecek," diye cevap verdi Dan. Yanaklarına biraz renk gelmiş ve koltuğunda yine dikleşmişti. "Holly, o neredeyse işe yaramaz viski damlasının etkisi geçene kadar belki yirmi dakikam var. En fazla yarım saat olur. Daha fazla sorun olduğunu biliyorum, ayrıca bakman gereken bir şeyimiz daha var ama çabuk olmaya çalışalım."

"Joel Lieberman," dedi Holly. "2018'den itibaren Boston'da gittiğiniz psikiyatrist."

"Ne olmuş ona?"

"Ona delirdiğinizi düşündüğünüz için gitmediniz, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Tahminimce senin tuhaf nevrozlar geçiren insanlar hakkında kitap ve söylevleri olan Carl Morton'a gitmenle aynı sebepten gittim. Bildiğim her şeyi, dinlemek için para alan birine anlatmaya gittim. İnanılmazla inanmak için nedenleri olan başka birilerini bulmaya gittim. Seni arıyordum Holly. Tıpkı senin de beni aradığın gibi."

Evet. Doğru. Yine de, diye düşündü Holly, bir araya gelmemiz bir mucize. Ya da kader. Tanrı'nın işi.

"Morton tüm isim ve mekânları değiştirse de Brad için seni bulmak kolay oldu. Bu arada, kendine Ondowsky diyen şey Tek-sas mağarasından haber yapmadı. Brad'le tüm haber çekimlerine baktık."

Holly, "Benim yabancım kayıt ve videolarda görünmüyordu. Kalabalığın arasında görünmesi gereken bir çekim vardı ama orada değildi," dedi. Çeşitli kılıklardaki Ondowsky çizimlerine vurdu. "Bu pislikse sürekli televizyonda."

"O zaman o farklıdır," dedi yaşlı adam omuz silkerek. "Ev kedilerinin vahşi kedilerden farklı ama yine de benzer olması gibi. Aynı kalıp, farklı model. Sana gelince, Holly, haberlerde senden neredeyse hiç bahsedilmedi, adın hiç geçmedi. Sadece soruşturmaya yardım eden sivil vatandaş olarak bahsettiler."

"Haberlere dâhil edilmemeyi istedim," diye mırıldandı Holly.

"O sırada Dr. Morton'ın makalelerinde Carolyn H. hakkındaki kısımları okudum. Dr. Lieberman üzerinden sana ulaşmaya çalıştım; onu görmek için Boston'a seyahat ettim, bu pek de kolay değildi. Ondowsky'nin ne olduğunu anlamasan bile, duyduğunda benim hikâyeme inanmak için iyi sebeplerin olduğunu biliyordum. Lieberman senin Morton'ı aradı ve işte buradasın."

Holly'nin aklına takılan bir şey vardı, hem de fena halde. "Neden şimdi? Bu şeyi yıllardır biliyorsunuz, onu *avlıyordu*—"

"Avlamıyorduk," dedi Dan. "*İzini sürmek* desek daha doğru olur. 2005'ten beri Brad interneti tarıyor. Her bir felakette, her toplu katliamda onu arıyoruz. Değil mi Brad?"

"Evet," dedi Brad. "Her zaman orada olmuyor, Sandy Hook'ta ya da Stephen Paddock konsere giden tüm o insanları öldürdüğünde Las Vegas'ta yoktu ama 2016'da WFTV'de Orlando'da çalışıyordu. Pulse gece kulübünde ateş açılmasının ertesi günü hayatta kalanlarla röportaj yaptı. Hep en üzgünleri, içeride olanları ya da içerde arkadaşını kaybedenleri seçiyordu."

Tabii seçer, diye düşündü Holly. Tabii ki. Yasları lezzetlidir.

"Ama geçen haftaki okul saldırısına dek onun gece kulübünde olduğunu bilmiyorduk," dedi Brad. "Değil mi, büyükbaba?"

"Hayır," diye ona katıldı Dan. "Olay sonrasında tüm Pulse haberlerini kontrol etmemize rağmen."

"Onu nasıl kaçırdınız?" diye sordu Holly. "Pulse olayının üzerinden dört yıl geçti! Bir yüzü asla unutmadığınızı söylemiştiniz, o sırada Ondowsky'nin yüzünü biliyordunuz, küçük değişiklikler olsa da hep aynı, bir domuz suratı."

Ona neredeyse birebir aynı çatık kaşlarla baktılar, Holly de onlara Bill'in çoğu insanda ya domuz ya da tilki suratı ol-

duğunu söylediğini açıkladı. Burada gördüğü her versiyonda Ondowsky'nin yüzü yuvarlaklı. Bazen hafifçe, bazen bariz bir biçimde ama hep bir domuz suratıydı.

Brad hâlâ şaşkın görünüyordu ama büyükbabası gülümsedi. "Güzelmış. Sevdim. Ama istisnaları var, bazı insanlar--"

"At suratlı oluyor," diye bitirdi Holly onun yerine.

"Tam da bunu diyecektim. Bazı insanlar da gelincik suratlı oluyor... gerçi gelinciklerin tilkimsi bir havası olduğu söylenebilir sanırım, değil mi? Philip Hannigan kesinlikle..." Sesi giderek azaldı. "Evet. Bu açıdan bakınca sanırım hep tilki suratlı."

"Anlamadım."

"Anlayacaksın," dedi Dan. "Ona Pulse videosunu göster Brad."

Brad videoyu başlatıp iPad'i Holly'ye çevirdi. Ekranda yine haber sunan bir muhabir vardı, bu sefer koca bir çiçek ve kalp şeklinde balon yığını ile DAHA ÇOK SEVGİ DAHA AZ NEFRET gibi şeyler yazılı pankartların önünde duruyordu. Muhabir yanaklarına ya çamur ya da maskara bulaşmış, hıçkırarak ağlayan genç bir adamla röportaj yapmaya başlıyordu. Holly onları dinlemedi, bu sefer çılgılık da atmadı çünkü bunu yapacak kadar nefesi kalmamıştı. Muhabir Philip Hannigan genç, sarışın ve zayıftı. Liseyi bitirir bitirmez bu işe girmiş gibi görünüyordu ve evet, Bill Hodges'm tilki surat diyeceği bir yüze sahipti. Röportaj yaptığı kişiye endişe... empati... sempati... ya da güçlülükle gizlenen bir açgözlülükle bakıyordu.

"Durdur," dedi Dan Brad'e. Holly'ye, "İyi misin?" diye sordu.

"Bu Ondowsky değil," diye fısıldadı Holly. "Bu George. Bu bombayı Macready Ortaokulu'na götüren adam."

"Ah, ama o Ondowsky," dedi Dan. Nazikçe konuşuyordu. Neredeyse babacandı. "Sana söyledim. Bu yaratığın sadece bir kalıbı yok. İki tane var. *En az* iki tane."

Holly, Bell'in kapısını çalmadan önce telefonunu kapatmıştı ve Embassy Suites'teki odasına dönene dek de açmak aklına gelmedi. Düşünceleri güçlü bir rüzgâra kapılmış yapraklar gibi savruluyordu. Ralph'e tuttuğu rapora devam etmek için telefonunu açtığında dört mesajı, beş cevapsız araması ve beş sesli mesajı olduğunu gördü. Cevapsız aramalar ve sesli mesajların hepsi anesindendi. Charlotte nasıl mesaj atıldığını biliyordu –Holly ona bunu göstermişti– ama buna asla zahmet etmiyordu, en azından söz konusu kızıysa. Holly annesinin gerçekten etkili bir suçluluk duygusu uyandırmak söz konusu olduğunda mesajları yetersiz bulduğunu düşünüyordu.

Önce mesajları açtı.

Pete: Her şey yolunda mı H? Dükkâna ben bakıyorum, sen işine bak. Bir şeye ihtiyacın olursa iste.

Holly bu mesajı görünce gülümsedi.

Barbara: Filmleri aldım. İyi görünüyolar. Sağ ol, geri getireceğim😊

Jerome: Çikolata Lab hakkında bilgi edinmiş olabilirim. Parma Heights'ta. Bir bakacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa telefonum yanımda. Hiç düşünme.

Sonuncu da Jerome'dandı: Hollycimcime😊

Holly, Lafayette Sokak'ta öğrendiği onca şeye rağmen güldü. Biraz da gözleri doldu. Hepsi onu önemsiyordu, o da onları önemsiyordu. Harikaydı. Annesiyle uğraşırken bu duyguya tutunmaya çalıştı. Charlotte'ın her bir sesli mesajının nasıl biteceğini şimdi biliyordu.

"Holly neredesin? Beni ara." Bu ilkiydi.

"Holly, seninle bu hafta sonu dayını görmeye gitmek konusunda konuşmam gerekiyor. Beni ara." İkincisi.

"Neredesin? Telefonun neden kapalı? Bu çok düşüncesizce. Ya acil bir şey olsa? Beni ara!" Üçüncüsü.

"Rolling Hills'deki o kadın, Bayan Braddock, ondan hoşlanmadım, çok kendini beğenmiş görünüyordu, arayıp Henry dayı-

nın *çok üzgün* olduğunu söyledi! Neden aramalarımı geri dönmüyorsun? Beni ara!" Bomba dört numara.

Beşincisi sadeliğin ta kendisiydi: "Beni ara!"

Holly banyoya gitti ve ıvır zıvır çantasını açıp bir aspirin aldı. Sonra dizlerinin üzerine çöküp ellerini küvetin kenarında kavuşturdu. "Tanrım, ben Holly. Şimdi annemi aramam gerekiyor. Çirkinleşip kötüleşmeden ve tartışmaya girmeden kendimi savunabileceğimi hatırlamama yardımcı ol. Bir günü daha sigara içmeden geçirmeme yardım et, sigarayı hâlâ özlüyorum, özellikle de böyle zamanlarda. Bill'i de hâlâ özlüyorum ama Jerome'la Barbara hayatımda olduğu için mutluyum. Bazen kafası biraz ağır çalışsa da Pete için de..." Ayağa kalkmaya davrandı, sonra tekrar oturdu. "Ralph'i de özlüyorum, umarım eşi ve oğluyla güzel bir tatil geçiriyordur."

Holly bu şekilde zırhını kuşanarak (ya da kuşandığını umarak) annesini aradı. Konuşmanın büyük bir kısmını Charlotte yaptı. Holly'nin ona nerede olduğunu, ne yaptığını ya da ne zaman geri döneceğini söylememesi Charlotte'ı çok kızdırmıştı. Holly öfkenin altında yatan korkuyu hissedebiliyordu, korkuyordu çünkü Holly kaçmıştı. Kendine ait bir hayatı vardı. Bunun olmaması gerekiyordu.

"Ne yapıyorsan yap ama bu hafta sonu buraya dönmek zorundasın," dedi Charlotte. "Beraber Henry'yi görmeye gitmemiz lazım. Biz onun *ailisiyiz*. Hayatındaki yegâne insanlarız."

"Bunu yapamayabilirim anne."

"Neden? Nedenini bilmek istiyorum!"

"Çünkü..." *Çünkü bir davanın peşindeyim.* Bill olsa böyle derdi. "Çünkü çalışıyorum."

Charlotte ağlamaya başladı. Son beş yıldır Holly'yi dize getirmek gerektiğinde başvurduğu son çare hep bu olmuştu. Artık işe yaramıyordu ama Charlotte hâlâ deniyordu ve bu da hâlâ Holly'nin canını yakıyordu.

"Seni seviyorum anne," dedi Holly ve telefonu kapattı.

Bu doğru muydu? Evet. Kaybettiği esas his, annesine karşı duyduğu sempatiydi ve birine sempati duymadan onu sevmek

iki tarafında da kelepçelerin olduğu bir zincire bağlı kalmak gibiydi. Zinciri kırabilir miydi? Kelepçeden kurtulabilir miydi? Belki. Bu ihtimali Allie Winters'la birçok kez tartışmışlardı, özellikle de annesi ona gururla Donald Trump'a oy verdiğini söyledikten sonra (ıyyh). Bunu yapacak mıydı? Şimdi değil, belki de asla yapmayacaktı. Holly büyürken Charlotte Gibney ona –sabırla, belki de iyi niyetle– onun düşüncesiz, çaresiz, talihsiz, dikkatsiz olduğunu öğretmişti. *Eksik* olduğunu öğretmişti. Holly ona aslında eksik değil, çok fazla olduğunu öğreten Bill Hodges'la tanışana dek buna inanmıştı. Şimdi bir hayatı vardı ve genel olarak mutuydu. Annesinden koparsa bu onu eksiltirdi.

Eksik olmak istemiyorum, diye düşündü Holly Embassy Suites odasındaki yatağa otururken. *Bu yollardan çok geçtim.*

Minibardan bir kola aldı (lanet kafein). Sonra telefonunun kayıt uygulamasını açtı ve Ralph için tuttuğu raporuna devam etti. Tam olarak inanmadığı bir Tanrı'ya dua eder gibiydi, aklını boşaltıyordu. Bitirdiği sırada artık yoluna nasıl devam edeceğini biliyordu.

14

Holly Gibney'nin Dedektif Ralph Anderson'a hazırladığı rapordan:

Buradan itibaren, Ralph, aklımda anısı hâlâ tazeyken Dan ve Brad Bell'le konuşmalarımı sana kelimesi kelimesine aktarmaya çalışacağım. Tam olarak doğru olmasa da en yakın hali olacaktır. Konuşmamızı kaydetmem gerekirdi ama hiç aklıma gelmedi. Hâlâ bu işe dair öğrenmem gereken çok şey var. Umarım öğrenme şansım olur tabii.

Bay Bell'in –yaşlı olanın– devam etmek istediği belliydi ama içtiği azıcık viskinin etkisi geçince daha fazla devam edemedi. Uzanıp dinlenmesi gerektiğini söyledi. En son Brad'e ses kayıtları hakkında bir şeyler söyledi. Neyi kastettiğini anlamamıştım. Şimdi anlıyorum.

Torunu onu yatak odasına götürdü ama önce iPad'ini bana verdi ve bir dizi fotoğraf açtı. O yokken fotoğraflara baktım, son-

ra yeniden baktım, Brad geri geldiğinde hâlâ bakıyordum. On yedi fotoğraf, hepsi internetteki videolardan alınmıştı, hepsi Chet Ondowsky'nin farklı...

[Duraksama]

...farklı vücutlar bulmuş halleriydi, denilebilir herhalde. Ve on sekizinci bir fotoğraf daha vardı. Dört yıl önce Pulse gece kulübünün önünde çekilmiş, Philip Hannigan fotoğrafı. Bıyığı yok, saçları koyu renkli değil, sarı, sahte teslimatçı formasıyla güvenlik kamerasında görünen George'dan daha genç ama kesinlikle o. Altında aynı yüz vardı. Aynı tilki surat. Ama Ondowsky'ninkiyle aynı değildi. Kesinlikle değildi.

Brad bir şişe ve iki bardakla geri geldi. "Büyükbabamın viskisi," dedi. "Maker's Mark. Biraz ister misin?" İstemediğimi söylediğimde bardaklardan birine bayağı bir viski koydu. "Eh, benim içmem gerek," dedi. "Büyükbabam sana gey olduğumu söyledi mi? Fena halde gey?"

Söylediğini anlattım ve Brad gülümsedi.

"Benim hakkımda yapacağı her konuşmaya bu şekilde başlıyor," dedi. "Buna aldırmadığını göstermek için hemen ortaya dökmek, kayda geçirmek istiyor. Ama tabii ki aslında takılıyor. Beni seviyor, ama bu meseleye takılıyor."

Benim de annem hakkında hemen hemen aynı şeyleri hissettiğimi söylediğimde gülümsedi ve ortak bir yönümüz olduğunu söyledi. Sanırım var gerçekten.

Büyükbabasının "ikinci dünya" dediği âlemde var olan şeylerle her zaman çok ilgili olduğunu anlattı. Telepati, hayaletler, tuhaf kayboluşlar, gökyüzündeki ışıklar. "Bazı insanlar pul koleksiyonu yapar. Büyükbabam da ikinci dünyayla ilgili hikâyeler topluyor. Bu olaya kadar inandıklarından şüphelerim vardı."

iPad'i işaret etti, ekranda hâlâ George'un fotoğrafı vardı. Patlayıcılarla dolu paketiyle Macready Ortaokulu'na almak için bekleyen George'un...

"Artık uçan dairelerden katil palyaçolara kadar hemen her şeye inanabilirim. Çünkü ikinci dünya gerçekten var. İnsanlar onun varlığına inanmayı reddettiği için var."

Bunun doğru olduğunu biliyorum Ralph. Sen de biliyorsun. Teksas'ta öldürdüğümüz şeyin o kadar uzun süre yaşamasının nedeni de buydu.

Brad'den büyükbabasının neden o kadar uzun süre beklediğini açıklamasını istedim, gerçi o sırada artık bu konuda bir fikrim vardı.

Büyükbabasının o şeyin temelde zararsız olduğunu düşündüğünü söyledi. Egzotik bir çeşit bukalemun gibi, türünün son örneği değilse de sonunculardan biriydi. Yas ve acılarla yaşıyordu, belki pek hoş bir şey değildi ama çürüyen etlerle beslenen kurtçuklardan ya da yol kenarında ölen hayvanlarla beslenen şahin ve akbabalardan bir farkı yoktu.

"Çakal ve sırtlanlar da öyle yaşıyor," dedi Brad. "Hayvanlar âleminin temizlikçileri. Hem biz gerçekten ondan daha iyi sayılır mıyız? İnsanlar da otobanda gerçekleşen bir kazaya uzun uzun bakmak için yavaşlamaz mı? Sonuçta o da yol kenarındaki bir ölüm."

Ben her zaman başka tarafa bakarım, dedim. Ve kazayı geçiren insanların iyi durumda olması için dua ederim.

Bu doğruysa benim bir istisna olduğumu söyledi. Çoğu insanın acıdan *hoşlandığını* belirtti, elbette acı onları etkilemediği sürece. Sonra, "Herhalde korku filmi de izlemiyorsundur?" dedi.

Eh, izliyorum Ralph ama o filmler hayal ürünü. Yönetmen kestik dediğinde boğazı Jason ya da Freddy tarafından parçalanmış oyuncu kız ayağa kalkıp bir bardak kahve içiyor. Yine de bu olayın ardından...

[*Duraksama*]

Boş ver bunları, konudan sapacak zamanım yok. Brad şöyle dedi: "Büyükbabam ve benim topladığımız her bir ölüm ve felaket videosunun devamında yüzlercesi daha var. Belki binlercesi. Habercilerin söylediği bir laf vardır: Kan varsa haber de vardır diye. Bunun nedeni insanların en çok ilgisini çeken haberlerin felaket haberleri olması. Cinayetler. Patlamalar. Araba kazaları. Depremler. Dev dalgalar. İnsanlar bunları seviyor, artık telefonların video kayıt özellikleri sayesinde daha da çok seviyorlar. Omar Mateen saldırısına devam ederken Pulse'ta kaydedilen güvenlik

kamerası görüntüleri mesela? Milyonlarca kez tıklandı. *Milyonlarca.*"

Bay Bell bu nadir görülen yaratığın yaptığı şeyin, haberleri izleyen insanların yaptığından bir farkı olmadığını düşündüğünü söyledi: Acılarla beslenmek. Canavar –o "yabancı" demiyordu– bunu yaparak daha uzun yaşayacak kadar şanslıydı sadece. Bay Bell, onun eylemlerini seyrederek hayran kalmaktan memnundu, ta ki Macready Ortaokulu bombacısının güvenlik kamerası görüntülerini izleyene dek. Yüz hafızası sayesinde bu yüzün bir versiyonunu yakın bir zamanda bir şiddet olayında gördüğünü biliyordu. Philip Hannigan'ı tespit etmek Brad'in bir saatten az vaktini almıştı.

"Macready Ortaokulu bombacısını şimdiye dek üç kez daha buldum," dedi Brad ve bana tilki suratlı adamın üç farklı haber sunarken çekilmiş fotoğraflarını gösterdi. Her seferinde farklıydı ama yine de hepsi George'du. 2005'te Katrina Kasırgası. 2004'te Illinois hortumları. 2001'de Dünya Ticaret Merkezi. "Daha fazlası olduğuna eminim ama onları bulacak kadar zamanım olmadı."

"Belki farklı bir adamdır," dedim. "Ya da yaratık." İki tane varsa –Ondowsky ve Teksas'ta öldürdüğümüz– bir üçüncüsü de olabilir. Ya da dört. Ya da altı. PBS'te nesli tükenmekte olan türler hakkında bir program izlemiştim. Dünyada sadece altmış siyah gergedan kalmış, sadece yetmiş Amur parısı varmış ama bunlar üçten çok daha fazla tabii.

"Hayır," dedi Brad. "Aynı adam."

Ona bundan nasıl emin olabildiğini sordum.

"Büyükbabam polis merkezinde çizim yapardı," dedi. "Ben de bazen mahkeme tarafından talep edilen dinleme cihazlarını tasarlıyorum, birkaç kez sivillere de mikrofon taktım. Neyi kasettiğimi anlıyor musun?"

Tabii ki anlıyordum. Gizli görevdeki sivil polisler.

"Artık gömleğin altına mikrofon takmıyoruz," dedi Brad. "Artık sahte kol veya gömlek düğmeleri kullanıyoruz. Bir kere sinde bir Red Sox şapkasının B logosuna bile mikrofon koymuştum. Böceğin B'si, anladın mı? Ama bu yaptığım işin sadece bir kısmı. Bak şimdi."

Sandalyesini benimkinin yakınına çekti, artık ikimiz de iPad'in ekranını görebiliyorduk. VocaKnow diye bir uygulama açtı. İçinde birkaç dosya vardı. Dosyalardan birinin adı *Paul Freeman*'di. Ondowsky'nin 1960'taki uçak kazası haberini yapan versiyonuydu.

Brad OYNAT tuşuna bastı ve Freeman'ın sesini duydum ama daha temiz ve net geliyordu. Brad sesi temizleyip arka planda ki gürültüyü sildiğini söyledi. Buna sesi tatlandırmak diyor. Ses iPad'in hoparlöründen geliyordu. Ekranda sesi *görebiliyordum*, sesli mesaj göndermek için küçük mikrofon işaretine tıkladığında telefon ya da tabletinin alt kısmında ses dalgalarını gördüğümüz gibi. Brad buna ses yazım izi diyor ve kendisinin yetkili bir ses izi uzmanı olduğunu söylüyor. Mahkemede şahitlik de etmiş.

Burada bahsettiğimiz o gücü sezebiliyor musun Ralph? Ben sezebiliyorum. Büyükbaba ve torun. Birinin resimlerle, diğerinin seslerle arası iyi. İkisi birden olmadan bu şey, bu yabancı, hâlâ farklı yüzlerle dolaşıp gözümüzün önünde saklanmaya devam ederdi. Bazı insanlar buna şans der, bazısı da tesadüf, piyangoda kazanan sayıları seçmek gibi ama ben buna inanmıyorum. İnanmam ve inanmak da istemiyorum.

Brad, Freeman'ın uçak kazası haberi sesini tekrara aldı. Sonra Ondowsky'nin Macready Ortaokulu'ndan haber yapan ses dosyasını açtı, onu da tekrara aldı. İki ses birbirine karışıyordu, her şey anlamsız bir uğultuya dönüşmüştü. Brad sesi kıstı ve parmağıyla iki ses izini ayırdı, Freeman iPad'in üst tarafında, Ondowsky alt tarafındaydı.

"Görüyorsun, değil mi?" diye sordu, tabii ki görüyordum. İkisinde de aynı iniş çıkışlar vardı, neredeyse senkronize olarak... Birkaç küçük fark vardı ama temel olarak aynı sestti, kayıtlar arasında altmış yıl olmasına rağmen hem de. Brad'e, Freeman ve Ondowsky bu kadar farklı şeyler söylerken iki ses dalgasının nasıl bu kadar aynı görünebildiğini sordum.

"Yüzü değişiyor, bedeni değişiyor," dedi Brad, "ama sesi hiç değişmiyor. Buna ses eşsizliği deniyor. Değiştirmeye *çalışıyor*, bazen tizleştiriyor, bazen pesleştiriyor, bazen biraz aksan yapmayı bile deniyor, ama yeterince çabalamıyor."

"Çünkü konumuyla beraber fiziksel değişimlerinin yeterli olduğuna güveniyor," dedim.

"Sanırım," dedi Brad. "Bir şey daha var. Herkesin kendine özgü bir konuşma şekli vardır. Nefes aralıklarıyla belirlenen belli bir konuşma ritmi. Yükselişlere bak. Onlar Freeman'm vurguladığı bazı kelimeler. Nefes aldığı inişlere bak. Şimdi Ondowsky'ye bak."

Aynıydılar Ralph.

"Bir şey daha var," dedi Brad. "İki ses de içinde *s* ve *t* sesi olan belli kelimelerde duraksıyor. Bence bir zamanlar, Tanrı bilir ne kadar zaman önce, bu şey peltek konuşuyordu ama bir televizyon muhabiri elbette peltek konuşamaz. Kendi kendine dilini damağına değdirerek bunu düzeltmiş, dilini dişlerinden uzak tutmayı öğrenmiş çünkü peltek konuşma bu hareketten kaynaklanır. Hafif belki ama hâlâ biraz peltek. Dinle."

Benim için ortaokul olayını bildiren Ondowsky'nin sesini oynattı, "Patlayıcının ana ofiste olabileceği söyleniyor," dediği kısmı.

Brad duyup duymadığımı sordu. Tekrar çalmasını istedim, bunun sadece hayal gücümün bir ürünü olmadığından, Brad'in orada olduğunu söylediği şeyi duymaya çalışmadığımdan emin olmak için. Hayal gücüm değildi. Ondowsky, "Pat...layıcının ana ofis...te olabileceği söyleniyor," diyordu.

Sonra 1960 kaza alanındaki Paul Freeman'ın sesinden bir kısmı çaldı. Freeman, "Uçağın arka tarafından fırladığında hâlâ yanıyordu," diyordu. Ve yine duydum Ralph. *Taraf ve fırladığında* derken küçük duraksamalar vardı. Peltek konuşmamak için dilini damağına değdiriyordu.

Brad tabletine üçüncü bir ses kaydı attı. Pulse'taki genç adamla, yanaklarına maskara bulaşan çocukla röportaj yapan Philip Hannigan'ın sesiydi bu da. Genç adamı duyamadım çünkü Brad siren ve konuşan insanların seslerinden oluşan diğer tüm arka plan gürültüleriyle beraber onunkini de silmişti. Sadece Hannigan, sadece *George* vardı, sanki odada bizimle gibiydi. "İçerisi nasıldı Rodney? Sen nasıl kaçtın?"

Brad bunu benim için üç kez yeniden çaldı. Ses izinin yükseliş ve alçalışları, yukarıda oynatmaya devam ettiği Freeman ve Ondowsky kayıtlarıyla eşleşiyordu. Bu işin teknik kısmıydı Ralph, bunu takdir ediyorum ama beni asıl etkileyen, tüylerimi diken diken eden o kısa duraksamalardı. *İçerisi*'nde kısa bir duraksama, *nasil*'da daha uzun bir duraksama; bunları başarmak peltak biri için özellikle zor olmalı.

Brad bana tatmin olup olmadığını sordu, kesinlikle tatmin olmuşum. Bizim yaşadıklarımızı yaşamayan biri belki bununla yetinmezdi ama bana yetmişti. Bizim değişimler sırasında uykuya yatması gereken, videolarda görünmeyen yabancımızla aynı şey değil ama kesinlikle o yaratığın birinci ya da ikinci dereceden kuzeni. Bu konular hakkında bilmediğimiz çok şey var ve sanırım asla da bilemeyeceğiz.

Artık durmam gerekiyor Ralph. Bugün simit, tavuklu sandviç ve biraz turta dışında hiçbir şey yemedim. Hemen bir şeyler yemezsem büyük ihtimalle bayılacağım.

Devamı sonra.

15

Holly, Domino's pizzadan sipariş verdi; küçük vejetaryen pizza ve büyük boy kola. Genç bir adam yemeği getirdiğinde Bill Hodges'in temel kuralına uygun olarak ona bahşiş verdi: hizmet normalse hesabın yüzde on beşi, iyiye yüzde yirmisi. Bu genç adam hızlıydı, o yüzden tam bahşiş verdi.

Pencerenin kenarındaki küçük masaya oturdu, Embassy Suites'in park alanına alacakaranlık çökerken hapır hupur yemek yiyip dışarıyı izledi. Park alanında bir Noel ağacının ışıkları yanıp sönüyordu ama Holly hayatında kendini Noel ruhundan hiç bu kadar uzak hissetmemişti. O gün, incelediği şeyin sadece televizyon ekranındaki görüntülerini ve iPad'deki ses kayıtlarını görmüştü. Ertesi gün, her şey umduğu gibi giderse (onda Holly umudu vardı) o şeyle karşı karşıya olacaktı. Bu çok korkunç olurdu.

Yapılması gerekiyordu; başka seçeneği yoktu. Dan Bell çok yaşlıydı, Brad Bell de çok korkuyordu. Holly, Pittsburgh'da yapmayı planladığı şeyin onu riske atmasının mümkün olmadığını açıkladıktan sonra bile doğrudan reddetmişti bunu.

"Bunu bilemezsin," demişti Brad. "Bu şey telepatik de olabilir."

"Ben daha önce onlardan biriyle yüzleştim," diye cevap vermişti Holly. "Telepatik bir varlık olsaydı Brad, ben ölürdüm ve o hâlâ hayatta olurdu."

"Ben gitmiyorum," dedi Brad. Dudakları titriyordu. "Büyükbabamın bana ihtiyacı var. Kalbi çok kötü durumda. Arkadaşlarının yok mu?"

Vardı ve bir tanesi çok iyi bir polisti ama Ralph Oklahoma'da olsaydı bile onu tehlikeye atar mıydı? Ralph'in bir ailesi vardı. Holly'nin yoktu. Jerome'a gelince... hayır. Asla. Yeni ortaya çıkan planının Pittsburgh kısmı gerçekten de tehlikeli olmayacaktı ama Jerome olaya tam anlamıyla dâhil olmak isterdi ve bu tehlikeli *olurdu*. Pete vardı ama ortağının da hayal gücü neredeyse sıfırdı. Bunu yapardı ama meseleyi hafife alırdı ve Chet Ondowsky kesinlikle hafife alınacak biri değildi.

Dan Bell şekil değiştiren bu varlıkla gençken karşılaşmıştı ve yıllardır felaketlerin Waldo Nerede'si gibi ara ara ortaya çıkmasını sadece izlemekten ve buna hayranlık duymaktan memnundu. Hatta belki onun için üzülmüştü bile. Ama artık her şey değişmişti. Artık yabancı, felaketin sonucunda elde ettikleriyle ve daha kan kurumadan hüznün ve acıyı yalayıp yutmakla yetinmiyordu.

Bu sefer katliamı *bizzat kendisi yaratmıştı*, paçayı bir kez kurtarırsa bunu tekrar yapardı. Bir sonraki seferde ölü sayısı çok daha yüksek olabilirdi ve Holly buna izin vermeyecekti.

Odada, sözde masa olacak adı şeyin üstünde bilgisayarını açtı ve Brad Bell'den beklediği e-postayı buldu.

İstediğin şeyi ekte bulabilirsin. Lütfen akıllıca kullan ve bizi bu meselenin dışında tut. Biz elimizden geleni yaptık.

Holly, *eh, aslında tam olarak yapmadınız*, diye düşündü. Eki indirdi, sonra Dan Bell'in telefonunu aradı. Yine Brad'in açmasını bekliyordu ama telefonu sesi nispeten canlanmış gelen yaşlı

adam açtı. Biraz kestirmek insanı canlandırıyor; Holly yapabildiğinde kestiriyordu ama bu günlerde bu fırsatı istediği sıklıkta yakalayamıyordu.

“Dan, ben Holly. Sana bir soru daha sorabilir miyim?”

“Patlat bakalım.”

“Nasıl oluyor da bir işten diğerine fark edilmeden geçebiliyor? Sosyal medya çağındayız. Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum.”

Birkaç saniye boyunca sadece ağır, oksijen destekli nefes sesleri duyuldu. Sonra, “Bunu Brad’le biz de konuştuk. Birkaç fikrimiz var. O... bir dakika, Brad lanet telefonu istiyor.”

Tam anlaşılmayan konuşma sesleri duyuldu ama Holly meseleyi anlamıştı: Yaşlı adam işine el koyulmasından hoşlanmıyordu. Sonra telefonu Brad aldı. “Nasıl olup da sürekli televizyonlarda iş bulabildiğini mi öğrenmek istiyorsun?”

“Evet.”

“Bu iyi bir soru. Gerçekten iyi. Emin olamıyoruz ama galiba basamak basamak gidiyor.”

“Nasıl yani?”

“Yayınçı terimi. Radyocular ve televizyon muhabirleri büyük kanallarda bu şekilde yükseliyorlar. Büyük yerlerde en az bir yerel televizyon kanalı olur. Küçük. Bağımsız. Fındık kadar maaş veren. Genelde kamu işleriyle alakalı haberler yaparlar. Yeni bir köprü açmaktan, bağış toplamaya, şehir konseyi toplantılarına kadar. Bu adam orada yayına çıkıyor, birkaç ay çalışıyor, sonra da küçük yerel kanalın görüntülerini seçmelerde kullanarak büyük kanallardan birine başvuruyor. Bu görüntüleri izleyen herhangi biri işinde iyi olduğunu anında anlar zaten. Adam profesyonel.” Brad kısaca güldü. “Öyle olması da gerekir, değil mi? Bunu en az altmış yıldır yapıyor. Pratiği mükemmel—”

Yaşlı adam bir şey diyerek onun sözünü kesti. Brad ona Holly’ye ileteceğini söyledi ama bu Holly için yeterli değildi. Birden ikisine karşı da sabrı tükendi. Uzun bir gün geçirmişti.

“Brad, telefonu hoparlöre al.”

"Hı? Ah, tamam, iyi fikir."

"*Bence aynısını radyoda da yapıyormuş!*" diye bağırdı Dan. Sanki ipe bağlanmış tenekeler aracılığıyla konuşuyorlardı. Holly yüzünü buruşturup telefonu kulağından uzaklaştırdı.

"Büyükbaba bu kadar yüksek sesle konuşmana gerek yok."

Dan sesini alçalttı ama çok az. "Radyoda, Holly! Televizyonlar henüz yokken! Radyodan önce de gazeteler için kanlı haberlere bakıyor olmalı! Kim bilir ne kadar süredir hayatta."

"Ayrıca," dedi Brad, "dolup taşan bir referans dosyası olmalı. George dediğin haliyle Ondowsky için referans verdi ve Ondowsky de George için bir şeyler yazdı. Anlıyor musun?"

Holly anlıyordu... kısmen. Ona bir keresinde Bill'in yaptığı bir şakayı anımsatıyordu bu, ıssız bir adaya düşüp birbirilerine giysilerini satarak zengin olan simsarlar hakkındaki şakayı.

"Tanrı aşkına, konuşmama izin ver," dedi Dan. "Ben de senin kadar iyi anlıyorum Bradley. Salak değilim."

Brad iç çekti. *Dan Bell'le yaşamak kolay olamaz*, diye düşündü Holly. Öte yandan Brad Bell'le hayat da güllük gülistanlık değildi büyük olasılıkla.

"Holly, bir şekilde yolunu buluyor çünkü televizyonculuk yeteneği büyük kanallara bağlı yerel kanallarda çok aranan bir özellik. Bazısı yükseliyor, bazısı işi bırakıyor... ve bu adam da işinde iyi."

"Bu şey," dedi Brad. "Bu şey işinde iyi."

Holly öksürük sesi duydu, ardından Brad büyükbabasına haplarından almasını söyledi.

"Tanrım, yaşlı bir kadın gibi davranmayı keser misin?"

Kuşak farkını bağırarak kapatmaya çalışan Felix ve Oscar, diye düşündü Holly. *Buradan iyi bir komedi dizisi çıkar ama iş onlardan bilgi almaya gelince bayağı boktan bir durum.*

"Dan? Brad? Şunu yapmayı keser misiniz... " Aklına gelen kelime *didişmek*'ti ama çok gerilmesine rağmen bu düşüncesini dile dökemedi. "Bir dakika tartışmayı kesseniz olur mu?"

Kutsal bir sessizliğe büründüler.

“Ne dediğinizi anlıyorum ve aslında mantıklı da geliyor ama ya iş geçmiş? Yayıncılık okuluna nerede gitti? Merak etmiyorlar mı? Soru sormuyorlar mı?”

Dan terslenerek, “Büyük ihtimalle bir süredir işten uzaklaştığını ve şimdi geri dönmeye karar verdiğini söylüyordur,” dedi.

“Ama bunu tam olarak bilmiyoruz,” dedi Brad. Ya Holly’ye onu (yahut kendisini) tatmin eden bir cevap veremediğinden ya da yaşlı bir kadın olarak görüldüğü için sızlandığından sesi kızgın geliyordu. “Dinle, Colorado’da neredeyse dört yıl boyunca doktor rolü yapan bir çocuk vardı. İlaç yazmış, ameliyat bile yapmış. Belki haberini okumuştundur. On yedi yaşında yirmi beş yaşında gibi davranmış ve tıbbı bırak, *hiçbir* alanda üniversite diploması yokmuş. O çocuk bile bu tür boşluklardan sızabildiyse bu yabancı da sızabilir.”

“Bitti mi?” diye sordu Dan.

“Evet, büyükbaba,” diyen Brad iç çekti.

“İyi. Çünkü *benim* bir sorum var. Onunla buluşacak mısın Holly?”

“Evet.” Brad ona fotoğraflarla beraber Freeman, Ondowsky ve Philip Hannigan’ın –namı-diğer Bombacı George’un– ses izi görüntülerini de vermişti. Holly’nin gözüne üçü de aynı görünüyordu.

“Ne zaman?”

“Umarım yarın ve ikiniz de bundan kimseye bahsetmezseniz sevinirim. Bunu yapabilir misiniz?”

“Yaparız,” dedi Bill. “Tabii. Değil mi büyükbaba?”

“Bize neler olduğunu anlattığın sürece,” dedi Dan. “Tabii yapabilirsen. Eskiden polistim, Holly, Brad de polislerle çalışıyor. Sana onunla buluşmanın tehlikeli olabileceğini söylememize gerek yok sanırım. Tehlikeli *olacağını*.”

“Biliyorum,” dedi Holly kısık sesle. “Ben de eski bir polisle çalışıyorum.” *Ondan önce daha da iyi bir polisle çalışıyordum*, diye düşündü.

“Dikkatli olacak mısın?”

"Deneyeceğim," dedi Holly ama her zaman tedbiri elden bırakman gereken bir anın geldiğini biliyordu. Jerome kötülüğü bir virüs gibi taşıyan bir kuştan bahsetmişti. *Pasaklı, donuk gri renkte*, demişti. Onu yakalamak ve boktan boynunu kırmak istediğinde tedbiri elden bırakman gereken bir an geliyordu. Bunun yarın olacağını sanmıyordu ama yakında olacaktı.

Çok yakında.

16

Jerome, Robinson ailesinin garajının üzerindeki alanı bir yazı odasına dönüştürmüştü ve büyük-büyük-büyükbabası Alton hakkındaki, Kara Baykuş olarak da anabileceği kitabı üzerinde çalışmak için bu odayı kullanıyordu. O akşam Barbara içeri girip Jerome'a onu bölüp bölmediğini sorduğunda da harıl harıl bu işle uğraşıyordu. Jerome bir molanın iyi geleceğini söyledi. Eğik bir saçığın altına sıkıştırılmış küçük buzdolabından birer kola aldılar.

"Nerede o?" diye sordu Barbara.

Jerome iç çekti. "Kitabın nasıl gidiyor, J diye sormak yok mu? O çikolata laboratuvarını buldun mu diye sormak? Ki buldum bu arada. Her şey yolunda."

"İyi bakalım. Kitabın nasıl gidiyor J?"

"Doksan üçüncü sayfaya geldim," dedi Jerome ve bir elini uçururcasına yüzünün önünden geçirdi. "*Uçuyorum.*"

"Bu da iyi. Şimdi, nerede o?"

Jerome telefonunu cebinden çıkardı ve WebWatcher adında bir uygulamaya dokundu. "Kendin bak."

Barbara ekrana baktı. "Portland havaalanı mı? Maine'deki Portland? Orada ne yapıyor?"

"Neden onu arayıp sormuyorsun?" dedi Jerome. "Şöyle dersin: 'Jerome telefonuna takip cihazı koyuvermiş, Hollycimcime çünkü senin için endişeleniyoruz, söyle bakalım, neyin peşinde-sin? Dök içini kızım!' Sence bu hoşuna gider mi?"

“Dalga geçme,” dedi Barbara. “Aşırı sinirlenir. Bu da kötü olur ama aynı zamanda üzüldür ki bu çok daha kötü olur. Ayrıca meselenin ne olduğunu biliyoruz. Değil mi?”

Jerome Barbara’ya makalesi için o filmleri almaya gittiğinde Holly’nin evdeki bilgisayarının geçmişine bir göz atmasını önermişti, sadece önermişti. Tabii Holly’nin evdeki bilgisayarının şifresi iş bilgisayarıninkiyile aynıysa.

Aynıydı, Barbara arkadaşının arama geçmişine bakarken kendini sapık gibi hissetse de bunu yapmıştı. Çünkü Holly Oklahoma’ya yaptığı yolculuğun ve Jack Hoskins adında yoldan çıkmış bir polisin az daha onu öldürdüğü Teksas gezisinin ardından çok değişmişti. O hikâyede o gün ölümle burun buruna gelmesinden çok daha fazlası vardı ve ikisi de bunu biliyordu ama Holly bu konuda konuşmayı reddediyordu. Başta bunu kabul etmişlerdi çünkü o korku dolu ifade yavaş yavaş gözlerinden silinmişti. Nispeten normale dönmüştü... Holly-normaline en azından. Ama şimdi öylece gitmişti, hakkında konuşmayı reddettiği bir şeyler yapıyordu.

Jerome da bu yüzden Holly’nin konumunu WebWatcher uygulamasıyla takip etmeye karar vermişti.

Barbara da bilgisayarında arama geçmişine bakmıştı.

Holly –insanlara güvenen biri olduğundan, en azından arkadaşları söz konusuysa öyleydi– geçmişini silmemiştir.

Barbara Holly’nin bir sürü yeni gelen film fragmanı izlediğini, Rotten Tomatoes ve Huffington Post’a girdiğini, birkaç kez de Hearts & Friends adında bir arkadaşlık sitesini ziyaret ettiğini (kimin aklına gelirdi?) gördü ama son aramalarının çoğu Albert Macready Ortaokulu’na yapılan bombalı terörist saldırıyla alakalıydı. Pittsburgh’de WPEN muhabiri olan Chet Ondowsky, Pennsylvania, Pierre’de Clauson’s Diner denen bir yer ve anlaşılan WPEN’de kameraman olan Fred Finkel adındaki biri hakkında aramalar vardı.

Barbara tüm bunları Jerome’a ilettiler ve Holly’nin belki de Macready Ortaokulu patlamasının tetiklediği tuhaf bir sinir kri-

zinin eşiğinde olduğunu düşünüp düşünmediğini sordu. "Belki de kuzeni Janey'nin Brady Hartsfield yüzünden bir saldırıya kurban gitmesini hatırlıyordur."

Aramalarına bakınca Jerome'un aklından Holly'nin başka bir kötü adamın kokusunu aldığı geçmişti ama -en azından ona- bir o kadar mümkün görünen bir şey daha vardı.

"Hearts & Friends," dedi kardeşine.

"Ne olmuş ona?"

"Şaşıрма ama senin de aklından Holly'nin biriyle takılmaya gittiği geçmedi mi? Ya da en azından mailleştigi biriyle buluşmaya gittiği?"

Barbara ağzı açık ona bakıyordu. Neredeyse kahkaha atacaktı ama bunu yapmadı. Sadece, "Hımmmm," demekle yetindi.

"Yani?" dedi Jerome. "İşin içyüzünü anlat biraz. Onunla kız kızı zaman--"

"Cinsiyetçi J."

Jerome buna aldırmadı. "Erkek arkadaşı var mı? Şimdi ya da daha önce oldu mu?"

Barbara bunu dikkatlice düşündü. "Biliyor musun, hiç sanmıyorum. Bence hâlâ bakire olabilir."

Jerome'un aklına anında, "Ya sen Barb?" sorusu geldi ama bazı soruların on sekiz yaşındaki kızlara abileri tarafından sorulmaması gerekiyordu.

"Gay falan değil," diye devam etti Barb hızla. "Josh Brolin dizilerini hiç kaçırmıyor, iki sene önce o aptal köpekbalığı filmini izlerken Jason Statham tişörtünü çıkardığında resmen *inledi*. Yine de sence bir buluşma için ta Maine'e gider mi?"

"İşler karmaşıklaşıyor," dedi Jerome telefonuna bakarak. "Havaalanında değil. Zumladığında Embassy Suites'te olduğunu görebilirsin. Büyük ihtimalle soğuk kokteylleri, ay ışığında yürümeyi ve klasik filmlerden konuşmayı seven bir adamla şampanya içiyor."

Barbara onun suratına yumruk atacakmış gibi yaptı ama elini son saniyede çekti.

"Ne diyeceğim," dedi Jerome. "Bence bu meseleye karışmayalım."

"Gerçekten mi?"

"Bence evet. Brady Hartsfield'dan kurtulduğunu unutmamalıyız. *Hem de iki kez.* Teksas'ta ne olduysa ondan da sağ kurtuldu. Dışarıdan bakınca güçsüz gibi ama içinde... çelikten farksız."

"Anladım," dedi Barbara. "Arama geçmişine bakınca... kendimi iğrenç hissettim."

"Bu da bana iğrenç hissettiriyor," dedi Jerome ve telefonunda Embassy Suites'i gösteren, yanıp sönen noktaya tıkladı. "Uyuyup uyanıp öyle karar vereceğim ama sabah da böyle hissedersen bu işin peşini bırakacağım. O iyi bir kadın. Cesur. Üstelik de yalnız."

"Ve annesi bir cadı," diye ekledi Barbara.

Jerome buna karşı çıkmadı. "Belki de onu yalnız bırakmalıyız. Mesele her ne ise kendisi çözsün."

"Belki de bırakmalıyız." Ama Barbara bu konuda mutsuz görünüyordu.

Jerome öne eğildi. "Kesin olarak bildiğim bir şey var, Barb. Onu takip ettiğimizi asla öğrenmeyecek. Değil mi?"

"Asla," dedi Barbara. "Aramalarına baktığımı da."

"Güzel. Bunu da netleştirdik. Şimdi işime geri dönebilir miyim? Yatmadan önce iki sayfa daha bitirmek istiyorum."

17

Holly'nin yatmasına daha çok vardı. Aslında akşam yapmayı planladığı asıl işine yeni başlamak üzereydi. Başta diz çöküp biraz daha dua etmeyi düşündü ama bununla sadece işi ertelemiş olacağına karar verdi. Kendine, Tanrı'nın kendisine yardım eden insanlara yardım ettiğini hatırlattı.

Chet Ondowsky'nin *Chet Nöbette* programına özel bir internet sayfası vardı, kandırıldıklarını düşünenler 800'lü bir numaranı burayı arayabiliyordu. Bu hat yirmi dört saat işler durum-

daydı ve sayfada tüm aramaların kesinlikle gizli tutulduğu teyit ediliyordu.

Holly derin bir nefes aldı ve aradı. Telefon tek bir sefer çaldı. "Chet Nöbette'yi aradınız, ben Monica, size nasıl yardımcı olabiliyim?"

"Monica, Bay Ondowsky'yle konuşmam gerekiyor. Acil bir durum."

Kadın güzel bir şekilde, tereddüt etmeden cevap verdi. Holly onun elinde yazılı bir metni olduğuna emindi, önündeki ekranda çeşitli senaryo örnekleri vardı. "Üzgünüm hanımefendi ama Chet bugünlük işten çıktı ya da şu an bir haberle ilgileniyor. İster-seniz iletişim bilgilerinizi alıp ona iletmekten memnun olurum. Tüketici şikâyetiniz hakkında biraz bilgi verebilirseniz o da yardımcı olur."

"Bu tam olarak bir tüketici şikâyeti sayılmaz," dedi Holly, "ama tüketmekle alakalı. Ona bunu söyleyebilir misiniz lütfen?"

"Hanımefendi?" Monica'nın kafası karışmıştı.

"Onunla bu akşam konuşmalıyım, saat dokuzdan önce. Ona bunun Paul Freeman ve uçak kazasıyla ilgili olduğunu söyleyin. Yazabildiniz mi?"

"Evet, hanımefendi." Holly kadın not alırken çıkan tıkır tıkır tuş seslerini duyabiliyordu.

"Ona bunun Dallas'tan Dave Van Pelt ve Detroit'ten Jim Avery'yle de ilgili olduğunu söyleyin. Ve ona -burası çok önemli- Philip Hannigan ve Pulse gece kulübü hakkında olduğunu söyleyin."

Bu son ifade, güzel güzel konuşan Monica'yı ürküttü. "Orası şu adamın ateş aç--"

"Evet," dedi Holly. "Ona, beni dokuza kadar aramasını yoksa bu bilgileri başka yere götüreceğimi söyleyin. Ve ona bunun tüketicilerle değil, tüketmekle ilgili olduğunu söylemeyi de unutmayın. Bunun ne anlama geldiğini anlayacaktır."

"Hanımefendi, mesajı ileteceğim ama geri dönüş konusunda garanti--"

"İletirseniz arayacaktır," dedi Holly ve haklı olduğunu umdu. Çünkü bir B Planı yoktu.

"İletişim numaranıza ihtiyacım var hanımefendi."

"Numaram ekranınızda var," dedi Holly. "Adımı vermek için Bay Ondowsky'nin aramasını bekleyeceğim. Hoş bir akşam geçirmeniz dileğiyle."

Holly aramayı sonlandırdı, alnındaki teri sildi ve Fitbit'ine baktı. Kalp atışı 89'a çıkmıştı. Fena değildi. Böyle bir aramanın nabzını 150'ye fırlattığı zamanlar da olmuştu. Saate baktı. Yedi-yi çeyrek geçiyordu. Çantasından kitabını çıkardı ve anında geri koydu. Okumak için fazla gergindi. Odada volta atmaya başladı.

Sekize çeyrek kala tişörtünü çıkarmış banyoda koltuk altlarını yıkarken (deodorant kullanmıyordu; alüminyum klorohidratın güvenli olduğu söyleniyordu ama kendince şüpheleri vardı) telefonu çaldı. İki derin nefes aldı, en kısa dualarından birini etti -*Tanrım, lütfen bunu batırmayayım*- ve telefonu açtı.

18

Telefon ekranında Bilinmeyen Numara yazıyordu. Holly buna şaşırmadı. Kendi telefonundan ya da kullan at telefonlardan arıyor olmalıydı.

"Ben Chet Ondowsky, kiminle görüşüyorum acaba?" Ses yumuşak, candan ve kontrollüydü. Emektar bir televizyon muhabiri sesi.

"Adım Holly. Şimdilik bu kadarını bilmeniz yeter." Şimdiye dek sesinin normal çıktığını düşünüyordu. Fitbit'ine baktı. Nabızı 98'di.

"Konu nedir, Holly?" İlgiliydi. Güven uyandırıyor. Pineborough kasabasındaki kanlı dehşeti aktaran adam değildi; bu Chet Nöbette'ydi, garaj yolunuza taş döşeyen adamın size nasıl geçirdiğini ya da elektrik şirketinin yakmadığınız kilowattlar için size ne kadar kazık attığını bilmek istiyordu.

"Bence konuyu biliyorsunuz," dedi Holly, "ama emin olalım. Size birkaç fotoğraf göndereceğim. Bana e-mail adresinizi verin."

"Chet Nöbette sayfasına girerseniz e-mail adresimi bul--"

"Kişisel mail adresinizi. Kimsenin bunları görmesini istemezsiniz. Gerçekten istemezsiniz."

Bir duraksama oldu, Holly'ye onu kaybettiğini düşündürecek kadar uzun bir duraksamaydı ama sonra adam ona adresi verdi. Holly adresi Embassy Suites not kâğıdına karaladı.

"Hemen gönderiyorum," dedi. "Ses izi analizine özellikle dikkat edin ve Philip Hannigan'ın fotoğrafına. On beş dakika sonra beni tekrar arayın."

"Holly, bu olağandışı--"

"Olağandışı olan sizsiniz Bay Ondowsky. Değil mi? Beni on beş dakika sonra tekrar arayın, yoksa bildiklerimi kamuyla paylaşırım. Süreniz ben e-maili attığım an başlıyor."

"Holly--"

Holly telefonu kapattı ve haliya bıraktı, ardından başını bacaklarının arasına uzatıp eğildi, yüzünü ellerine dayamıştı. *Bayılma*, dedi kendi kendine. *Sakın bunu yapma*.

Kendini yeniden iyi hissettiğinde --böylesi stresli bir durumun içindeyken ne kadar iyi hissederse tabii-- bilgisayarını açtı ve Brad Bell'in ona ilettiklerini yabancıya gönderdi. Mesaj eklemeye zahmet etmedi. Fotoğrafların *kendisi* mesajdı.

Sonra bekledi.

On bir dakika sonra telefonu çaldı. Telefonu anında kaptı ama açmadan önce dört kez çalmasına izin verdi.

Adam selam vermekle uğraşmadı. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz." Hâlâ kusursuzca kontrol altına alınmış o emektar televizyoncu tonlamasıyla konuşuyordu ama sesindeki tüm sıcaklık gitmişti. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Holly, "İnsanlar Philip Hannigan fotoğrafıyla, okulun dışın-da elinde paketle durduğun görüntüleri karşılaştırsın da bak," dedi. "Sahte bıyık kimseyi kandıramaz. Onlar Philip Hannigan'ın ses iziyle Chet Ondowsky'nin ses izini karşılaştırsın da gör."

"Onlar derken kimi kastediyorsun, Holly? Polisi mi? Suratına gülüp karakoldan atarlar seni."

"Ah, hayır, polisi değil," dedi Holly. "Bundan daha iyisini yapabilirim. TMZ ilgilenmezse Gossip Glutton ilgilenir. Ya da DeepDive. Drudge Report da, tuhaf şeyleri severler. Televizyonda *Inside Edition* ve *Celeb* var. Ama ilk nereye giderim biliyor musun?"

Diğer taraf sessiz kaldı ancak Holly onun nefes aldığını duyabiliyordu.

O şeyin nefes aldığını.

"*Inside View*," dedi. "Gece Katili hikâyesini bir yılı aşkın süredir veriyorlar, Slender Man'i iki yıldır. O hikâyelerin suyunu çıkardılar. Hâlâ üç milyonun üzerinde trafikleri var, bunu havada kaparlar."

"Bu saçmalıklara kimse inanmıyor."

Bu doğru değildi ve her ikisi de bunu biliyordu.

"Buna inanacaklar. Elimde bir sürü bilgi var, Bay Ondowsky, siz habercilerin arkası sağlam dediği cinsten bilgiler. Bu haber çıktığında –yani çıkarsa– insanlar geçmişinizi araştırmaya başlayacak. *Tiim* geçmişlerinizi. Kimliğiniz sadece açığa çıkmayacak, patlayacak." *O çocukları öldürmek için okula bıraktığın bomba gibi,* diye düşündü.

Hiçbir ses çıkmadı.

Holly eklemlerini ısırp onu bekledi. Çok zordu ama başardı.

Sonunda, "O fotoğrafları nereden buldun? Kim verdi onları sana?" diye sordu Chet.

Holly bunun geleceğini biliyordu, ona bir şeyler vermesi gerektiğini de. "Uzun süredir seni izleyen bir adam. Onu tanımıyorsun ve asla bulamayacaksın ama onun için endişelenmene gerek de yok. Çok yaşlı zaten. Asıl endişelenmen gereken kişi benim."

Uzun bir duraksama daha oldu. Holly'nin eklemlerinden biri kanıyordu artık. Sonunda beklediği soru geldi: "Ne istiyorsun?"

"Yarın anlatacağım. Öğlen benimle buluşacaksın."

"Bir işim var–"

"İptal et," diye emretti hayatı boyunca başı eğik, omuzları kambur gezen kadın. "İşin bu artık ve bunu mahvetmek istemeyeceğine eminim."

"Nerede?"

Holly bu soruya da hazırды. Araştırmasını yapmıştı. "Monroeville Alışveriş Merkezi'nin yemek bölümünde. Kanalına yirmi beş kilometre uzakta, sana uygun olmalı yani, benim için de güvenli. Sbarro'ya git, etrafına bakın, beni göreceksin. Kahve-rengi deri bir ceket içine balıkçı yaka pembe kazak giyeceğim. Bir dilim pizza ve Starbucks kahve alacağım. On ikiyi beş geçe orada olmazsan, hemen ayrılır ve haberi nereye satacağımı araştırmaya başlarım."

"Sersemin tekisin, kimse sana inanmaz." Sesi kendinden emin gelmiyordu ama korkar gibi de çıkmamıştı. Kızgındı. *Bu önemli değil*, dedi Holly, *bununla başa çıkabilirim*.

"Kimi ikna etmeye çalışıyorsun Bay Ondowsky? Beni mi yoksa kendini mi?"

"Kayda değer birisin hanımefendi. Bunu biliyor musun?"

"Bir arkadaşım bizi izleyecek," dedi Holly. Bu doğru değildi ama Ondowsky bunu bilemezdi. "Konunun ne olduğunu bilmiyor, endişelenme, ama bana göz kulak olacak." Duraksadı. "Sana da."

"Ne istiyorsun?" diye sordu adam yine.

"Yarın," dedi Holly ve telefonu kapattı.

Ertesi sabaha Pittsburgh uçuşunu ayarladıktan sonra yatağına yattı, uyumayı umut ediyor ama fazla bir şey de beklemiyordu. Bu planı yaparken olduğu gibi onunla yüz yüze görüşmenin gerçekten gerekli olup olmadığını merak ediyordu. Gerekli olduğunu düşünüyordu. Onu suçlu gösterecek kadar delili olduğuna (Bill olsa böyle derdi) Ondowsky'yi ikna ettiğini düşünüyordu. Şimdi onun gözünün içine bakmalı ve ona bir çıkış yolu sunmalıydı. Onu bir anlaşma yapmaya istekli olduğuna ikna etmeliydi. Peki, ne çeşit bir anlaşma? İlk çılgın fikri ona, onun gibi olmak istediğini söylemekti... sonsuza kadar değilse bile -bu biraz aşırıya

kaçmak olurdu- yüzlerce yıl boyunca yaşamak istediğini söylemekti. Buna inanır mıydı, yoksa onu kandırdığını mı düşünürdü? Çok riskliydi.

Para o zaman. Para olmak zorundaydı.

Buna inanırdı çünkü insanların dünyadaki geçit törenini uzun süredir izliyordu. Ayrıca onları hakir görüyordu. Ondowsky alt seviyedeki varlıklar için, sömürdüğü sürüler için meselenin hep parada bittiğine inanıyordu.

Gece yarısını biraz geçe Holly sonunda uykuya daldı. Rüyasında Teksas'taki bir mağarayı gördü. İçi bilyeli rulmanlarla dolu bir çorapla vurana ve göstermelik kafası çökene kadar insan sandığı bir şeyi gördü.

Uykusunda ağladı.

17 Aralık 2020

1

Houghton Lisesi'nde onur listesine girmiş bir son sınıf öğrencisi olarak Barbara Robinson dokuzdan ona on kalaya dek süren boş dersi sırasında istediği yere gitmekte özgürdü. Zil çalıp da Öncü İngiliz Yazarlar dersinden çıktığında aşağı, o saatlerde genelde boş olan sanat sınıfına gitti. Arka cebinden telefonunu çıkarıp Jerome'u aradı. Sesine bakılırsa Barbara onu uykusundan uyandırmıştı. *Ah, yazar olmak varmış,* diye düşündü.

Barbara zaman kaybetmedi. "Bu sabah nerede J?"

"Bilmem," dedi Jerome. "Takip uygulamasını kapattım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Eh... tamam."

"Artık uykuma geri dönebilir miyim?"

"Hayır," dedi. Barbara yediye çeyrek kaladan beri ayaktaydı, mutsuzluk arkadaş severdi. "Uyanıp hayatı taşaklarından yakalama zamanı."

"Düzgün konuş," dedi Jerome ve bum, telefonu kapattı.

Barbara bir çocuğun suluboyayla yaptığı gerçekten kötü bir göl resminin yanında duruyordu, telefonuna bakıp kaşlarını çatı. Jerome büyük ihtimalle haklıydı. Holly arkadaşlık sitesinde tanıştığı bir adamla buluşmaya gitmişti. Onunla yatmaya gitmemişti, Holly öyle biri değildi. İnsani bir bağ kurmaya mı gitmişti? Terapistinin şüphesiz ona söyleyip durduğu gibi temas kurmak için mi? Barbara buna inanabilirdi. Portland büyük ilgi duyduğu patlama alanından en az sekiz yüz kilometre uzaktaydı sonuçta. Belki daha da fazla.

Kendini onun yerine koy, dedi Barbara kendi kendine. Özel hayatın sana kalsın istemez miydin? Ve arkadaşlarının –sözde arkadaşlarının– seni gizlice izlediğini öğrensen kızmaz mıydın?

Holly bunu öğrenmeyecekti ama bu temel denklemi değiştiriyor muydu?

Hayır.

Hâlâ endişeli miydi (*biraz endişeli*)?

Evet. Ama bazı endişeleri kabullenmek gerekiyordu.

Telefonunu tekrar cebine attı ve müzik odasına gidip Yirminci Yüzyıl Amerikan Tarihi'ne kadar gitar çalışmaya karar verdi. İhtiyar Wilson Pickett'in ruh parçalayan "In the Midnight Hour" şarkısını öğrenmeye çalışıyordu. Geçişteki bare akorlar çok zordu ama başaracaktı.

Çıkarken neredeyse Justin Freilander'a çarpacaktı, Houghton teknoloji kolunun kurucu üyelerinden olan ve dedikodulara bakılırsa Barbara'dan fena halde hoşlanan bir üçüncü sınıf öğrencisiydi. Barbara ona gülümsedi ve Justin'in yüzü anında ancak beyaz çocukların ulaşabildiği o endişe verici kırmızı tona büründü. Dedikodu böylece doğrulanmış oldu. Barbara birden bunun kaderin bir cilvesi olabileceğini fark etti.

"Selam Justin. Bana bir konuda yardımcı olabilir misin?" dedi.

Hemen telefonunu cebinden çıkardı.

2

Justin Freilander Barbara'nın telefonunu (Tanrım, arka cebinde durduğu için hâlâ sıcaktı) incelerken Holly Pittsburgh Uluslararası Havaalanı'na iniyordu. On dakika sonra Avis bankosunda sıradaydı. Uber daha ucuza gelirdi ama kendi arabasının olması daha akıllıcaydı. Pete Huntley, Finders Keepers'a geldikten bir yıl kadar sonra ikisi, gözetlemeyi ve kaçmayı öğrenmek amacıyla bir sürücü kursuna kaydolmuştu; Pete için bilgilerini tazeleyen, Holly için ise yepyeni bir deneyimdi. Bugün ilk kısmına ihtiyacı olacağını sanmıyordu ama kaçma kısmına başvurmak ihtimaller dâhilindeydi. Tehlikeli bir adamla buluşacaktı.

Biraz zaman öldürmek için bir havaalanı otelinin otoparkına park etti (*Kendi cenazeme bile erken geldim*, diye düşündü bir kez daha). Annesini aradı. Charlotte cevap vermedi, bu telefonu duymadığı anlamına gelmiyordu; aramayı sesli mesaja aktarmak, kızının çizgiyi aştığını düşündüğü zamanlarda baş vurduğu eski bir cezalandırma tekniği idi. Holly sonrasında Pete'i aradı ve Pete bir kez daha ne yaptığını ve ne zaman geri döneceğini sordu. Holly Dan Bell'i ve *fena halde* gey torununu düşünerek New England'a arkadaşlarını ziyarete gittiğini ve pazartesi sabahı erkenden ofiste olacağını söyledi.

"Burada olsan iyi edersin," dedi Pete. "Salı günü yeminli ifade vermen gerekiyor. Ofisin Noel partisi de çarşamba günü. Seni ökseotunun altında öpmeyi planlıyorum."

"İyyh," dedi Holly ama gülümsüyordu.

On biri çeyrek geçe Monroeville Alışveriş Merkezi'ne vardı ve on beş dakika daha kendini arabada oturmaya zorladı, sırayla bir Fitbit'ine vuruyor (nabızı yüzün üzerine çıkıyordu) bir güçlü ve sakın kalabilmek için dua ediyordu. Tabii bir de inandırıcı olabilmek için.

On bir buçukta alışveriş merkezine girdi ve birkaç dükkânın -Jimmy Jazz, Clutch, oyuncaklı alışveriş arabaları- etrafında dolaştı, ürünlere göz atmak için değil de onu izliyorsa diye Chet Ondowsky'nin bir yansımasını yakalama amacıyla vitrinlere bakıyordu. Gelecek kişi Chet *olacaktı*. Diğer hali, George dediği versiyonu, şu anda Amerika'da en çok aranan adamdı. Holly onun üçüncü bir kalıbı olabileceğini düşündü ama bunun pek muhtemel olduğunu sanmıyordu; bir domuz hali bir de tilki hali vardı, neden daha fazlasına ihtiyaç duyacağını düşünecekti ki yabancı?

On ikiye on kala Starbucks'tan kahve almak için sıraya girdi, sonra da yemek istemediği bir dilim pizza için Sbarro'ya geçti. Pembe balıkçı yakalı kazağı görünsün diye ceketinin önünü açtı, sonra yemek alanında boş bir masa buldu. Öğle yemeği vakti olmasına rağmen bayağı boş masa vardı -Holly'nin beklediğinden daha çoktu- ve bu genç kadını huzursuz etti. Alışveriş merkezinde de çok kişi yoktu, özellikle de Noel alışveriş zamanı olduğu

düşünülürse. Alışveriş merkezi zor zamanlardan geçiyordu anlaşılan, o günlerde herkes Amazon'dan alışveriş yapıyordu.

Öğlen oldu. Havalı güneş gözlükler takmış ve kapitone ceket giymiş genç bir adam yanından geçerken onunla konuşmak istermiş gibi yavaşladı, sonra yoluna devam etti. Holly rahatlamıştı. Birilerini başından atma konusunda pek iyi değildi, zaten bu yeteneğini geliştirmek için pek de bir nedeni olmamıştı.

On ikiyi beş geçe Ondowsky'nin gelmeyeceğini düşünmeye başladı. Sonra yedi geçe bir adam bir televizyoncunun o sıcak, *burada hepimiz dostuz* diyen sesiyle arkasından konuştu. "Selam Holly."

Holly sıçradı, neredeyse kahvesini dökecekti. Bu, havalı güneş gözlükleri takan genç adamdı. Başta Holly üçüncü bir kalıpla karşı karşıya olduğunu düşündü ama gözlüklerini çıkardığında onun Ondowsky olduğunu gördü. Yüzü biraz daha köşeliydi, ağzının kenarlarındaki kırışıklar gitmişti ve gözleri birbirine daha yakındı (televizyona pek uygun bir yüz değildi bu) ama yine de oydu. Hiç de genç değildi. Yüzünde hiç çizgi ya da kırışıklık görünmüyordu ama onları hissediyordu, aslında bir sürülerdi. Bu iyi bir kılıktı ama bu kadar yakından bakınca botokslu ya da estetik ameliyat geçirmiş gibi görünüyordu.

Bildiğim için, diye düşündü. Ne olduğunu bildiğim için.

"Birazcık farklı görünsem daha iyi olur diye düşündüm," dedi adam. "Chet olduğumda beni tanıyanlar çıkabiliyor. Televizyon muhabirleri Tom Cruise sayılmaz ama..." Cümlesini mütevazı bir biçimde omuz silkerek tamamladı.

Gözlüklerini çıkarınca Holly yeni bir şey fark etmişti: Gözlerinde bir parlaklık vardı, suyun altındalar gibi... ya da orada değiller gibi. Ağzında da buna benzer bir şeyler yok muydu? Holly'nin aklına üç boyutlu bir filme gidip gözlüğünü çıkardığında gördüğü tuhaf görüntü gelmişti.

"Görüyorsun, değil mi?" Sesi hâlâ sıcak ve candandı. Gülünce ağzının kenarlarında beliren gamzelerine uyuyordu. "Çoğu insan görmüyor. Geçiş sürecinde olduğum için. Beş dakikaya gi-

der, en fazla on. Kanaldan çıkıp doğrudan buraya gelmem gerek-
ti. Başıma bayağı dert açtın Holly."

Holly peltek konuşmamak için arada bir dilini damağına
koyduğunda yaptığı küçük duraksamaları duyabildiğini fark etti.

"Aklıma Travis Tritt'in eski bir *country* şarkısını getirdi bu."
Sesi yeterince sakın çıkıyordu ama gözlerini onunkilerden ayı-
ramıyordu, gözakı parlayarak irise, iris parlayarak göz bebeğine
karışıyordu. O sırada belirsiz sınırları olan ülkeler gibilerdi. "Adı
'Here's a Quarter, Call Someone Who Cares'."¹

Adam gülümsedi, dudakları fazla yayılmıştı, sonra çat! Göz-
lerindeki titreşim devam ediyordu ama ağzı katılaşmıştı. Sol ta-
rafına, parka giymiş ve tüvit kasket takmış yaşlı bir beyin dergi
okuduğu yere baktı. "Senin arkadaşın o mu? Yoksa şüphe uyandı-
racak kadar uzun süredir Forever 21'in vitrinine bakan şuradaki
kadın mı?"

"Belki ikisi de arkadaşımıdır," dedi Holly. Yüzleşme anı gel-
diği için kendini iyi hissediyordu. Ya da iyiye yakın; o gözler son
derece rahatsız ediciydi ve insanın dikkatini dağıtıyorlardı. Uzun
süre baksa başı ağrıyabilirdi ama gözlerini kaçırırsa adam bunu
bir zayıflık işareti olarak görürdü. Kesinlikle zayıflıktan olurdu
zaten.

"Sen beni tanıyorsun ama ben sadece senin adını biliyorum.
Geri kalanı ne?"

"Gibney. Holly Gibney."

"Peki, ne istiyorsun, Holly Gibney?"

"Üç yüz bin dolar."

"Şantaj," dedi ve hayal kırıklığına uğramış gibi başını hafifçe
salladı. "Şantajın ne olduğunu biliyor musun Holly?"

Rahmetli Bill Hodges'in eski sözlerinden (bir sürü özlü sözü
vardı) birini hatırladı Holly: *Sen suçlunun sorusunu yanıtlamazsın;
suçlu senin sorunu yanıtlar.* Bu yüzden küçük ellerini istemediği
pizza diliminin yanında kenetleyip sadece oturdu ve bekledi.

"Şantaj kiradır," dedi Chet. "Chet Nöbette'nin çok iyi bildiği
taksitle öde ve sahibi ol gibi bile değil. Diyelim ki üç yüz bin do-

¹ İng. Al bir çeyreklik, bunu umursayacak birini ara.

larım var, ki yok; televizyon muhabirinin geliriyle televizyona iş yapan oyuncuların kazandığı arasında büyük fark var. Ama hadi var diyelim.”

“Uzun, çok uzun bir süredir hayattasın diyelim,” dedi Holly, “ve tüm bu süre boyunca kenara para koymuşsun. Diyelim ki...” Tam olarak neydi ki? “hayat tarzını bu şekilde finanse edebiliyorsun. Geçmişini. Sahte kimliklerini falan.”

Chet gülümsedi. Hoş bir gülümseme idi. “Tamam, Holly Gibney, öyle diyelim. Benim için ana sorun hâlâ şantajın kira olması. Üç yüz bin dolar bittiğinde oynanmış fotoğraflarınla ve elektronik ortamda değiştirilmiş ses izleriyle geri gelip beni bir kez daha ifşa etmekle tehdit edeceksin.”

Holly buna hazırlıklıydı. En iyi yalanın en çok gerçek barındıran yalan olduğunu söylemesi için Bill’e ihtiyacı yoktu. “Hayır,” dedi. “Tek istediğim üç yüz bin dolar, çünkü o kadarına ihtiyacım var.” Duraksadı. “Ama bir şey daha var.”

“Peki, o nedir?” Hoş televizyoncu tonlamaları küçümseyici bir tını kazanmıştı.

“Şimdilik paradan konuşalım. Yakın zamanda Henry dayıma Alzheimer tanısı kondu. Onun gibi insanları barındırmak ve bakmak konusunda uzman bir yaşlı bakım merkezinde kalıyor. Çok pahalı bir yer ama bunun bir önemi yok çünkü oradan nefret ediyor, çok *üzgün* ve annem onu eve geri getirmek istiyor. Ama ona bakamıyor. Bakabileceğini sanıyor ama bakamıyor. Kendisi de yaşılanıyor çünkü, kendi sağlık sorunları var ve evin hasta birinin yaşayabilmesi için tadilattan geçmesi gerekiyor.” Aklına Dan Bell geldi. “En başta rampalar, merdiven asansörü, yatak aparatları, ama bunlar küçük şeyler. Onun için yirmi dört saat çalışacak bir bakıcı ve gündüzleri gelip yardımcı olacak bir hemşire tutmak istiyorum.”

“Çok pahalı planlar bunlar, Holly Gibney. İhtiyarı çok seviyor olmalısın.”

“Seviyorum,” dedi Holly.

Henry dayı tam bir baş belası olsa da bu gerçektir. Sevgi bir hediye idi; sevgi aynı zamanda iki ucunda kelepçe olan bir zincirdi.

"Genel olarak sağlığı kötü. Ana fiziksel sorunu kalp yetmezliği." Bir kez daha Dan Bell'in durumundan yararlanmıştı. "Tekerekli sandalyede ve oksijen desteği alıyor. İki yıl daha yaşayabilir.    yıl yaşaması da muhtemel. Hesap çıkardım,    yüz bin dolar ona beş yıl boyunca yeter."

"Altı yıl yaşarsa geri geleceksin yani."

Holly kendini, Flint City'de, diğer yabancı tarafından öldürülen genç Frank Peterson'ı düşünürken buldu. Olabilecek en deşet verici ve acılı şekilde  ld r lm ştı. Bir anda Ondowsky'ye  fkelen-di. Eğitimi televizyoncu sesine ve küçümseyen gülümsemesine. Bektan biriydi. Ama bu ona az kalırdı.  ne doğru eğildi, bakışlarını o gözlere (neyse ki sonunda sabitleşmeye başlamışlardı) dikti.

"Beni dinle, seni  ocuk katili bok herif. Senden daha fazla para istemek istemiyorum. Senden *bu* parayı istemek bile istemedim. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Seni serbest bırakmayı d ş nd ğ me bile inanamıyorum ve yüzündeki o lanet gülümsemeyi silip atmazsan, fikrimi değiştirebilirim."

Ondowsky tokat yemiş gibi irkildi ve gülümsemesi gerçekten de kayboldu. Daha önce onunla böyle konuşan olmuş muydu hiç? Belki ama uzun süredir olmamıştı herhalde. O saygıdeğer bir televizyon muhabiriydi! Chet Nöbette'yken sahtekâr müteahhitler, ilaç dümeni kuranlar onun yaklaştığını görünce korkuyla siniyordu! Kaşları ( ok ince olduklarını fark etti, sanki tüyler o bölgede çıkmak istemiyordu)  atılmıştı. "Bunu ya--"

"Kapa  eneni ve beni dinle," dedi Holly alçak ve tedirgin edici bir ses tonuyla. şimdi daha da öne eğilmişti, sadece yabancının alanını işgal etmekle kalmıyor aynı zamanda onu tehdit ediyordu. Bu annesinin hiç görmediği bir Holly'ydi, gerçi Charlotte şu son beş altı yılda kızını bir yabancı, hatta hastanede karışmış bir bebek olarak görmesine yetecek kadar çok şeye şahit olmuştu. "Dinliyor musun? Dinlesen iyi olur yoksa kalkıp giderim. *Inside View*'dan    yüz bin dolar alamam ama elli alırım ve bu da iyi bir başlangıç olur."

"Dinliyorum seni." *Seni* derken yine duraksamıştı. Bu sefer daha uzun süre. *Keyfi kaçtığı için*, diye tahminde bulundu Holly. İyi. Keyfinin kaçmasını istiyordu.

"Üç yüz bin dolar. Nakit. Elli ve yüzlükler halinde. Macready Ortaokulu'na götürdüğüne benzer bir kutuya konmuş halde ama Noel süsleri ve sahte üniformayla uğraşma. Cumartesi akşamı saat altıda benim iş yerime getir. Bu parayı toplamak için günün kalanı ve yarın senin. Zamanında gel, bugünkü gibi geç kalma. Geç kalırsan işin biter. Bu işe son vermeye ne kadar yakın olduğumu aklından çıkarma. Midemi bulandırıyorusun." Bu da gerçektir, şimdi Fitbit'inin yan tarafındaki düğmeye dokunsa nabzının 170 civarında olduğunu göreceğini tahmin ediyordu.

"Sırf konuşmak için soruyorum, iş yerin nerede? Ve orada ne iş yapıyorsun?"

Holly bu sorulara cevap vermenin işi batırırsa ölüm fermanını imzalamak anlamına geldiğini biliyordu ama artık geri dönmek için çok geçti. "Frederick Binası." Şehrin adını verdi. "Cumartesi altıda, Noel'den hemen önce, bütün ofis bize kalacak. Beşinci kat. Finders Keepers."

"Finders Keepers tam olarak nedir? Tahsilat acentesi mi?"
Kötü bir koku almış gibi burnunu kırıştırdı.

"Tahsilat da yapıyoruz," dedi Holly. "Ama genelde başka şeylerle uğraşıyoruz. Soruşturma acentesiyiz."

"Aman Tanrım, sen özel dedektif misin?" Soğukkanlılığını kısmen geri kazanmıştı, elini dalga geçer gibi kalbinin yakınındaki bir yere (kalbi varsa da Holly onun kapkara olduğuna iddiaya girebilirdi) koydu.

Holly bunun üstüne gitme niyetinde değildi. "Saat altıda, beşinci kat. Üç yüz bin. Bir kutuda elli ve yüzlükler halinde. Yan kapıyı kullan. Geldiğinde beni ara, sana mesajla kapının şifresini göndereceğim."

"Kamera var mı?"

Bu soru Holly'yi hiç şaşırtmadı. Adam televizyoncuymdu. Frank Peterson'ı öldüren yabancıнын aksine kameralar onun hayatının merkeziydi.

"Var ama bozuk. Bu ayın başında çıkan fırtınada bozuldu. Henüz tamir edilmedi."

Holly, Chet'in buna inanmadığını görebiliyordu ama aslında gerçektir. Bina görevlisi Al Jordan tembelin tekiydi ve çok uzun zaman önce kovulması gerekirdi (Holly'nin ve Pete'in naçiz fikri buydu). Sadece yan kapının kamerası değildi sorun; Jerome olmasa sekizinci katta ofisi olan insanlar hâlâ binanın tepesine kadar merdivenleri tırmanıyor olacaktı.

"Kapının içinde metal detektörü var, o *çalışıyor*. Duvarın içine yapılmış; etrafından dolaşamazsın. Erken gelersen haberim olur. Silah getirmeye çalışırsan da haberim olur. Dinliyor musun?"

"Evet." Artık gülümsemedi. Onun işgüzar, baş belası bir sürtük olduğunu düşündüğünü anlamak için Holly'nin telepatik güçlere ihtiyacı yoktu. Böyle düşünmesinin onun açısından bir sakıncası da yoktu; kendi gölgesinden korkan pısırtığın teki olmaktan iyiydi.

"Asansöre bin. Seni duyarım, çok gürültü çıkıyor. Kapı açıldığında beni koridorda göreceksin. Değiş tokuşu orada yapacağız. Her şey flaş bellekte olacak."

"Peki, ya değiş tokuşu nasıl yapacağız?"

"Şimdilik o kısmı düşünme. Sadece işe yarayacağına ve ikimizin de bu meseleyi arkamızda bırakacağımıza inan."

"Ve bu konuda sana güveneyim?"

Holly'nin cevap vermeye niyetinin olmadığı başka bir soruydu bu. "Senden istediğim diğer şeyden bahsedelim." Anlaşmaya varmayı ya bu noktada başaracaktı ya da başaramayacaktı.

"Nedir?" Şimdi adamın sesi neredeyse aksi geliyordu.

"Bahsettiğim yaşlı adam, seni tespit eden--"

"Nasıl? Bunu nasıl yaptı?"

"Bunu düşünme. Şöyle ki seni yıllardır izliyor. *On yıllardır.*"

Holly onun yüzünü yakından izliyordu ve orada gördüğü şey onu çok memnun etti: şok.

"Sana bulaşmadı çünkü senin bir sırtlan olduğunu düşünüyordu. Ya da bir karga. Yol kenarında ölen canlılarla beslenerek

hayatını sürdüren bir şey. Hoş değil ama... bilmem, sanırım ekosistemin bir parçası. Ama sonra sen, bunun yeterli olmadığına karar verdin, değil mi? Bizzat yaratabilecekken neden bir felaket ya da katliam olmasını bekleyeyim ki diye düşündün. Kendi işini kendin yap, ha?"

Ondowsky sesini çıkarmadı. Sadece ona bakıyordu, gözleri artık sabit olsa da hâlâ korkunç görünüyordu. Bu kesinlikle onun ölüm fermanıydı ve Holly sadece imza atmıyordu. Fermanı kendisi yazıyordu.

"Bunu daha önce de yaptın mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. Holly tam da onun cevap vermeyeceğini düşünürken –ki bu da bir cevap *olurdu*– konuştu. "Hayır. Ama acıkmıştım." Ardından gülümsedi. Holly'nin içinden çığlık atmak geldi. "Korkmuş gibi görünüyorsun, Holly Gibney."

Bu konuda yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Korkuyorum. Ama aynı zamanda kararlıyım." Öne eğilip bir kez daha adamın dibine girdi. Bu, hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi. "Diğer şey bu. Bu seferlik görmezden geliyorum ama böyle bir şeyi *bir daha asla yapma*. Yaparsan haberim olur."

"Ne olur peki? Peşime mi düşersin?"

Konuşmama sırası Holly'deydi.

"Elinde bu görüntülerden gerçekten kaç kopya var Holly Gibney?"

"Tek bir tane," dedi Holly. "Her şey flaş bellekte ve onu cumartesi akşam sana vereceğim. *Ama*." Bir parmağını ona doğrulttu, parmağının titremediğini gördüğüne memnun olmuştu. "Yüzünü tanıyorum. *İki yüzünü de* tanıyorum. Sesini tanıyorum, hakkında senin bile bilmediğin şeyler biliyorum." Pelteklikten kurtulmak için konuşurken verdiği esleri düşündü. "İşine bak, çürümüş yemeklerini ye ama başka bir felakete neden olduğundan *şüphelenirsem* –başka bir Macready Ortaokulu olayı olursa– o zaman peşine düşerim. Seni avlarım. Hayatını mahvederim."

Ondowsky neredeyse boş olan yemek bölümüne bakındı. Tüvit kasketli yaşlı adam ve Forever 21'in vitrinindeki mankenlere bakan kadın gitmişti. *Fast food* yemekçilerin önünde sırada bek-

leyen insanlar vardı ama sırtları dönüktü. "Bizi izleyen birilerinin olduğuna inanmıyorum, Holly Gibney. Bence yalnızsın. Bence masanın üzerinden uzanıp o ince boynunu kırabilir, kimse ne olduğunu anlamadan buradan gidebilirim. Çok hızlıyımdır."

Holly'nin korktuğunu görürse –ki korkuyordu çünkü onun, kendini bu durumda bulduğu için hem çaresiz hem de öfkeli hissettiğini biliyordu– bunu yapabilirdi. *Büyük ihtimalle* yapardı. Bu yüzden Holly bir kez daha kendini öne eğilmeye zorladı. "Senin adını bağırma engel olacak kadar hızlı davranamayabilirsin ki eminim adını Pittsburgh bölgesinde bilmeyen yoktur. Ben de bayağı hızlıyım. Şansını denemek ister misin?"

Karar vermeye çalıştığı ya da öyle gibi davrandığı bir an oldu. Sonra, "Cumartesi akşamı altıda, Frederick Binası'nda, beşinci katta. Ben parayı getiririm, sen de bana belleği verirsin. Anlaşma bu mu?"

"Anlaşma bu."

"Ve sessizliğini koruyacaksın."

"Başka bir Macready Ortaokulu olayı olmadığı sürece, evet. Olursa bildiklerimi bütün dünyaya anlatmaya başlayacağım. Birileri bana inanana kadar anlatmaya devam edeceğim."

"Tamam."

Elini uzattı ama Holly sıkmayı, ona bir şekilde dokunmayı reddedince pek şaşırmadı. Ayağa kalkıp yeniden gülümsedi. Holly'nin içinde çılgılık atma isteğinin yükselmesine neden olan bir gülümseme idi bu.

"Okul bir hataydı. Bunu şimdi anlıyorum."

Güneş gözlüklerini taktı, Holly daha gittiğini kavrayamadan yemek bölümünün ortasına kadar ilerlemişti. Hızlı olduğu konusunda yalan söylemiyordu. Küçük masanın üzerinden uzansa Holly belki onun ellerinden kaçabilirdi ama bu konuda şüpheleri vardı. Hızlı bir hamle ve o şey kalkıp giderdi, arkasında çenesi göğsüne düşmüş, öğle yemeğinin ardından uyuklar gibi görünen bir kadın bırakırdı. Ama bu sadece geçici bir çözüm olurdu.

Tamam, demişti. O kadar. Tereddüt etmemişti, güvence istememişti. Birçok kayıpla sonuçlanan gelecekteki herhangi bir pat-

lamadan –otobüs, tren, buna benzer bir alışveriş merkezi– onun sorumlu olmadığından nasıl emin olacağı hakkında soru sormamıştı.

Okul bir hataydı, demişti. Bunu şimdi anlıyorum.

Ama asıl hata *Holly’ydi*, düzeltilmesi gereken hata oydu.

Niyeti bana para vermek değil, beni öldürmek, diye düşündü dokunmadığı pizza dilimini ve Starbucks kahvesini en yakın çöpe atarken. Az daha kahrkaha atacaktı.

Bunu en başından beri bilmiyormuşum gibi?

3

Alışveriş merkezinin otoparkı soğuk ve rüzgârlıydı. Alışveriş çılgınlığının en yoğun döneminde dolu olması gerekirdi ama ancak yarısı doluydu, tabii o kadar varsa. Holly tek başına olduğunun aşırı derecede farkındaydı. Rüzgârın gerçekten kendini hissettirdiği kocaman boş alanlar vardı, yüzünü uyuşturuyor, bazen neredeyse sendelemesine neden oluyordu. Ama küme küme park edilmiş arabalar da vardı. Ondowsky bunlardan birinin arkasında saklanıyor olabilirdi, sıçrayıp (*çok hızlıyım*) onu yakalayabilirdi.

Kiralık arabaya giden son on adımı koşarak geçti ve içeri girer girmez bütün kapıları kilitleyen düğmeye bastı. Yarım dakika boyunca orada oturup kendini kontrol altına almaya çalıştı. Fitbit’ini kontrol etmedi çünkü gördüklerinden hoşlanmayacağını biliyordu.

Holly arabayla alışveriş merkezinden uzaklaştı, birkaç saniyede bir dikiz aynasını kontrol ediyordu. Takip edildiğini düşünmüyordu ama yine de birilerini atlatır gibi araba sürdü. Sonra üzölmektense temkinli davranmak daha iyiydi.

Ondowsky’nin onun tekrar uçağa binip eve gitmesini bekleyebileceğini biliyordu, bu yüzden geceyi Pittsburgh’de geçirip ertesi gün trene binmeyi planlıyordu. Holiday Inn Express’e çekti ve içeri girmeden önce mesajlarını kontrol etmek için telefonunu açtı. Annesinden gelen bir mesaj vardı.

"Holly, neredesin bilmiyorum ama Henry dayın o lanet Rolling Hills denen yerde bir kaza geçirdi. Bir kolunu kırmış olabilir. Lütfen beni ara. *Lütfen.*" Holly annesinin sesindeki kederi ve her zamanki suçlayıcı tonu duyabiliyordu: *Sana ihtiyacım vardı ve beni hayal kırıklığına uğrattın. Bir kez daha.*

Annesinin çağrısına dönmek üzereyken parmağı ekrana bir milimetre kala durdu. Eski alışkanlıklardan kurtulmak zordu, ilişkinin her zamanki halini değiştirmek de öyle. Utançtan kaynaklanan ateş basması çoktan alınını, yanaklarını ve boğazını yakmaya başlamıştı ve annesi telefonu açtığında söyleyeceği sözler çoktan hazırды: *Özür dilerim. Neden olmasın? Hayatı boyunca annesinden özür dilemişti, annesi de her seferinde yüzünde, Ah, Holly, asla değişmeyeceksin. Hayal kırıklığı yaratmakta üstüne yok, dercesine bir ifadeyle onu affetmişti. Çünkü ilişkinin her zamanki halini değiştirmek Charlotte Gibney açısından da zordu.*

Bu sefer Holly parmağını kıpırdatmadı, düşünüyordu.

Tam olarak neden özür dileyecekti ki? Ne için özür dileyecekti? Zavallı, kafası karışık Henry dayıyı kolunu kırmaktan kurtarmak için orada olmadığından mı? Charlotte'ın hayatı gerçek ve önemli olan bir yaşammış da Holly'ninki sadece annesinin gölgesinden ibaretmiş gibi annesi aradığı anda, *o saniyede* telefonu açmadığı için mi?

Ondowsky'yle yüzleşmek zordu. Annesinin *cri de coeur*¹üne anında karşılık vermemek de bir o kadar zordu, belki daha da zordu ama bunu başardı. Kendini kötü bir evlat gibi hissetse de annesi yerine Rolling Hills Yaşlı Bakım Merkezi'ni aradı. Kendini tanıtip Bayan Braddock'la görüşmek istedi. Onu beklemeye aldılar ve Bayan Braddock telefonu açana dek "The Little Drummer Boy" şarkısına katlanmak zorunda kaldı. Holly bunun intihar ederken dinlenebilecek bir müzik olduğunu düşünüyordu.

"Bayan Gibney!" dedi Bayan Braddock. "İyi tatiller dilemek için henüz çok mu erken?"

"Hiç de değil. Teşekkürler. Bayan Braddock, annem aradı ve dayımın bir kaza geçirdiğini söyledi."

1 Fr. Yakarış.

Bayan Braddock güldü. "Bir kazaya *engel oldu* demek daha doğru olur! Annenizi arayıp durumu ona da anlattım. Dayınızın akli durumu biraz kötüleşmiş olabilir ama reflekslerinde kesinlikle bir sorun yok."

"Ne oldu?"

"İlk günlerde odasından çıkmak istemedi," dedi Bayan Braddock, "ama bu alışılmadık bir durum değil. Yeni gelenler her zaman kafası karışık ve sık sık da gergin hissederler kendilerini. Bazen çok büyük stres yaşarlar, bu durumlarda onları biraz sakinleştirmek için bir şeyler veririz. Dayınızın böyle bir müdahaleye ihtiyacı olmadı ve dün kendi başına odasından çıkıp faaliyet odasında oturdu. Bayan Hatfield'a yapboz yapmasında yardımcı bile oldu. Sevdiği o çılgın yargıç programını izledi—"

John Law, diye düşündü Holly gülümseyerek. Chet Ondowsky'nin (*çok hızlıymdır*) pusuda beklemediğinden emin olmak için sürekli aynasını kontrol ettiğinin neredeyse farkında bile değildi.

"—yemek salonuna geçtiler."

"Pardon?" dedi Holly. "Dediklerinizi kaçırdım."

"Program bittiğinde bir kısmı öğleden sonra atıştırmalıklarını almak üzere yemek salonuna geçtiler, dedim. Dayınız Bayan Hatfield'la beraber yürüyordu, Bayan Hatfield seksen iki yaşında ve biraz dengesiz hareket ediyor. Her neyse, takılmış, bayağı da kötü düşebilirmiş ama Henry onu yakalamış. Sarah Whitlock—yardımcı hemşirelerimizden biri— onun çok hızlı davrandığını söyledi. 'Yıldırım gibi,' dedi. Her neyse, Henry onu tutmuş ve duvara doğru yaslanmış, orada da bir yangın söndürücü var. Yasalar gereği. Kötü bir morluk oluştu ancak Bayan Hatfield'ı beyin sarsıntısından ya da daha kötüsünden kurtarmış olabilir. Bayan Hatfield çok zayıf halde."

"Henry dayımın bir yeri kırılmadı yani? Yangın söndürücüye çarptığında?"

Bayan Braddock yeniden güldü. "Ah, Tanrım, hayır!"

"Sevindim. Dayıma benim kahramanım olduğunu söyleyin."

"Söyleyeceğim. Tekrar iyi tatiller."

"Benim adım Holly, olmam gerek neşeli," dedi Holly, on iki yaşından beri yılın bu zamanlarında yaptığı uyduruk bir şakaydı bu. Bayan Braddock güldükten sonra telefonu kapattı, sonra Holiday Inn Express'in sıkıcı tuğla duvarına uzun bir süre baktı, kollarını dar göğsünde kavuşturmuştu, kaşlarını düşünceli bir şekilde çatmıştı. Kararını verdi ve annesini aradı.

"Ah, Holly, sonunda! Neredeydin? Kardeşim için endişelenmek yeterince kötü değilmiş gibi bir de senin için mi endişelenmeliyim?"

Holly'nin içinde bir kez daha *özür dilerim* deme isteği yükseldi ama kendine özür dilemesi gereken bir şey olmadığını hatırlattı.

"İyiyim anne. Pittsburgh'deyim--"

"Pittsburgh mü!"

"--ama iki saate, belki biraz daha uzun sürer, evde olabilirim trafik kötü değilse ve Avis arabayı orada teslim etmeme müsaade ederse tabii. Odam hazır mı?"

"Odan *her zaman* hazır," dedi Charlotte.

Tabii ki hazır, diye düşündü Holly. Çünkü sonunda aklım başıma gelecek ve o odaya döneceğim.

"Harika," dedi Holly. "Akşam yemeğine yetişirim. Beraber biraz televizyon izleyip yarın Henry dayımı ziyarete gidebiliriz, tabii--"

"Onun için çok endişeleniyorum!" diye bağırdı Charlotte.

Ama arabana atlayıp oraya gidecek kadar endişeli değilsin, diye düşündü Holly. Çünkü Bayan Braddock seni aradı ve olanları biliyorsun. Mesele kardeşin değil; mesele kızını dize getirmek. Bunun için artık çok geç ve bence bunu biliyorsun ama denemeyi kesmeyeceksin. Bu da değiştiremeyeceği bir özellik.

"İyi olduğuna eminim anne."

"Öyle olduğunu söylüyorlar ama başka ne diyecekler ki, değil mi? Böyle yerler dava açılmasına karşılık her zaman tetikte oluyor."

"Ziyaret edip kendi gözlerimizle görürüz," dedi Holly. "Tamam mı?"

"Ah, tamam bakalım." Duraksadı. "Onu ziyaret ettikten sonra ayrılırsın herhalde. Şehre dönersin." Alt metin: o Sodom, o Gomora, o günah ve yozlaşma yuvası. "Sen arkadaşlarınla Noel yemeği yerken ben de Noel'i tek başıma kutlarım." Uyuşturucu alıyor gibi görünen o genç siyahi arkadaşın dâhil.

"Anne." Holly bazen çığlık atmak istiyordu. "Robinsonlar beni haftalar önce davet ettiler. Şükran Günü'nden hemen sonra. Sana sordum, sorun olmadığını söyledin." Charlotte aslında, "Eh, sanırım olur, yani gitmek zorundaysan," demişti.

"O zaman Henry'nin Noel'de burada olacağını düşünüyordum."

"Cuma gecesi de kalsam nasıl olur?" Annesi için bunu yapabiliirdi, kendisi için de yapabiliirdi. Ondowsky'nin pekâlâ şehirde nerede yaşadığını bulabileceğine ve yirmi dört saat önceden aklında cinayet işleme fikriyle evine gelebileceğine emindi. "Noel'i erkenden kutlarız."

"Bu harika olur," dedi Charlotte neşelenerek. "Fırında tavuk yaparım. Ve kuşkonmaz! Kuşkonmaz seversin!"

Holly kuşkonmazdan nefret ederdi ama annesine bunu söylemenin bir anlamı yoktu. "Kulağa güzel geliyor anne."

4

Holly Avis'le anlaşmayı başardı (fazladan ödeme yaparak tabii ki) ve yola çıktı, sadece bir kez benzin almak için durdu, McDonalds'tan balık etli hamburger aldı ve birkaç arama yaptı. Evet, dedi Jerome ve Pete'e, özel işlerini bitirmişti. Hafta sonunun büyük kısmını annesiyle geçirecek, yeni yerinde dayısını ziyaret edecekti. Pazartesi de iş başı yapacaktı.

"Barbara filmlere bayıldı," dedi Jerome, "ama çok beyaz olduklarını söylüyor. Onları izleyen siyahi insanların hiç var olmadığını sanır diyor."

"Bunu da ödevine eklemesini söyle," dedi Holly. "Fırsatını bulunca ona *Shaft*'i veririm. Şimdi yola çıkmam lazım. Çok trafik

var, bu kadar insan nereye gidiyor bilmiyorum. Bir alışveriş merkezine gittim ve yarısı boştu.”

“Senin gibi akrabalarını ziyaret ediyorlar,” dedi Jerome. “Amazon’dan getirtemediğimiz tek şey akrabalar.”

Yeniden I-76 yoluna girdiğinde Holly annesinin kesinlikle ona bir Noel hediyesi aldığını düşündü, onunsa Charlotte’a verecek hiçbir şeyi yoktu. Eli boş gittiğinde annesinin yüzünde oluşacak o hüznü ifadeyi şimdiden hayal edebiliyordu.

Bu yüzden bu *casa* Gibney’ye karanlık çöktükten sonra varacağı anlamına gelse bile bir sonraki alışveriş merkezinde durdu ve annesine bir terlik ile hoş bir bornoz aldı. Charlotte’ın ona yanlış bedeni aldığını söyleyeceğini bildiğinden fişi de güzelce sakladı.

Tekrar yola çıktığında ve kiralık arabasının içinde güvende hissettiğinde Holly derin bir nefes aldı ve bir çığlık attı.

Yardımlı dokunmuştu.

5

Charlotte kapının önünde kızına sarıldı, sonra onu içeri çekti. Holly bunun arkasından ne geleceğini biliyordu.

“Kilo vermişsin.”

“Aslında aynıyım,” dedi Holly ve annesi ona *bir kere anoreksia olduysan her zaman anoreksiksin demektir* diyen bakışı attı.

Akşam yemeğini yolun sonundaki İtalyan lokantasından almışlardı, yemeği yerken Charlotte, Henry’nin yokluğunda her şeyin ne kadar zor olduğunu anlattı. Sanki kardeşi beş gündür değil de, beş yıldır yoktu, yakınlardaki bir yaşlı bakım merkezinde değildi de yaşlılığını uzak yerlerde salak işlerle uğraşarak –Avustralya’da bisikletçi işleterek ya da tropik adalarda manzara resimleri yaparak– geçiriyordu. Holly’ye onun hayatıyla, işiyle, Pittsburgh’de ne yaptığıyla ilgili soru sormadı. Saat dokuz olduğunda, makul bir şekilde yorgun olduğu gerekçesiyle odasına çekilebileceği saatte, Holly kendini küçülüyor, ufalıyor gibi hissetmeye başlamıştı. Azalıp bu evde yaşayan üzgün, yalnız, ano-

reksik –evet, doğruydu, en azından kâbus gibi geçen lisenin ilk yılı boyunca arkadaşları ona Mızımız dediği zamanlarda öyleydi-kıza dönüőüyordu.

Yatak odası, aklında her seferinde yarı pişmiş et görüntüsünün canlanmasına neden olan koyu pembe renkli duvarlarıyla aynıydı. Pelüő hayvanları hâlâ dar yatağının üzerindeki raftaydı, Bay Numaracı Tavőan tam ortadaydı. Bay Numaracı Tavőan'ın kulakları yırtık pırtık olmuştu çünkü Holly uyuyamadığında onları kemirirdi. Sylvia Plath'in posterı hâlâ Holly'nin kötü şiirler yazdığı ve bazen idolü gibi intihar etmenin hayallerini kurduğu masasının üzerinde asılıydı. Soyunurken fırınları elektrikli değil de gazlı olsa bunu yapmış ya da en azından denemiş olacağını düşündü.

Bu ocuk odasının bir korku hikâyesindeki canavar gibi onu beklediğini düşünmek kolay olurdu... Çok kolay olurdu. Ama yetişkin hayatının aklı başında (*nispeten* aklı başında) geçen yıllarında burada birkaç kez uyumuőtu ve oda onu yememiőti. Annesi de onu yememiőti. Bir canavar *vardı* ama bu odada ya da bu evde değildi. Holly bu gerçeği ve kim olduğunu unutmaması gerektiğini biliyordu. Bay Numaracı Tavőan'ın kulaklarını kemiren ocuk değildi artık. Okula gitmeden önce çoğu sabah kahvaltısını kusan ergen değildi. Bill ve Jerome'la beraber Ortabatı Kültür ve Sanat Merkezi'nden o çocukları kurtaran kadındı. Brady Hartsfield'la yüzleşip hayatta kalan kadındı. Teksas'taki mağarada başka bir canavarla karőılaőan kadındı. Odasında saklanıp asla çıkmak istemeyen kız artık yoktu.

Diz çöktü, gece duasını etti ve yatağına girdi.

18 Aralık 2020

1

Charlotte, Holly ve Henry dayı Rolling Hills'in ortak salonunun bir köşesinde oturuyordu, salon Noel için süslenmişti. Kalıcı çiş ve çamaşır suyu kokusunu neredeyse bastıran hoş aromalı çam ağacı şeklinde süsler, yaldızlı kurdeleler vardı. Işıklandırma lar ve baston şekerler asılmış bir ağaç vardı. Hoparlörden Noel müzikleri yayılıyordu, Holly'nin hayatı boyunca bir daha duy-masa da memnuniyetle yaşayabileceği eski şarkılardı hepsi.

Merkez sakinlerinin tatil neşesiyle dolup taşıyormuş gibi bir halleri yoktu; çoğu Ab Lounge denen bir spor aletinin reklamını izliyordu, reklamda turuncu bir mayo giymiş seksi bir kız vardı. Birkaçı televizyona bakmıyordu, bazıları sessizdi, bazıları birbirleriyle sohbet ederken bazıları da kendi kendine konuşuyordu. Yeşil sabahlık giymiş ufacık, yaşlı bir kadın kocaman bir yapbozun üzerine eğilmişti.

"Bayan Hatfield o," dedi Henry dayı. "Adını hatırlamıyorum."

"Bayan Braddock onu düşmekten kurtardığını söyledi," dedi Holly.

"Hayır, o Julia'ydı," dedi Henry dayı. "O eskiiii göldeyken." Çok eski günleri hatırlamış gibi güldü. Charlotte gözlerini devirdi. "Ben on altı yaşındaydım, Julia da sanırım..." diyen Henry dayının sesi giderek azaldı.

"Koluna bakayım," dedi Charlotte.

Henry dayı başını yana eğdi. "Koluna mı? Neden?"

"Bir bakayım." Onun kolunu yakaladı ve gömleğini sıyırdı. Bayağı büyük ama çok da kötü görünmeyen bir morluk vardı. Holly'ye pek de başarılı yapılamamış bir dövme gibi görünüyordu.

"İnsanlara bu şekilde bakıyorlarsa onlara para ödemek yerine dava açmalıyız," dedi Charlotte.

"Kime dava açalım?" dedi Henry dayı. Sonra gülerek ekledi: "*Horton Hears a Who!* Çocuklar filme bayılmıştı!"

Charlotte ayağa kalktı. "Ben bir kahve alacağım. Belki o küçük tartlardan da bir tane alırım. Holly?"

Holly başını iki yana salladı.

"Yine yemek yemiyorsun," dedi Charlotte ve Holly cevap vermeden oradan ayrıldı.

Henry onun uzaklaşmasını izledi. "Asla yumuşamıyor, değil mi?"

Bu sefer Holly güldü. Kendine engel olamamıştı. "Hayır. Yumuşamıyor."

"Asla yumuşamıyor. Sen Janey değilsin."

Holly, "Hayır," dedi ve bekledi.

"Sen..." Holly paslı çarkların dönerken çıkardığı sesi duyuyordu neredeyse. "Holly'sin."

"Doğru." Onun elini okşadı.

"Odama dönmek istiyorum ama nerede olduğunu hatırlamıyorum."

"Ben yolu biliyorum," dedi Holly. "Seni götürürüm."

Beraber koridorda ağır ağır yürüdüler.

"Julia kimdi?" diye sordu Holly.

"Gün doğumu gibi güzeldi," dedi Henry dayı. Holly bu cevabın yeterli olduğuna karar verdi. Onun yazdığı tüm şiirlerden daha güzel bir satır olduğu kesindi.

Odasına girince Henry dayıyı pencere kenarındaki sandalyeye yönlendirmeye çalıştı ama dayısı elini bırakarak yatağına gitti, ellerini bacaklarının arasında kavuşturup oturdu. Yaşlı bir çocuk gibi görünüyordu. "Sanırım uzanacağım, tatlım. Yorgunum. Charlotte beni yoruyor."

"Bazen beni de yoruyor," dedi Holly. Eskiden olsa bunu asla Henry dayısına itiraf etmezdi. Dayısı çoğu zaman annesine suç ortaklığı yapardı ama bu başka bir adamdı. Bazı yönlerden çok daha kibar biriydi. Ayrıca beş dakika sonra bunu dediğini unuttu. On dakika sonra onun burada olduğunu da unutacaktı.

Onun yanağını öpmek için eğildi, dudakları tam yanağına değmek üzereyken dayısı, "Ne oldu? Neden korkuyorsun?" diye sorduğu için durdu.

"Korkmu—"

"Ah, evet. Korkuyorsun."

"Tamam," dedi Holly. "Evet. Korkuyorum." Bunu itiraf etmek onu çok rahatlatmıştı. Yüksek sesle söylemek.

"Annen... kardeşim... dilimin ucunda..."

"Charlotte."

"Evet. Charlie korkaktır. Hep öyleydi, biz çocukken bile. Suya girmezdi... şeyde... hatırlayamıyorum. *Sen de* korkaktın ama sen büyüüp değiştin."

Holly hayrete düşmüş halde ona baktı. Söyleyecek söz bulamıyordu.

"Büyüyüp değiştin," diye tekrar etti, sonra terliklerini çıkarıp ayaklarını yatağın üzerine çekti. "Ben kestireceğim, Janey. Burası o kadar kötü bir yer değil ama keşke o şey olsaydı... çevirdiğin şey..." Gözlerini kapattı.

Holly başı eğik halde kapıya doğru ilerledi. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Cebinden bir peçete çıkarıp gözyaşlarını sildi. Charlotte'ın bunu görmesini istemiyordu. "Keşke o kadını düşmekten kurtardığını hatırlayabilsen," dedi. "Yardımcı hemşire yıldırım gibi hareket ettiğini söylemiş."

Ama Henry dayı onu duymuyordu. Çoktan uykuya dalmıştı.

2

Holly Gibney'nin Dedektif Ralph Anderson'a hazırladığı rapordan:

Bunu dün akşam Pennsylvania'da bir motelde bitirmeyi planlıyordum ama bir aile meselesi çıktı ve oraya gitmek yerine annemin evine geldim. Burada olmak zor. Büyük kısmı pek güzel sayılmayacak çok fazla anım var. Ama bu gece kalacağım. Kalmam daha iyi olacak. Annem şimdi dışarda, büyük ihtimalle pek lezzetli olmayacak erken bir Noel yemeği hazırlamak için bir şeyler alıyor. Yemek pişirmek hiçbir zaman yetenekleri arasında olmadı.

Umarım yarın akşam Chet Ondowsky'yle –kendine bu adı veren şeyle– işimi bitirebilirim. Korkuyorum, bu konuda yalan söylemenin bir anlamı yok. Macready Ortaokulu saldırısı gibi bir şeyi bir daha asla yapmamaya söz verdi, hem de hemen, üzerine hiç düşünmeden, bu yüzden ona inanmıyorum. Bill inanmazdı ve eminim sen de inanmazdın. Artık tadını aldı. Kahraman kurtarıcı olmanın tadını da almış olabilir, gerçi dikkatleri üzerine çekmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordur.

Dan Bell'i arayıp ona Ondowsky işini bitirme niyetinde olduğumu söyledim. Eski bir polis olarak anlayacağını ve onaylayacağını düşündüm. Onayladı da ama bana dikkatli olmamı söyledi. Dikkatli olmaya çalışacağım ancak bu konuda içimde çok kötü bir his olduğunu söylemezsem yalan söylemiş olurum. Arkadaşım Barbara Robinson'ı da aradım ve ona cumartesi gecesi annemde kalacağımı söyledim. O ve abisi Jerome'un yarın şehirde olmayacağını düşündüklerinden emin olmalıyım. Bana ne olursa olsun onları bir şekilde tehlikeye atmayacağımdan emin olmalıyım.

Ondowsky, elimdeki bilgilerle ne yapacağım konusunda endişeli ama aynı zamanda kendinden emin. Yapabilirse beni öldürecek. Bunu biliyorum. *Bilmediği şeyse* daha önce de kendimi bu durumda bulduğum ve onu hafife almayacağım gerçeği.

Arkadaşım ve bir dönem partnerim olan Bill Hodges vasiyetinde bana da yer ayırmış. Sigorta poliçesinden gelen ölüm tazminatını bırakmış. Ama benim için çok daha büyük anlam taşıyan başka yadigârlar da bıraktı. Biri görev silahıydı, .38'lik bir Smith & Wesson ordu ve polis tabancası. Bill bana çoğu şehir polisinin artık Glock 22 taşıdığını, bunların altı değil de on beş kurşunu olduğunu söylemiş ve kendisinin eskilerden olduğunu ve bununla da gurur duyduğunu anlatmıştı.

Silahlardan hoşlanmam –hatta onlardan nefret ederim– ama yarın Bill'in silahını kullanacağım ve tereddüt etmeyeceğim. Tartışma olmayacak. Ondowsky'yle bir kez konuştum, bu kadarı yeterli. Onu göğsünden vuracağım, sırf en iyi atışlar ana gövde atışları olduğundan değil, bunu iki yıl önce aldığım atış dersinde öğrendim.

Asıl neden...

[Duraksama]

Mağarada ne olduğunu hatırlıyor musun, orada bulduğum şeyin başına vurduğumda? Tabii ki hatırlıyorsun. Rüyalarımızda görüyoruz ve bunu asla unutmayacağız. Bence bu şeyleri canlandıran güç –fiziksel güç– ele geçirilmeden önce var olan insan beyninin yerini alan bir çeşit uzaylı beyni. Nereden başladığını bilmiyorum, umurumda da değil. Bu şeyi göğsünden vurmak onu öldürmeyebilir. Aslında, Ralph, biraz öyle olmasını umuyorum. Bence ondan sonsuza dek kurtulmanın başka bir yolu var. Anlıyorsun ya bir arıza var.

Annem şimdi geldi. Bunu bugün daha geç saatte ya da yarın bitirmeye çalışacağım.

3

Charlotte yemeği hazırlarken Holly'nin ona yardım etmesine izin vermedi; kızı mutfığa her girdiğinde onu kovaladı. Hazırlığı uzun sürdü ama akşam yemeği vakti sonunda geldi. Charlotte her Noel'de giydiği yeşil elbiseyi giymişti (hâlâ içine girebildiği için gururluydu). Noel broşu –çobanpüskülü ve çobanpüskülü yemişleri– sol göğsünün üzerinde, her zamanki yerindeydi.

"Klasik bir Noel yemeği, aynı eski günlerdeki gibi!" diye bağırdı Holly'yi dirseğinden tutup yemek odasına doğru götürürken. *Sorgu odasına sürüklenen bir tutuklu gibi*, diye düşündü Holly. "Sevdiğin her şeyi yaptım!"

Karşılıklı oturdular. Charlotte aromaterapi mumlarını yakmıştı, Holly'nin hapşırmasına neden olan bir limon otu kokusu yayıyordu mumlar. Mogen David şarabıyla dolu likör bardaklarını alıp karşılıklı kadeh kaldırdılar (klasik olan bir şey varsa o da bu iğrençlikti) ve mutlu Noeller dilediler. Sonra üzerine Holly'nin uzun zamandır nefret ettiği (Charlotte'ın ise kızının sevdiğini düşündüğü) sümügümsü *ranch* sosa bulanmış salata, ancak geçişini kolaylaştırmak için bol yemek sosuyla yutulabilecek, kâğıt gibi kupkuru hindi geldi. Patates püresi topak topaktı. Fazla pişmiş kuşkonmaz her zamanki gibi pörsümüş ve iğrençti. Sadece havuçlu kek (dışarıdan alınmıştı) lezzetliydi.

Holly tabağındaki her şeyi yedi ve annesine övgüde bulundu. Annesi neşeyle gülümsedi.

Bulaşıklar da bittikten sonra (Holly her zamanki gibi kurula işindeydi; annesi tencerelerdeki tüm "pislikleri" asla çıkaramadığını iddia ediyordu) oturma odasına geçtiler, Charlotte *Şahane Hayat*'ın DVD'sini buldu. Bu filmi kaç Noel boyunca izlemişlerdi? En az on iki, büyük ihtimalle daha çok. Henry dayı her repliği ezbere tekrar edebiliyordu. *Belki hâlâ yapabiliyordur*, diye düşündü Holly. Alzheimer'ı internette aratmış ve devreler birer birer kapanırken aklın hangi bölümlerinin aktif kaldığını anlamının bir yolu olmadığını öğrenmişti.

Film başlamadan önce Charlotte Holly'ye bir Noel Baba şapkası vermişti... hem de seremoni haline getirerek. "Bu filmi izlerken bu şapkayı hep takarsın," demişti. "Küçülüğünden beri. Bu bir *gelenek*."

Holly hayatı boyunca bir film meraklısı olmuştu, eleştirmenlerin topa tuttuğu filmlerde bile (örneğin, Stallone'un *Kobra* filminin acı bir şekilde azımsandığına inanıyordu) hoşuna gidecek bir şeyler buluyordu ama *Şahane Hayat* onu hep huzursuz ederdi. Filmin en başında George Bailey'yle bağ kurabiliyordu ama sonunda ona ciddi bipolar sorunları olan, döngüsünün manik kısmındaki biri gibi geliyordu. Film bittikten sonra adamın yatağından gizlice çıkıp tüm ailesini öldürüp öldürmediğini bile merak etmişti.

Charlotte Noel elbisesi, Holly Noel Baba şapkasıyla filmi izlediler. *Başka bir yere gidiyorum*, diye düşündü Holly. *Gittiğimi hissediyorum. Hüznünlü bir yer, gölgelerle dolu. Burası ölümün çok yakında olduğunu bildiğim bir yer.*

Ekranda Janie Bailey, "Lütfen Tanrım, babamın bir derdi var," diyordu.

O akşam uyuduğunda Holly rüyasında Chet Ondowsky'nin kolu ve cebi yırtık ceketıyla Frederick Binası'nın asansöründen indiğini gördü. Ellerine tuğla tozu ve kan bulaşmıştı. Gözleri parlıyordu. Dudakları geniş bir gülümsemeyle yayıldığında ağzından kıpır kıpır kırmızı solucanlar dökülüp çenesinden akmaya başladı.

19 Aralık 2020

1

Holly güneye giden dört şeritli yolda, milim ilerlemeyen trafikte bekliyordu, şehre girmesine hâlâ seksen kilometre vardı, bu kilometrelerce uzayan sıkışıklık açılmazsa kendi cenazesine erkenden gitmek yerine geç kalabilirdi.

Özgüven eksikliği hisseden çoğu insan gibi iflah olmaz bir biçimde her şeyi önceden planlardı ve dolayısıyla neredeyse her zaman her yere erken giderdi. Bu cumartesi en geç saat birde Fingers Keepers ofisinde olması gerekiyordu ama şimdi, saat üçte varmak bile iyimser bir tahmin gibi kalıyordu. Etrafındaki arabalar (çelikten bir uçurum gibi tepesinde yükselen pis arka kısmıyla önünde duran koca damperli kamyon) içinde klostrofobik bir hissin uyanmasına neden oluyordu, canlı canlı gömülmüş gibiydi (*kendi cenazem*). Arabada sigara içerse peş peşe yakmaya başlayacaktı. Onun yerine pastillere başvurdu, onlara anti-sigara aracı diyordu ama montunun cebine sadece altı tane koymuştu ve yakında biteceklerdi. Bu da geriye bir tek tırnaklarının kalamacağı anlamına geliyordu, tabii ısıramayacağı kadar kısa kesilmiş olmasalardı.

Çok önemli bir görüşmeye geç kaldım.

Annesinin *waffle* ve pastırma hazırladığı geleneksel Noel kahvaltısının (Noel'e daha bir hafta vardı ama Holly Charlotte'a uyup öyleymiş gibi davranmayı kabul etmişti) ardından gelen hediyeleşme faslı yüzünden geç kalmamıştı. Charlotte Holly'ye (hayatta kalsa bile) asla giymeyeceği fırırlı ipek bir bluz, bir çift topuklu ayakkabı (bunları da giymeyecekti) ve iki kitap almıştı: *The Power of Now* ve *Anxious for Nothing: Finding Calm in a Chaotic World*. Holly'nin hediyelerini saracak vakti olmamıştı ama onları

içine koyacağı Noel temalı bir hediye çantası almıştı. Charlotte kürk kaplı terlikleri görünce "ooo" dedi ve seksen dolarlık bornoz karşısında başını hoşgörüyü iki yana salladı.

"Bu en az iki beden büyük. Fişi saklamamışsındır herhalde tatlım."

Sakladığından emin olan Holly, "Sanırım montumun cebinde," dedi.

O vakte kadar her şey yolunda gitmişti. Ama sonra, durup dururken, Charlotte gidip Henry'yi görmelerini, asıl büyük günde Holly orada olamayacağı için ona şimdiden iyi Noeller dilemeyi önermişti. Holly saatine bakmıştı. Dokuza çeyrek vardı. Dokuzda yola çıkmayı, güneye doğru ilerlemeyi umuyordu ama takıntılarını fazla ileri boyutlara taşımak diye bir şey vardı. Tam olarak neden beş saat önceden ofise varmak istiyordu ki? Ayrıca Ondowsky'yle işler kötü giderse bu Henry'yi görmek için son şansı olacaktı ve ona son söylediği şeyi de merak ediyordu: *Neden korkuyorsun?*

Bunu nereden bilmişti? Daha önce başkalarının hisleriyle özellikle ilgileniyor gibi görünmemişti hiç. Hatta aslında bunun tam tersini yapardı.

Holly bu yüzden kabul etti ve gittiler. Charlotte arabayı kullanmak konusunda ısrar etti ve dur işaretinin olduğu dört yol ağzında küçük bir kaza yaptılar. Hava yastıkları şişmedi, kimse incinmedi, polis çağırılmadı ama Charlotte savunmaya geçip bazı tahmin edilebilir gerekçeler sundu. Yolda hayali bir buzlanma olduğu bahanesini uydurdu, dört yol ağzında durmak yerine sadece yavaşladığı gerçeğini –zaten hep böyle yapardı– es geçti. Charlotte Gibney sürücülük hayatı boyunca yol hakkının hep kendisinde olduğunu düşünmüştü.

Diğer araçtaki adam gayet kibardı, başını sallayıp Charlotte'ın söylediği her şeye uydu ama yine de birbirilerine sigorta bilgilerini vermeleri gerekti ve tekrar yola çıktıklarında (Holly tampouna vurdukları adamın aracına binmeden önce ona göz kırptığına fazlasıyla emindi) saat ondu. Ziyaret de tam bir fiyasko oldu. Henry'nin ikisinin de kim olduğuna dair bir fikri yoktu. İş için

giyinmesi gerektiğini anlattı ve ikisine de onu rahatsız etmeyi kesmelerini söyledi. Holly vedalaşırken onu öpünce ona şüpheyle baktı ve bunun Yehova'nın Şahitleri'nin yaptığı bir şey olup olmadığını sordu.

"Sen kullan," dedi Charlotte dışarı çıktıklarında. "Ben fazla üzüntülüym."

Holly bunu memnuniyetle yaptı.

Çantasını evin girişinde bırakmıştı. Hemen çantasını omzuna atıp her zamanki vedalaşmaları için -yanaklara iki kuru öpücük- annesine döndüğünde Charlotte hayatı boyunca karaladığı ve küçümsediği (ki her zaman bilinçsizce yapmamıştı bunu) kızının üzerine atıldı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Gitme. Lütfen bir gün daha kal. Noel'e kadar kalamasan da en azından hafta sonu için kal. Tek başıma olmaya dayanamıyorum. Henüz değil. Belki Noel'den sonra ama henüz değil."

Annesi ona boğulmakta olan bir kadın gibi yapışmıştı. Holly'nin onu sadece itmek değil de gerçekten üzerinden atmak için duyduğu panikle karışık dürtüyü bastırması gerekti. Elinder geldiğinde annesinin sarılmasına dayandı, sonra kıpırdanıp ondan kurtuldu.

"Gitmem gerek anne. Bir randevum var."

"Bir erkekle mi yani?" Charlotte gülümsedi. Hoş bir gülümseme değildi. Çok fazla dişi görünüyordu. Holly artık annesinin onu şaşırtamayacağını düşünmüştü ama anlaşılabilir durum pek de öyle değildi. "Gerçekten mi? Sen?"

Unutma, bu onu son görüşün olabilir, diye düşünmüştü Holly. Öyleyse kötü sözler söyleyerek ayrılmak istemezsin. Bu işten sağ kurtulursan ona tekrar sinirlenebilirsin.

"Başka bir şey," demişti. "Ama hadi bir çay içelim. Ona zamanım var."

Böylece çay içip Holly'nin her zaman nefret ettiği tarihi geçmiş kurabiyelerden yemişlerdi (her nasılsa tatları sanki *karanlıktı*), sonunda limon otu mumların kokusunun hâlâ havada olduğu evden kaçabildiğinde saat neredeyse on birdi. Verandada duran Charlotte'ı yanağından öpmüştü. "Seni seviyorum anne."

“Ben de seni seviyorum.”

Holly kiralık arabasına kadar gitmiş ve arabanın kapı kolunu tutmuştu ki Charlotte seslendi. Holly nerdeyse annesinin basamaklardan sıçrayarak inmesini, kollarını iki yana açmış, parmaklarını pençe gibi bükmüş halde *Kal! Kalmak zorundasın! Emrediyorum!* diye çığlık atmasını bekleyerek arkasını dönmüştü.

Ama Charlotte kollarını kendi bedenine sarmış halde hâlâ verandada duruyordu. Titriyordu. Yaşlı ve mutsuz görünüyordu. “Bornoz konusunda yanılmışım,” dedi. “Benim bedenimmiş. Etiketi yanlış okumuş olmalıyım.”

Holly gülümsedi. “Çok iyi anne. Buna sevindim.”

Garaj yolunda geri geri giderek trafiği kontrol etti ve otobana doğru döndü. Saat on biri on geçiyordu. Bol bol zamanı vardı.

En azından o sırada öyle düşünmüştü.

2

Bu gecikmenin sebebini öğrenememesi de Holly’nin endişesini arttırıyordu. Yerel AM ve FM kanallarda hiçbir şey yoktu, otoban trafik haberlerini paylaşması gereken kanal da dâhil. Genelde çok güvenilir olan Waze uygulaması tamamen işe yaramaz haldeydi. Ekranda bir kürekle çukur kazan, gülümseyen bir adam vardı, altında da YENİLENİYORUZ, YAKINDA DÖNECEĞİZ! yazıyordu.

Lanet.

On beş kilometre daha gidebilirse 56. çıkıştan çıkıp 73 numaralı otoyola girebilirdi ama o anda 73 numaralı otoyol pekâlâ Jüpiter’de de olabilirdi. Montunun cebini yokladı ve son pastili buldu, tamponunun üstünde NASIL SÜRÜYÖRÜM AMA? yazan damperli kamyonun arka tarafına bakarken paketini açtı.

Tüm bu insanlar alışveriş merkezinde olmalı, diye düşündü Holly. Alışveriş merkezlerinde, çarşıdaki küçük işletmelerde olmaları, paralarını Amazon, UPS ve Federal Express’e vermek yerine yerel ekonomiyi desteklemeleri gerekirdi. *Hepinizin bu lanet otoyoldan çıkması gerek ki gerçekten önemli işleri olan insanlar...*

Derken trafik hareketlenmeye başladı. Holly bir zafer çılgılığı atmıştı ki önündeki kamyon yeniden durdu. Sol tarafında bir adam telefonla konuşuyordu. Sağında bir kadın rujunu tazeliyordu. Kiralık arabasının dijital saati ona saat dörtten önce Frederick Binası'na varmayı bekleyemeyeceğini gösteriyordu. En erken dört.

Yine de iki saatim kalır, diye düşündü Holly. Lütfen Tanrım, lütfen zamanında varıp onun için hazırlık yapabileyim. O şey için. O canavar için.

3

Barbara Robinson dikkatlice incelediği üniversite katalogunu bir kenara koyup telefonunu açtı ve Justin Freilander'ın yüklediği WebWatcher uygulamasını açtı.

"İnsanları izinleri olmadan takip etmenin pek de doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sormuştu Justin. "Bunun, yani, tamamen yasal olduğundan bile emin değilim."

"Sadece arkadaşımın iyi olduğundan emin olmak istiyorum," demişti Barbara ve ona tüm tereddütlerini silip atacak ısıltılı bir gülümseme sunmuştu.

Tanrı biliyor ya, Barbara'nın da kendince tereddütleri vardı; sırf ekrandaki küçük yeşil noktaya bakmak bile ona kendini suçlu hissettiriyordu, özellikle de Jerome kendi takip uygulamasını kaldırmışken. Ama Jerome'un bilmediği (ve Barbara'nın ona söylemeyeceği) şey Holly'nin Portland'dan sonra Pittsburgh'e gittiği idi. Bu Barbara'nın Holly'nin evindeki bilgisayarda gördüğü internet aramalarıyla birleşince Holly'nin gerçekten de Macready Ortaokulu'yla ilgilendiğini ve bu ilginin ya olay yerine ilk varan WPEN muhabiri Charles "Chet" Ondowsky ya da onun kameramanı Fred Finkel üzerine yoğunlaştığını düşünmüştü. Ondowsky hakkında daha çok arama olduğundan Barbara Holly'nin onun peşinde olduğundan neredeyse kesinlikle emindi. Holly onun adını bilgisayarının yanındaki not defterine de karalamıştı... o karalamanın sonunda da iki soru işareti vardı.

Barbara arkadaşının kafasının allak bullak olduğunu, sinir krizi geçirdiğini düşünmek istemiyordu, Holly'nin yolunun bir şekilde okulu patlatan kişiyle kesiştiğine de inanmak istemiyordu... ama bunun da ihtimaller arasında olduğunu biliyordu. Holly özgüvensizdi, Holly kendinden çok fazla şüphe ediyordu ama aynı zamanda zekiydi. Ondowsky ve Finkel'in (kaçınılmaz bir şekilde ona Simon & Garfunkel'i anımsatan bir ikiliydi bunlar) bilmeden, hatta farkında olmadan bombacının kimliği hakkında bir ipucuna rastlamış olması mümkün müydü?

Bu fikir Barbara'nın aklına Holly'yle birlikte izlediği bir filmi getirdi. Adı *Cinayeti Gördüm*'dü. Filmde parktaki âşıkların fotoğrafını çeken bir fotoğrafçı yanlışlıkla çalırların arasında saklanan silahlı bir adamı da çekiyordu. Ya Macready Ortaokulu'nda da böyle bir şey olduysa? Ya bombacı yaptıklarını zevkle izlemek için suç mahalline geri döndüyse ve televizyoncular o olanları izlerken (hatta yardım eder gibi davranırken) onu çektiyse? Ya Holly bunu bir şekilde anladiysa? Barbara bu fikrin çok zorlama olduğunu biliyor ve kabul ediyordu ama hayat da bazen sanatı taklit etmiyor muydu? Holly belki de Pittsburgh'e Ondowsky ve Finkel'la görüşmeye gitmişti. *Bu gayet güvenli olur herhalde*, diye düşündü Barbara, *ama ya bombacı hâlâ oradaysa ve Holly onun peşine düşerse?*

Ya bombacı onun peşine düşerse?

Tüm bunlar büyük ihtimalle saçmalıktı ama Barbara yine de WebWatcher uygulaması Holly'nin Pittsburgh'den ayrılıp annesinin evine doğru ilerlediğini gösterince rahatlamıştı. O zaman neredeyse uygulamayı silecekti, böyle yapmak vicdanını kesinlikle rahatlatırdı ama Holly dün, ortada hiçbir neden yokken, sadece cumartesi gecesi annesinde kalacağını söylemek için ona telefon açmıştı. Sonra da telefonu kapatmadan önce, "Seni seviyorum," demişti.

Eh, tabii ki seviyordu, Barbara da onu seviyordu ama bu hissedilen bir şeydi, yüksek sesle dile getirmen gereken bir şey değil. Belki özel durumlar hariç. Arkadaşınla kavga ettiysen de barışıyorsan mesela. Ya da uzun bir seyahate çıkıyorsan. Ya da

savaşa katılmaya gidiyorsan. Barbara bunlardan birini yapacak erkek ve kadınların ebeveynlerine ya da eşlerine söyledikleri son şeyin bu olduğuna emindi.

Holly bunu söylerken sesinde de tuhaf bir *ton* vardı, Barbara'nın pek hoşuna gitmemişti. Neredeyse üzgündü. Şimdi de yeşil nokta Barbara'ya Holly'nin bu gece annesinde kalmayacağını gösteriyordu. Görünen o ki şehre doğru yola çıkmıştı. Planı mı değişmişti? Annesiyle kavga mı etmişti?

Yoksa doğrudan yalan mı söylemişti?

Barbara masasına bir göz attı ve ödevi için Holly'den ödünç aldığı DVD'leri gördü: *Malta Şahini*, *Birleşen Kalpler* ve *Harper*. Bunların Holly döndüğünde onunla konuşmak için mükemmel bir bahane olacağını düşündü. Holly'yi evde bulunca şaşırmış gibi yapacak, sonra da Portland ve Pittsburgh'de bu kadar önemli ne işi olduğunu soracaktı. Takip cihazını itiraf bile edebilirdi; bu, işlerin nasıl gideceğine bağlıydı.

Telefonundan yine Holly'nin konumunu kontrol etti. Hâlâ otobandaydı. Barbara trafiğin bir onarım işi ya da kaza yüzünden sıkıştığını tahmin etti. Saatine, sonra yeniden yeşil noktaya baktı. *Holly beşten önce şehre varırsa şanslı*, diye düşündü.

Ben de beş buçukta onun evinde olurum, diye planladı. *Umarım bir sorun yoktur... ama sanırım var.*

4

Trafik emekliyor... sonra duruyordu.

Emekliyor... ve duruyordu.

Duruyordu.

Aklımı oynatacağım, diye düşündü Holly. Bu damperli kamyonun arkasını izleyerek öylece otururken kafayı sıyrmanın eşliğindeydi. *Muhtemelen kayış kopup giderken sesini duyuyorum. Kırılan bir dal gibi.*

O aralık gününde ışık azalmaya başlamıştı, yılın en kısa gününden sadece iki takvim yaprağı kadar uzaktalardı. Gösterge paneli saati ona Frederick Binası'na en erken beşte varmayı umabileceğini gösteriyordu, bu da ancak trafik yakın zamanda yeni-

den hareket etmeye başlarsa mümkündü... bir de benzini bitmezse. Çeyrek depoya inmişti.

Onu kaçırabilirim, diye düşündü. Gelir, kapının şifresini mesaj atmam için beni arar ve cevap alamaz. Cesaretini kaybedip korkaklık ettiğimi düşünecek.

Tesadüfün ya da kötücül bir gücün (Jerome'un pasaklı, donuk gri kuşu) Ondowsky'yle ikinci karşılaşmasının gerçekleşmesine karar vermiş olabileceğini düşünmek de onu rahatlatmadı. Çünkü Holly sadece onun listesindeki bir kişi değildi, açık ara bir numaralı hedefiydi. Onunla kendi alanında, bir planı varken karşı karşıya gelmek Holly'nin avantajına olurdu. Bu avantajı kaybederse Chet onu gafil avlamaya çalışırdı. Ve başarılı da olabilirdi.

Bir kez Pete'i aramak ve tehlikeli bir adamın binalarının yan kapısına geleceğini, ona dikkatle yaklaşması gerektiğini söylemek için telefonuna uzandı ama Ondowsky ondan da konuşarak sıyrılırdı. Hem de kolayca. Sonuçta hayatını konuşarak kazanıyordu. Öyle olmasa bile Pete yıllar geçtikçe yaşılanıyordu ve polislikten emekli olduğundan beri en az on kilo almıştı. Ağır hareket ediyordu. Televizyon muhabiri gibi davranan şey ise oldukça hızlıydı. Pete'i tehlikeye atmayacaktı. Cini lambasından çıkaran Holly'nin kendisiydi.

Önünde damperli kamyonun fren farları söndü. On beş metre ilerledi ve yine durdu. Ancak bu sefer duraksama daha kısa sürdü ve daha çok ilerlediler. Sıkışıklık açılıyor olabilir miydi? Buna inanmaya cesaret edemiyordu ama yine de Holly umudu vardı.

Bu umutları da neyse ki boşa çıkmamıştı. Beş dakika sonra hızı saatte altmış beş kilometreye çıkmıştı. Yedi dakika sonra doksana... On bir dakika sonra Holly gazı kökleyip sollama şeridini ele geçirdi. Sıkışıklığa neden olan zincirleme kazaya karışmış üç arabanın yanından hızla geçerken refüje çekilen araba parçalarına bakmadı bile.

Şehir merkezinde otobandan çıkana dek hızını yüz onda tutabilirse ve trafik ışıklarının çoğunu yakalarsa beşi yirmi geçe ofis binasında olabileceğini tahmin ediyordu.

Holly beşı beş geçe binasının civarlarına ulaştı. Tuhaf bir şekilde az insanın olduğu Monroeville Alışveriş Merkezi'nin aksine şehir kalabalık-kalabalık-kalabalıktı. Bu hem iyiydi hem de kötü. Buell Sokak'taki kat kat giyinmiş alışverişçiler koştururken onların arasında Ondowsky'yi görme ihtimali düşüktü ama onun Holly'yi yakalama (tabii bunu yapma niyetindeyse, Holly ondan her şeyi beklerdi) ihtimali de bir o kadar düşüktü. Bill olsa çıkmaz sokak durumu derdi buna.

Otobandaki şanssızlığını telafi edercesine, neredeyse Frederick Binası'nın hemen karşısındaki bir park yerinden bir arabanın çıktığını gördü. O gidene kadar bekledi, sonra geri geri dikkatlice park etti, arkasında kornaya abanan bokkafalıyı görmezden gelmeye çalışmıştı. Bu kadar endişe verici bir durumda olmasa o sabit korna sesi park yerinden vazgeçmesine neden olabilirdi ama sokak boyunca başka boş yer görmüyordu. Yani tek çaresi katlı otoparktı ki onda da büyük ihtimalle üst katlara çıkmak zorunda kalacaktı ve Holly park yerlerinde başına kötü şeyler gelen kadınların olduğu çok fazla film izlemişti. Özellikle de hava karardıktan sonra. Ve hava da kararmıştı.

Holly'nin kiralık arabasının ön tarafı çekilip yeterince yer açıldığı anda kornaya asılan kişi yanından geçip gitti ama bokkafalı –erkek değil, kadındı– orta parmağıyla Holly'ye iyi Noeller dilemesine yetecek bir süre için yavaşılamıştı.

Holly arabadan çıktığı sırada trafikte bir boşluk vardı. Sokağın diğer tarafına hemen geçebilir –daha doğrusu koşturabilirdi– ama onun yerine ilerde, köşede ışığın yanması için bekleyen alışverişçiler kalabalığına katıldı. Kalabalık güvenlik demektir. Elinde binanın ön kapısının anahtarı vardı. Yan kapıdan girmek gibi bir niyeti yoktu. Yan kapının olduğu yer kolay hedef haline dönüşebileceğı boş bir arka sokaktı.

Anahtarı kilide sokarken yüzünün alt kısmını kaşkolla kapatmış ve kalpağını kaşlarına kadar indirmiş bir adam neredeyse ona çarpacak kadar yakınından geçti. Ondowsky miydi? Hayır. En azından *büyük ihtimalle* hayır. Bundan nasıl emin olabilirdi ki?

Ayakkabı kutusu kadar küçük lobi boştu. Işıklar loştu. Her yer gölgeler içinde kalmıştı. Hızla asansöre doğru ilerledi. Bu, şehrin en eski binalarından biriydi, sadece sekiz katlıydı, dibine kadar Ortabatı tarzdaydı ve bina sakinlerinin kullanabileceği tek bir asansör vardı. Genişti ve sözde çok moderndi ama tek bir asansör, tek bir asansör demekti. Bina sakinleri bu konuda çok söylenmişlerdi ve acelesi olanlar genelde merdivenleri kullanıyordu, özellikle de ofisleri alt katta olanlar. Holly bir de yük asansörü olduğunu biliyordu ama o asansör hafta sonu boyunca kilitli olacaktı. Çağırma düğmesine bastı, aniden asansörün bir kez daha kullanım dışı olacağına ve planının suya düşeceğine emin hissetti. Ama kapılar anında açıldı ve robotik bir kadın sesi ona hoş geldiniz dedi. "Merhaba. Frederick Binası'na hoş geldiniz." Lobi bu kadar boşken ses Holly'ye korku filmlerindeki ruhani sesler gibi gelmişti.

Kapılar kapandı ve Holly beşe bastı. Asansörde hafta boyunca haber ve reklam gösteren bir ekran vardı ama o sırada kapalıydı. Noel müziği de yoktu, şükürler olsun.

"Yukarı çıkıyor," dedi robotik ses.

Beni bekliyor, diye düşündü Holly. Bir şekilde içeri girdi ve asansör kapısı açıldığında orada olacak, kaçacak hiçbir yer bulamayacağını.

Ama kapılar bomboş koridora açıldı. Posta kutusunun (konuşan asansör ne kadar modernse o da bir o kadar eski modaydı), kadın ve erkek tuvaletlerinin yanından geçti ve üzerinde MERDİVENLER yazılı bir kapının önünde duraksadı. Herkes Al Jordan'dan şikâyetçiydi, nedenleri de vardı; bina görevlisi hem yetersiz hem de tembeldi. Ama birilerini tanıyordu herhalde çünkü bodrumda biriken çöplere, kırık yan kapı kamerasına ve ağır -neredeyse kaprisli- paket teslimine rağmen işi elinden almıyordu. Bir de lüks Japon asansörü meselesi vardı ki bu herkesi kızdırmıştı.

Bu akşamüstü Holly, Al'in özellikle dikkatsiz davranmış olmasını umuyordu, böylece üzerine çıkmak için ofisten bir sandalye getirmesine gerek kalmayacak, zaman kaybetmeyecekti.

Merdivenlere giden kapıyı açtı, şanslıydı. Merdiven sahanlığında yığılmış halde duran –ve yangın yönetmeliğine aykırı bir biçimde altıncı kata çıkan yolu kapatan– temizlik malzemeleri vardı, bunların arasında tırabzana yaslanmış bir paspas ve yarısına kadar temizleme suyuyla dolu bir kova da vardı.

Holly kovanın içindeki bulanık suyu merdivenlere dökmeyi düşündü –Al’e iyi bir ders olurdu– ama sonunda bunu yapmaya içi elvermedi. Kovayı kadınlar tuvaletine itti ve eklerini söktü, sonra bulanık suyu lavabolardan birine döktü. Ardından kol çantası olacak şey tuhaf bir şekilde kolundan sarkarken kovayı asansöre doğru itti. Çağırma düğmesine bastı. Kapılar açıldı ve robotik ses ona (unuttuysa diye), “Beşinci kat,” diye bildirdi. Holly Pete’in nefes nefese ofise gelip, “Bu şeyi ‘Al’e beni tamir etmesini söyle, sonra da onu öldür,’ demeye programlayabilir miyim?” dediği günü hatırladı.

Kovayı ters çevirdi. Ayaklarını birleşik tutarsa (ve dikkatli olursa) tekerleklerin arasında durabileceği kadar bir yer vardı. Çantasından bant ve kahverengi kâğıda sarılı küçük bir paket çıkardı. Parmak ucunda yükseldi, tişörtünün ucu pantolonundan kurtulana dek yukarı uzandı, paketi asansörün tavanının arka sol köşesine bantladı. Bu şekilde göz seviyesinin çok üzerinde kalıyordu, (rahmetli Bill Hodges’a göre) insanlar bu alana pek bakmazdı. Ondowsky de bakmasa iyi olurdu. Bakarsa Holly biterdi.

Telefonunu cebinden çıkardı, havaya kaldırıp paketin bir fotoğrafını çekti. Her şey umduğu gibi giderse, Ondowsky bu fotoğrafı asla görmeyecekti. Zaten fotoğraf pek de iyi bir güvence sayılmazdı.

Asansörün kapıları yeniden kapandı. Holly kapıyı açma tuşuna bastı ve kovayı tekrar koridora itip merdiven sahanlığında bulunduğu yere götürdü. Sonra Brilliancy Güzellik Ürünleri ofisinin yanından geçti (burada Holly’ye Droopy Dog adındaki eski bir çizgi film karakterini hatırlatan orta yaşlı bir adam dışında kimse çalışmıyordu galiba) ve en sondaki Finders Keepers’a gitti. Kapının kilidini açtı ve rahatlayarak iç çekip ofise girdi. Saatine baktı. Neredeyse beş buçuk olmuştu. Artık gerçekten de çok az zamanı kalmıştı.

Ofis kasasına giderek şifreyi girdi. Rahmetli Bill Hodges'in Smith & Wesson tabancasını aldı. Dolu olduğunu bilmesine rağmen –boş bir silah karşındakine vuracağın bir obje olarak bile işe yaramaz, bu da akıl hocasının bir diğer lafıydı– emin olmak için mermi yuvasını açıp baktı ve sonra çat diye geri kapattı.

Gövdeye, diye düşündü. Asansörden çıktığı anda. Para çantası hakkında endişelenme; kartondansa kurşun delip geçer, göğsünün önünde tutsa bile. Çeliktense kafasından vurmaya denemem gerekecek. Kısa mesafe olacak. Bu iş pis bir hal alabilir ama–

Küçük bir kahkaha atarak kendini şaşırttı.

Ama Al temizlik malzemelerini bırakmış.

Holly saatine baktı. 17:34. Ondowsky gelene dek yirmi altı dakikası vardı yani, zamanında geldiğini varsayarsa tabii. Hâlâ yapacak şeyleri vardı. Hepsisi önemliydi. En önemlisinin hangisi olduğuna karar vermek o kadar da zor değildi çünkü bundan canlı kurtulamazsa, birilerinin hayatta kalanların ve yas tutanların acılarından beslenmek için Macready Ortaokulu'nu patlatan şeyden haberdar olması gerekiyordu ve ona inanacak bir kişi vardı.

Telefonunu açtı, kayıt cihazını başlattı ve konuşmaya başladı.

6

Robinsonlar kızlarına on sekizinci yaş günü için fiyakalı küçük bir Ford Focus almıştı ve Holly, Buell Sokak'ta park ederken Barbara Holly'nin evinden üç sokak ötede bir kırmızı ışıktaki durmuştu. Bu sırada telefonundan WebWatcher uygulamasına bir göz attı ve "Off," diye mırıldandı. Holly eve gitmemişti. Ofisteydi, Barbara Noel'e bu kadar yakinken bir cumartesi akşamı Holly'nin oraya neden gittiğini anlayamıyordu.

Holly'nin evi hemen dümdüz gidince karşısına çıkacaktı ancak ışıklar yeşile dönünce Barbara sağa döndü ve şehre yöneldi. Oraya varması uzun sürmeyecekti. Frederick Binası'nın ön kapısı kilitli olacaktı ama yan sokağa açılan kapının şifresini biliyordu. Abisiyle birçok kez Finders Keepers'a gitmişti ve bazen bu girişi kullanıyorlardı.

Ona sürpriz yapacağım, diye düşündü Barbara. Onu kahve içmek için dışarı çıkaracağım ve neler döndüğünü öğreneceğim. Belki bir şeyler bile yeriz ve bir filme gideriz.

Bu düşünce onu gülümsetti.

7

Holly Gibney'nin Dedektif Ralph Anderson'a hazırladığı rapordan:

Sana her şeyi anlattım mı bilmiyorum Ralph ve geri dönüp bunları kontrol edecek zamanım da yok ama en önemli kısmı biliyorsun: Başka bir yabancıyla karşılaştım, Teksas'ta alt ettiğimizle aynı değil ama benziyor. Yeni ve gelişmiş bir model diyebiliriz.

Finders'ın küçük bekleme odasındayım, onu bekliyorum. Planım şantaj parasıyla asansörden çıktığı anda onu vurmak ve sanırım düşündüğüm gibi olacak. Bence beni öldürmekten ziyade bana para vermeye gelecek çünkü bence onu sadece para istediğime ikna ettim, tabii başka bir katliama neden olmama sözüyle beraber. Ama bu sözü büyük ihtimalle tutmayacak.

Bu konuda elimden geldiğince mantıklı düşünmeye çalıştım çünkü hayatım buna bağlı. Onun yerinde olsam bir kere para verir, sonra ne olacağına bakardım. Sonrasında Pittsburgh kanalındaki işimi bırakır mıydım? Bırakabilirdim ama kalabilirdim de. Şantajcının iyi niyetini sınamak için. Kadın geri döner, ikinci kez para sızdırmaya çalışırsa o zaman onu öldürür ve ortadan kaybolurdum. Bir iki yıl bekler, sonra eski döngümü yeniden yaratırdım. Belki San Francisco'da, belki Seattle'da, belki de Honolulu'da. Yerel bir kanalda çalışmaya başlar, sonra yükselirdim. Yeni bir kimlik ve yeni referanslar bulacaktır. Bu bilgisayar ve sosyal medya çağında bu kimlikler inandırıcılıklarını nasıl koruyorlar kim bilir Ralph ama bir şekilde koruyorlar işte. Ya da en azından şimdiye dek işe yaramışlar.

Benim bildiklerimi bir başkasına anlatmamdan endişelenir mi? Belki kanalına? Hayır çünkü ona şantaj yaptığım anda suç ortağına dönüştüm aslında. En çok güvendiğim şey özgüveni. Kibri. Neden özgüvenli ve kibirli olmasın ki? Uzun, çok uzun bir süredir her şey yanına kâr kalmış.

Ama arkadaşım Bill Hodges bana her zaman ikinci bir plan yapmayı öğretti. "Hem kemer hem de askılar Holly," derdi. "Hem kemer hem de askılar."

Ondan şantajla üç yüz bin dolar almak yerine onu öldürme niyetinde olduğumdan şüphelenirse önlem almaya çalışacaktır. Ne gibi önlemler? Bunu bilmiyorum. Benim ateşli bir silahım olacağını kesinlikle tahmin ediyordur ama kapıdaki metal detektörün beni uyaracağını varsaymak durumunda olduğundan içeri silah sokabileceğini sanmıyorum. Merdivenleri kullanabilir ve bu, geldiğini duysam bile sorun yaratabilir. Böyle olursa duruma göre doğaçlama hareket etmek zorunda kalacağım.

[Duraksama]

Bill'in .38'liği kemerim ve asansör tavanına yapıştırdığım paket de askım. Güvencem. Bir fotoğrafını çektim. Onu isteyecek ama o pakette nemlendirici ruj dışında hiçbir şey yok.

Elimden gelenin en iyisini yaptım Ralph ama yeterli olmayabilir. Tüm planlamalarım rağmen bu işten sağ çıkamayabilirim. Böyle olursa bilmeni isterim ki arkadaşlığın benim için çok değerliydi. Ölürsem ve sen başladığın işi devam ettirmeye karar verirsen, lütfen dikkatli ol. Bir eşin ve oğlun var senin.

8

Saat 17:43'tü. Zaman hızla akıyor akıyordu.

O lanet trafik! Ben hazırlanmadan, erkenden gelirse...

Böyle bir şey olursa onu birkaç dakikalığına aşağıda tutmak için bir şeyler uyduracağım. Ne bilmiyorum ama bir şeyler uydururum.

Holly bekleme salonundaki masaüstü bilgisayarı açtı. Kendi ofisi vardı ama bu bilgisayarı tercih ederdi çünkü içerideki odalara gömülmek yerine ön tarafta olmak daha iyiydi. Bu aynı zamanda Pete'in beşinci kata kadar çıkma konusunda şikâyetlerini dinlemekten bıktıklarında o ve Jerome'un kullandığı bilgisayardı. Yaptıkları kesinlikle yasal değildi ama sorunu çözmüştü ve o bilgiler hâlâ bu bilgisayarın hafızasında olmalıydı. Olsa iyi olurdu. Değilse Holly mahvolurdu. Gerçi Ondowsky merdivenleri kullansa zaten mahvolacaktı. Bu durumda Holly, ona para vermeye

değil, onu öldürmeye geldiğinden yüzde doksan oranında emin olacaktı.

Bilgisayar son model iMac Pro'ydu, çok hızlıydı ama bugün açılması sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu. Beklerken sesli raporunu telefonundan kendine e-posta olarak gönderdi. Çantasından bir flaş bellek çıkardı –bu Dan Bell'in topladığı çeşitli fotoğrafların olduğu bellekti, bir de Brad Bell'in ses izlerinin– ve bilgisayarın arka tarafına taktı, asansörün hareket ettiğini duyduğunu düşündü bir an. Ama bu imkânsızdı, tabii binada başka biri yoksa.

Ondowsky gibi biri.

Holly elinde silahla ofisin kapısına koştu. Kapıyı savurarak açtı ve başını dışarı uzattı. Hiçbir şey duymadı. Asansör sessizdi. Hâlâ beşinci kattaydı. Kendi aklında kurmuştu belli ki.

Kapıyı açık bırakıp işini bitirmek için aceleyle geri masasına koştu. On beş dakikası vardı. Bu yeterli olurdu, tabii Jerome'un düzelttiği kısmı bulup kaldırabilir ve herkesi merdivenleri kullanmaya mahkûm eden bilgisayar hatasını yeniden kurabilirse.

Anlayacağım, diye düşündü. Ondowsky indikten sonra asansör aşağı inerse güzel. Mükemmel. İnmezse...

Ama bunu düşünmenin bir faydası yoktu.

9

Noel zamanı olduğu için dükkânlar geç saatlere kadar açık kalıyordu. *İsa'nın doğumunu kredi kartı limitlerimizi doldurarak onurlandırdığımız kutsal zamanlar*, diye düşündü Barbara. Buell'de park yeri bulamayacağını anında anladı. Frederick Binası'nın karşısındaki kapalı otoparkın girişinden bir bilet aldı ve sonunda çatının hemen altındaki dördüncü katta bir yer buldu. Hızla asansöre doğru ilerledi, sürekli etrafına bakınıyordu, bir eli çantasındaydı. Barbara da kapalı otoparklarda kadınların başına kötü şeylerin geldiği bir sürü film izlemişti.

Güvenli bir şekilde sokağa çıktığında köşeye koşturdu ve yaya ışığını yakaladı. Diğer tarafa geçince yukarı baktı

ve Frederick Binası'nın beşinci katında bir ışık gördü. Bir sonraki köşeden sağa döndü. Biraz daha ilerleyince TRAFİĞE KAPALI ve SADECE SERVİS ARAÇLARI yazılı levhaların olduğu bir sokağa geldi. Barbara sokağa girdi ve binanın yan girişinin önünde durdu. Tam kapının şifresini girecekken bir el onu omzundan yakaladı.

10

Holly kendine gönderdiği e-postayı açtı ve ekini flaş belleğe attı. Bellek ikonunun altındaki boş dosya adı kısmına bakıp bir an tereddüt etti. Sonra KAN VARSA yazdı. Yeterince uygun bir isimdi bu. *Sonuçta o şeyin lanet hayatının hikâyesi, diye düşündü, onu hayatta tutan bu. Kan ve acı.*

Belleği çıkardı. Girişteki masa tüm posta işlerinin halledildiği yerdi, çeşitli boylarda bir sürü zarf vardı. Küçük, hava kabarcıklı bir zarf alıp belleği onun içine attı ve ağzını kapattı, sonra Ralph'in postalarının komşusunun evine gideceğini hatırlayınca bir an panikledi. Ralph'in adresini ezbere biliyordu ve belleği oraya gönderebilirdi ama ya bir posta hırsızının eline geçerse? Bunu düşünmek bile kâbus gibiydi. Komşusunun adı neydi? Colson? Carver? Coates? Hiçbiri doğru değildi.

Zaman elinden hızla kayıp gidiyordu.

Tam zarfı *Ralph Anderson'ın Yan Komşusuna* diye göndereceken isim aklına geldi: Conrad. Mecburen pullarını yapıştırdı ve zarfın ön tarafına hızlıca adresi karaladı.

Dedektif Ralph Anderson

619 Acacia Sokağı

Flint City, Oklahoma 74012

Altına da CONRADLAR (YAN KOMŞU) ARACILIĞIYLA ve BAŞKA ADRESE GÖNDERMEYİN DÖNÜŞLERİNİ BEKLEYİN yazdı. Elinden bu kadarı geliyordu. Zarfı aldı, hemen asansörün yanındaki posta kutusuna koşup içine attı. Al'in diğer

her konuda olduğu gibi postaları toplamakta da tembel davrandığını biliyordu, zarfı biriken postaların düştüğu yerin en dibinde (açıkçası bugünlerde ve bu çağda çok az insan bu yöntemi kullanıyordu) bir hafta hatta –tatil dönemi olduğu düşünülürse– daha uzun süre bekleyebilirdi. Ama Holly’nin de pek acelesi yoktu. Eninde sonunda zarf yerine gidecekti.

Sırf kafasında kurduğundan emin olmak için asansörün çağırma düğmesine bastı. Kapılar açıldı; asansör oradaydı, içi de boştu. Yani gerçekten kafasında kurmuştu. Finders Keepers’a geri koştu, nefes nefese değildi ama nefes alırken zorlanmaya başlamıştı. Kısmen hızlı hareket ettiğindendi ama daha çok strestendi.

Sıra en son aşamaya gelmişti. Mac’te ara ikonuna bastı ve Jerome’un hatayı düzeltirken verdiğı adı girdi: EREBETA. Bu belalı asansörlerinin markasıydı; aynı zamanda Japoncada asansör anlamına geliyordu... ya da en azından Jerome öyle olduğunu iddia etmişti.

Al Jordan arızayı tamir etmesi için yerel bir firmayı aramayı inatla reddetmiş, bu işi oraya bağılı bir Erebeta tamircisinin yapması gerektiğı konusunda ısrarcı olmuştu. Başka bir şeyler yapılsa ve bir kaza olursa başlarına gelebilecek korkunç ihtimaller ileri sürmüştü: cezai sorumluluk, milyon dolarlık davalar. Asansörün sekiz katını da KULLANIM DIşI yazan bantlarla kapatmak ve doğıru tamirciyi beklemek daha iyiydi ona göre. *Uzun sürmeyecek*, diye de güvence vermişti öfkeli bina sakinlerine. *En fazla bir hafta. Rahatsızlıktan dolayı özür dilerim.* Ama haftalar neredeyse bir aya kadar uzamıştı.

“Onun açısından rahatsız edici bir durum yok,” diye homurdanmıştı Pete. “Ofisi bodrumda, televizyon izleyip donut yiyerek bütün gün kışının üzerinde oturuyor.”

Jerome sonunda bu işe el atmış ve kendisi de bilgisayar dehası olan Holly’ye çoktan bildiğı bir şey söylemişti: İnterneti kullanabilirsen her arıza için bir çözüm bulabilirsin. Tam olarak bunu yapmışlardı, bu bilgisayarı, asansörü kontrol eden çok daha basit bilgisayara bağlamışlardı.

"İşte, burada," demişti Jerome ekranı göstererek. O ve Holly başbaşaydı, Pete kefaletnamecileri dolaşüyor, işleri canlandırıyor-du. "Ne olduğunu görüyor musun?"

Holly görüyordu. Asansörün bilgisayar katları "görmeyi" kesmişti. Tek gördüğü uç noktalardı.

Şimdi de Holly'nin tek yapması gereken, o zaman asansörün programına yapıştırdıkları yara bandını çekmekti. Ve umut et-mekti. Çünkü test edecek zaman olmayacaktı. Çok az vakit kal-mıştı. Altıya dört vardı. Kat haritasını açtı, asansör boşluğunun gerçek temsilini gösteriyordu. Duraklar B'den 8'e kadar belirlen-mişti. Asansör beşinci kattaydı. Ekranın en üstünde, yeşil renkle HAZIR yazıyordu.

Henüz hazır değilsin, diye düşündü Holly, ama hazır olacaksınız. Yani, umarım.

Telefonu iki dakika sonra, tam da işini bitirirken çaldı.

11

Barbara küçük bir çılgılık attı ve arkasını döndü, sırtını yan girişe yasladı ve onu tutan adamın karanlık silüetine baktı.

"Jerome!" Elini göğsüne koydu. "Ödümü kopardın! Burada ne yapıyorsun?"

"Ben de aynı soruyu sana soracaktım," dedi Jerome. "Biliyor-sun, genç kızlar ve karanlık sokaklar pek iyi bir ikili sayılmaz."

"Telefonundaki takip uygulamasını kaldırdığın konusunda yalan söyledin, değil mi?"

"Eh, evet," diye itiraf etti Jerome. "Ama görünen o ki sen de kendi takip uygulamanı bulmuşsun, o yüzden bana ahlak dersi verebileceğini--"

Tam o sırada başka bir karaltı Jerome'un arkasında belirdi... ama tam olarak karanlık değildi. Silüetin gözleri fener tutulmuş bir kedinin gözleri misali parlıyordu. Barbara bağırıp Jerome'a dikkat etmesini söyleyemeden silüet abisinin başına bir şeyle vurdu. Korkunç, cansız bir çatırtı sesi duyuldu ve Jerome kaldırırma yığıldı.

Siluet Barbara'yı yakalayıp onu kapıya doğru itti ve eldivenli eliyle boynuna sarılıp onu kapıya yapıştırdı. Diğer elindeki kırık tuğlayı yere bıraktı. Ya da beton parçasını. Barbara'nın bildiği tek şey, o şeyin üstünden abisinin kanının damladığıydı.

Adam Barbara'nın, o kürklü Rus kalpağının altındaki yuvarlak, sıradan yüzünü görebileceği kadar üzerine eğildi. Gözlerindeki o tuhaf parıltı gitmişti. "Çığlık atma, sevgilim. Bunu yapmak istemezsin."

"Onu öldürdün!" Barbara'nın sesi bir hırıltı halinde çıkmıştı. Adam henüz onu tam anlamıyla boğmuyordu ama büyük ölçüde nefesini kesmişti. "Abimi öldürdün!"

"Hayır, hâlâ hayatta," dedi adam. Ortodontik açıdan mükemmel olan iki sıra dişini göstererek gülümsedi. "Ölseydi bilirdim. Ama onu öldürebilirim. Çığlık at, kaçmaya çalış –diğer bir deyişle canımı sık– ona beyni Old Faithful' misali patlayana dek vururum. Çığlık atacak mısın?"

Barbara başını iki yana salladı.

Adamın gülümsemesi yayılıp bir sırtış halini aldı. "Sen iyi bir sevgilisin, sevgilim. Korkuyorsun, değil mi? Bunu sevdim." Derin bir nefes aldı, sanki onun dehşetini içine çekiyordu. "Korkmalısın. Buraya ait değilsin ama yine de gelmene sevindim."

Daha da yakınına eğildi. Barbara onun parfümünün kokusunu alabiliyor, kulağma fısıldayan dudaklarının etini hissedebiliyordu.

"Lezzetlisin."

12

Holly gözlerini bilgisayardan ayırmadan telefonuna uzandı. Asansörün görüntüsü hâlâ ekrandaydı ama asansör boşluğu planının altında şimdi bir seçim kutusu vardı, UYGULA ve İPTAL seçeneklerini sunuyordu. UYGULA'yı seçmenin bir fark yaratacağından tam anlamıyla emin olabilseydim keşke, diye düşünüyordu. Ve o farkın doğru fark olacağından.

¹ Yellow Stone Milli Parkı'nda bulunan bir gayzer.

Telefonu aldı, Ondowsky'ye yan kapının şifresini mesaj atmaya hazırdı ama dondu. Telefonunun ekranında ONDOWSKY yoktu, BİLİNMEYEN NUMARA yoktu. Arkadaşı Barbara Robinson'ın gülümseyen yüzü vardı.

Ah, Tanrım hayır, diye düşündü Holly. Tanrım, lütfen olmasın.

"Barbara?"

"Bir adam var Holly!" Barbara ağlıyordu, dedikleri neredeyse anlaşılmıyordu. "Jerome'a bir şeyle vurdu ve onu bayılttı, sanırım bir tuğlaydı, çok kan kaybediyor--"

Sonra Barbara gitti, Ondowsky kılığında gezen şey aldı telefonu, profesyonel televizyoncu sesiyle konuşmaya başladı. "Selam Holly, ben Chet."

Holly donup kaldı. Dış dünyada o kadar uzun süre geçmemişti, büyük ihtimalle beş saniyeden azdı ama kafasının içinde çok daha uzun gelmişti o süre. Bu onun hatasıydı. Arkadaşlarını uzakta tutmaya çalışmıştı ama yine de gelmişlerdi işte. Gelmişlerdi çünkü onun için endişelenmişlerdi ve bu da her şeyin onun hatası olduğu anlamına geliyordu.

"Holly? Hâlâ orada mısın?" Sesinde gülümsüyormuş gibi bir tını vardı. Çünkü işler onun lehine ilerlemişti ve bunun tadını çıkarıyordu. "Bu her şeyi değiştirir, sence de öyle değil mi?"

Panikleyemem, diye düşündü Holly. Onlarınkini kurtaracaksa hayatını verebilirim ve vereceğim ama panikleyemem. Bunu yaparsam hepimiz öleceğiz.

"Öyle mi?" dedi. "İstediğin şey hâlâ bende. O kızın canını yakar ya da abisine bir şey yaparsan hayatını mahvederim. Durmam."

"Sende de silah var mı?" Ona cevap verme fırsatı tanımadı. "Tabii ki var. Bende yok ama seramik bir bıçak getirdim. Çok keskin. Küçük *tête-à-tête*'imize geldiğimde yanımda kızın da olacağını unutma. Elinde bir silah olduğunu görürsem onu öldürmem, bu iyi bir rehineyi boşa harcamak olur ama sen izlerken onun güzelliğini bozabilirim."

"Silah yok."

"Sanırım sana bu konuda güveneceğim." Hâlâ eğleniyordu. Rahattı, kendine güveni tamdı. "Ama bellek karşılığında para ve-

receğimi sanmıyorum. Para yerine küçük sevgilimi alabilirsin. Kulağa nasıl geliyor?"

Yalan söylüyorsun gibi, diye düşündü Holly.

"İyi bir anlaşma. Barbara'yla konuşayım tekrar."

"Hayır."

"O zaman sana şifreyi vermem."

Kahkaha attı. "O biliyor şifreyi, abisi yanına gittiğinde şifreyi girmek üzereydi. Çöp kutularının arkasından izliyordum. Eminim onu bana söylemeye ikna edebilirim. Onu ikna etmemi ister misin? Şöyle?"

Barbara çılgılık attı, Holly'nin ağzını eliyle kapatmasına neden olan bir sestir bu. Onun hatasıydı, onun hatası, tamamen onun hatası.

"Dur. Onun canını yakmayı kes. Sadece Jerome hâlâ hayatta mı onu öğrenmek istiyorum."

"Şimdilik hayatta. Tuhaf, küçük hırıltılar çıkarıyor. Belki beyin hasarı vardır. Ona sert vurdum, öyle yapmam gerekiyor gibi geldi. Bayağı iri."

Beni korkutup germeye çalışıyor. Düşünmemi istemiyor, sadece tepki vermemi istiyor.

"Bayağı kan kaybediyor," diye devam etti Ondowsky. "Kafa yaralanmalarını bilirsin. Ama hava bayağı soğuk, eminim bu pıhtılaşma konusunda faydalı olur. Soğuk demişken boş konuşmayı keselim artık. Onun kolunu yeniden burkmamı istemiyorsan şifreyi söyle, bu sefer yerinden çıkarırım."

"Dört-yedi-beş-üç," dedi Holly. Başka ne seçeneği vardı ki?

13

Adamın gerçekten de bıçağı vardı: siyah kabızalı, uzun beyaz ağızlı. Barbara'yı bir kolundan –incittiği kolundan– tutup bıçağın ucuyla şifre ekranını gösterdi. "Bu şeref sana ait, sevgilim."

Barbara şifreyi tuşladı, yeşil ışığın yanmasını bekledi ve kapıyı açtı. "Jerome'u içeri alabilir miyiz? Onu çekebilirim."

"Eminim çekersin," dedi adam, "ama olmaz. Havalı bir çocuğa benziyor. Burada biraz daha hava alsın."

"Soğuktan ölür!"

"Sevgilim, yürümezsen sen *kan kaybından* öleceksin."

Hayır, beni öldürmezsin, diye düşündü Barbara. *En azından iste-diğini alana dek yapmazsın bunu.*

Ama canını yakabilirdi. Gözlerinden birini çıkarabilirdi. Ya-nağının derisini yüzebilirdi. Bir kulağını kesebilirdi. Bıçağı baya-ğı keskin görünüyordu.

Barbara içeri girdi.

14

Holly, Finders Keepers ofisinin açık kapısında durmuş ko-ridora bakıyordu. Kasları adrenalinle gürlüyordu; ağzı çöl kaya-lıkları kadar kuruydu. Asansörün aşağı inmeye başladığını duy-duğunda yerinden ayrılmadı. Asansör tekrar yukarı çıkana dek çalıştırdığı programda UYGULA tuşuna basamazdı.

Barbara'yı kurtarmak zorundayım, diye düşündü. *Jerome'u da, tabii yardım etmek için çok geç kalınmadıysa...*

Asansörün en alt katta durduğunu duydu. Sonra, sonsuz-luk gibi gelen bir sürenin ardından kabin tekrar yukarı çıkmaya başladı. Holly geriye bir adım attı, gözlerini koridorun sonunda-ki kapalı asansör kapısından ayırmıyordu. Telefonu bilgisayarın fare altlığının yanında duruyordu. Onu alıp pantolonunun sol ön cebine koydu, sonra oku UYGULA'nın üzerine getirecek kadar bir süre aşağı baktı.

Bir çığlık duydu. Yukarı çıkan asansörün içinde ses boğuk-laşmıştı ama bu bir kızın çığlığıydı. Barbara'nın.

Benim hatam.

Hepsi benim hatam.

15

Jerome'u yaralayan adam Barbara'nın koluna girdi, balonun gerçekleştiği salona girerken sevgilisine eşlik eden biri gibiydi. Barbara'nın çantasını çıkarmasına izin vermemişti (büyük ihti-

malle bunu umursamamıştı), bu yüzden metal detektörden geçerken zayıf bir bipleme duyuldu, büyük ihtimalle telefonu yüzünden olmuştu. Onu rehin alan adam bu sese aldırmadı. Kısa süre öncesine dek Frederick Binası'nın kızgın sakinleri tarafından her gün kullanılan merdivenlerin yanından geçip lobiye girdiler. Kapının dışında, başka bir dünyada, Noel alışverişi yapan insanlar çanta ve paketleriyle binanın önünden geçiyorlardı.

Ben de oradaydım, diye düşündü Barbara hayretle. Sadece beş dakika önce, her şey hâlâ yolundayken. Hâlâ aptal gibi hayatımın önümde sonsuzmuşçasına uzandığına inanırken.

Adam asansörün düşmesine bastı. Aşağı inen asansörün sesini duydular.

"Ona ne kadar para verecektin?" diye sordu Barbara. Korkusunun yanında bir de, Holly bu adama bulaştığı için acı bir hayal kırıklığı hissediyordu.

"Artık bir önemi yok," dedi adam, "çünkü sen varsın. Sevgilim."

Asansör durdu. Kapılar açıldı. Robotik ses onlara Frederick Binası'na hoş geldiniz dedikten sonra, "Yukarı çıkıyor," diye ekledi. Kapılar kapandı. Asansör yukarı çıkmaya başladı.

Adam Barbara'yı bırakıp kürklü kalpağını çıkardı ve ayakbaılarının arasına, yere attı, ellerini bir sihirbazın abartılı hareketleriyle havaya kaldırdı. "Şunu izle. Bence hoşuna gidecek, hem Bayan Gibney de bunu görmeyi kesinlikle hak ediyor, sonuçta başımıza bütün bu belaları bu mesele açtı."

Sonrasında olanlar Barbara'nın daha önceki dünya algısının çok ötesinde bir korkutuculuktaydı. Filmde olsa havalı bir efekt deyip geçilebilirdi ama bunlar gerçek hayatta yaşanıyordu. Orta yaşlı, yuvarlak suratlı adamın yüzünde bir dalgalanma oldu. Çeneden başladı ve ağzı geçerek değil de ağzın içinden yükseldi. Burnu dalgalandı, yanakları esnedi, gözleri parıldadı ve alnı gerildi. Sonra aniden bütün başı yarı transparan bir jöle halini aldı. Titreşiyor, parılıyor, sarkıyor, nabız gibi atıyordu. İçinde amaçsızca kıvrılan ipe benzer kırmızı bir şeyler vardı. Kan değildi; o kırmızı şeylerin üstü siyah beneklerle kaplıydı. Barbara çılgılık atıp

geriye, asansörün duvarına doğru sendeledi. Bacakları onu yüzüstü bırakmıştı. Çantası kolundan kayıp gürültüyle yere düştü. Barbara asansör duvarından aşağı doğru kaydı, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Bağırsakları ve sidik torbası boşaldı.

Sonra jöle baş katılaştı ama bu kez ortaya çıkan yüz Jerome'u bayıltan ve onu güç kullanarak asansöre sürükleyen adamınkinden tamamen farklıydı. Daha inceydi ve teni de iki üç ton daha koyuydu. Gözleri yuvarlak değildi, kenarlardan çekikti. Burnu onu asansöre sürükleyen adamın küt gagasından daha ince ve uzundu. Dudakları da daha inceydi.

Bu adam onu yakalayan adamdan on yaş daha genç görünüyordu.

"İyi numara, sence de öyle değil mi?" Sesi bile farklıydı.

Sen nesin? Barbara bunu söylemeye çalıştıysa da dudaklarından tek kelime çıkmıyordu.

Adam eğilip kibarca çantasının askısını tekrar omzuna astı. Barbara parmakları ona dokununca büzüldü ama ondan tam olarak kaçamadı. "Cüzdanınla kredi kartlarını kaybetmek istemezsin, değil mi? Polisin kimliğini belirlemede işe yararlar, hani... durumunda." Alaycı bir tavırla yeni burnunu tuttu. "Tanrım, küçük bir kaza mı oldu? Eh, ne derler bilirsin, olur böyle boktan şeyler." Kıkır kıkır güldü.

Asansör durdu. Kapılar kayarak beşinci kat koridoruna açıldı.

16

Asansör durduğunda Holly bilgisayarın ekranına son bir kez hızlıca baktı ve ardından fareyle tıkladı. Kat duraklarının, B'den sekizinci kata kadar, Jerome'un *Erebeta Sorunları ve Çözümleri* adlı siteden adımları takip ederek onunla beraber tamir işini halletmeden önce olduğu gibi gri olup olmadığına bakmak için beklemedi. Buna gerek yoktu. İki türlü de anlayacaktı.

Tekrar ofisin giriş kapısına yürüdü ve asansöre uzanan yirmi metrelik koridora baktı. Ondowsky Barbara'yı kolundan tut-

muştı... ama başını kaldırdığında Holly onun artık Ondowsky olmadığını gördü. Artık George'du, bıyık ve teslimat elemanlarının kahverengi üniforması eksikti tabii.

"Gel sevgilim," dedi. "Kımıldat o ayakları."

Barbara sendeleyerek çıktı. Gözleri kocamandı ve gözyaşlarıyla nemlenmişti, boş bakıyordu. Güzel koyu renkli cildi çamur tonuna dönmüştü. Ağzının bir kenarından salyası akıyordu. Neredeyse taş kesilmiş gibi bir hali vardı ve Holly bunun nedenini biliyordu: Ondowsky'nin değişimini izlemişti.

Bu dehşete düşmüş kız onun sorumluluğundaydı ama Holly o anda bunu düşünemezdi. Anda kalmalıydı, dinlemeliydi, Holly umudunu kesmemeliydi... umut daha önce hiç bu kadar uzak bir his gibi gelmemiş olsa da...

Asansör kapıları kayarak kapandı. Bill'in silahı denklemden çıkınca Holly'nin tek şansı bundan sonra olacaklara bağlıydı. Başta bir şey olmayınca Holly'nin yüreği karardı. Derken asansörün, Erebeta asansörlerinin programlandığı gibi çağrılana dek olduğu yerde kalmak yerine, aşağı indiğini duydu. Şükürler olsun, aşağı indiğini duyuyordu.

"İşte, benim küçük sevgilim," dedi çocuk katili George. "Biraz kötü bir sevgili. Sanırım altına eesini kaçırmış. Yakına gel Holly. Kendin kokla."

Holly kapının girişinden kımıldamadı. "Merak ediyorum," dedi. "Parayı gerçekten getirdin mi?"

George sırttı, ikinci kişiliğinin aksine televizyonda görünmeye hiç de uygun olmayan dişlerini gösterdi. "Aslına bakarsan, hayır. Bunun ve abisinin geldiğini gördüğüm sırada saklandığım çöplüğün arkasında karton bir kutu var ama içinde kataloglardan başka bir şey yok. Bilirsin, Adrese Teslim diye gönderilenlerden."

"Yani başından beri bana para vermeye niyetin yoktu," dedi Holly. Koridorda on iki adım kadar ilerledi, aralarında on iki metre kalınca durdu. Futbol oynuyor olsalar ceza sahasına girmiş olurdu. "Değil mi?"

"Senin bana o flaş belleği vermeye ve beni serbest bırakmaya ne kadar niyetin varsa, o kadar vardı diyelim," dedi George.

"Akıl okuyamıyorum ama beden dilini okuma konusunda uzun bir tarihim var. Yüzler konusunda da öyle. Seninki apaçık okunuyor, gerçi senin başka türlü düşündüğüne eminim. Şimdi tişörtünü pantolonundan çıkarıp havaya kaldır. Tamamen değil, göğsündeki o kabartılar hiç ilgimi çekmiyor, silahlı olmadığını görecektir." "

Holly tişörtünü kaldırdı ve o istemeden kendi etrafında döndü.

"Şimdi pantolon paçalarını kaldır."

Bunu da yaptı.

"Mızıkçılık yok," dedi George. "Güzel." Başını yana eğip bir sanat eleştirmeninin bir tabloyu inceleyeceği gibi Holly'ye baktı. "Tanrım, çok çirkin bir şeysin, değil mi?"

Holly cevap vermedi.

"Hayatında bir kez olsun biriyle randevuya çıktın mı?"

Holly cevap vermedi.

"Çirkin, küçük, kimsesiz, daha otuz beş olmamış ama şimdiden saçları beyazlıyor. Kapatmakla da uğraşmamışsın, bu da teslim bayrağı sallamak değilse ne, bilmem. Sevgililer Günü'nde dildona kart gönderiyor musun?"

Holly cevap vermedi.

"Tahminimce görünüşün ve özgüvensizliğini bir..." Konuşmayı kesti ve başını eğip Barbara'ya baktı. "Tanrı aşkına, amma ağırsın! Leş gibi kokuyorsun!"

Barbara'nın kolunu bıraktı ve Barbara elleri açık, kıcı havada, alnı yerde kalacak şekilde kadınlar tuvaletinin önüne yığıldı. Bu haliyle namaz kılan Müslüman bir kadına benziyordu. Hıçkırıkları pek gürültülü sayılmazdı ama Holly onu duyabiliyordu. Ah evet, onları çok iyi duyabiliyordu.

George'un yüzü değişti. Chet Ondowsky'ye dönmedi, Holly'ye içindeki gerçek yarattığı gösteren, vahşi bir sırıtışa büründü. Ondowsky domuz suratlıydı, George tilki suratlıydı ama bu yüz bir çakalın yüzüydü. Bir sırtlanın. Jerome'un gri kuşunun. Barbara'nın kotlu poposuna bir tekme attı. Barbara acı ve şaşkınlıkla inledi.

“İçeri gir!” diye bağırdı. “İçeri gir ve temizlen, bırak da yetişkinler işlerini halletsinler!”

Holly o on metreyi ona tekme atmayı kesmesini bağıarak koşmak istiyordu ama tabii ki o şeyin istediği de buydu. Ayrıca rehinesini gerçekten de kadınlar tuvaletine gizlemek istiyorsa bu Holly’ye ihtiyacı olan şansı tanıyabilirdi. En azından oyun sahasını açardı. Bu yüzden yerinden ayrılmadı.

“İçeri... gir!” Ona yeniden tekme attı. “Seninle, her işe burnunu sokan bu pislikle işimi hallettikten sonra ilgileneceğim. Bana oyun oynamaması için dua etmek isteyebilirsin.”

Barbara hıçkırıklar içinde kadınlar tuvaletinin kapısını başıyla iterek açtı ve içeri süründü. Ancak bunu yapana kadar George arkasına bir tekme daha attı. Sonra Holly’ye baktı. Sırtış gitmişti. Gülümseme geri gelmişti. Holly bunun sıcak görünmesi gereken bir ifade olduğunu tahmin ediyordu, Ondowsky’nin yüzünde olabilirdi de. Ama George’da olmuyordu.

“Eee, Holly. Sevgilim bok çukuruna girdi, baş başa kaldık. İçeri girip bağırsaklarını bununla dökebilirim...” Bıçağını havaya kaldırdı. “... ya da bana almaya geldiğim şeyi verirsin ve ben de onu rahat bırakırım. İkinizi de rahat bırakırım.”

Öyle olmayacağını biliyorum, diye düşündü Holly. *Almaya geldiğin şeyi aldığın anda kimse buradan ayrılamayacak, Jerome dâhil. Tabii hâlâ ölmediyse.*

Hem şüpheli hem de umutluymuş gibi bir hava vermeye çalıştı sesine. “Sana inanabilir miyim, bilmiyorum.”

“İnanabilirsin. Belleği aldığım anda yok olup gideceğim. Senin hayatından ve Pittsburgh televizyonundan. Ayrılma vakti geldi. Bunu bu adam—” Bıçağı tutmayan elini bir peçeyi indiriyor-muş gibi yüzünden geçirdi. “—bombayı yerleştirmeden önce de biliyordum. Hatta sanırım belki de *bu yüzden* bombayı koydum. Yani, evet, Holly, bana inanabilirsin.”

“Belki de koşarak ofise dönmeli ve kapıyı kilitlemeliyim,” dedi Holly ve yüzünün bunu gerçekten düşündüğünü göstermesini umdu. “911’i ararım.”

"Kızı da benim merhametime mi bırakacaksın?" George uzun bıçağını kadınlar tuvaletinin kapısına doğru çevirdi ve gülümsedi. "Sanmıyorum. Ona nasıl baktığını gördüm. Ayrıca sen daha üç adım atmadan seni yakalarım. Alışveriş merkezinde de söylediğim gibi, hızlıyım. Yeterince konuştuk. Bana istediğim şeyi ver de gideyim."

"Bir seçeneğim var mı?"

"Sence?"

Holly duraksadı, iç çekti, dudaklarını yaladı ve sonunda başıyla onayladı. "Sen kazandın. Sadece hayatta kalalım."

"Tamam." Alışveriş merkezinde olduğu gibi bu cevap da çok hızlı gelmişti. Fazla üstünkörüydü. Holly ona inanmıyordu. O da bunu biliyor ve umursamıyordu.

"Telefonumu cebimden çıkaracağım," dedi Holly. "Sana bir fotoğraf göstermem gerekiyor."

Adam hiçbir şey demedi, Holly de telefonunu çıkardı, çok yavaşça. Fotoğraflarını açtı, asansörde çektiği fotoğrafı seçti ve telefonu ona doğru uzattı.

Şimdi söyle bana, diye düşündü Holly. Kendim söylemek istemiyorum, o yüzden söyle bana, seni pislik.

Söyledi de. "Göremiyorum. Yakınıma gel."

Holly ona doğru ilerlemeye başladı, telefonu hâlâ elinde tutuyordu. İki adım. Üç. On metre, dokuz metre. Adam gözlerini kısmış telefona bakıyordu. *Yedi metre kaldı ve bak, sana yaklaşmaya ne kadar isteksizim?*

"Daha yakına gel, Holly. Gözlerim değiştikten sonra birkaç dakika boyunca biraz yorgun oluyor."

İğrenç bir yalancısın, diye düşündü Holly ama bir adım daha attı, telefonu hâlâ önünde tutuyordu. Aşağı düşerken kesin kendisini de beraberinde götürecekti. Aşağı düşerse. Ve bunda bir sorun yoktu.

"Görüyorsun, değil mi? Asansörde. Tavana bantlı. Al ve g--"

O aşırı uyarılmış halinde bile Holly, George'un hareket ettiğini ancak fark edebildi. Başta kadınlar tuvaletinin dışında

durmuş, gözlerini kısmış halde Holly'nin telefonundaki fotoğrafa bakıyordu. Bir an sonra bir kolunu onun beline dolamıştı ve diğeriyle de öne uzattığı elini tutuyordu. Hızlı olduğu konusunda dalga geçmiyordu. Holly'yi asansöre sürüklerken telefon yere düştü. İçeri girdiğinde Holly'yi öldürecek ve tavana banthı paketi alacaktı. Sonra tuvalete gidip Barbara'yı öldürecekti.

En azından planı buydu. Ama Holly'nin başka bir planı vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Holly. Bilmediğinden değil, bunu söylemesi gerektiğinden böyle bağırıyordu.

Adam cevap vermedi, sadece çağırma düğmesine bastı. Düğmenin ışığı yanmadı ama Holly asansörün bir uğultuyla canlandığını duydu. Yukarı çıkıyordu. Son anda ondan kurtulmayı deneyecekti. Neler olduğunu anlayınca o da *Holly'den* kurtulmaya çalışacaktı. Holly buna izin veremezdi.

George'un o incecik tilki suratına bir gülümseme yayıldı. "Biliyor musun, bence her şey gayet yolunda gide—"

Durdu çünkü asansör durmamıştı. Beşinci katı geçti —geçerken içerden kısa bir an ışığın titrediğini görebildiler— ve yükselmeye devam etti. George'un elleri şaşkınlıkla gevşedi. Sadece bir anlığımaydı ama Holly'nin ondan kurtulup geriye çekilmesi için yeterli bir süreydi.

Sonrasında olanlar on saniyeden uzun sürmedi ama o anki coşkun halinde Holly her şeyi gördü.

Merdivenlerin kapısı çarparak açıldı ve Jerome içeri atıldı. Gözleri kurumuş kanlardan bir maskenin ardından onlara bakıyordu. Elinde merdivendeki paspas vardı, ahşap sapını onlara doğru tutuyordu. George'u görünce, "*Barbara nerede? Kardeşim nerede?*" diye bağırarak ona saldırdı.

George Holly'yi kenara itti. Holly kemiklerini yerinden oynatan bir darbeye duvara çarptı. Gözünün önünde siyah noktalar uçuştı. George paspasın sapına uzandı ve onu kolayca Jerome'un elinden aldı. Sopyayı geriye savururken onunla Jerome'a saldırmayı planlamıştı ama tam o sırada kadınlar tuvaletinin kapısı savrularak açıldı.

Barbara, elinde çantasından aldığı biber gazıyla dışarı fırladı. George başını tam zamanında çevirdi ve gaz tüm suratını kapladı. Çığlık atarak gözlerini kapattı.

Asansör sekizinci kata vardı. Motorun tıkırtısı durdu.

Jerome George'a saldıracaktı. Holly, "*Jerome, hayır!*" diye çığlık attı ve omzuyla onun göğsüne vurdu. Jerome kız kardeşiyle çarpıştı ve ikisi birden iki tuvaletin arasındaki duvara savruldu.

Asansörün alarmı çaldı: *Panik, panik, panik* diye çığlık atan asırı yüksek bir sestti.

George kırmızı, akan gözlerini sese doğru çevirdiği sırada asansörün kapıları açıldı. Sadece beşinci katın kapıları değil, tüm katların kapıları. Asansörün kapatılmasına neden olan arıza buydu işte.

Holly kollarını öne uzatarak George'a doğru koştu. Öfke çığlığı feryat eden alarmın sesine karıştı. Öne uzattığı elleri adamın göğsüne vurdu ve onu asansör boşluğuna itti. Adam bir an havada asılı kalır gibi oldu, ağzı ve gözleri dehşet ve şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. Yüzü sarkıp değişmeye başlamıştı ama George yeniden Ondowsky'ye dönüşmeden önce (tabii olan buysa) gözden kayboldu. Holly tişörtünün arkasından tutan ve onu George'un peşinden boşluğa düşmekten kurtaran güçlü, kahverengi elin – Jerome'un eli– hayal meyal farkındaydı.

Yabancı düşerken çığlık attı.

Kendini barış yanlısı gören Holly bu sestten vahşice bir keyif aldı.

Dipte yere vurduğunu duyamadan asansör kapıları kayarak kapandı. Bu katta ve diğer tüm katlarda. Alarm durdu ve asansör aşağı inmeye başladı, bodruma, diğer uç noktaya gidiyordu. Asansör beşinci kattan geçerken üçü birden kısa bir anlığına kapıların arasından görülen ışığı izlediler.

"Bunu *sen* yapmışsın," dedi Jerome.

"Ne sandın," dedi Holly.

Barbara'nın dizleri boşaldı ve yarı baygın halde yere düştü. Biber gazı gevşeyen elinden kayarak yuvarlandı ve asansör kapılarının önünde durdu.

Jerome kardeşinin yanında diz çöktü. Holly onu kibarca iterek Barbara'nın elini alıp montunun kolunu sıyırdı ama daha nabzını alamadan Barbara oturmaya çalışmaya başlamıştı.

"O kim... neydi?"

Holly başını iki yana salladı. "Kimse." Bu gerçekten de doğru olabilirdi.

"Gitti mi? Holly, *gitti mi?*"

"Gitti."

"Asansör boşluğundan aşağı?"

"Evet."

"İyi. İyi." Ayağa kalkmaya davrandı.

"Bir dakika kımıldamadan yat Barb. Sadece gözün karardı. Asıl Jerome için endişeleniyorum."

"Ben iyiyim," dedi Jerome. "Kafam taş gibi. O televizyoncu adamdı, değil mi? Kozlowski ya da neyse işte."

"Evet." Ve hayır. "En az yarım litre kan kaybetmişsin gibi görünüyorsun Bay Taş Kafa. Bana bak."

Jerome ona baktı. Gözbebekleri eşitti, bu iyi bir haberdi.

"Kitabının adını hatırlayabiliyor musun?"

Jerome kurumuş kandan rakun maskesinin ardından ona sarsıcı bir bakış attı. "*Kara Baykuş: Amerikalı bir Gangsterin Yükselişi ve Düşüşü.*" O haliyle kahkaha attı. "Holly, beynimi dağıtmış olsaydı, yan kapının şifresini asla hatırlayamazdım. *Kimdi o?*"

"Pennsylvania'daki okulu patlatan adam. Tabii bunu kimse-ye söylemeyeceğiz. Çok fazla soru sorarlar. Başını eğ Jerome."

"Hareket ettirince acıyor," dedi. "Boynum tutulmuş gibi."

"Yine de eğ," dedi Barbara.

"Barb, durumu kişiselleştirmeye çalışmıyorum ama pek güzel kokmuyorsun."

Holly, "Ben Jerome'la ilgilenirim, Barbara. Dolabımda pantolon ve tişört var. Sana olurlar sanırım. Kıyafetleri al. Tuvalette temizlen," dedi.

Barbara'nın tam olarak bunu yapmak istediği ortadaydı ama yine de oyalandı. "İyi olduğuna emin misin J?"

"Evet," dedi Jerome. "Git hadi."

Barbara koridoru geçip Finders Keepers ofisine girdi. Holly Jerome'un ensesine dokundu, şişmiş bir yer yoktu, ona yeniden başını eğmesini söyledi. Tepesinde küçük bir kesik ve daha aşağıda çok daha derin bir yarık gördü ama artkafa kemiği darbenin asıl yükünü almış (ve buna dayanmış) olmalıydı. Jerome'un şanslı olduğunu düşündü.

Hepsinin şanslı olduğunu düşündü.

"Benim de temizlenmem lazım," dedi Jerome erkekler tuvaletine bakarak.

"Hayır, bunu yapma. Barbara'nın da temizlenmesine izin vermemeliydim ama onun polislerle... o dağınık haliyle karşılaşmasını istemedim."

"Planı olan bir kadınla konuşuyormuşum gibi hissediyorum," dedi Jerome, sonra kollarını kendi bedenine sardı. "Tanrım, üşüyorum."

"Ne şaşırtıcı. Büyük ihtimalle içecek sıcak bir şeylere ihtiyacın var. Sana çay yapardım ama bunun için zamanımız yok." Aniden aklına gelen, korkunç bir düşünceyle sarsıldı: Jerome asansöre binseydi bütün planı –her ne kadar sallantıda bir plan olsa da– suya düşebilirdi. "Neden merdivenlerden çıktın?"

"Geldiğimi duymasın diye. Dünyadaki en korkunç baş ağrısını çekiyor olsam da nerede olacağını biliyordum. Binadaki tek kişi sendin." Duraksadı. "Kozlowski değil. Ondowsky."

Barbara kollarında temiz giysilerle döndü. Yeniden ağlamaya başlamıştı. "Holly... onun değiştiğini gördüm. Başı jöleye döndü. O... o..."

"O neyden bahsediyor Tanrı aşkına?" diye sordu Jerome.

"Boş ver şimdilik. Daha sonra konuşuruz." Holly ona hızlıca sarıldı. "Temizlen, kıyafetlerini değiştir. Ve Barbara? O şey her neyse, artık öldü. Tamam mı?"

Kız, "Tamam," diye fısıldadı ve tuvalete girdi.

Holly geri Jerome'a döndü. "Telefonumu mu izliyordun, Jerome Robinson? Barbara mı izliyordu? *İkiniz de* mi izliyordunuz?"

Kanlar içindeki genç adam gülümsedi. "Sana bir daha asla ama asla Hollycime dememeye söz veririm yine de bu soruları cevaplamak zorunda kalır mıyım?"

18

On beş dakika sonra hep birlikte lobideydiler.

Holly'nin pantolonu Barbara'ya çok dar gelmişti, boyu da kısa kalmıştı ama düğmelerini kapatmayı başarmıştı. Yanaklarının ve alnının solgun rengi düzelmeye başlamıştı. *Bunu atlatacak, diye düşündü Holly. Kötü rüyalar görecek ama atlatacak.*

Jerome'un yüzündeki kuruyan kan artık çatlamaya başlamıştı. Korkunç bir baş ağrısı olduğunu söyledi ama hayır, başı dönmüyordu. Midesi de bulanmıyordu. Holly baş ağrısı konusunda şaşırmamıştı. Çantasında Tylenol vardı ama ona vermeye cesaret edemedi. Acilde dikiş atılacaktı ve kesin röntgen çekilecekti ama o anda Holly'nin aynı hikâyeyi anlatacaklarından emin olması gerekiyordu. Bu işi halledince kendi pisliğini temizlemesi gerekecekti.

"Siz ikiniz buraya beni evde bulamadığınız için geldiniz," dedi. "Annemle birkaç gün geçirdikten sonra işleri toparlamak için ofise gittiğimi düşünmüştünüz. Tamam mı?"

Yönlendirilmeye istekli bir şekilde başlarıyla onayladılar.

"Yan sokaktaki kapıya gittiniz."

"Çünkü şifreyi biliyorduk," dedi Barbara.

"Evet. Ve bir hırsızla karşılaştınız. Tamam mı?"

Yine başlarını salladılar.

"Sana vurdu Jerome ve Barbara'ya saldırmaya çalıştı. Barbara adamın yüzüne çantasındaki biber gazını sıktı. Tam suratına. Jerome, sen de sıçrayıp onunla boğuştu. Kaçtı. Sonra ikiniz içeri, lobiye girip 911'i aradınız."

Jerome, "Seni görmeye neden geldik peki?" diye sordu.

Holly buna cevap bulamadı. Asansörü yeniden düzeltmeyi unutmamıştı (Barbara tuvalette temizlenip üzerini değiştirirken yapmıştı bunu, çocuk oynucağıydı) ve Bill'in silahını da çantasına atmıştı (her ihtimale karşı) ama Jerome'un sorduğu soruyu bir kez bile düşünmemişti.

"Noel alışverişi," dedi Barbara. "Seni ofisten alıp bizimle Noel alışverişine götürmek istedik. Değil mi, Jerome?"

"Ah evet, doğru," dedi Jerome. "Sana sürpriz yapacaktık. Burada mıydın Holly?"

"Hayır," dedi. "Gitmiştim. Hatta *gittim*. Şehrin öbür yakasında Noel alışverişi yapıyordum. Şu anda da oradayım. Saldırının hemen ardından beni aramadınız çünkü... eh..."

"Çünkü seni üzmemek istemedik," dedi Barbara. "Değil mi, Jerome?"

"Evet."

"Güzel," dedi Holly. "Bu hikâyeyi ikiniz de hatırlayabilir misiniz?"

Hatırlayabileceklerini söylediler.

"O zaman Jerome'un 911'i arama zamanı."

Barbara, "Sen ne yapacaksın Holly?" dedi.

"Temizlik." Holly asansörü işaret etti.

"Ah, Tanrım," dedi Jerome. "Orada bir ceset olduğunu unutmuştum. Tamamen unuttum."

"Ben unutmadım," dedi Barbara ürpererek. "Tanrım, Holly, asansör boşluğunun dibindeki ölü bir adamı nasıl açıklayacaksınız?"

Holly diğer yabancıya ne olduğunu hatırlıyordu. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Ya hâlâ hayattaysa?"

"Beşinci kattan düştü Barb. Bodrumu da sayarsan altı. Sonra bir de asansör aşağı indi..." Holly bir avucunu yukarı çevirdi ve diğerini onun üzerine indirip sandviç yaptı.

"Ah," dedi Barbara. Sesi iyice incelmmişti. "Doğru ya."

“911’i ara Jerome. Bence genel olarak iyisin ama doktor da sayılmam.”

Jerome bunu yaparken Holly asansöre gidip kabini birinci kata çağırıldı. Arıza giderildiğinden gayet düzgün çalışıyordu.

Kapılar açıldığında Rusların ushanka dediği kalpaklara benzer kürklü bir şapka gördü. Lobi kapısını açarken yanından geçen adamı hatırladı.

Elinde şapkaıyla iki arkadaşının yanına döndü. “Hikâyeyi bir kez daha anlatın.”

“Hırsız,” dedi Barbara ve Holly bunun yeterince iyi olduğuna karar verdi. Kardeşler zekiydi ve hikâyenin geri kalanı gayet basitti. Her şey düşündüğü gibi yolunda giderse polisler onun nerede olduğunu zaten umursamayacaklardı.

19

Holly arkadaşlarından ayrılıp bodruma giden merdivenleri indi, bodrum yerleşmiş sigara dumanı ve ne yazık ki küf kokuyordu. Işıklar kapalıydı, nereden yakacağını bulmak için telefonunun ışığını kullanması gerekti. O ışığı etrafta dolaştırdıkça gölgeler her tarafta dolaşüyor, Ondowsky-şeyin karanlıkta üzerine atılıp elleriyle boynuna yapışacağını hayal etmesini kolaylaştırıyordu. Cildi terden hafifçe parlamaya başlamıştı ama yüzü soğuktu. Dişlerinin birbirine vurduğunun bilincine varıp bunu durdurması gerekti. *Ben de şoktayım*, diye düşündü.

Sonunda iki sıra ışık anahtarını buldu. Hepsini açtı ve sıra floresanlar bir arı kovanı vızıltısıyla yandı. Bodrum istiflelenmiş kutu ve kolilerden pis bir labirent gibiydi. Bir kez daha –maaşını ödedikleri– bina görevlilerinin tam bir pislik olduğunu düşündü.

Nerede olduğunu anlayınca asansöre doğru ilerledi. Kapılar (bu kısımdakiler pisti ve boyaları kalkmıştı) sıkı sıkı kapalıydı. Holly çantasını yere koydu ve Bill’in tabancasını çıkardı. Sonra asansörün anahtarını kancasından çıkarıp sol taraftaki kapıya taktı. Anahtar uzun süredir kullanılmamıştı ve dönmemekte ıs-

rar ediyordu. Silahı pantolonunun beline soktu, anahtarı çevirmek için iki elini birden kullanmak zorundaydı. Sonra silahı tekrar eline alıp kapılardan birini itti. İki kapı birden kayarak açıldı.

Dışarıya yağ, makine yağı ve toz kokusu yayıldı. Boşluğun ortasında uzun, pistona benzer bir şey vardı, daha sonraları buna hidrolik piston dendiğini öğrenecekti. Pistonun etrafına yayılmış sigara izmaritleri ve *fast food* paketlerinin arasında Ondowsky'nin son yolculuğuna çıktığı sırada giydiği kıyafetler duruyordu. Kısa ama ölümcül bir yolculuk olmuştu.

Chet Nöbette olarak da bilinen Ondowsky'nin kendisinden bir iz yoktu.

Bodrumdaki floresanlar parlaktı ama asansör boşluğunun dibi Holly'yi huzursuz edecek kadar karanlıktı. Al Jordan'ın dağınık çalışma masasında bir fener buldu ve onunla dikkatlice etrafa bakındı, pistonun arkasını da kontrol etti. Ondowsky'yi aramıyordu –o gitmişti– egzotik bir tip böcek var mı diye bakıyordu. Yeni bir ev sahibi arıyormuş gibi görünen tehlikeli böcekler. Hiçbir şey görmedi. Ondowsky'yi ele geçiren her ne ise ondan daha uzun süre yaşamış olabilirdi ama bu süre o kadar da uzun değildi. Dağınık, pis bodrumun köşesinde bir çuval gördü ve Ondowsky'nin kıyafetlerini kalpağıyla beraber çuvalın içine tıktı. En sona külotu kaldı. Holly cımbız gibi tuttuğu iki parmağıyla onu aldı, tiksintisi ağzını kenarlardan güçlü bir biçimde aşağı çekiyordu. Külotu titreyerek ve küçük bir çığlık atarak ("*Iyyh!*") çuvala koydu, sonra avuçlarıyla asansör kapılarını kapattı. Anahtarla kilitledi ve anahtarı kancasına astı.

Sonrasında oturup bekledi. Jerome, Barbara ve 911 görevlilerinin gittiğinden emin olunca çantasını aldı ve Ondowsky'nin kıyafetlerinin olduğu çuvalı üst kata taşıdı. Yan kapıdan çıktı. Kıyafetleri çöpe atmayı düşündü ama bu tehlikeli sayılabilecek kadar yakın bir mesafeydi. Onun yerine çuvalı yanında götürdü, bu da gayet normal bir şeydi. Sokağa çıktığı anda paket taşıyan bir sürü insandan birine dönüşmüştü.

Tam arabasını çalıştırmıştı ki Jerome'dan bir telefon geldi; Barbara'yla birlikte tam Frederick Binası'nın yan kapısından gire-

cekken hırsızlığa uğradıklarını anlatıyordu. Kiner Hastanesi'nde olduklarını söyledi.

"Aman Tanrım, bu korkunç," dedi Holly. "Beni daha önce aramalıydınız."

"Endişelenmeni istemedik," dedi Jerome. "Genel olarak iyiyiz, hırsız bir şey de çalamadı."

"En kısa zamanda orada olacağım."

Holly içinde Ondowsky'nin kıyafetleri olan çuvalı John M. Kiner Hastanesi'ne giderken yolda bir çöpe attı. Kar yağmaya başlamıştı.

Radyoyu açtı, "Holly Jolly Christmas"ı son ses böğürerek söyleyen Burl Ives'e denk gelince hemen kapattı. En çok bu şarkıdan nefret ediyordu. Bariz nedenlerle.

Her şeye sahip olamazsın, diye düşündü. Herkesin hayatında biraz bokluk olmalı. Ama bazen ihtiyacın olan şeylere sahip olabilirsin. Ki akli başında bir insanın isteyebileceği tek şey de bu.

Holly de öyleydi.

Aklı başındaydı.

22 Aralık 2020

Holly'nin saat onda McIntyre ve Curtis'in ofisinde ifade vermesi gerekiyordu. Bu en sevmediği şeylerden biriydi, neyse ki sadece velayet davasında ufak bir şahitlik yapacaktı, bu kısmı iyiydi. Söz konusu olan bir çocuk değil, Samoyed cinsi bir köpekti, bu yüzden çok da gerilmesine gerek yoktu. Avukatlardan biri birkaç pis soru sordu ama Chet Ondowsky'yle –ve George'la– yaşadıklarından sonra sorgu Holly'ye bayağı yumuşak gelmişti. On beş dakikada işi bitti. Koridora çıkınca telefonunu açtı ve Dan Bell'den gelen bir aramayı kaçırdığını gördü.

Ama geri aradığında cevap veren Dan değil, torunuydu.

"Büyükbabam kalp krizi geçirdi," dedi Brad. "Yeni bir kalp krizi. Aslına bakarsan bu dördüncü. Hastanede ve bu sefer çıkamayacak."

Uzun, hırıltılı bir nefes aldı. Holly bekledi.

"Senin neler yaptığını merak ediyor. Muhabirle neler olduğunu. O *şeyle*. Ona iyi haberler verirsem, bu sürecin onun için kolaylaşacağını düşünüyorum."

Holly yalnız olduğundan emin olmak için etrafına bakındı. Yalnızdı ama yine de sesini alçalttı. "Öldü. Ona öldüğünü söyle."

"Emin misin?"

Holly yabancıнын yüzünde en son gördüğü şaşkınlık ve korku ifadesini düşündü. Aşağı düşerken –o şeyin– attığı çığlığı düşündü. Ve asansör boşluğunun dibindeki kıyafetleri...

"Ah, evet," dedi. "Eminim."

"Yardımlarımız dokundu mu? Büyükbabam, *onun* yardımı dokundu mu?"

"İkiniz olmasanız bunu yapamazdım. Ona birçok kişinin hayatını kurtarmış olabileceğini söyle. Ona, Holly sana teşekkür ediyor de."

"Derim." Hırıltılı bir nefes daha aldı. "Sence onun gibi başkaları da var mı?"

Teksas'takilerden sonra bunu sormuş olsaydı Holly olmadığını söylerdi ancak şimdi emin olamıyordu. Bir emsalsiz bir sayıydı. İki olunca bir motifin başlangıcını görmüş gibi oluyordunuz. Duraksadı, sonra tam anlamıyla inanmadığı... ama inanmak istediği bir cevap verdi. Yaşlı adam o şeyi yıllarca izlemişti. On yıllarca. Ölmeden önce bu işi başarmayı hak ediyordu.

"Sanmıyorum."

"İyi," dedi Brad. "Çok iyi. Sağ ol Holly. İyi Noeller."

Brad'in durumunu düşününce Holly ona aynısını dileyemedi, bu yüzden sadece teşekkür etti.

Daha fazlası var mıydı?

Asansöre binmek yerine merdivenlerden çıktı.

25 Aralık 2020

1

Holly, Noel sabahının ilk otuz dakikasını üzerinde bornozuyla çay içip annesiyle konuşarak geçirdi. Gerçi daha ziyade Charlotte Gibney'nin uzun ve acı dolu i ekişlerle doldurduğu pasif agresif şikâyetler (Noel'i yalnız başına geçirmek, ağrıyan dizler, sancılı sırtı) teranesini dinlemişti. Sonunda Holly kendini suçlu hissetmeden telefonu kapatabilmek için Charlotte'a birkaç gün sonra oraya gideceğini, beraber Henry dayırı ziyaret edeceklerini söyledi. Annesine onu sevdiğini söyledi.

"Ben de seni seviyorum Holly." Böylesi bir sevginin zor, çok zor olduğunu ima eden başka bir i çekişin ardından kızına mutlu Noeller diledi ve günün bu kısmı böylece tamamlandı.

Geri kalanı daha neşeliydi. Günü Robinson ailesiyle geçirdi, onların geleneklerine dâhil olduğu için mutluydu. Onda hafif bir kahvaltı ettiler, peşinden hediyeleştiler. Holly Bay ve Bayan Robinson'a şarap ve kitap çekleri verdi. Çocukları içinse seve seve biraz para samıştı: Barbara için spa günü (manikür, pedikr dâhil) ve Jerome için kablosuz kulaklıklar.

Karşılığında sadece yakınındaki AMC 12 sinemalarına 300 \$ değerinde sinema bileti değil, bir de bir yıllık Netflix yeliği aldı. Adanmış pek çok sinema tutkunu gibi Holly de Netflix konusunda kararsızdı ve şimdiye dek direnmişti. (DVD'lerini seviyordu ama filmlerin önce sinemada izlenmesi gerektiğine katı bir şekilde inanıyordu.) Yine de Netflix ve diğer tüm platformların onu fena halde cezbettiğini itiraf edebilirdi.

Robinson evinde normalde cinsiyet ayrımı gzetilmezdi, herkes eşitti ama Noel akşamstnde (belki de nostalji hissiyle)

bir önceki yüzyılın cinsiyet rollerine dönmüşlerdi. Yani kadınlar yemek yaparken erkekler beyzbol izliyordu (arada bir de onun bunun tadına bakmak için mutfağa küçük ziyaretlerde bulunuyorlardı). Bir o kadar geleneksel Noel yemeğine –bir sürü garnitürle hindi ve tatlı olarak iki çeşit turta– oturduklarında kar yağmaya başladı.

“El ele tutuşup hep beraber dua edelim mi?” diye sordu Bay Robinson.

El ele tutuştular.

“Tanrım, senin bahsettiklerinden gelen bu rızığımızı kutsa. Beraber geçirdiğimiz bu zaman için şükürler olsun. Aile ve arkadaşlarımız için şükürler olsun. Amin.”

“Bir dakika,” dedi Tanya Robinson. “Bu kadarı yetmez. Tanrım, onlara saldıran adam güzel çocuklarımı kötü yaralamadığı için şükürler olsun. Bu masada bizimle oturamasalardı, kalbim paramparça olurdu. Amin.”

Holly Barbara’nın elini sıkıldığını hissetti ve kızın boğazından belli belirsiz bir ses duydu. Serbest bıraksa ağlamaya dönüşebilecek bir sestti bu.

“Şimdi herkes minnettar olduğu bir şeyi söylemek zorunda,” dedi Bay Robinson.

Masayı turladılar. Holly’nin sırası geldiğinde Robinsonlarla beraber olduğu için minnettar olduğunu söyledi.

2

Barbara ve Holly bulaşıklara yardımcı olmaya çalıştılar ama Tanya “Noelimsi bir şeyler” yapmalarını söyleyerek onları mutfaktan kovaladı.

Holly yürüyüşe çıkmayı önerdi. Belki tepenin eteklerine kadar gider, belki sokağın etrafını dolaşırlardı. “Karlı havada güzel olur,” dedi.

Barbara dünden hazırdı. Bayan Robinson onlara yediye kadar dönmelerini söyledi çünkü *A Christmas Carol* izleyeceklerdi. Holly, Alastair Sim’in oynadığı filmi izleyeceklerini umuyordu, ona göre izlemeye değer tek versiyonu buydu.

Dışarısı sadece hoş değildi, gerçekten güzeldi. Kaldırımında bir tek ikisi vardı, botları yeni düşmüş beş santimlik, toz halindeki karları eziyordu. Sokak lambaları ve Noel ışıklarının etrafı, dönen kar taneleriyle çevriliydi. Holly birkaç kar tanesi yakalamak için dilini çıkardı, Barbara da aynısını yaptı. Bu ikisini de güldürdü ama tepenin eteklerine vardıklarında ve ona döndüğünde Barbara'nın ifadesi ciddileşmişti.

"Tamam," dedi. "Sadece ikimiz kaldık. Neden buradayız Hols? Ne sormak istiyorsun?"

"Sadece bu olayla nasıl başa çıktığını," dedi Holly. "Jerome için endişelenmiyorum. Kötü bir dayak yedi ama senin gördüklerini görmedi."

Barbara titrek bir nefes aldı. Yanaklarında eriyen kar yüzünden Holly onun ağlayıp ağlamadığını anlayamıyordu. Ağlamak iyi gelebilirdi. Gözyaşları insanı iyileştirebiliyordu.

"Mesele pek o değil aslında," dedi sonunda. "Değişmesi yani. Başının jöleye dönmesi. Tabii ki korkunçtu ve yeni kapılar açtı... anlıyor musun..." Eldivenli ellerini şakaklarına koydu. "Buradaki kapıları?"

Holly başıyla onayladı.

"Dışarıda aslında *her şeyin* olabileceğini fark ediyorsun."

"Şeytanları görürsün ama melekleri görmez misin?" dedi Holly.

"İncil'den mi?"

"Fark etmez. Gördüklerin canını sıkıyorsa, Barb, ne sıkıyor?"

"Annemle babam bizi *gömebilirdi!*" diye patladı Barbara. "O masada yalnız oturabilirlerdi! Hindi ve iç pilav yiyor olmazlardı, öyle bir şey istemezlerdi, belki sadece hazır köfte—"

Holly kahkaha attı. Elinde değildi. Barbara da ona katılmadan edemedi. Kar beresinin üzerinde birikiyordu. Holly'nin gözüne o an çok genç göründü Barbara. Yani tabii ki çok gençti ama o an seneye Brown ya da Princeton'a gidecek genç bir kadından ziyade on iki yaşında gibiydi.

"Neyi kastettiğimi anlıyor musun?" Barbara Holly'nin eldivenli elini tuttu. "*Yakındı. Gerçekten, gerçekten çok yakındı.*"

Evet, diye düşündü Holly, ve seni o noktaya getiren de bana olan ilgindi.

Yağan karın altında arkadaşına sarıldı. "Tatlım," dedi, "hepimiz ölüme yakınız. Her zaman."

3

Barbara eve uzanan birkaç basamağı tırmanmaya başladı. İçeride sıcak çikolata, patlamış mısır ve ruhların bir gecede her şeyi hallettiğini ilan eden Scrooge olacaktı. Ama dışarıdayken yapılması gereken son bir iş daha vardı, bu yüzden Holly tutmaya başlayan karda bir anlığına Barbara'nın kolunu tuttu. Robinsonlara gelmeden önce, ihtiyaç olması ihtimaline karşılık montunun cebine koyduğu bir kartı uzattı. Kartta bir isim ve telefondan başka bir şey yoktu.

Barbara kartı alıp okudu. "Carl Morton kim?"

"Teksas'tan döndükten sonra gördüğüm bir terapist. Ona sadece iki kez gittim. Hikâyemi anlatmak için bu kadarı yetti."

"O hikâye ne peki? O da bunun gibi..." Bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu.

"Sana bir gün anlatabilirim, Jerome ve sana, ikinize de ama Noel'de olmaz. Konuşacak birine ihtiyaç duyarsan seni dinleyecektir, bunu bil yeter." Gülümsedi. "Hem benim hikâyemi dinlediği için seninkine inanabilir bile. Bir önemi olduğundan değil tabii. Sana asıl yardımı dokunacak şey, hikâyeni birine anlatmak. En azından benim için öyleydi."

"Ortaya dökmek."

"Evet."

"Annemlere anlatır mı?"

"Kesinlikle hayır."

"Düşüneceğim," dedi Barbara ve kartı cebine koydu. "Teşekkürler." Holly'ye sarıldı. Bir zamanlar birileri ona dokunacak diye korkan Holly de ona sarıldı. Hem de sımsıkı.

Film, Alastair Sim versiyonuydu ve Holly arabasını kar fırtınasının içinden ağır ağır eve doğru sürerken daha mutlu bir Noel geçirdiğini hatırlamıyordu. Yatağa gitmeden önce Ralph Anderson'a bir mesaj göndermek için tabletini kullandı.

Geri döndüğünde benden gelen bir paket bulacaksın. Bayağı bir macera atlattım ama her şey yolunda. Sonra konuşuruz, şimdilik bekleyebilir. Umarım sen ve ailen mutlu (tropikal) bir Noel geçirirsiniz. Sevgiler.

Yatmadan önce dualarını etti, her zaman bitirdiği gibi bitirdi, sigara içmediğini, Lexapro'sunu aldığını ve Bill Hodges'ı özlediğini söyleyerek.

"Tanrı bizi korusun," dedi. "Amin."

Yatağa girdi. Işıkları söndürdü.

Ve uyudu.

15 Şubat 2021

Henry dayının hafıza kaybı çok hızlı ilerledi. Bayan Brad-dock onlara (üzülerek) hastalar bakıma alındıktan sonra sık sık böyle durumların yaşandığını anlatmıştı.

Holly, Rolling Hills ortak salonunda, büyük ekran televizyonun karşısında, kanepelerden birinde onun yanında otururken sonunda onunla muhabbet kurmaya çalışmaktan vazgeçti. Charlotte ise çoktan vazgeçmişti; odanın karşısındaki bir masada oturmuş, Bayan Hatfield'ın o sırada uğraştığı yapbozuna yardımcı oluyordu. O gün Jerome da onlarla gelmişti ve o da yapboza yardım ediyordu. Bir kere Bayan Hatfield'ı güldürmüştü, Charlotte bile J'in cana yakın gevezeliklerine gülümsemeden edememişti. Sevimli bir genç adamdı ve sonunda Charlotte'ın gönlünü kazanmıştı. Bunu yapmak pek de kolay değildi.

Henry dayı gözleri kocaman açılmış ve ağzı da aralık halde oturuyordu, bir zamanlar Holly'nin Wilsonların bahçe çitine çarptığı bisikletini tamir eden elleri, iki yana açtığı bacaklarının arasında gevşekçe duruyordu. Pantolonu hasta bezi yüzünden şişti. Bir zamanlar kanlı canlı bir adamdı. Şimdi ise silik bir haldeydi. Bir zamanlar iri yarıydı. Şimdi ise kıyafetleri üzerinde neredeyse sallanıyordu ve derisi esnekliğini kaybetmiş eski bir çorap misali sünmüştü.

Holly dayısının elini tuttu. Parmakları olan bir et parçası gibiydi. Kendi parmaklarını onunkilere kenetledi ve sıktı, karşılık vermesini umuyordu ama vermedi. Yakında gitme zamanı gelecekti ve Holly buna memnundu. Kendini suçlu hissediyordu ama durum buydu. Bu adam artık onun dayısı değildi; konuşacak bir ventriloğu olmayan, büyük boy bir kukla vardı dayısının yerinde. Ventrilok artık burada değildi ve geri de gelmeyecekti.

Derileri kırışık, kelleşen yaşlıları, "Kendinizi daha çok gösterin!" diye teşvik eden Otezla ilaç reklamı bitti ve Bobby Fuller Four'dan "I Fought the Law" şarkısı başladı. Henry dayının çenesi göğsüne doğru düşmüştü ama programın introsunu duyunca başını kaldırdı ve gözlerinde -düşük voltajlı da olsa- bir ışık belirdi.

Mahkeme salonu görüldü ve sunucu okumaya başladı: "İşe yaramazın tekiyseniz uzak durun, çünkü şimdi karşınızda *John Law*, buyurun!"

Mübaşir öne çıkınca Holly aniden Macready Ortaokulu bombacısına neden o adı verdiğini fark etti. Beyin hep çalışıyor, bağlar kuruyor, anlamlar çıkarıyordu... ya da en azından deniyordu.

Henry dayı sonunda konuştu, sesi çok kullanmadığından kısık ve çatallıydı. "Ayağa kalkın."

"Ayağa kalkın!" diye böğürdü mübaşir George.

Seyirciler ayağa kalkmakla kalmadı; alkışlayarak, dans ederek coştı. John Law odasından içeri dans ederek geldi. Tokmağını kaptı ve müzikle beraber ileri geri sallamaya başladı. Kel kafası parlıyordu. Beyaz dişleri ışıldıyordu. "Bugün elimizde ne var, Georgie, kardeşim, toprağım?"

"Bu adamı seviyorum," dedi Henry dayı çatallı sesiyle.

"Ben de," dedi Holly ve bir kolunu dayısına doladı.

Henry dayı dönüp ona baktı.

Ve gülümsedi.

"Merhaba Holly," dedi.

SIÇAN

Hikâye fikirleri Drew Larson'ın aklına genelde azar azar, kurumak üzere olan bir kuyudan çıkan su damlaları gibi gelirdi. Tabii o da gelirse... Bu gittikçe daha da nadiren gerçekleşen bir olaydı. Her seferinde gördüğü ya da duyduğu bir şeyle fikri arasında geriye doğru takip edebildiği bir çağrışım zinciri çıkarabilir, gerçek dünyadaki çıkış noktasını bulabilirdi.

En son kısa hikâyesinde, çıkış noktası Falmouth I-295 otoyol girişinde lastiğini değiştirirken gördüğü bir adam olmuştu. İnsanlar korna çalıp onun etrafından dolaşırken adam gayret gerektiren bir pozisyonda çömelmiş halde durmuştu. Bu "Patlak"ı yazmasına vesile olmuştu, üzerinde neredeyse üç ay boyunca çalışmıştı ve öykü (büyük dergilerden altı ret aldıktan sonra) *Prairie Schooner*'da yayımlanmıştı.

The New Yorker'da yayımlanan tek öyküsü "Kayık Jack"i BU'da lisans öğrencisiyken yazmıştı. Onun tohumu da bir gece dairesinde üniversite radyo kanalını dinlerken atılmıştı. Öğrenci DJ Zep'ten "Whole Lotta Love" çalmak istemiş ama plak kaymaya başlamıştı. Bu gıcirtı neredeyse kırk beş saniye boyunca devam etmiş, sonunda nefes nefese kalan çocuk sesi kesip, "Pardon, çocuklar, sığıyordum," deyivermişti.

"Kayık Jack" yirmi yıl önceydi. "Patlak" üç yıl önce yayımlanmıştı. Bu arada dört öykü daha yazmıştı. Hepsi üç bin kelime civarındaydı. Hepsi aylarca çalışma ve düzenleme gerektirmişti. Asla bir roman yazamamıştı. Denemişti ama olmamıştı. Bu hevesten neredeyse tamamen vazgeçmişti artık. İlk iki uzun kurgu denemesi de başına dert açmıştı. Hatta son seferi çok *ciddi* dertler açmıştı. Taslağı yakmıştı ve az daha evini de yakacaktı.

Şimdi bu fikir ise bir bütün halinde gelmişti. Çok geç kalmış, bir sürü harika vagonu çeken bir lokomotif gibi gelmişti.

Lucy ondan arabayla Speck'in Şarküterisi'ne gidip öğle yemeği için sandviç almasını istemişti. Hoş bir eylül günüydü, Drew ona yürüyerek gideceğini söyledi. Lucy başını takdir ederek salladı ve bunun bel çevresi için de iyi olacağını belirtti. Daha sonraları Drew Suburban'a ya da Volvo'ya binse hayatının ne kadar farklı olabileceğini merak etti. Bu fikir asla aklına gelmeyebilirdi. Babasının kulübesine asla gitmeyebilirdi. Sıçanı hani neredeyse kesinlikle görmezdi.

Speck'in yolunu yarılamıştı, Main ve Spring sokaklarının kesişim noktasında ışığın değişmesini beklerken lokomotif geldi. Lokomotif gerçek gibi görünecek kadar muhteşem bir hayaldi. Drew büyülenmiş bir halde, gökyüzündeki lokomotif bakarak orada kalakaldı. Bir öğrenci onu hafifçe dürttü. "Işık yürüyebileceğini söylüyor dostum."

Drew öğrenciye aldırmayınca çocuk ona tuhaf bir bakış attı ve sokağı geçti. Drew GEÇ, DUR'a sonra tekrar GEÇ'e dönene dek kaldırımında durmaya devam etti.

Western romanlardan uzak dursa (*Ox-Bow Incident* ve Doctorow'un muhteşem *Welcome to Hard Times*'i dışında) ve lise zamanlarından beri hiç *western* film izlemese de Main ve Spring'in köşesinde dururken gördüğü şey bir *western* bardı. Tavandan vagon tekerinden yapılmış bir avize sarkıyordu, boşluklarına gaz lambaları takılmıştı. Drew gaz yağının kokusunu alabiliyordu. Yerler ahşap döşemeydi. Odanın arka tarafında üç dört kumar masası vardı. Bir de piyano... Piyano çalan adam melon bir şapka takmıştı. Ama o sırada piyano çalmıyordu. Barda olanlara bakmak için o tarafa dönmüştü. Piyano çalan adamın yanında yine olanları izleyen, dar göğsüne akordeon bağlı sırık gibi bir tip duruyordu. Bardaysa pahalı bir *western* takımı giymiş genç bir adam, kırmızı elbiseli bir kızın şakağına silah dayamıştı, elbisenin yakası öyle derindi ki kızın göğüs uçlarını sadece dantelden bir fırır kapatıyordu. Drew bu ikisini iki yerde görüyordu, bir bulundukları yerde, bir de barın arkasında duran aynadaki yansımalarında.

Bu lokomotifti. Tüm tren onun arkasındaydı. Her bir vagondaki yolcuları görüyordu: topallayan şerif (Antietam Muha-

rebesi'nde vurulmuştu ve kurşun hâlâ bacağındaydı), oğlunun yargılanıp asılacağı ilçe merkezine götürülmesini engellemek için tüm kasabayı ablukaya almaya hazır kibirli baba ve babanın, çatıda tüfekleriyle duran kiralık adamları. Her şey oradaydı.

Eve döndüğünde Lucy ona bir bakış attı ve "Ya hasta olmak üzeresin ya da aklına bir fikir gelmiş," dedi.

"Bir fikir," dedi Drew. "İyi bir fikir. Belki de aklıma gelen en iyi fikir."

"Kısa hikâye mi?"

Drew onun bunu umduğunu tahmin etti. Lucy'nin ummadığı şey o ve çocuklar gecelikleriyle çimenlerde beklerken itfaiyenin bir kere daha ziyaretlerine gelmesiydi.

"Roman."

Lucy çavdar ekmeğine yapılmış jambon ve peynirli sandviçini bıraktı. "Eyvah."

Neredeyse evlerini kül edecek yangının ardından olanlara sinir krizi demiyorlardı ama olan aslında buydu. Daha kötüsü de olabilirdi tabii ama okulda yarım dönemi kaçırmıştı (neyse ki kadroluydu) ve daha yeni yeni dengesini sağlıyordu, ki o da haftada iki kez gittiği terapi seansları, birkaç sihirli hap ve Lucy'nin kesinlikle *iyileşeceğine* olan sonsuz inancı sayesindeydi. Bir de çocukların tabii. Çocukların sonu gelmeyen bir *bitirmek zorundayım* ve *bitiremiyorum* döngüsüne sıkışmamış bir babaya ihtiyacı vardı.

"Bu farklı. Her şey belli Lucy. Resmen hediye paketine sarılmış halde geldi. Dikte edilen bir şeyi yazmak gibi olacak!"

Lucy ona sadece baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı. "Öyle diyorsan."

"Baksana, bu yıl babamın kulübesini kiraya vermedik, değil mi?"

Lucy artık sadece endişeli değil, paniğe kapılmış görünüyordu. "İki yıldır kiraya vermiyoruz. İhtiyar Bill öldüğünden beri vermedik." İhtiyar Bill Colson onların bekçiliğini yapmıştı, ondan önce de Drew'un anne ve babasının bekçisiydi. "Herhalde oraya git--"

"Evet ama sadece iki haftalığına. En fazla üç. Romana başlamak için. Çocuklar konusunda yardımcı olsun diye Alice'i çağır-

bilirsin, burada olmayı seviyor biliyorsun, çocuklar da teyzelerini seviyor. Tam zamanında dönüp Cadılar Bayramı şekerini dağıtmana yardım edeceğim.”

“Burada yazamaz mısın?”

“Tabii ki yazabilirim. Hızlı bir başlangıç yaptıktan sonra.” El-lerini başı ağrıdan çatlıyormuş gibi bir jestle kafasına koydu. “İlk kırk sayfayı kulübede yazarım, o kadar. Ya da belki ilk yüz kırk sayfayı, o kadar hızlı akabilir. Görüyorum! Her şey belli!” Kendi-ni tekrar etti. “Dikte edilen bir şeyi yazmak gibi olacak.”

“Bunu bir düşünmem gerekiyor,” dedi Lucy. “Senin de düşünmen gerekiyor.”

“Tamam, düşüneneğim. Şimdi sandviçini ye.”

“O kadar aç hissetmiyorum artık.”

Drew oldukça aç hissediyordu. Kendi sandviçinin kalanını, ardından onunkinin büyük bir kısmını yedi.

2

O akşamüstü eski bölüm başkanını görmeye gitti. Al Stamper bahar döneminin sonunda aniden emekli olmuş, Arlene Upton’ın, namıdiğer Elizabeth Dönemi Tiyatrosu Lanetli Cadısı’nın, sonunda uzun süredir istediği, hayır, arzuladığı, otorite konumuna ulaşmasına müsaade etmişti.

Nadine Stamper, Drew’a Al’in arka verandada olduğunu, soğuk çay içerek güneşlendiğini söylemişti. Drew bir ay kadar bir süreliğine TR-90’daki kulübeye gitme fikrini ortaya attığı zaman Lucy ne kadar endişeliyse Nadine de en az o kadar endişeli görünüyordu. Verandaya çıktığında Drew bunun nedenini anladı. Son on beş senedir İngilizce Bölümü’nü iyiliksever bir despot gibi yöneten Al Stamper’ın neden aniden görevini bıraktığını da anladı.

“Bön bön bakmayı kes de biraz çay al. Canın istemiştir.” Al her zaman insanların ne istediğini bildiğine inanırdı. Arlene Upton’ın ondan nefret etmesinin en büyük nedeni Al’in genelde insanların ne istediğini gerçekten *bilmesiydi*.

Drew bardağını alıp oturdu. "Kaç kilo verdin Al?"

"On üç. Daha fazla gibi göründüğünü biliyorum ama bunun nedeni en başında çok kilolu biri olmamam. Pankreastan." Drew'un ifadesini gördü ve fakülte toplantılarında tartışmaları yatıştırmak için kullandığı parmağını havaya kaldırdı. "Henüz senin, Nadie'nin ya da herhangi birinin vefat ilanı hazırlamasına gerek yok. Doktorlar nispeten erken yakaladılar. İnancımız yüksek."

Drew eski dostunun o kadar da iyi göründüğünü düşünmüyordu ancak yine de çenesini tuttu.

"Benden bahsetmeyelim. Senin neden geldiğinden bahsedelim. İznini nasıl kullanacağına karar verdin mi?"

Drew ona roman işini bir kez daha denemek istediğini anlattı. Bu sefer bir şeyler çıkarabileceğine bayağı emindi. Kesindi bu aslında.

"*Tepedeki Köy* hakkında da aynı şeyi söylemiştin," dedi Al, "ve işler ters gittiğinde az daha, kırmızı el arabasının kontrolünü kaybedecektin."

"Lucy gibi konuşuyorsun," dedi Drew. "Bunu beklemiyordum."

Al öne eğildi. "Beni dinle Drew. Sen harika bir öğretmensin ve birkaç güzel kısa hikâye yazdın—"

"Altı tane," dedi Drew. "*Guinness Dünya Rekorlar Kitabı*'nı arayın."

Al bunu elini sallayarak geçiştirdi. "'Kayık Jack' En İyi Öyküler dizisi—"

"Evet," dedi Drew. "Editörlüğünü Doctorow'un yaptığı dergide çıkmıştı. Uzun yıllardır ölü olan hani."

"Birçok iyi yazar kısa hikâyeden başka hiçbir şey üretmemiştir," diye ısrar etti Al. "Poe. Çehov. Carver. Ayrıca popüler kurgudan uzak durma eğilimi göstersen de işin o tarafında da Saki ve O. Henry var. Modern çağda Harlan Ellison."

"Bu adamlar altı öykü yazmaktan çok daha iyisini yaptılar. Ve Al, bulduğum harika bir fikir. Gerçekten öyle."

"Bana hikâyenden biraz bahsedebilir misin? Şöyle genel olarak?" Drew'u süzdü. "Bahsetmezsin. Bahsetmeyeceğini görebiliyorum."

Hikâyesi çok güzel, neredeyse mükemmel olduğu için aslında tam olarak bunu yapmak isteyen Drew, başını iki yana salladı. "Bence kendime saklamam daha iyi. Bir süreliğine babamın eski kulübesine gideceğim. Bu şeyi bir yola koyacak kadar uzun bir süreliğine."

"Ah. TR-90, değil mi? Diğer bir deyişle cehennemin dibi. Lucy bu fikre ne diyor?"

"Pek hoşuna gitmedi ama çocuklarla ilgilenmesine yardım etmek için kız kardeşi gelecek."

"Onu endişelendiren şey çocuklara bakmak değil Drew. Bence bunu biliyorsun."

Drew buna bir karşılık vermedi. Barı düşündü. Şerifi düşündü. Şerifin adını şimdiden biliyordu. James Averill olacaktı.

Al çayından bir yudum aldı, sonra bardağını Fowles'un *Büyücü*'sünün okunmaktan yıpranmış bir kopyasının yanına koydu. Drew her sayfada altı çizili yerler olduğunu tahmin ediyordu: karakterler için yeşil, tema için mavi, Al'in çarpıcı bulduğu cümleler için kırmızı. Al'in mavi gözleri hâlâ parlaktı ama şimdi birazcık sulanmışlardı ve kenarları kızarıktı. Drew o gözlerde yaklaşan ölümü gördüğünü düşünmek istemedi ama belki de görüyordu.

Al öne eğildi, ellerini bacaklarının arasında kavuşturmuştu. "Bana şunu söyle Drew. Bana bunun neden bu kadar önemli olduğunu söyle."

3

O gece seviştikten sonra Lucy ona gerçekten gitmek zorunda olup olmadığını sordu.

Drew bunu düşündü. Gerçekten düşündü. Lucy hiç değilse bu kadarını hak ediyordu. Bu kadarını ve çok daha fazlasını. Lucy onun yanında durmuştu ve Drew kötü zamanlardan geçtiğinde sırtını ona yaslamıştı. Yanıtı basit tuttu. "Luce, bu benim son şansım olabilir."

Yatakta Lucy'nin tarafında uzun bir sessizlik oldu. Drew, Lucy ona gitmesini istemediğini söylese bu isteğini kabul edeceğini bilerek bekledi. Lucy sonunda, "Tamam. Bunu yapmanı istiyorum ama senin için biraz korkuyorum. Bu konuda yalan söyleyemem. Ne hakkında olacak? Yoksa söylemek istemiyor musun?" dedi.

"İstiyorum. Dökülmek için sabırsızlanıyorum ama gerilimi yükseltmek daha iyi. Sorduğunda Al'e de aynı şeyi söyledim."

"Birbirilerinin eşleriyle yatıp kalkan, çok fazla içen ve orta yaş krizleri geçiren akademisyenlerle ilgili olmasın da."

"Diğer bir deyişle, *Tepedeki Köy* gibi olmasın da."

Lucy onu dirseğiyle dürttü. "Bunu siz söylediniz, bayım, ben değil."

"Hiç öyle bir konusu yok."

"Bekleyebilir misin tatlım? Bir hafta? Sadece gerçekliğinden emin olmak için?" Daha ince bir sesle ekledi: "Benim için?"

Drew bunu istemiyordu; hemen yarın kuzeye gitmek ve sonraki gün de yazmaya başlamak istiyordu. Ama... *sadece gerçekliğinden emin olmak için*. Bu belki o kadar da kötü bir fikir değildi.

"Bunu yapabilirim."

"Tamam. İyi. Ve oraya gidersen iyi olacaksın? Yemin eder misin?"

"İyi olacağım."

Gülümserken Lucy'nin dışında beliren anlık parıldamayı gördü. "Erkekler hep böyle söyler, değil mi?"

"İşe yaramazsa geri geleceğim. Eğer... onun gibi olmaya başlarsa."

Lucy buna cevap vermedi, ona inandığı ya da belki de inanmadığı için. İki türlü de sorun yoktu. Bu konuda bir tartışma yaşamayacaklardı ve önemli olan da buydu.

Drew onun uyuduğunu ya da uyumak üzere olduğunu düşünürken Lucy, Al Stamper'ın sorusunu sordu. Uzun formatta yazmayı denediği ilk iki seferde, hatta *Tepedeki Köy* denen o korkunç karmaşa sırasında bile bu soruyu hiç sormamıştı.

"Neden bir roman yazmak senin için bu kadar önemli? Mesele para mı? Çünkü senin maaşın ve benim aldığım muhasebe işleriyle gayet iyi geçiniyoruz. Yoksa saygınlık meselesi mi?"

“Yayımlanacağını garanti olmadiğı için aslında ikisi de değıl. Şu yuvarlak dünyamızın her yanındaki kötü romanlar gibi sonu bir çekmeceye hapsolmak olursa da bu beni rahatsız etmez.” Bu kelimeler ağzından çıkınca gerçekten doğru olduklarını fark etti.

“Ne peki o zaman?”

Al’e tamamlama hissinden bahsetmişti. Ve keşfedilmemiş toprakları keşfetme heyecanından. (Buna kendisinin gerçekten inanıp inanmadığını bilmiyordu ama bunun gizli bir romantik olan Al’in hoşuna gideceğini biliyordu.) Yine de böyle saçmalıklar Lucy’de işlemezdi.

“Bunu yapabilecek donanımım var,” dedi sonunda. “Yeteneğim de var. Bu yüzden iyi olabilir. Belki pazara uygun bir şey bile olabilir, konu kurgu olunca ‘pazara uygun’un ne anlama geldiğini anlayabilirsem tabii. İyi olması benim için önemli ama asıl konu o değıl. Asıl mesele o değıl.” Lucy’ye döndü, ellerini ellerinin arasına aldı ve alnını onunkine dayadı. “*Bitirmem gerekiyor*. O kadar. Bütün mesele bu. Bitirdikten sonra ya bunu çok daha az *sturm und drang*’le¹ tekrar yapabilirim ya da tamamen bırakırım. İki türlü de kabulüm.”

“Diğer bir deyişle mesele bir tür ‘nihayete erdirme’ meselesi.”

“Hayır.” Bu kelimeyi Al’in yanında kullanmıştı ama sadece Al’in anlayabileceğı ve kabul edeceğı bir kelime olduğundandı. “Farklı bir şey. Neredeyse fiziksel bir şey. Brandon’ın boğazına çeri domates takıldığı zamanı hatırlıyor musun?”

“Asla unutmayacağım.”

Bran dört yaşındaydı. Gates Falls’da Country Kitchen’da yemek yiyorlardı. Brandon boğuluyormuş gibi bir öğürme sesi çıkarmaya ve boğazını tutmaya başlamıştı. Drew onu yakalayıp arkasını çevirmiş ve Heimlich manevrasını yapmıştı. Domates bir bütün olarak ve duyulabilir bir *plop* sesiyle şişeden fırlayan man-

1 Alm. Fırtına ve coşku. Aynı zamanda 1700’lerde Almanya’da yaygın olan bir sanat akımı.

tar gibi dışarı fırlamıştı. Bir şey olmamıştı ama Drew oğlunun nefes alamadığını fark ettiğinde yalvarırcasına bakan gözlerini asla unutmayacaktı, Lucy'nin de unutamayacağını tahmin ediyordu.

"Bu da öyle bir şey," dedi. "Sadece boğazım yerine beynime takıldı. Tam olarak boğulmuyorum ama yeterince hava da alamıyorum. *Bitirmem gerekiyor.*"

"Tamam," dedi Lucy ve yanağını okşadı.

"Anlıyor musun?"

"Hayır," dedi. "Ama sen anlıyorsun ve sanırım bu kadarı yeterli. Şimdi uyuyacağım." Yan tarafına döndü.

Drew bir süre batıdaki, ülkenin daha önce hiç bulunmadığı bir yerindeki küçük kasabayı düşünerek uyanık kaldı. Oraya hiç gitmemesinin bir önemi yoktu. Hayal gücü onu taşıyacaktı, buna emindi. Gerekli araştırmaları sonrasında yapabilirdi. Tabii bir sonraki haftaya fikrinin bir seraba dönüşmeyeceğini varsayarsa.

Sonunda uykuya daldı ve rüyasında topallayan bir şerif gördü. Serseri, hiçbir şeye yaramayan, kutu gibi küçük bir hapishaneye tıklan oğlu gördü. Çatılardaki adamları. Uzun süre sürmeyecek, *süremeyecek* bir anlaşmazlığı gördü.

Rüyasında Bitter River, Wyoming'i gördü.

4

Fikir bir seraba dönüşmek yerine daha da güçlendi ve parlaklaştı, böylece bir hafta sonra, ılık bir ekim sabahında Drew, çoğunluğu konserve yemeklerden oluşan üç koli malzemeyi ikinci araba olarak kullandıkları eski Suburban'ın arkasına yükledi. Bunların peşinden kıyafet ve kişisel temizlik malzemeleriyle dolu bir spor çanta koydu. Çantanın peşinden de dizüstü bilgisayarı ve içinde yanına yedek olarak aldığı, babasının eski Olympia taşınabilir daktilosunun bulunduğu eski bir kutu geldi. TR'deki elektriğe güvenmiyordu; hatlar rüzgâr estiğinde bile kopma eğilimi gösteriyordu ve belediyesi olmayan kasabalar kesintinin ardından elektriğin en son verildiği yerlerdi.

Okula gitmeden önce çocukları öpüp onlarla vedalaşmıştı; döndüklerinde Lucy'nin kardeşi onları karşılamak üzere evde olacaktı. Lucy kolsuz bluzu ve solmuş kotuyla garaj yolunda duruyordu. İnce ve çekici görünüyordu ama o regl öncesi migrenlerinden biri yaklaşıyormuş gibi kaşlarını çatmıştı.

"Dikkatli olmalısın," dedi, "sadece işinden bahsetmiyorum. Kuzey toprakları İşçi Bayramı'yla av mevsimi arasında boşalıyor ve Presque Isle'in altmış kilometre dışında telefonlar çekmiyor. Ormanda yürürken bacağına kırırsan... ya da kaybolursan..."

"Tatlım, ben ormana gitmem ki. Yürüdüğümde, yürürsem tabii, ana yoldan ayrılmam." Drew ona daha dikkatlice baktı ve gördüğü hoşuna gitmedi. Sorun sadece çattığı kaşları değildi; gözlerinde şüpheli bir parıltı belirmişti. "Kalmamı istersen kalırım. Söylemen yeter."

"Gerçekten kalır mısın?"

"Dene de gör," dedi Drew, denememesi için dua ederek.

Lucy ayakkabılarına bakıyordu. Başını kaldırıp iki yana salladı. "Hayır. Bunun senin için önemli olduğunu anlıyorum. Stacey ve Bran de anlıyor. Vedalaşırken seni öptüğünde ne dediğini duydum."

On iki yaşındaki oğulları Brandon, "Koca bir romanla dön baba," demişti.

"Beni her gün aramanızı istiyorum, bayım. Gerçekten iyi bir ritim yakaladığında bile beşten geçe kalma. Cep telefonun çalışmayacak ama sabit hat çalışıyor. Her ay faturasını alıyoruz ve bu sabah da kontrol etmek için aradım. Sadece çalmakla kalmadı, babanın eski telesekreter mesajını da dinledim. Biraz ürpermeme neden oldu tabii. Mezardan gelen bir ses gibiydi."

"Öyle olduğuna eminim." Drew'un babası öleli on yıl olmuştu. Kulübeyi satmamışlardı; birkaç kez kendileri gitmiş, sonra bekçileri İhtiyar Bill ölene dek de avcı gruplarına kiraya vermişlerdi. Onun ölümünden sonra kulübeyi düşünmeyi bırakmışlardı. Bir grup avcı tam ödemeyi yapmamıştı, başka bir grup da evi mahvetmişti. Ama tartışma çıkarmaya değmezdi.

"Yeni bir mesaj kaydetmelisin."

"Kaydederim."

"Şimdiden uyarıyorum Drew. Senden haber almazsam oraya gelirim."

"Bu pek iyi bir fikir olmaz tatlım. Bektanev Yolu'nun o son yirmi beş kilometresi Volvo'nun altından egzozu söker alır. Büyük ihtimalle şansızmanı da."

"Umurumda değil. Çünkü... şu kadarını söyleyeceğim, tamam mı? Kısa hikâyelerinden birinde işler istediğin gibi gitmediğinde onu bir kenara koyabiliyorsun. Bir iki hafta evde üzgün üzgün geziyor, sonra kendine geliyorsun. Ama *Tepedeki Köy* çok farklı bir olaydı ve ondan sonraki yıl çocuklar ve benim için korunçtu."

"Bu—"

"Farklı, biliyorum, bunu bin kere söyledin ve sana inanıyorum, bildiğim tek şey kitabın Updike tarzı bir dünyada seks partileri yapan bir grup azgın öğretmen hakkında olmadığı olsa bile. Sadece..." Drew'un kollarını tuttu ve ona ciddi bir ifadeyle baktı. "İşler ters gitmeye başlarsa, *Tepedeki Köy*'de olduğu gibi kelimeleri bulamayacak olursan eve dön. Anlıyor musun? *Eve dön.*"

"Söz veriyorum."

"Şimdi beni içinden gelerek öp."

Öptü, diliyle onun dudaklarını hafifçe araladı ve bir elini Lucy'nin kotunun arka cebine kaydırды. Geri çekildiğinde Lucy kızarmıştı. "Evet," dedi. "İşte böyle."

Drew Suburban'a bindi, tam garaj yolunun sonuna varmıştı ki Lucy, "Bekle! Bekle!" diye bağırdı ve onun arkasından koşmaya başladı. Ona fikrini değiştirdiğini, kalmasını ve kitabı üst kattaki çalışma odasında yazmasını istediğini söyleyecekti, Drew buna emindi, gaza basıp dikiz aynasına hiç bakmadan Sycamore Sokak boyunca hızla ilerleme arzusuyla savaşmak zorunda kaldı. Başardı ve bunun yerine Suburban'ın arka tarafı sokakta kalacak şekilde durup camını indirdi.

"Kâğıt!" dedi Lucy. Nefes nefese kalmıştı ve saçları gözlerine girmişti. Alt dudağını öne uzatıp saçını geriye üfledi. "Kâğıdın var mı? Çünkü orada kâğıt bulacağından fena halde şüpheliyim."

Drew sırtıp onun yanağına dokundu. "İki top. Sence bu yeterli olur mu?"

"Yüzüklerin Efendisi'ni yazmayı planlamıyorsan yeterli olmalı." Lucy ona sakın bir ifadeyle bakıyordu. Kaşları artık çatık değildi, en azından o an için. "Hadi, Drew. Git buradan ve koca bir romanla dön."

5

Bir zamanlar bir adamın patlak lastiğini değiştirdiğini gördüğü I-295 otoyol girişine döndüğünde Drew bir hafifleme hissetti. Gerçek hayatı –çocukları, getir götür işleri, ev işleri, Stacey ve Brandon'ı okul sonrası aktivitelerinden almaları– arkasında kalmıştı. İki, en fazla üç hafta sonra bu hayata geri dönecekti. Kitabın büyük kısmını yine bu gerçek hayatın tıngırtıları arasında yazmak zorunda kalacağını tahmin ediyordu ama şimdi önünde onu bekleyen başka bir hayattı, kendi hayal gücünde yaşayacağı bir hayat... Diğer üç roman üzerinde çalışırken bu hayatı hiç tam anlamıyla yaşayamamıştı, o tarafa geçmeyi asla tam olarak başaramamıştı. Bu sefer geçeceğini hissediyordu. Bedeni Maine ormanlarındaki sıradan, basit bir kulübede olacaktı ancak geri kalanı Wyoming'deki Bitter River kasabasına gidecekti; topallayan bir şerifin ve dehşet içindeki üç yardımcısının, kendinden genç bir kadını kırk şahidin gözünün önünde soğukkanlılıkla öldürmüş genç bir adamı koruma görevini üstlendikleri yere. Adamı öfkeli kasabalılardan korumak, kanun adamlarının işinin sadece yarısıydı. Geri kalan yarısı onu yargılanacağı ilçe merkezine götürmektir (tabii 1880'lerde Wyoming'de ilçeler *varsa*; bunu daha sonra öğrenecekti). Drew, ihtiyar Prescott'un, oğlunun oraya götürülmesini engellemeleri konusunda güvendiği silahlı haydutlardan oluşan küçük ordusunu nasıl kurduğunu bilmiyordu ama eninde sonunda bunun da zihninde şekilleneceğine emindi.

Her şey mümkündü.

Gardiner'dan I-95'e girdi. Yüz doksan bin kilometresi olan Suburban doksanla giderken titredi ama Drew gaza basıp yüz ona çıkınca titreme kayboldu ve yaşlı kız ipek gibi kayarak ilerle-

di. Önünde hâlâ dört saatlik yol vardı, son saatte gittikçe darlaşan yollardan TR yerlilerinin Bektanev Yolu dedikleri yola çıkacaktı.

Yolculuk için sabırsızlanıyordu ama dizüstü bilgisayarını açıp onu küçük Hewlett-Packard yazıcısına bağlamaya ve BITTER RIVER #1 adını vereceği bir dosya açmaya daha çok sabırsızlanıyordu. Bir kere olsun, kaybolup görünen imlecin altındaki beyaz alanın boşluğunu düşünmek içini bir umut ve korku karışımıyla doldurmuyordu. Augusta sınırını geçerken hissettiği tek şey sabırsızlıktı. Bu sefer iyi olacaktı. İyiden de iyi olacaktı. Bu sefer her şey yoluna girecekti.

Radyoyu açtı ve Who'ya eşlik etmeye başladı.

6

O gün akşama doğru Drew kırık dökük, çatısı çökmüş, adı Büyük 90 olan (sanki bir yerlerde Küçük-90 diye bir yer vardı) TR-90'ın tek işletmesinin önünde durdu. Deposu neredeyse sıfırlanan Suburban'a paslı döner pompadan gaz aldı, burada SADECE NAKİT ve SADECE KURŞUNSUZ, bir de "ÖDEMEDEN KAÇANLAR" CEZAİ İŞLEME TABİ TUTULACAKTIR ve TANRI AMERİKA'YI KORUSUN yazılı tabelalar vardı. Yakıtın galonu 3.90\$'dı. Kuzeyde normal benzin için bile Premium fiyatları ödeniyordu. Drew dükkânın girişinde durup ezilmiş böceklerle kaplanmış ankesörlü telefonun ahizesini kaldırdı. Bu telefon onun çocukluğundan beri buradaydı, şimdi neredeyse okunamayacak kadar solan aynı yazı olduğuna yemin edebileceği mesajla beraber: ARADIĞINIZ NUMARA CEVAP VERENE DEK PARA ATMAYIN. Drew açık hattın sesini duydu, başını salladı, ahizeyi paslı yerine geri koydu ve içeri girdi.

"Evet, evet, hâlâ çalışıyor," dedi kasanın arkasında oturan Jurassic Park kaçkını. "İnanılmaz, ha!" Gözleri kırmızıydı, Drew onun biraz Aroostook otu içip içmediğini merak etti. Derken yaşlı adam arka cebinden sümükten katılaşmış bir bandana çıkardı ve buna hapşırıldı. "Lanet olası alerjiler, her günde tutuyor."

"Mike DeWitt, değil mi?" diye sordu Drew.

"Yo, Mike benim babam. Şubatınan öldü. Doksan yedi yıl be, son onunda yürüyo' mu at sırtında mı bilmezdi. Ben Roy." Kasanın üzerinden elini uzattı. Drew bu eli sıkamak istemedi -bu sümüklü bezle uğraşan eldi- ama kibar davranmayı öğrenerek büyümüştü, bu yüzden şöyle tek bir sefer sıkıttı.

DeWitt gözlüğünü gaga gibi burnunun ucuna indirdi ve üzerinden Drew'u inceledi. "Babama benzediğimi biliyorum, kısmetsizim, sen de seninkine benziyorsun. Sen Buzzy Larson'ın oğlusun, ha? Ricky değil, öbürkü."

"Doğru. Ricky artık Maryland'de yaşıyor. Ben Drew."

"Tabii, doğru. Karın ve çocuklarıyla bi' geldin ama çok oldu. Öğretmensin ha?"

"Evet." DeWitt'e üç yirmilik verdi. DeWitt onları kasaya koydu ve altı kâğıt birlik verdi.

"Buzzy ölmüş diye duydum."

"Öldü. Annem de öldü." Cevaplanacak soruların biri azalmıştı böylece.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Yılın bu vakti burada ne yapıyorsun?"

"İzindeyim. Biraz yazarım diye düşündüm."

"Oo, öyle mi? Buzzy'nin kulübesinde?"

"Yol geçilebilir haldeyse." Bunu sırf düz arazilerde yaşayan biri gibi görünmemek için söylemişti. Yol kötü haldeyse bile Suburban'ı oradan geçirmenin bir yolunu bulacaktı. Bunca yolu geri dönmek için gelmemiştii.

DeWitt balgamını toplamak için duraksadı, sonra, "Eh, bu yola boşuna Bokanev Yolu demiyorlar, büyük ihtimalle bahar sellerinde oluşan bir iki kasis de vardır ama sende dört çeker arabaya var, bir şey olmaz. İhtiyar Bill'in öldüğünü biliyorsundur."

"Evet. Oğullarından biri bana bir kart gönderdi. Cenazeye gidemedik. Kalbi yüzünden miydi?"

"Başı. Bir kurşun sıkıttı." Roy DeWitt bunu hissedilir bir zevkle söylemişti. "Alzheimer hastasıydı, anladın? Polis torpido gözünde içine her türden şey yazılmış bir defter buldu. Yer tarifleri,

telefon numaraları, karısının adı. Hatta lanet köpeğin adı. Anladın ya, dayanamadı."

"Tanrım," dedi Drew. "Bu korkunç." Öyleydi de. Bill Colson iyi bir adamdı, tatlı dilli, her daim saçları taranmış, üstü başı düzgün, Old Spice deodorant kokan, Drew'un babasına, sonraları da Drew'un kendisine bir şeylerin tamir edilmesi gerektiğini ve bunun tam olarak ne kadar tutacağını haber vermekte özenli biriydi.

"He ya, bunu bilmiyorsan bunu sizin kulübenin önünde yaptığını da bilmiyordur."

Drew bakakaldı. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Böyle bir konuda..." Bandana tekrar göründü, her zaman-
kinden daha nemli ve daha kirliydi. DeWitt bandanaya hapsirdi.
"... şaka yapmam. Hayır, efendim. Kamyonetini park etmiş. 30-
30 tüfeğini çenesinin altına dayayıp tetiği çekmiş. Kurşun delip
geçmiş, arka camı kırmış. Polis Griggs bunu bana tam da senin
durduğun yerde durup anlattı."

"Tanrım," dedi Drew ve aklında bir şeyler değişti. Andy
Prescott -serseri oğul- şimdi tabancasını salon kızının şakağına
değil de çenesinin altına tutuyordu... tetiği çektiğinde kurşun ka-
fatasının arka tarafından çıkıp barın arkasındaki aynayı kıracak-
tı. İhtiyar Bill'in bu korkunç hikâyesini kendi hikâyesinde kul-
lanmakta şüphesiz bir çıkarıcılık, hatta kolay işçilik unsuru vardı
ama bu ona engel olmayacaktı. Fazlasıyla iyiydi.

"Berbat bi' şey gerçekten," dedi DeWitt. Sesinin üzgün, hatta
belki düşünceli çıkması için çabalamıştı ama ses tonunda belirgin
bir neşe vardı. *O da bir şey çok iyi olduğunda bunu anlıyor*, diye dü-
şündü Drew. "Ama biliyor musun, son ana kadar İhtiyar Bill'di."

"Nasıl yani?"

"Şöyle yani, kamyoneti batırdı, Buzzy'nin kulübesini değil.
Böyle bir şeyi asla yapmazdı, en azından aklı hâlâ başındayken."
Yine aksırıp burnunu çekmeye başladı ve bandanayı arandı ama
bu sefer hapsirliği yakalamakta biraz geç kalmıştı. Bu da sulu bir
hapsirikti. "Anladın ya, orayı iyi baktı?"

Büyük 90'ın sekiz kilometre kuzeyinde asfalt sona erdi. Kolay ilerleyebildiği sekiz kilometre toprak yolun ardından Drew bir çatala rastladı. Sola, Suburban'ın alt takımlarına çarpıp sıçrayan çakıl taşlarıyla kaplı engebeli yola yöneldi. Burası Boktanev Yolu'ydu, bildiği kadarıyla çocukluğundan beri değişmemişti. Yolda gerçekten de bahar sellerinde oluşan kasisler vardı, arabayla bu kasislerden sallanarak geçebilmek için bir iki kere hızını saatte üç beş kilometreye düşürmesi gerekti. İki kere de durmak ve arabadan inip düşen ağaçları yoldan çekmek zorunda kaldı. Neyse ki sadece dallar düşmüştü, hafiflerdi. Bir tanesi elinde parçalanmıştı.

Cullumların terk edilmiş, girişlerine tahtalar çakılmış, araba yolu zincirle kapatılmış evine geldi, sonra telefon ve elektrik direklerini saymaya başladı, aynı küçükken Ricky'yle birlikte yaptıkları gibi. Direklerin birkaçı sarhoş bir halde sancak ya da iskele tarafına eğilmişti ama Cullumlarla kendi orman gibi olmuş araba yolları –burası da zincirle kapatılmıştı– arasında hâlâ tam olarak altmış altı direk vardı, girişte Lucy'nin çocuklar küçükken yaptığı tabela duruyordu: CHEZ LARSON. Drew bu araba yolunun ötesinde on yedi direk daha olduğunu biliyordu, Farringtonların yerinde, Agelbemoo Gölü'nün kıyısında bitiyordu.

Farringtonların yerinin ötesinde kocaman, elektrik hattı çekilmemiş, kırık bir alan vardı, Kanada sınırının iki yakasında da en az bir yüz altmış kilometre boyunca uzanıyordu. Bazen Ricky'yle birlikte o Son Direk dedikleri şeye bakmaya giderlerdi. Onlar için bu direğin büyüleyici bir yanı vardı. O direğin ötesinde geceyi tutan hiçbir engel yoktu. Drew bir keresinde Stacey ve Brandon'ı Son Direk'e bakmaya götürmüştü, aralarında geçen *eee*, yani bakışmasını da kaçırmamıştı. Elektriğin –Wi-Fi'dan bahsetmiyorum bile– sonsuza kadar var olacağını varsayıyordu ikisi de.

Suburban'dan inip zincirin kilidini açtı, sonunda dönene dek anahtarı itip uğraşması gerekmişti. Dükkândan üçü bir arada aletlerden alması gerekirdi ama insan her şeyi düşünemiyordu.

Araba yolu dört yüz metre kadar bütün yol boyunca Suburban'ın yanlarına ve tavanına dallar sürttü. Ağaçların üstünde elektrik ve telefon için iki hat vardı. Drew bunların eskiden gergin olduğunu hatırlıyordu ama şimdi yoldan çapraz gelen Kuzey Maine Elektrik hattı boyunca iyice sarkmışlardı.

Kulübeye vardı. Issız ve unutulmuş görünüyordu. Yeşil boyası onu yenileyecek bir Bill Colson olmadığından soyulmaya başlamıştı. Galvanize çelik çatı, çam iğneleri ve dökülmüş yapraklarla kaplıydı; çatıdaki çanak anten (onun içi de yaprak ve iğnelerle doluydu) bu ormanın içinde bir şaka gibi görünüyordu. Luce'un telefon gibi çanağın da parasını her ay ödeyip ödemediğini merak etti. Ödüyorsa büyük ihtimalle boşa verilen bir paraydı bu, Drew hâlâ çalıştığından şüpheliydi. DirecTV'nin ödemeyi *Pardon, çanağınız boku yediği için ödemenizi geri gönderiyoruz* yazdıkları bir notla geri göndereceğinden de şüpheliydi. Veranda yıkık dökük bir haldeydi ama yeterince sağlam görünüyordu (gerçi bunu doğru kabul etmek yeterli değildi). Verandanın altında soluk yeşil bir muşamba vardı, Drew bunun altında bir iki odun olduğunu, belki de İhtiyar Bill'in getirdiği son odunların olduğunu tahmin etti.

Dışarı çıkıp bir elini sıcak kaportaya koyarak Suburban'ın yanında durdu. Bir yerlerde bir karga öttü. Uzaktan başka bir karga cevap verdi. Göle akan Godfrey Deresi'nin şırıltısı dışında duyulan tek sesler bunlardı.

Drew, Bill Colson'ın kendi dört çekerini, beynini uçurmadan evvel aynı yere park edip etmediğini merak etti. İntihar edenlerin hayaletlerinin hayatlarını sonlandırdıkları yerde kalmaya zorlandığı yönünde bir düşünce ekolü yok muydu, belki Ortaçağ İngiltere'sinde?

Kendine kamp ateşi hikâyeleri için fazla yaşlı olduğunu söyleyerek (kendini azarlayarak) kulübeye doğru yürümeye başladığı sırada bir şeyin sendeleyerek ona yaklaştığını duydu. Kulübenin açıklığıyla dereyi ayıran çamların arasından çıkan şey bir hayalet ya da zombi değildi, saçma denecek kadar uzun bacaklarının üzerinde yalpalayan bir alageyik yavrusuydu. Evin yanındaki, malzemeleri koydukları küçük barakaya kadar geldi, sonra

Drew'u gördü ve durdu. Birbirilerine baktılar, Drew genç ya da yetişkin olsun, alageyiklerin Tanrı'nın en çirkin ve en alakasız yaratıklarından biri olduğunu, yavru da kim bilir neyi düşünüyordu.

"Benden zarar gelmez," dedi Drew yumuşak bir sesle, yavru kulaklarını havaya dikti.

Daha fazla kırma ve devirme sesi duyuldu, çok daha yüksek seslerdi bunlar. Derken yavrunun annesi ağaçların arasından, omuzlarıyla kendine yol açarak ortaya çıktı. Boynuna bir dal düştü, alageyik dalı sallayıp üzerinden attı. Drew'a baktı, başını eğdi ve ayağını yere vurmaya başladı. Kulakları geriye doğru, başının üzerine yatmıştı.

Bana saldırmayı düşünüyor, diye düşündü Drew. Beni bebeği için bir tehdit olarak algılıyor ve bana saldırmak istiyor.

Suburban'a koşmayı düşündü ama çok uzak kalabilirdi, büyük ihtimalle öyleydi. Ve koşmak, yavrudan uzağa gidecek olsa bile, anneyi daha da coşturabilirdi. Bu yüzden sadece olduğu yerde durdu, otuz metre ötesindeki dört yüz elli kiloluk hayvana yatıştırıcı düşünceler göndermeye çalıştı. *Endişelenecek bir şey yok, annecik, ben zararsızım.*

Alageyik onu, başı eğik, bir ayağını yere vurarak belki on beş saniye süzdü. Drew'a daha da uzun bir süre gibi gelmişti. Sonra yavrusunun yanma gitti (gözlerini hayatlarına burnunu sokan adamdan hiç ayırmıyordu) ve onunla Drew'un arasına girdi. Ona uzun bir bakış daha attı, bir sonraki hareketine karar vermeye çalışıyor gibiydi. Drew kımıldamadan durdu. Fena halde korkmuştu ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde coşkuyla dolmuştu içi. *Bu mesafeden bana saldırırsa ya öleceğim ya da öyle kötü yaralanacağım ki sonuçta yine öleceğim. Saldırmazsa da burada harika bir iş çıkaracağım.* Harika.

Bunun yanlış bir denklem olduğunu o anda, hayatı risk altındayken bile biliyordu –pekâlâ, belli bir bulut güneşi kapatırsa doğum gününde bisiklet alacağına inanan bir çocuk da olabilir-di– ama aynı zamanda bunun kesinlikle doğru olduğuna inanıyordu.

Alageyik anne aniden başını savurdu, yavrunun arka bacaklarına vurdu. Yavrudan neredeyse koyunlarınkine benzer bir ses çıktı, babasının eskiden alageyik çağırırken çıkardığı o boğuk sese hiç benzemiyordu. Yavru ormana doğru pıtır pıtır koştu. Annesi de peşinden gitti, Drew'a nefret dolu son bir bakış atmak için duraksadı: *Beni takip edersen ölürsün.*

Drew tuttuğunun farkında olmadığı nefesini bıraktı (bu nefes meselesi de doğru olduğu ortaya çıkan eskimiş bir gerilim romanı klişesiydi) ve verandaya doğru yürümeye başladı. Anah-tarı tutan eli hafifçe titriyordu. Çoktan kendine, gerçek bir tehlike içinde olmadığını anlatmaya başlamıştı, gerçekten değildi; eğer bir alageyiği rahatsız etmezsen –korumacı bir alageyik anneyi bile– o da seni rahatsız etmezdi.

Ayrıca daha kötüsü olabilirdi. Karşılaştığı bir ayı olabilirdi.

8

Bir kargaşayla karşı karşıya kalmayı bekleyerek içeri girdi ama kulübe pırıl pırıldı. Kesin İhtiyar Bill'in işiydi bu; kendini öldürdüğü gün etrafa son bir kez çekidüzen vermiş bile olabilir-di. Aggie Larson'ın eski halısı hâlâ odanın ortasında duruyordu, kenarları tel tel olmuştu ama bunun dışında sağlamdı. Tuğlaların üzerine yerleştirilmiş, içinin doldurulmasını bekleyen Ranger marka bir odun sobası vardı, mika camları yerler kadar temizdi. Sol tarafta basit bir mutfak bulunuyordu. Sağda, dereye doğru uzanan ormana bakan tarafta meşe bir yemek masası duruyordu. Odanın uzak köşesinde arkaya yatık halde bir koltuk, iki sandalye ve Drew'un yakmak konusunda şüpheye düştüğü bir şömine vardı. Tanrı bilir o bacada ne kadar çok katran birikmişti, yabani hayvanları düşünmüyordu bile: sıçanlar, sincaplar, yarasalar.

Mutfak ocağı büyük ihtimalle dünyanın etrafında dolaşan tek uydunun ay olduğu günlerde yeni sayılacak bir Hotpoint'ti. Onun yanında, açık ve her nasılsa cesede benzer bir halde duran, fişi çekilmiş bir buzdolabı yer alıyordu. Bir kutu Arm&Hammer karbonat dışında boştu. Oturma odası kısmındaki televizyon terkerli bir masası olan taşınabilir bir modeldi. Dördünün bu tele-

vizyonun önünde oturup M*A*S*H tekrarlarını izlediklerini, hazır yemekler yediklerini hatırlıyordu.

Düz merdivenler kulübenin batı duvarı boyunca uzanıyordu. Yukarıda, her iki yanı da, genelde ciltsiz kitapların durduğu kitaplıklarla kaplı bir çeşit koridor vardı; Lucy bu kitaplara yağmurlu günde taşra okumaları adını takmıştı. Koridora açılan iki küçük yatak odası vardı. Drew ve Lucy birinde, çocuklar diğerinde kalıyordu. Stacey mahremiyete ihtiyacı olduğu konusunda şikâyetlenmeye başladığında mı kesmişlerdi buraya gelmeyi? Bu yüzden miydi? Yoksa sadece yazın kırsalda birkaç hafta geçiremeyecek kadar meşgul müydü tüm ailesi? Drew hatırlayamıyordu. Sadece orada olduğuna memnundu, kiracılarından hiçbiri annesinin kilimini aşırmadığı için de memnundu... gerçi bunu neden yapacaklardı ki zaten? Bir zamanlar bayağı muhteşem bir kilimdi belki ancak artık sadece ormanda çamura bulanmış ayakkabılarla ya da derede yürümekten ıslanmış ayaklarla basılmaya uygun haldeydi.

"Burada çalışabilirim," dedi Drew. "Evet." Kendi sesinden ürktü. Anne Alageyik'le bakışmalarından dolayı hâlâ gergin olduğunu düşündü ve sonra da güldü.

Elektriği kontrol etmesine gerek yoktu çünkü babasının eski telesekreterinin yanan kırmızı ışığını görebiliyordu, yine de tavan lambalarını yakmak için düğmeyi çevirdi çünkü hava kararmaya başlamıştı. Telesekretere gitti ve OYNAT tuşuna bastı.

"Ben Lucy, Drew." Sesi titrek geliyordu, sanki denizlerin yirmi bin fersah altındaydı, Drew bu eski telesekreterin aslında bir kasetçalar olduğunu hatırladı. Şu anda çalışıyor olması bile bir hayli şaşırtıcıydı. "Saat üçü on geçiyor ve ben biraz endişeliyim. Varabildin mi? Beni en kısa zamanda ara."

Drew bunu komik bulmuştu ama aynı zamanda canı sıkılmıştı. Buraya dikkatini dağıtacak şeylerden kaçmak için gelmişti ve ihtiyacı olan son şey Lucy'nin önündeki üç hafta boyunca tepesinde konuşup durmasıydı. Yine de Lucy'nin endişelenmek için geçerli sebepleri olduğunu düşündü. Yolda bir kaza geçirmiş olabilirdi ya da Bektanev Yolu'nda arabası bozulabilirdi. Daha

yazmaya bile başlamadığı bir kitap için kafayı sıyracağından endişelenemiyordu tabii ki.

Bunu düşününce aklına, beş altı yıl önce İngilizce Bölümü'nün düzenlediği bir konferansın anısı geldi, Jonathan Franzen tamamen dolu bir salonda roman sanatı ve zanaatı konusunda bir konuşma yapıyordu. Roman yazma deneyiminin zirve noktasının yazar yazmaya başlamadan önce, her şey hâlâ onun hayal gücündeyken yaşandığını söylemişti. "Aklınızdaki şeyin en net kısmı bile yazarken kayboluyor," demişti Franzen. Drew adamın kendi deneyiminin genel bir durum olduğunu varsaymasının bayağı benmerkezci bir yaklaşım olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

Drew telefonu eline aldı (eski dambıl şeklindeki ahize, siyah ve şaşırtıcı derecede ağır), kuvvetli bir çevir sesi duydu ve Lucy'nin cep telefonunu aradı. "Geldim," dedi. "Sorun yok."

"Ah, iyi. Yol nasıldı? Kulübe nasıl?"

Bir süre konuştular, sonra da Stacey'yle konuştu, okuldan tam o sırada gelmiş ve telefonu istemişti. Sonra yine Lucy aldı ve ona telesekreter mesajını değiştirmesini çünkü tüylerini ürperttiğini hatırlattı.

"Sadece deneyeceğime söz verebilirim. Bu alet büyük ihtimalle yetmişlerin en iyisiydi ama yetmişler yarım yüzyıl önceydi."

"Elinden geleni yap. Yabani bir hayvan gördün mü?"

Anne Alageyiği, saldırıp onu ölümüne çiğneyip çiğnememek konusunda karar vermeye çalışırken başını yana eğişini düşündü.

"Birkaç karga, o kadar. Hey, Luce, güneş batmadan eşyalarımı içeri taşımak istiyorum. Daha sonra ararım."

"Yedi buçuk civarı iyi olur. Brandon'la da konuşabilirsin, o zamana döner. Randy'nin evinde yemek yiyecek."

"Tamamdır."

"Anlatacak başka bir şey var mı?" Lucy'nin sesinde endişe seziliyordu sanki ya da bu sadece Drew'un hayal gücüydü.

"Yok. Batı cephesinde yeni bir şey yok.¹ Seni seviyorum tatlım."

"Ben de seni seviyorum."

1 Erich Maria Remark'ın 1929'da, savaş üzerine yazdığı bir roman.

Komik, eski moda ahizeyi askısına geri taktı ve boş kulübey-le konuştu. "Ah, bir dakika, bir şey daha var, bal peteğim. İhtiyar Bill hemen kulübenin dışında beynini uçurmuş."

Sonra da kendini şaşırtarak kahkaha attı.

9

Bavulunu ve erzaklarını içeri taşıdığında saat altıyı geçmişti ve karnı acıkmıştı. Mutfaktaki musluğu denedi, borular birkaç kere patırdayıp gümbürdedikten sonra sis gibi bir su püskürt-meye başladı ve en sonunda su soğuk, berrak ve düzgün bir hal aldı. Bir tencere alıp Hotpoint'i açtı (büyük ocağın o belli belirsiz vızıltısı aklına burada yediği başka yemeklerin anılarını getirdi) ve spagetti ekleyebilmek için suyun kaynamasını bekledi. Sos da vardı. Lucy erzak kolilerinden birine bir şişe Ragu sos atmıştı. Drew olsa unutturdu.

Konserve bezelyelerden birini ısıtmayı düşündü ama sonra bunu yapmamaya karar verdi. Kırılsaldıydı ve oraya uygun bes-lenecekti. Alkol yoktu ama; yanında hiç getirmemişti ve Büyük 90'dan da almamıştı. İş beklediği gibi iyi giderse markete gittiği bir sonraki sefer kendini bir kasa Bud'la ödüllendirebilirdi. Sala-talık bir şeyler bile bulabilirdi, gerçi iş sebze bulundurmaya ge-lince, Roy DeWitt elinde sadece bir dünya patlamış mısır ve sosis-li tutuyor ve bunu da son derece yeterli buluyordu. Belki egzotik damak tadı olanlar için bir şişe de lahana turşusu.

Drew suyun kaynamasını ve sosun ısınmasını beklerken te-levizyonu açtı, karıncalardan başka bir şey görmeyi beklemiyor-du. Ama bunun yerine mavi bir ekranla ve DIRECTV BAĞLA-NIYOR mesajıyla karşılaştı. Drew'un bu konuda şüpheleri vardı ama televizyonu gerekenleri yapması için rahat bıraktı. Tabii bir şey yapıyorsa.

Lester Holt'un sesi kulübede gümbürdediğinde Drew altta-ki dolaplardan birini karıştırıyordu, öyle korktu ki bir çığlık atıp yeni bulduğu süzgeci elinden düşürdü. Arkasını döndüğünde NBC'nin her gece yayımlanan haber programıyla karşılaştı, gö-

rüntü cam gibiydi. Lester, Trump'ın en son ıvır zıvırları hakkında bir haber veriyordu, karanlık detaylar için Chuck Todd haberine geçtiğinde Drew kumandayı kaptı ve televizyonu kapattı. Çalıştığını bilmek güzeldi ama aklını Trump, terör ve vergiler gibi çöplerle doldurmaya niyeti yoktu.

Bir kutu spagettinin tamamını pişirdi ve büyük bir kısmını da yedi. Aklındaki Lucy, ona cıkcıklayarak parmağını sallayıp büyüyen orta yaş simidinden –bir kez daha– bahsetti. Drew ona öğle yemeğini atladığını hatırlattı. Anne Alageyiği ve intiharı düşünerek birkaç parça bulaşğını yıkadı. *Bitter River*'da onlara uygun bir yer var mıydı? Anne Alageyik için yoktu büyük ihtimalle. İntihar belki.

Franzen'ın gerçekten bir roman yazmaya başlamadan önceki süreç hakkında haklı olduğunu düşündü. Gerçekten güzel bir zamandı bu çünkü gördüğün ve duyduğun her şey faydalı olabilirdi. Her şey şekillendirilebilirdi. Akıl bir şehir kurabilir, yeniden şekillendirebilir ve sonra onu yerle bir edebilirdi, hem de bunu duş alırken, tıraş olurken veya çişini yaparken başarabilirdi. Ancak bir kere başladığında bu değişiyordu. Yazdığın her sahne, yazdığın her kelime, seçeneklerini biraz daha sınırlandırıyordu. Sonunda çıkışı olmayan dar bir koridorda hızla ilerleyen bir ineğe dönüşüyordun, hiçliğe doğru ilerleyen–

“Hayır, hayır, hiç de öyle değil,” dedi, bir kez daha kendi sesiyle ürkerek. “Hiç de öyle değil.”

10

Ormanın derinliklerinde hava erken kararıyordu. Drew evde dolaşıp tüm lambaları yaktı (dört tanelerdi, her birinin rengi bir öncekinden daha korkunçtu) ve sonra telesekreter meselesini çözmeye çalıştı. Ölen babasının mesajını iki kez dinledi, Drew'un hatırladığı kadarıyla asla kötü bir laf etmemiş ya da oğluna el kaldırmamış (kötü sözler söylemek ve el kaldırmak annesinin alanına giriyordu) iyi, tatlı babasının mesajını. Bunu silmek yanlış geliyordu ama babasının masasında yedek bir telesekreter

kaseti olmadığından Lucy'den aldığı saldırı emri ona başka çare bırakmıyordu. Kaydı kısa ve özdü. "Ben Drew. Lütfen bir mesaj bırakın."

Bunu da halledince ince ceketini giydi ve merdivenlere oturup yıldızları izlemek için dışarı çıktı. Falmouth gibi nispeten küçük bir kasabadaki ışık kirliliğinden uzaklaşınca bile ne kadar çok yıldız gördüğüne her seferinde hayret ediyordu Tanrı oraya bir kavanoz ışık dökmüştü ve tüm o dökülenlerin ötesinde de sonsuzluk vardı. Böylesine uzayıp giden bir gerçeklik anlaşılmayı gerektiriyordu. Hafif bir rüzgâr esti, çamların o kendilerine özgü kederli halleriyle iç çekmesine neden oldu, Drew aniden kendini çok yalnız ve çok küçülmüş hissetti. Baştan aşağı ürperdi ve geri içeri girdi, sobada sırf kulübeyi dumanla kaplamayacağından emin olmak için küçük bir deneme ateşi yakmaya karar vermişti.

Şöminenin iki yanında da birer sandık vardı. Birinde büyük ihtimalle İhtiyar Bill'in son odun yığınının verandanın altına depoladığında getirdiği çıralar duruyordu. Diğerinde de oyuncaklar.

Bir dizinin üzerine çöküp oyuncakları karıştırdı. Hayal meyal hatırladığı bir Wham-O Frizbi vardı: O, Lucy ve çocuklar ön tarafta oynamışlardı bununla ve ne zaman biri frizbiyi dikenli çalılıklara kaçırıp almak zorunda kalsa gülmüşlerdi. Kesin Brandon'ın olan Stretch Armstrong kolları uzayan adam ve kesin Stacey'nin olan (uygunsuz bir şekilde üstsüz) bir barbi vardı. Ancak diğer şeyleri ya hatırlamıyordu ya da daha önce hiç görmemişti. Tek gözlü bir ayıcık. Bir deste Uno kart. Dağılmış beyzbol kartları. Pass the Pigs diye bir oyun. Etrafı beyzbol eldiveni giymiş maymunlarla süslü bir topaç buldu; döndürüp bıraktığında topaç sarhoş gibi sallanarak ilerledi ve ıslık halinde "Take Me Out to the Ball Game" parçasını çaldı. Bu sonuncuyu sevmemişti. Topaç döndükçe maymunlar yardım istercesine eldivenlerini yukarı aşağı sallıyor ve müzik de topaç yavaşladıkça hafiften korkutucu bir hal alıyordu.

Sandığın dibine uzanmadan önce saatine baktı ve sekizi çeyrek geçtiğini görünce tekrar Lucy'yi aradı. Geç kaldığı için özür diledi ve oyuncak sandığının onu oyaladığını söyledi. "Sanırım Bran'in eski Stretch Armstrong'unu buldum—"

Lucy homurdandı. "Ah, Tanrım, o şeyden nefret ederdim. Çok *tuhaf* kokuyordu."

"Hatırlıyorum. Başka birkaç şey daha var, daha önce hiç görmediğime yemin edebileceğim şeyler de var. Pass the Pigs?"

"Pass the *ne*?" Lucy bir kahkaha attı.

"Bir çocuk oyunu. Peki üzerinde maymunlar olan bir topaca ne dersin? 'Take Me Out to the Ball Game' çalıyor."

"Yok... ah, bir dakika. Üç dört yıl önce kulübeyi Pearson adında bir aileye kiralamıştık, hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal." Hiç hatırlamıyordu. Üç yıl önceyse büyük ihtimalle *Tepedeki Köy'e* dalmış haldeydi, bağlanmış demek daha doğru olurdu. Bağlanmış ve ağzı da tıkanmış. Tam sado-mazo.

"Küçük bir oğulları vardı, altı yedi yaşlarında. Oyuncaklardan bazıları onun olmalı."

"Onları özlememesine şaşırdım," dedi Drew. Oyuncak ayıya bakıyordu, sık sık ve hevesle kucaklanmış oyuncaklar gibi alacalıydı.

"Brandon'la konuşmak ister misin? Burada."

"Tabii."

"Selam baba!" dedi Bran. "Kitabı bitirdin mi?"

"Çok komik. Yarın başlıyorum."

"Orası nasıl? Güzel mi?"

Drew etrafına bakındı. Aşağıdaki büyük oda, lambaların ışığında sıcak görünüyordu. Korkunç gölgeler bile fena görünmüyordu. Soba borusu tıkalı değilse küçük bir ateş de hafif soğuğu hallederdi.

"Evet," dedi. "Güzel."

Güzeldi. Kendini güvende hissediyordu. Ve hamile gibi hissediyordu, doğurmaya hazırdı. Yarın kitaba başlayacak olmak onu korkutmuyordu, sadece beklenti hissi vardı. Kelimeler kendiliğinden dökülecekti, bundan emindi.

Soba iyi durumdaydı, borusu tıkanmamıştı ve iyi çekiyordu. Küçük ateşi yanıp köz olurken, birazcık eski kokan çarşaf ve örtülerle ana yatak odasındaki (şaka gibiydi, ana yatak odası neredey-

se içinde dönemeyeceğiniz kadar küçüktü) yatağı hazırladı. Saat onda yatağına çekildi ve rüzgârın evin saçaklarında çıkardığı sesi dinleyip karanlıkta yukarı bakarak uzandı. Evin avlusunda intihar eden İhtiyar Bill'i düşündü ama çok kısa bir süreliğine ve korku ya da dehşet hissetmeden. Yaşlı bekçinin son anlarını –çenesinin altına baskı yapan yuvarlak çeliği, son gördüklerini, kalp atışlarını ve düşüncelerini– düşündüğünde hissettikleri, karmaşık, çılgın Samanyolu'na bakarken hissettiklerinden çok da farklı değildi. Gerçeklik derin ve uzaktı. Bir sürü sırrı vardı ve sonsuza dek devam ediyordu.

11

Ertesi sabah erkenden kalktı. Kahvaltısını yaptıktan sonra Lucy'yi aradı. Lucy çocukları okula götürüyordu; ödevini bitirmediği için Stacey'yi azarlıyor, Bran'e sırt çantasını oturma odasında bıraktığını söylüyordu. Dolayısıyla konuşmaları mecburen kısa sürdü. Vedalaştıktan sonra Drew montunu giyip dereye indi. Derenin diğer kıyısındaki ağaçlar bir noktada kesilmişti, dalga dalga uzanan milyon dolarlık bir orman manzarası sunuyordu. Gökyüzü gittikçe koyulaşan bir mavi tonundaydı. Neredeyse on dakika boyunca orada durdu, etrafındaki dünyanın mütevazı güzelliğinin tadını çıkardı ve aklını boşaltmaya çabaladı. Zihnini hazırlamaya çalıştı.

Her dönem Modern Amerikan ve Modern İngiliz Edebiyatı dersleri veriyordu ama işleri yayımlandığı için (hem de *New Yorker*'da) asıl işi yaratıcı yazarlık dersi vermektir. Her ders ve seminare yaratıcı süreçten bahsederek başlıyordu. Öğrencilere çoğu insanın yatmaya hazırlanırken belli bir rutine uyduğunu ve çalışmaya hazırlanırken de aynı bunun gibi bir rutine sahip olmanın önemli olduğunu anlatıyordu. Bir hipnozcinun kişiyi transa geçmesi için hazırlarken baş vurduğu aşamalara benziyordu bu da.

"Kurgu ya da şiir yazma eylemi rüya görmekle karşılaştırılır," diye anlatırdı öğrencilerine, "ama ben bunun tamamıyla doğru olduğunu sanmıyorum. Bence hipnoza daha çok benziyor.

Hazırlığı ne kadar bir ritüel haline getirirseniz o moda girmenin o kadar kolay olduğunu göreceksiniz.”

Anlattıklarını uyguladı. Kulübeye döndüğünde kahvesini koydu. Bütün sabah boyunca iki kupa daha kahve içecekti, sert ve koyu. Kahvenin demlenmesini beklerken vitamin haplarını aldı ve dişlerini fırçaladı. Kiracılardan biri babasının eski masasını merdivenin altına atmıştı, Drew onu orada bırakmaya karar vermişti. Belki çalışmak için tuhaf bir yerdi ama garip bir biçimde rahattı. Neredeyse ana rahmi gibiydi. Evdeki çalışma odasında işe koyulmadan önceki son ritüel aşaması kâğıtlarını düzgün tomarlar haline getirmek olurdu, yazıcısının sol tarafında yeni çıkardığı sayfalar için boş bir yer ayırırdı ama bu masada düzeltecek hiçbir şey yoktu.

Dizüstü bilgisayarını açtı ve boş bir dosya oluşturdu. Peşinden yaptığı şey de ritüelin bir parçasıydı: dosyaya isim vermek (BITTER RIVER #1), dosyanın ayarlarını belirlemek, dosya için bir font seçmek. *Tepedeki Köy* için Book Antiqua fontunu kullanmıştı ama *Bitter River*’da onu kullanmaya niyeti yoktu; gerçekten de kötü şans getirirdi. Elektrik kesintisi olabileceğini ve Olympia daktiloya geçmek zorunda kalabileceğini bildiğinden American Typewriter fontunu seçti.

Hepsi bu kadar mıydı? Hayır, bir şey daha vardı. Otomatik kaydetmeyi aktifleştirdi. Kesinti olursa da yazdıklarını kaybetmeyecekti, bilgisayarın şarjı doluydu ama sonradan üzülmekten-se işini sağlama almak daha iyiydi.

Kahve hazırды. Kendine bir bardak koydu ve oturdu.

Bunu yapmayı gerçekten istiyor musun? Bunu yapmaya gerçekten niyetin var mı?

İki sorunun da cevabı evetti, bu yüzden yanıp sönen imleci ortaya aldı ve yazdı.

Birinci Bölüm

Aşağı satıra indi ve bir an hiç kıpırdamadan oturdu. Yüzlerce kilometre güneyde Lucy’nin de muhasebe müşterilerinin kayıt-

larını tuttuğu açık bilgisayarının önünde kendi kahvesiyle oturduğunu tahmin ediyordu. Kısa süre sonra o da kelimeler yerine sayılar olan kendi transına geçecekti ama o anda Drew'u düşünüyordu. Drew bundan gayet emindi. Onu düşünüyor ve onun... Al Stamper nasıl demişti? Kırmızı el arabasının kontrolünü kaybetmemesini umuyor, hatta belki bunun için dua ediyordu.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi. "Dikte edilen bir şeyi yazmak gibi olacak."

Yanıp sönen imlece bir süre daha baktıktan sonra yazdı:

Kız bardakları kıracak kadar tiz bir sesle çığlık attığında Herk piyano çalmayı bırakıp arkasına döndü.

Bundan sonra Drew kayboldu.

12

Meslek hayatına başladığından beri, ders programını günün geç saatlerine ayarlardı çünkü kurgusu üzerinde çalışırken işe saat sekizde başlamak istiyordu. Çoğu gün on buçuk gibi zorlanmaya başlasa da kendini her zaman on bire kadar devam etmeye zorluyordu. Sık sık aklına James Joyce hakkında okuduğu, büyük ihtimalle uydurma olan bir hikâye geliyordu. Bir arkadaşı Joyce'un evine gelmiş ve ünlü yazarı başını kollarına gömmüş halde masasında otururken bulmuş, Joyce utanç verici bir çaresizlik içerisindeymiş. Arkadaşı ne olduğunu sorduğunda Joyce ona bütün sabah sadece yedi kelime yazabildiğini söylemiş. "Ama James bu senin için iyi," demiş arkadaşı. Joyce buna şöyle yanıt vermiş: "Sanırım, ama hangi sırada olmaları gerektiğini bilmiyorum!"

Drew bu hikâyeyle bağ kurabiliyordu, uydurma olsun ya da olmasın. O son acı verici yarım saatte o da kendisini genelde böyle hissediyordu. İşte tam da o sıralarda kelimelerini kaybetme korkusu başlıyordu. Tabii *Tepedeki Köy*'ün yaklaşık son bir ayının tamamında her lanet saniye böyle hissetmişti.

O sabah ise o eski saçmalığın zerresi yoktu. Kafasındaki bir kapı doğrudan dumanlı, gazyağı kokan, Bufalo Kafası Tavernası olarak bilinen bara açıldı ve Drew o kapıdan içeri girdi. Her bir detayı görüyor, her bir sözü duyuyordu. Oradaydı, Prescott'un oğlu (kabzasında pahalı inci süslemeleri olan) .45'liğinin namlusunu genç dansçı kızın çenesinin altına dayayıp ona nutuk çekmeye başladığında piyanist Herkimer Belasco'nun gözlerinden bakıyordu. Akordeon çalan adam, Andy Prescott tetiği çektiğinde gözlerini kapattı ama Herkimer kendininkileri sonuna dek açık tuttu ve Drew her şeyi gördü: saç ve kanın aniden savruluşunu, kurşunla parçalanan Old Dandy şişesini, arkasında viski şişesi duran aynanın çatlağını.

Drew'un hayatı boyunca yaşadığı hiçbir yazma deneyimine benzemiyordu bu, açlık sancıları sonunda onu transından çıkardığında (kahvaltısı bir kâse Quaker Oats gevreğinden ibaretti) bilgisayarındaki bilgi çubuğuna baktı ve saatin öğleden sonra iki olduğunu gördü. Sırtı ağrıyordu, gözleri yanıyordu ve coşkulu hissediyordu kendini. Neredeyse sarhoş gibiydi. Çalışmasını bastı (on sekiz sayfa, inanılmaz) ama onları çıkış tepsisinde bıraktı. Bu akşam bir kalemle üstlerinden geçecekti; bu da rutininin bir parçasıydı ama daha şimdiden, düzeltecek neredeyse hiçbir şey bulamayacağını biliyordu. Bir iki eksik kelime, arada bir farkında olmadan yapılmış tekrarlar ve belki ağır gelen ya da yeterince kuvvetli olmayan benzetmeler. Diğer türlü temiz çıkacaktı. Bunu biliyordu.

"Dikte edilen bir şeyi yazmak gibi," diye mırıldandı, sonra kendine bir sandviç yapmak için ayağa kalktı.

13

Sonraki üç gün boyunca düzenli bir rutine girdi. Sanki bütün hayatı boyunca –en azından yaratıcı kısmı boyunca– kulübede çalışmıştı. Yedi buçuk civarı bir saatten neredeyse öğleden sonra ikiye kadar çalışıyordu. Yemek yiyordu. Kestiriyor ya da yol boyu yürüyor, yürürken elektrik direklerini sayıyordu. Akşam-

ları odun sobasında ateş yakıyor, Hotpoint'te konserve bir şeyler ısıtıyor, sonra da Lucy ve çocuklarla konuşmak için evi arıyordu. Telefon konuşması bittiğinde sayfalarını kontrol ediyordu, ardından da üst kattaki kitaplıktan bir kitap seçip okuyordu. Yatmadan önce odun sobasındaki ateşi biraz küllendiriyor ve yıldızlara bakmak için dışarı çıkıyordu.

Hikâyesi akıp gitti. Yazıcının yanındaki sayfa yığını büyüdü. Kahvesini yapıp vitaminlerini alırken ve dişlerini fırçalarken içinde korku değil, sadece beklenti vardı. Bir kere oturdu mu kelimeler geliyordu. Bu günlerin her biri ona Noel gibi geliyordu, açılacak yeni hediyeler vardı. Üçüncü gününde çok hapşırıldığını ya da boğazının hafif tahriş olduğunu neredeyse hiç fark etmedi.

"Ne yiyorsun?" diye sordu ona Lucy o gece aradığında. "Dürüst ol bayım."

"Genelde getirdiğim şeyleri yiyorum ama—"

"*Drew!*" Uzatarak söylemişti, o yüzden *Druuu* gibi çıkmıştı.

"Ama yarın çalışmayı bitirdikten sonra taze bir şeyler alacağım."

"İyi. St. Christopher'daki markete git. Pek iyi değil ama yolun sonundaki o pis küçük dükkândan iyidir."

Ta St. Christopher'a kadar gitmeye niyeti olmasa da "İyi," dedi. Oraya yüz kırk kilometrelik bir yolu vardı ve hava kararan dek dönemezdi. Telefonu kapatana dek ona yalan söylediğini kavrayamadı. Bu *Tepedeki Köy* üzerinde çalıştığı son haftalardan, her şeyin kötü gitmeye başladığı zamanlardan beri yapmadığı bir şeydi. Şimdi de kullandığı aynı bilgisayarın önünde, bazen yirmi dakika boyunca oturup *söğüt*lük ve *koru* arasında gidip geldiği zamanlardan beri. İkisi de doğru geliyor ama ikisi de doğru gelmiyordu. Bilgisayarının başında kambur bir halde, terleyerek ve doğru betimleyici cümleyi çıkarana dek alnına vurma isteğine direnerek oturuyordu. Lucy kaşlarını *endişeliyim* ifadesiyle çatarak işinin nasıl gittiğini sorduğunda da aynı bu şekilde, tek bir basit yalanla cevap veriyordu: *İyi*.

Yatağa girmek için soyunurken kendi kendine bunun bir öneminin olmadığını söyledi. Bu bir yalansa beyaz bir yalandı,

daha başlamadan bir tartışmadan kaçınmanın bir yoluydu sadece. Karı kocalar bunu her zaman yapardı. Evlilikler böyle ayakta kalıyordu.

Yattı, lambayı kapattı, iki kere hapşırды ve uykuya daldı.

14

Çalışmasının dördüncü gününde Drew tıkanmış sinüslerle ve hafif bir boğaz ağrısıyla uyandı ama fark edilir bir ateşi yoktu. Soğuk algınlığı olsa da çalışabilirdi, öğretmenlik kariyeri boyunca bunu birçok kez yapmıştı. Lucy ilk burnunu çekişinde peçete, NyQuil ve dergilerle yatağa çekilme eğilimi gösterirken kendisinin böyle dayanıklı olmasıyla gururlanıyordu. Drew ona bu konuda asla çıkışmamıştı, gerçi annesinin bu durum için kullanacağı bir kelime –“hastalık kumkuması”– sık sık aklına geliyordu. Lucy yılda iki üç kez geçirdiği hastalıklarda kendini şımartma hakkına sahipti çünkü serbest çalışan bir muhasebeciydi, dolayısıyla kendi işinin patronuydu. Tatilinde bu teknik olarak Drew için de geçerli olmalıydı... ama tabii ki öyle değildi. *Paris Review*'da bir yazar –kim olduğunu hatırlayamıyordu– “Yazarken patron kıptır,” demişti ve bu doğrudu. Yavaşlarsanız hikâye yok olmaya başlıyordu, uyanınca rüyaların yok olması gibi.

Sabahı Bitter River kasabasında geçirdi ama elinin altında bir kutu Kleenex peçete vardı. O günlük işini bitirdiğinde (bir on sekiz sayfa daha yazmıştı, hızlı ilerliyordu) peçetelerin yarısını kullandığını görünce şaşırdı. Babasının eski masasının yanındaki çöp onlarla doluydu. Bunun iyi bir yanı vardı; *Tepedeki Köy*'le cebelleşirken masasının yanındaki çöp kutusunu kitabının attığı sayfalarıyla dolduruyordu: Söğütlük mü koru mu? Geyik mi ayı mı? Güneş parlak mıydı yoksa yakıcı mıydı? Bitter River'da bu saçmalıkların hiçbiri yoktu, buradan ayrılmaya gittikçe daha da gönülsüz hissediyordu.

Ama ayrılmak zorundaydı. Birkaç konserve eti ve kıymalı makarnası kalmıştı sadece. Süt bitmişti, portakal suyu da. Yumurta lazımdı, hamburger, belki biraz tavuk ve kesinlikle yarım

düzine donmuş yemek. Ayrıca bir kutu boğaz pastili ve bir şişe NyQuil de işine yarayabilirdi, Lucy'nin her zamanki destekçileri. Büyük 90'da büyük ihtimalle bunların hepsi vardı. Yoksa dişini sıkıp St. Christopher'a gidecekti. Lucy'ye söylediği beyaz yalanı gerçeğe çevirecekti.

Boktanev Yolu'nun ağır ilerleyebildiği engebeli yollarından geçti ve Büyük 90'ın önüne park etti. Artık hapşırmanın yanında bir de öksürüyordu, boğazı biraz daha kötüydü, bir kulağı tıkalı gibi hissediyordu ve aslında belki biraz da ateşi olduğunu düşündü. Kendine, alışveriş sepetine bir şişe Aleve veya Tylenol da eklemeyi hatırlatarak içeri girdi.

Roy DeWitt'in kasanın arkasındaki yerini mor saçlı, burnunda pirsing olan ve alt dudağında da yuvarlak başlı vidaya benzer bir şey takılı cılız, genç bir kadın almıştı. Sakız çiğniyordu. Akıllı o sabahki çalışmasından (ve kim bilir belki de hafif ateşten) hâlâ canlı olan Drew, onu beton bloklar üzerinde duran karavandan bir eve, suratları kirli, saçları evde kesilmiş çocuklarına giderken hayal etti; en küçük çocuğun altında sarkık bir bez ve üzerinde de yemek lekeleri olan, ANNESİNİN KÜÇÜK CANAVARI yazılı bir tişört vardı. Bu, acımasızlık derecesinde kötü bir klişeydi ve delicesine elitistti ama bunlar illa doğru olmayacakları anlamına da gelmiyordu.

Drew bir market arabası aldı. "Taze et ya da sebzeniz var mı?"

"Dolapta hamburger ve sosisliler var. Belki bir iki de domuz pirzola. Bir de soslu lahana salatamız var."

Eh, Drew bunun da bir çeşit sebze olduğunu düşündü. "Peki ya tavuk?"

"Yok. Yumurtamız var ama. Sıcak bir yerde tutarsan onlardan bir iki tavuk yetiştirebilirsin." Bu esprisine kahverengi dişlerini göstererek güldü. Çiğnediği sakız değildi. Tütündü.

Drew sonunda iki sepeti doldurdu. NyQuil yoktu ama Dr. King'in Öksürük & Soğuk Algınlığı İlacı diye bir şey vardı, aynı zamanda Anacin ve Goody'nin Baş Ağrısı Karışımı da. Alışveriş çılgınlığını birkaç konserve tavuklu şehriye çorbasıyla (büyükkan-

nesi buna Yahudi penisilini derdi), bir kutu Shedd's yağ ve iki somun ekmekle sonlandırdı. Süngerimsi beyaz ekmeklerdendi bunlar da, fazlasıyla sanayi ürünüydü ama umduğunu değil, bulduğunu yerdin. Çok da uzak olmayan geleceğinde çorba ve peynirli tost görüyordu. Boğazı acıyan bir adam için iyi bir yemekti.

Kasadaki kadın ürünlerini okuyucudan geçirdi, bunu yaparken tütününü çiğnemeye devam etti. Drew, dudağındaki pirsingin alçalıp yükselmesiyle büyülenmişti. Annesinin küçük canavarı aynı pirsingten taktırmak için kaç yaşına kadar bekleyecekti acaba? On beş mi? On bir belki? Kendine bir kez daha elitist davrandığını söyledi, elitist bir pislik gibi hatta, ama aşırı uyarılan aklı sürekli yeni çağrışımlara kapılıyordu yine de. *Hoş geldiniz, Walmart Müşterileri. Bebeklerden esinlenen bezler. Tütün kutusu olan adamları severim. Her gün moda günlüğünün bir sayfası. İçeri atın onu ve-*

"Yüz yetmiş sekiz," dedi kız, Drew'un düşünce akışını bölerek.

"Vay canına, gerçekten mi?"

Kız Drew'un tekrar görmemeyi tercih edeceği dişlerini sergileyerek gülümsedi. "Buralarda alışveriş yapmak istiyorsan Bay... Larson'dı değil mi?"

"Evet. Drew Larson."

"Buralarda alışveriş yapmak istiyorsan Bay Larson, ücretini ödemeye de hazırlıklı olmalısın."

"Bugün Roy nerede?"

Gözlerini devirdi. "Babam hastanede, St. Christopher'da. Grip oldu, doktora gitmedi, erkekliği tuttu tabii, hastalık da zattürreye çevirdi. Ben onun işini yürüteyim diye kardeşim çocuklarıma bakıyor ve sana şu kadarını söyleyeyim, bu konuda hiç mutlu değil."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Aslında Roy DeWitt öyle ya da böyle pek umurunda değildi. Onun umurunda olan, o sırada düşündüğü DeWitt'in sümükten katılaşmış bandanasıydı. Ve kendisinin, Drew'un o bandanayı kullanan eli nasıl sıkıydı.

"Benim kadar üzülemezsin. Yarın da hafta sonu gelecek şu fırtınayla uğraşacağız." İki parmağını sepetlerine doğrulttu.

“Umarım bunları nakit ödeyebilirsin, pos cihazı bozuldu ve babam tamir ettirmeyi unutup duruyor.”

“Ödeyebilirim. Ne fırtınası?”

“Kuzeyden gelen bir fırtına, Rivière-du-Loup’da öyle söylüyorlar. Quebec radyo kanalı, bilirsin.” *Kua-bek* olarak telaffuz etmişti bunu. “Çok fazla rüzgâr ve yağmur olacakmış. Yarından sonraki gün geliyor. Sen Boktanev’desin değil mi, ha?”

“Evet.”

“Eh, önümüzdeki ay boyunca falan orada kalmak istemiyorsan, alışverişini, bavullarını alıp güneye geri dönmek isteyebilirsin.”

Drew bu tavra alışıkı. Yukarıda, TR’de, Maine doğumlu olmanızın bir önemi yoktu; Aroostook County’den gelmediyseniz ladini çamdan ayıramayan eftin püften, düzlüklerde yaşayan biri sayılıyordunuz. Augusta’nın güneyinde yaşıyorsanız da pekâlâ o iğrenç Massachusettsli tiplerden olabiliydiniz.

“Bir şey olmaz,” dedi cüzdanını çıkarırken. “Ben deniz kıyısında yaşıyorum. Payımıza düşen kuzeydoğu rüzgârlarını gördük.”

Kadın ona acıma olarak değerlendirilebilecek bir ifadeyle baktı. “Kuzeydoğu rüzgârından bahsetmiyoruz Bay Larson. Kuzey rüzgârından bahsediyoruz, Canador üzerinden doğrudan Kuzey Kutup Dairesi’nden geliyor. Sıcaklık kafa üstü çakılacakmış, öyle diyorlar. Güle güle 18, merhaba 3 derece. Daha da düşebilir. Sonra da elli kilometre hızla yatay yağın sulu kar başlar. Boktanev Yolu’nda sıkışıp kalırsın, sıkışırısın.”

“Bir şey olmaz,” dedi Drew. “Dik–” Duraksadı. *Dikte edilen bir şeyi yazmak gibi olacak*, demek üzereydi.

“Ne?”

“Olmaz. Bir şey olmaz.”

“Umarım artık.”

Drew kulübeye geri dönerken –güneş gözlerini alıp diğer semptomlarının üstüne bir de baş ağrısını tetikledi– o sümüklü bandanayı düşünüyordu kara kara. Roy DeWitt’in nasıl erkeklik yapmaya çalıştığını ve kendini hastanede bulduğunu da düşündü.

Dikiz aynasına göz attı ve kısa bir an kırmızı, sulu gözlerine baktı. “Boktan gribe *yakalanmayacağım*. Hızımı almışken olmaz.” Tamam ama ne diye o orospu çocuğunun hiç kuşkusuz mikrop-larla kaynayan elini sıkıyordu ki? Hem de görmek için mikroskoba falan hiç ihtiyaç duymayacağınız kadar büyük mikrop-larla kaynayan elini? Hadi sıkıyordu da neden yıkayabilmek için tuvaletin yerini sormamıştı? Tanrım, *çocukları* bile böyle bir şeyden sonra el yıkamak gerektiğini biliyordu. Bunu onlara kendisi öğretmişti.

“Boktan gribe *yakalanmayacağım*,” diye tekrar etti, sonra da güneşin gözlerine girmesini engellemek için güneşliği indirdi. Gözlerini almasını engellemek için.

Göz almak mı? Kamaştırmak mı? *Kamaştırmak* daha mı iyiydi, yoksa çok mu fazlaydı?

Kulübeye geri sürerken buna kafa yordu. Marketten aldıklarını içeri taşıdı ve telefonun mesaj ışığının yandığını fark etti. Arayan Lucy’ydi, ilk fırsatta onu geri aramasını istiyordu. Yine o sıkıntı hissine, onu izlediği duygusuna kapıldı ama sonra meselenin onunla ilgili olmayabileceğini fark etti. Sonuçta her şey onunla alakalı değildi. Çocuklardan biri hastalanmış veya kaza geçirmiş olabilirdi.

Aradı ve uzun süre sonra, büyük ihtimalle *Tepedeki Köy*’den beri ilk defa tartıştılar. Evliliklerinin ilk yıllarındaki, çocuklar küçük ve paraları azken yaptıkları kavgalar kadar kötü değildi, onlar çok fenaydı ama bu da yeterince kötüydü. O da fırtınayı duymuştu (tabii ki duymuştu, hava durumu kanalının bağımlısıydı) ve toplanıp eve gelmesini istiyordu.

Drew ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyledi. Hatta korkunçtu. Güzel bir çalışma ritmi oturtmuştu ve harika şeyler çıkar-

riyordu. Ritmi bir gün bozmak (ki büyük ihtimalle iki, hatta üç güne çıkardı bu) kitabı tehlikeye atmayabilirdi ama yazdığı ortam buna neden olabilirdi. Bunca yılın ardından Lucy'nin yaratıcı işlerin inceliğini –en azından Drew'a göre– anladığını düşünürdü ama görünen o ki anlamamıştı.

“Senin anlamadığın, bu fırtınanın ne kadar kötü olabileceği. Haberleri izlemiyor musun?”

“Hayır.” Sonra yok yere (tam o sırada Lucy'ye sinir olduğu için değilse tabii) yalan söyledi: “Çekmiyor. Anten çalışmıyor.”

“Eh, kötü olacak, özellikle de kuzeyde, sınırın yakınındaki o bağımsız kasabalarda. Fark etmediysen orası tam da *senin* olduğun yer. Rüzgâr yüzünden geniş çapta elektrik kesintileri olmasını bekliyorlar–”

“Babamın daktilosunu getirmem iyi ol–”

“Drew, bitirmeme izin verecek misin? Sadece bu seferliğine?”

Drew sessizleşti, başı zonklıyor, boğazı ağrıyordu. O anda karısından pek hoşlanmıyordu. Onu seviyordu, kesinlikle, her zaman sevecekti ama ondan hoşlanmıyordu. *Şimdi teşekkür edecek*, diye düşündü.

“Teşekkürler,” dedi Lucy. “Babanın daktilosunu aldığını biliyorum ama günlerce, belki daha da uzun bir süre boyunca mum ışığına ve soğuk yemeklere mecbur kalacaksın.”

Sobada yemek pişirebilirim. Bu cümle dilinin ucuna kadar gelmişti ama onun sözünü bir kez daha keserse tartışma başka bir konuya kayardı, nasıl onu ciddiye almadığına falan filan, vesaire vesaire.

“Sanırım sobada yemek pişirebilirsin,” dedi Lucy biraz daha makul bir tavırla, “ama rüzgâr söyledikleri gibi –dinmeyen bora rüzgârları ya da kuzey fırtınası– eserse bir sürü ağaç devrilecek ve sen de orada sıkışıp kalacaksın.”

Ben zaten burada kalmak niyetindeydim, diye düşündü Drew ama dilini tuttu.

“Zaten iki üç haftalığına orada kalma niyetinde olduğunu biliyorum,” dedi Lucy, “ama yıkılan bir ağaç çatıda delik açabilir, telefon hattı da elektrik hattıyla birlikte çökerse her şeyden koparsın! Ya sana bir şey olursa?”

“Bana hiçbir şey–”

“Belki de olmaz ama ya *bize* bir şey olursa?”

“Sen halledersin,” dedi Drew. “Bunu yapamayacağını düşünsem koştura koştura hiçliğin ortasına gelmezdim. Hem kardeşin de var. Ayrıca hava durumu raporlarını abartıyorlar, biliyorsun. On beş santimlik yeni yağın karı yüz yılın fırtınasına çeviriyorlar. Reyting meselesi. Bu da aynı öyle olacak. Göreceksin.”

“Erkek adam yorumun için teşekkürler,” dedi Lucy. Sesi duygusuzdu.

İşte buradalardı, o ıstıraplı yere gidiyorlardı, halbuki bundan kaçınmayı ummuştu. Hele de boğazı, sinüsleri ve zonklayan kulakları bu durumdayken. Başını saymıyordu bile. Aşırı diplomatik davranmazsa kimin daha iyisini bildiği hakkında gelenekselleşmiş (gelenek dışı demek daha doğru mu olurdu?) bir tartışmaya daleceklerdi. Oradan ataerkil toplumun yarattığı korkunç şeylere geçebilirlerdi. *Hayır*, Lucy geçirdi. Bu Lucy’nin üzerine uzun uzun, tüm ayrıntılarıyla konuşabileceği bir konuydu.

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin Drew? Bence bir erkek, ‘Biliyorsun,’ dediğinde, ki durmadan bunu söylerler, aslında kastettiği, ‘Ben biliyorum ama sen bunu bilemeyecek kadar *salaksın*. Bu nedenle sana erkekçe açıklamalıyım,’ oluyor.”

Drew iç çekti, iç çekişi bir öksürüğe dönüşecek gibi olunca öksürüğünü bastırdı. “Gerçekten mi? Oraya mı girmek istiyorsun?”

“Drew... *oradayız zaten*.”

Sesindeki bıkkınlık, Drew’un canını sıktı, sanki Drew en basit dersi bile anlayamayan aptal bir çocuktu. “Tamam, al sana biraz daha erkek yorumu, Luce. Yetişkinlik hayatımın büyük bir kısmında bir roman yazmaya çalıştım. Nedenini biliyor muyum? Hayır. Sadece bunun hayatımdaki eksik parça olduğunu biliyorum. *Bunu yapmak zorundayım* ve yapıyorum. Benim için çok, çok önemli. Benden bunu riske atmamı mı istiyorsun?”

“Ben ve çocuklar kadar önemli mi?”

“Tabii ki hayır, hem bu bir seçim olmak zorunda mı?”

“Bence bu bir seçim ve sen seçimini biraz önce yaptın.”

Drew güldü ve kahkahası bir öksürüğe dönüştü. "Bayağı dramatik oldu."

Lucy bunun peşine düşmedi; peşine düşecek başka bir şey bulmuştu. "Drew iyi misin? Hastalanmıyorsun, değil mi?"

Drew aklında dudağında pirsingi olan cılız kadının, *erkekliği tuttu, hastalık da zatiirreye çevirdi*, dediğini duydu.

"Hayır," dedi. "Alerji."

"En azından geri dönmeyi düşünecek misin? Bunu yapacak mısın?"

"Evet." Bir yalan daha. Bunu çoktan düşünmüştü.

"Bu gece ara, olur mu? Çocuklarla konuş."

"Seninle de konuşabilir miyim? Hiçbir şeyi erkekçe açıkla-mamaya söz verirsem?"

Lucy güldü. Eh, daha çok kıkırdama gibiydi ama yine de iyi-ye işaretti. "İyi."

"Seni seviyorum Luce."

"Ben de seni seviyorum," dedi Luce. O telefonu kapatırken Drew'un aklına bir fikir geldi, İngilizce öğretmenlerinin aydınlanma dediği şey. Büyük ihtimalle Lucy'nin hisleri de onunkiler-den pek farklı değildi. Evet, onu seviyordu, bundan emindi ama ekimin başlarındaki bu akşamüstü ondan pek de hoşlanmıyordu.

Bundan da emindi.

16

Üzerinde yazanlara göre Dr. King'in Öksürük & Soğuk Al-gınlığı ilacı yüzde yirmi altı alkol içeriyordu ama şişeden sağlam bir yudum gözlerini sulandırıp ciddi bir öksürük krizine neden olunca Drew üreticinin içerik konusunda eksik bilgi verdiğini düşündü. İlaç, Büyük 90'ın kahveli brendi, kayısıli schnapps ve Fireball Nips olan içki rafına terfinin eşiğindeydi. Ama sinüsleri-ni hakkını vererek temizledi ve o akşam Brandon'la konuştuğun-da oğlu normalin dışında bir şey fark etmedi. İyi olup olmadığını soran Stacey'ydi. Alerjilerim, dedi ona ve aynı yalanı telefonu al-dığında Lucy için de tekrar etti. En azından bu gece onunla tartış-

mamışlardı, sadece sesinde Drew'un iyi bildiği o bariz soğukluk vardı.

Dışarıda da hava soğuktu. Pastırma yazı bitmiş gibiydi. Drew bir anda titremeye başlayınca sobada güzel bir ateş yaktı. Babasının sallanan sandalyesini sobanın yakınına çekerek üzerine oturdu ve Dr. King'den bir yudum daha alıp eski bir John D. MacDonald romanı okudu. Öndeki sayfaya bakılırsa MacDonald altmış yetmiş kitap yazmıştı. Doğru kelime ya da cümleyi bulma güçlüğü çekmemişti anlaşılan. Hayatının sonuna doğru önemli bir itibar da kazanmıştı.

Drew iki bölüm okuyup yatağa gitti, soğuk algınlığının sabaha daha iyi olmasını, aynı zamanda öksürük şurubu yüzünden, uyandığında akşamdan kalma olmamayı umuyordu. Uykusu huzursuz ve kâbuslarla doluydu. Rüyalarının çoğunu ertesi sabah hatırlayamadı. Sadece birinde iki tarafında kapılar dizili, sonsuz gibi görünen bir koridordaydı. Kapılardan birinin dışarı açıldığına emindi ama hangisini denemesi gerektiğine karar veremiyordu, o bir tanesini seçmeden, dolu bir sidik torbası ve ağrıyan eklemlerle soğuk, temiz bir sabaha uyandı. Roy DeWitt'e ve sümüklü bandanasına küfrederek koridorun sonundaki banyonun yolunu tuttu.

17

Ateşi hâlâ vardı ama sanki biraz düşmüştü ve Goody'nin Baş Ağrısı Karışımı ile Dr. King birleşimi diğer semptomlarına da iyi gelmişti. İş de bayağı iyi gitti, sadece on sekiz yerine on sayfa yazabildi ama bu, ona göre yine de harikaydı. Arada bir durup doğru kelime ya da ifadeyi aradığı doğrudu ama bunu vücudunda dolaşan enfeksiyona bağlıyordu. Hem o kelime ya da ifadeler hemen birkaç saniye sonra aklına geliyor, güzelce yerine oturuyordu.

Hikâye güzelleşiyordu. Şerif Jim Averill katili nezarete atmıştı ama silahlı haydutlar tarifiede olmayan bir trenle gelivermişti; Andy Prescott'un, çiftlik sahibi zengin babasının karşıla-

dığı gece yarısı özel treniydi bu. Şimdi adamlar şehri ablukaya almıştı. *Tepedeki Köy*'ün aksine, bu kitap karakter ve durumdan çok kurgu temelliydi. Bu durum başta Drew'u biraz endişelendirmişti; bir öğretmen ve okur olarak (aynı değillerdi ama kesinlikle birinci dereceden kuzenlerdi) hikâyeden ziyade temaya, dile ve sembolizme odaklanma eğilimi gösteriyordu ancak parçalar da neredeyse kendi kendilerine yerlerine oturuyor gibiydi. En iyisi de Averill ve Prescott arasında güçlü bir bağ oluşmaya başlamıştı, bu da hikâyeye o gece yarısı treni kadar beklenmedik bir hava veriyordu.

Öğleden sonra yürüyüşe çıkmak yerine televizyonu açtı ve DirecTV'nin rehberinde uzun bir süre avlandıktan sonra hava durumu kanalını buldu. Başka bir gün olsa burada, hiçliğin ortasında böyle şaşırtıcı bir kanal yelpazesine ulaşmak hoşuna giderdi ama bugün gitmemişti. Bilgisayarın başında geçirdiği uzun seansın ardından tükenmişti, enerjisi artacağına sanki içi bomboş kalmıştı. Ne diye DeWitt'in elini sıkmıştı ki? Bunu tabii ki kibarlıktan yapmıştı ve kesinlikle anlaşılır bir şeydi, ancak ne diye sonrasında ellerini yıkamamıştı?

Tüm bunları düşündün zaten, diye düşündü.

Evet ve yine başlamıştı, kendi kendini yiyip bitiriyordu. Ona biraz da o felaket son roman yazma denemesini hatırlatıyordu bu durum, Lucy uyuduktan sonra uzun bir süre uyanık halde uzanıp o gün yazmayı başardığı birkaç paragrafı aklında bozup bozup tekrar yazdığı, kanayana kadar işiyle uğraştığı zamanları.

Kes. Bu geçmişte kaldı. Artık şimdiki zamandayız. Lanet hava durumu haberini izle.

Gerçi bu bir haber değildi; hava durumu kanalı asla o kadar sade olamazdı. Bu vahim bir duruma dair lanet bir operaydı. Drew eşinin hava durumu kanalı aşkını anlayamıyordu; görünen o ki bu kanalı sadece meteoroloji inekleri izliyordu. Buna dikkat çekmek istercesine şimdi de kasırga olmayan fırtınalara bile isim vermeye başlamışlardı. Market çalışanının onu hakkında uyardığı, karısının bu kadar endişelendiği fırtınaya Pierre adı verilmişti. Drew bir fırtına için daha salak bir isim hayal edemiyordu.

Saskatchewan'dan aşağı iniyor, kuzeydoğu yönünde bir yol izliyordu (dudağında pirsing olan kadın boş konuşmuştu yani, kuzeydoğu rüzgârıydı işte), yarın öğleden sonra veya akşam TR-90'a gelecekti. Saatte altmış beş kilometreye çıkan sürekli rüzgârlar topluyordu ve kuvvetli rüzgârların hızı da yüz beş kilometreye kadar çıkıyordu.

"Bunun kulağa o kadar da kötü gelmediğini düşünebilirsiniz," dedi o sırada ekranda olan hava durumu ineği. Genç bir adamdı, Drew'un gözlerini kanatan, modaya uygun kirli sakalı vardı. Bay Kirli Sakal Pierre Kıyamet'in şairiydi, tam olarak hece ölçüsüyle konuşmuyordu ama yeterince yakındı. "Ama şunu unutmamalısınız ki bu fırtına geldiğinde sıcaklık da *büyük ölçüde* düşecek, demek istediğim kafa üstü *çakılacak*. Yağmur da *sulu kara* dönüşebilir. Kuzey New England'da olanlar *gizli buzlanma* ihtimalini de es geçmemeli."

Belki de eve dönmeliyim, diye düşündü Drew.

Ama onu tutan şey artık sadece kitap değildi. O anda hissettiği kadar tükenmiş haldeyken o uzun Buktanev Yolu'nu aşma fikri kendini daha da yorgun hissetmesine neden oluyordu. Hem sonunda medeniyete yaklaştığı bir yere vardığında I-95'te alkollü soğuk algınlığı ilaçları yudumlayarak mı yola devam edecekti?

"En önemlisi," diyordu kirli sakallı hava durumu ineği, "bu bebek *doğudan* gelen bir yüksek *basınç dalgasıyla* karşılaşacak; *olağandışı* bir olay. Bu da Boston'ın kuzeyinde kalan arkadaşlarımızın eskilerin *üç günlük kasırğa* dedikleri şeyle karşılaşabileceği anlamına geliyor."

Buna anlat, diye düşündü Drew kasıklarını tutarak.

Daha sonra, başarısız bir kestirme denemesinin ardından – yattığı yerde dönüp durmuştu– Lucy aradı. "Beni dinle, bayım." Drew ona böyle seslenmesinden nefret ediyordu, kara tahtaya sürtülen tırnak sesi gibiydi. "Tahminler daha da kötüye gidiyor. Eve dönmen gerek."

"Lucy, bu bir fırtına, babamın hafif rüzgâr dediği bir şey. Nükleer savaş değil."

"Hâlâ yapabiliyorken eve gelmelisin."

Bu kadarı yeterdi, Lucy'yi yeterince dinlemişti. "Hayır. Burada olmam gerekiyor."

"Aptalın tekisin," dedi Lucy. Sonra hatırladığı kadarıyla ilk defa telefonu yüzüne kapattı.

18

Drew ertesi sabah uyandığında, *ahınlıklığını tekrarlayan akılsız, kusmuğuna dönen köpek gibidir*, diye düşünerek hava durumu kanalını açtı.

Sonbahar Fırtınası Pierre'in yön değiştirdiğini duymayı umuyordu. Değiştirmemişti. Soğuk algınlığı da yön değiştirmemişti. Daha kötü değildi ama daha iyi de değildi. Lucy'yi aradı ama telesekretere düştü. Belki bir şeylerle uğraşıyordu, belki de sadece onunla konuşmak istememişti. Bu Drew'a da uyardı. Lucy ona kızgındı ama bunu atlatacak; kimse on beş yıllık evliliği bir fırtına yüzünden çöpe atmazdı, değil mi? Özellikle de adı Pierre olan bir fırtına yüzünden.

Drew iki yumurtayı çırpıp kendine omlet yaptı ve midesi onu daha fazla tıkmamanın kuvvetli bir geri püskürmeye neden olabileceğine dair uyarmadan önce yarısını yemeyi başardı. Ta-bağında kalanları çöpe sıyırdı ve bilgisayarın başına oturup son dosyasını (BITTER RIVER #3) açtı. En son kaldığı yere indi ve yanıp sönen imlecin altındaki boş alana baktı, sonra da bu alanı doldurmaya başladı. İlk bir saat kadar her şey yolunda gitti, sonra sorunlar başladı. Sıkıntı Şerif Averill ve üç yardımcısının Bitter River nezaretinin dışında oturdukları sallanan sandalyeler yüzünden çıktı.

Ön tarafta, kasaba halkının ve Dick Prescott'un silahlı haydutlarının açıkça görebileceği bir yerde oturmaları gerekiyordu çünkü Averill'in, Prescott'un oğlunu, bunun olmasını engellemekle görevli adamların burnunun dibinde kasabadan çıkarmak için tezgâhladığı zekice planın temeli buydu. Kanun adamları görünür olmalıydı, özellikle de Prescott'la aynı boyda ve yapıda olan Cal Hunt isimli şerif yardımcısı.

Hunt omzuna renkli bir Meksika şalı atmıştı ve gümüş düğmeden süsleri olan büyük bir şapka takıyordu. Şapkanın aşırı geniş kenarı yüzünü gizliyordu. Bu kısım önemliydi. Şal ve şapka Şerif Yardımcısı Hunt'a ait değildi; böyle bir şapkayla kendini aptal gibi hissettiğini söylüyordu. Hisleri, Şerif Averill'in umurunda değildi. Prescott'un adamlarının, içindekinin kim olduğuna değil de kıyafetlere bakmasını istiyordu.

Her şey yolundaydı. Güzel bir anlatımı vardı. Derken sorunlar başladı.

"Tamam," dedi Şerif Averill yardımcılarına. "Biraz gece havası almanın zamanı geldi. Bizi görmek isteyen herkese kendinizi gösterin. Hank, şu sürahiyi de al. Çatıdaki o çocukların sarhoş olan aptal şerifi ve daha da aptal yardımcılarını iyice bir görmesini istiyorum."

"Bu şapkayı takmak zorunda mıyım?" dedi Cal Hunt neredeyse inleyerek. "Bu utancı asla atlatamayacağım!"

"Endişelenmen gereken şey bu gece hayatta kalmak," dedi Averill. "Hadi. Şu sallanan sandalyeleri dışarı çıkaralım ve

Drew burada durmuştu, Bitter River şerifinin içinde üç sallanan sandalye olan küçücük ofisinin görüntüsüyle donakalmıştı. Hayır, dört sallanan sandalye çünkü Averill için de bir tane eklemek gerekiyordu. Bu Cal Hunt'ın taktığı kocaman, yüzü kapatan şapkadan bile daha saçmaydı, üstelik sadece dört sallanan sandalye lanet odanın tamamını dolduracağından da değildi. Bitter River gibi küçük bir batı kasabasında bile tüm bu sallanan sandalye fikri şerif ve yardımcılarına yakışmıyordu. İnsanlar gülecekti. Drew cümlenin bir kısmını sildi ve geri kalana baktı.

Hadi. Şu

Şu ne? Sandalyeleri mi? Şerifin ofisinde dört sandalye olur muydu ki? Pek muhtemel görünmüyordu. "Siktir, bir bekleme salonu yok ya," dedi Drew ve alnını sildi. "Bir ofis—" Bir hapşırık onu hazırlıksız yakaladı ve daha ağzını kapatamadan hapşırdı,

iyi bir tükürük yağmuruyla bilgisayarın ekranını ıslattı. Şimdi kelimeler yamuk yumuk görünüyordu.

"Hassiktir! Lanet olsun!"

Ekranı silmek için peçetelere uzandı ama Kleenex kutusu boştu. Onun yerine bir mutfak bezi aldı, ekranı temizlemeyi birtirdiğinde vıcık vıcık bezin Roy DeWitt'in bandanasına ne kadar benzediğini düşündü. Sümüklü bandanasına.

Hadi. Şu

Ateşi daha da mı kötülemişti? Drew buna inanmak istemiyordu, hissettiği gittikçe artan sıcaklığın (ayrıca başındaki gittikçe artan zonklamaların) bu aptal sallanan sandalye sorununu çözme baskısından kaynaklandığına inanmak istiyordu, böylece devam edebilecekti ama bu kesinlikle-

Bu sefer hapşırmaya başlamadan önce başını çevirmeyi başardı. Üstelik şimdi bir kere değil altı kere hapşırmuştu. Sinüslerinin her bir hapşırıkla şiştiğini hissedebiliyordu sanki. Fazla şişirilmiş lastikler gibi. Boğazı zonkluyordu, kulağı da öyle.

Hadi. Şu

O sırada aklına geldi. Bir bank! Şerifin ofisinde insanların küçük işlerini hallederken oturabileceği bir bank olabilir. Sırıtıp kendini kutladı. Hasta olsun olmasın, parçalar hâlâ yerine oturuyordu, bu gerçekten şaşırtıcı mıydı peki? Yaratıcılık beden hastalığından bağımsız olarak kendi temiz düzeninde işliyordu. Flannery O'Connor lupus hastasıydı. Stanley Elkin'in MS'i vardı. Fyodor Dostoyevsky epilepsiden ve Octavia Butler disleksiden mustarıptı. Dandik bir soğuk algınlığı, hatta grip bunlarla karşılaştırıldığında neydi ki? Bununla çalışabilirdi. Bank bunu kanıtlıyordu, bank dâhiceydi.

"Hadi. Şu bankı dışarı çıkıp birkaç bir şey içelim."

"Ama gerçekten içmeyeceğiz, değil mi şerif?" diye sordu Jep Leonard. Plan ona özenle açıklanmıştı ama Jep pek parlak

Avizedeki en parlak ampuldü?.. Tabii ki hayır, tarihsel bir hata olurdu. Yoksa olur muydu? Ampulün hata olacağı kesindi, 1880'lerde ampul yoktu ama o zamanlar avizeler vardı, tabii ki vardı. Barda bir tane vardı! İnternet bağlantısı olsa bunların eski zamanlarda kullanılan yüz örneğine bakabilirdi ama interneti yoktu. Sadece iki yüz televizyon kanalı vardı elinde ve çoğu tamamen çöptü.

Başka bir metafor kullanmak daha iyi olacaktı. Bu bir metafora tabii; Drew tam olarak emin değildi. Belki de sadece karşılaştırma... karşılaştırma *bir şey*. Hayır, bu bir metafordu. Bundan emindi. Neredeyse.

Boş verdi, mesele başkaydı, bu sınıfta yaptığı bir tür alıştırmaya değildi, bu bir kitaptı, *onun* kitabıydı, o yüzden yazmaya devam etmeliydi. Gözlerini hedefe kilitlemeliydi.

Tarladaki en olgun kavun? Yarıştaki en hızlı at? Hayır, bunlar korkunçtu ama—

Sonra buldu. Sihir! Eğilip hızla yazdı.

Plan ona özenle açıklanmıştı ama Jep sınıfın en parlak çocuğu sayılmazdı.

Drew halinden memnun (eh, kısmen memnun) ayağa kalktı. Dr. King'den biraz kafaya dikti ve peşinden de ağzındaki tat (sümük ve soğuk alınlığı ilacının vıcık vıcık bir karışımı) geçsin diye bir bardak su içti.

Aynı önceki gibi. Tepedeki Köy'de olduğu gibi.

Kendine bunun doğru olmadığını, bu sefer tamamen farklı olduğunu, temiz düzenin sonuçta o kadar da temiz olmayabileceğini çünkü ateşinin çıktığını ve hissettirdiklerine bakılırsa bayağı da yüksek bir ateş olduğunu ve tüm bunların o bandanayı tuttuğu için başına geldiğini söylüyordu.

Hayır, sen bandanayı tutmadın. Sen bandanayı tutan eli tuttun.

"Bandanayı tutan eli tuttum, evet."

Soğuk suyu açıp yüzünü yıkadı. Bu kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Goody'nin Baş Ağrısı Karışımı'na biraz daha su ekleyerek içti, sonra kapıya gitti ve savurarak açtı. Anne

Alageyiğin orada olacağından bayağı emindi, o kadar emindi ki bir an (ateşi sağ olsun) barakanın yanında onu gördüğünü gerçekten düşündü ama sadece hafif rüzgârla hareket eden gölgelerdi gördüğü.

Birkaç derin nefes aldı. *İyi hava içeri, kötü hava dışarı. Onun elini sıkıtiğında, kaybetmiştim herhalde aklımı.*

Drew geri içeri girdi ve bilgisayarının başına oturdu. Kendini zorlamak kötü bir fikir gibi geliyordu ama zorlamamak daha da kötü olacaktı sanki. Bu yüzden yazmaya başladı, yelkenlerini doldurup onu buraya kadar getiren rüzgârı yeniden yakalamaya çalışıyordu. Başta işe yarıyormuş gibi göründü ama öğle yemeği sırasında (yemek yemek istediğinden değildi) içindeki yelkenler gevşemişti. Büyük ihtimalle hasta olduğundandı ama yine de önceki sefere çok benziyordu.

Kelimelerimi kaybediyorum.

Lucy'ye böyle demişti, Al Stamper'a da böyle demişti ama bu doğru değildi; sadece onlara söyleyebileceği bir şeydi. Bunu yazar tıkanması ya da eninde sonunda kurtulacağı bir sorun olarak görmeleri için böyle söylüyordu. Ya da kendi kendine geçecek bir şey olarak. Aslında tam tersiydi. Mesele çok fazla kelimesinin olmasıydı. Söğütlük mü koru mu? Göz almak mı kamaştırmak mı? Hatta batmak mı? Bir karakter çukur gözlü mü çökük gözlü mü?

Saat birde bilgisayarı kapattı. İki sayfa yazmıştı. Üç yıl önce neredeyse evini yakan gergin ve sinir hastası adama dönüşmekte olduğu hissinden kurtulmak gittikçe zorlaşıyordu. Sallanan sandalye mi bank mı gibi küçük detayları bir kenara bırakıp hikâyenin onu taşımasına izin vermeyi söyleyebilirdi kendi kendine ama ekrana baktığında her kelime gözüne yanlış geliyordu. Her kelimenin arkasında, tam da göremediği bir yerde daha iyi bir kelime saklanıyor gibiydi.

Alzheimer hastası olma ihtimali var mıydı? Nedeni bu olabilir miydi?

"Aptal olma," dedi ve sesinin ne kadar burundan geldiğini duyunca canı sıkıldı. Aynı zamanda kısıktı da. Yakında sesini tamamen kaybedecekti. Burada kendisinden başka konuşacak biri olduğundan değil tabii.

Kıçını kaldır da eve git. Konuşacak bir eşin ve iki güzel çocuğun var.

Ama bunu yaparsa kitabı kaybederdi. Bunu adı gibi biliyordu. Falmouth'a döndükten dört beş gün sonra kendini daha iyi hissettiğinde Bitter River dosyasını açar ve oradaki yazı başka birinin yazdığı bir şey gibi, nasıl bitireceğine dair en ufak bir fikrinin olmadığı yabancı bir hikâye gibi görünürdü gözüne. Şimdi ayrılmak kıymetli bir hediye çöpe atmaktan farksız olurdu, bir daha asla alamayacağı bir hediye.

Erkeklği tuttu tabii, hastalık da zatiirreye çevirdi, demişti Roy DeWitt'in kızı, alt metinde, *bir salak daha*, diyordu. Drew da aynı-sını mı yapacaktı?

Leydi mi kaplan mı?¹ Kitap mı hayatın mı? Seçim gerçekten bu kadar karamsar ve duygusal olmak zorunda mıydı? Tabii değildi ama kendini kesinlikle bok çuvalı gibi hissediyordu, buna şüphe yoktu.

Uyku. Biraz uyumam lazım. Uyandığımda karar verecek halde olacağım.

Dr. King'in Sihirli İksiri'nden –ya da adı her neyse ondan– biraz daha içti ve buraya geldikleri başka seferlerde Lucy'yle paylaştığı yatak odasına çıkan merdivenleri tırmadı. Uyudu, uyandığında yağmur ve rüzgâr gelmişti, seçim onun yerine yapılmıştı artık. Yapması gereken bir telefon konuşması vardı. Hâlâ şansı varken.

19

"Selam tatlım, benim. Seni kızdırdığım için üzgünüm. Gerçekten."

Lucy bunu tamamen duymazdan geldi. "Bana durumun bir alerjiden ibaretmiş gibi gelmiyor, bayım. Hastaymışsın gibi geliyor."

"Sadece soğuk algınlığı." Boğazını temizledi, en azından temizlemeyi denedi. "Bayağı kötü bir soğuk algınlığı sanırım."

¹ 1882'de Frank R. Stockton tarafından yazılan bir öykü.

Boğazını temizleyince öksüresi geldi. Eski moda telefonun ahizesinin ağız kısmını kapattı ama Lucy'nin yine de duyduğunu düşünüyordu. Rüzgâr hızla esti, yağmur pencerelere vurdu ve ışıklar titreşti.

"Peki, şimdi ne olacak? Kulübeye mi kapanacaksınız?"

"Sanırım bunu yapmak zorundayım," dedi Drew. Sonra hızla ekledi. "Nedeni kitap değil, artık değil. Güvenli olduğunu düşünsem gelirdim ama fırtına çoktan buraya ulaştı. Işıklar biraz önce titreşti. Hava kararmadan elektrik ve telefon gidecek, bu neredeyse kesin. Burada ben sana söylemiştim, de diye duraksıyorum."

"Ben sana söylemiştim," dedi Lucy. "Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre, ne kadar kötüsün?"

"O kadar kötü değil," dedi, bu ona uydu çanağının çalışmadığını söylemekten çok daha büyük bir yalandı. Aslında bayağı kötü olduğunu düşünüyordu ama bunu söylerse Lucy'nin nasıl tepki vereceğini kestirmek zordu. Presque Isle polislerini arayıp bir kurtarma ekibi mi isterdi? Şu anki durumunda bile bu Dan'e aşırı bir tepki gibi geliyordu. Utanç verici olması da cabası.

"Bu durumdan nefret ediyorum Drew. Orada olmandan ve sana ulaşamamaktan nefret ediyorum. Arabayla gelemeyeceğine emin misin?"

"Daha erken saatte gelebilirdim ama biraz kestirmek için uzanmadan önce soğuk algınlığı ilacı aldım, çok uyumuşum. Şimdi riski göze alamıyorum. Hâlâ geçen kıştan kalma çökmüş yerler ve tıkanmış menfezler var. Böyle ağır bir yağmur yolun büyük bir kısmının sular altında kalmasına neden olabilir. Suburban dayanabilir ama dayanmazsa kulübeden on, Büyük 90'dan on beş kilometre ötede bir yerlerde karaya vurabilirim."

Bir sessizlik oldu ve Drew bu sırada onun ne düşündüğünü duyabildiğini hayal etti: *Erkeğin tuttu, değil mi, işte bir salak daha.* Çünkü bazen, *ben sana söylemiştim*, demek yetmiyordu.

Rüzgâr esti ve ışıklar yeniden titreşti. (Ya da teklediler.) Telefondan bir cırcır böceği sesi çıktı, sonra düzeldi.

"Drew? Hâlâ orada mısın?"

"Buradayım."

"Telefondan tuhaf bir ses geldi."

"Duydum."

"Yiyeceğin var mı?"

"Bir sürü." İçinden hiçbir şey yemek gelmiyordu ya.

Lucy iç çekti. "O zaman oraya sığın bakalım. Telefon hâlâ çalışır durumda olursa bu gece beni ara."

"Arayacağım. Hava durulduğunda da eve geleceğim."

"Devrilen ağaçlar varsa gelemeyeceksin. Birileri gelip yolu temizlemeye karar verene dek gelemezsin."

"Kendim temizlerim," dedi Drew. "Kiracılardan biri almaya karar vermediyse babamın testeresi barakada. Tankındaki gaz buharlaşmıştır ama Suburban'dan biraz çekebilirim."

"Daha da hasta olmazsan tabii."

"Olmam--"

"Çocuklara iyi olduğunu söyleyeceğim." Drew'la değil de daha çok kendi kendine konuşuyordu. "Onları da endişelendirmenin bir anlamı yok."

"Bu iyi bir--"

"Boktan bir haldeyiz Drew." Drew'un onun sözünü kesmesinden nefret ediyordu ama kendisi bunu yapmaktan bir an bile şüphe etmiyordu. "Şunu bilmeni istiyorum. Kendini şu duruma soktuğunda bizi de sokuyorsun."

"Üzgünüm."

"Kitap hâlâ iyi gidiyor mu? Gitse iyi olur. Tüm bu endişeye değse iyi olur."

"İyi gidiyor." Artık bundan pek emin değildi ama ona başka ne diyebilirdi ki? *O bok yine başlıyor Lucy ve şimdi üstüne bir de hasta oldum mu?* Bu onun içini rahatlatır mıydı?

"Tamam." İç çekti. "Aptalın tekisin ama seni seviyorum."

"Ben de seni--" Rüzgâr bir çığlık kopardı, artık kulübede kalan tek ışık pencereden gelen loş ve sulu şeyden ibaretti. "Lucy ışıklar gitti." Sesi sakın çıkmıştı ve bu iyi bir şeydi.

"Barakaya bak," dedi Lucy. "Orada bir gaz lambası--"

O cırcır böceği sesi yine duyuldu, sonra sessizlik oldu. Drew eski moda telefonu yerine koydu. Tek başına kalmıştı.

Kapının yanındaki askılardan birinden küf kokulu eski bir montu kaptı ve akşamın loş ışığında barakaya uzanan yolu güçlkle aştı, bir kez uçan bir dalı savuşturmak için kolunu yukarı kaldırması gerekti. Belki hasta olduğundandı ama rüzgâr hızı çoktan altmış beş kilometreye çıkmış gibi hissettiriyordu. Anahtarlarını arandı. Montun yakasını kaldırmasına rağmen soğuk su ensesinden aşağı süzülüyordu. Kapıdaki kilide uyan anahtarı bulmadan önce üç tanesini denemek zorunda kalmıştı. Kilidin dönmesi için de anahtarı sağa sola itip uğraşması gerekmişti, açmayı başardığında sıırılsıklamdı ve öksürüyordu.

Kapı ardına kadar açıkken bile baraka karanlıktı ve gölgelerle doluydu ama babasının motorlu teresinin arka taraftaki bir masada durduğunu görebileceği kadar ışık vardı. İki testere daha gördü, bir tanesi çift taraflı büyük olanlardandı, başka testerelelerin olması büyük ihtimalle iyi bir şeydi çünkü motorlu testere pek işe yarayacak gibi görünmüyordu. Gövde kısmının sarı boyası yıllardır üzerinde kalan yağdan neredeyse görünmez hale gelmişti, testere kısmı fena halde paslanmıştı ve Drew, çalıştırma ipini çekecek enerjiyi toplayabileceğini zaten hayal edemiyordu.

Ancak Lucy gaz lambası konusunda haklı çıkmıştı. Gerçekten de kapının solundaki raflarda iki tane vardı, yanlarında da dört buçuk litrelik yağ tenekesi duruyordu. Ama lambalardan biri açıkça görüldüğü üzere işe yaramazdı, camı parçalanmıştı ve tutma yeri yoktu. Diğer ise iyi durumdaydı. İpek fitiller gazyağı kısmına bağlıydı, bu da iyi bir şeydi; hali hazırda titreyen elleriyle onları bağlayabileceğinden emin değildi. *Bunu daha önce düşünmeliydim*, diye azarladı kendini. *Tabii asıl daha önce eve gitmeliydim. Hâlâ gidebiliyorken.*

Drew loşlaşan akşamüstü ışığında yağ tenekesini eğdiğinde yapışkan bir etiketin üzerinde babasının eğik yazısını gördü: BU GAZYAĞINI KULLANIN! Tenekeyi salladı. Yarısı doluydu. Çok iyi sayılmazdı ama belki dikkatli kullanırsa üç günlük kasırga boyunca yeterdi.

Tenekeyi ve kırık olmayan lambayı eve götürdü, yemek masasına koyacaktı ama sonra bundan vazgeçti. Elleri titriyordu, yağın en azından bir kısmını kesin dökerdi. Bunun yerine lambayı lavaboya koydu, sonra sıırıslık olan montu üzerinden attı. Daha lambaya yağ koymayı düşünmeden öksürük yeniden başladı. Yemek masasının sandalyelerinden birine yığıldı, sonunda bayılacak gibi hissedene kadar kuru kuru öksürdü. Rüzgâr uluyordu, bir şey küt diye çatıya düştü. Sesine bakılırsa yüzüne gelecekken savuşturduğu daldan çok daha büyük bir daldı.

Öksürük geçtiğinde lambanın yağ haznesinin kapağını tornavidaıyla açtı ve huni aramaya gitti. Bulamayınca bir parça alüminyum folyo koparıp uyduruk bir huni yaptı. Gaz yüzünden öksürüğü yeniden başlayacaktı ama lambanın küçük haznesini doldurana kadar öksürüğünü kontrol edebildi. Doldurduğundaysa kendini bıraktı ve yanan alnını bir koluna dayayıp tezgâhın kenarında iki büklüm oldu. Kuru kuru öksürüyor, boğuluyor, nefessiz kalıyordu.

Öksürük krizi sonunda geçti ama ateşi her zamankinden de kötü haldeydi. *Sırıslık olmak büyük ihtimalle pek yararlı olmamıştır*, diye düşündü. Lambayı yaktıktan sonra –tabii yakmayı başarırsa– biraz daha aspirin alacaktı. Biraz baş ağrısı karışımı ve garantiye almak için bir yudum da Dr. King.

Basınç yaratmak için yan tarafındaki küçük aleti pompaladı ve gaz vanasını açtı, sonra da bir kibrit çıkıp tutuşturma boşluğundan içeri uzattı. Bir an hiçbir şey olmadı ama sonra fitil yandı, ışık o kadar parlak ve yoğun ki gözlerini kısmak zorunda kaldı. Lambayla kulübedeki tek dolabın yanına gidip el feneri aradı. Kıyafetler, av mevsimi için turuncu yelekler ve eski bir çift buz pateni buldu (kışın buraya geldikleri birkaç seferde kardeşiyle derede kaydıklarını hayal meyal hatırlıyordu). Şapkalar, eldivenler, çok eski, işe yaraması bakımından barakadaki paslı testereden aşağı kalmayan bir Electrolux süpürge buldu. El feneri yoktu.

Rüzgâr evin saçaklarında çığlıya dönüşüyor, başını iyice ağrıttıyordu. Yağmur pencerelere şiddetle vuruyordu. Günün son ışıkları gittikçe azalırken Drew, bunun çok uzun bir gece olacağını düşündü. Baraka gezisi ve lambayı yakma çabası onu meşgul et-

mişti ama şimdi bu işler bittiğine göre korkmaya ayıracak zamanı vardı. Diğerleri gibi (artık bunu itiraf edebilirdi) başarısızlıkla sonuçlanmak üzere olan bir kitap yüzünden burada sıkışıp kalmıştı. Sıkışıp kalmıştı, hastaydı ve daha da hasta olabilirdi.

“Burada ölebilirim,” dedi yeni kısık sesiyle. “Gerçekten ölebilirim.”

En iyisi bunu düşünmemektir. En iyisi odun sobasını doldurup yakmaktır çünkü gece uzun olduğu gibi soğuk da olacaktı. *Fırtına geldiğinde sıcaklık da büyük ölçüde düşecek.* Kirli sakallı hava durumu ineği böyle dememiş miydi? Dudağında pirsing olan kasadaki kadın da aynı şeyi söylemişti. Hatta aynı metaforu kullanmışlardı (tabii bu bir *metafor*sa): Kafa üstü çakılmak.

Bunu düşününce aklına yine Şerif Yardımcısı Jep geldi, sınıfın en parlak çocuğu değildi. Gerçekten mi? Bu tanımın yeterli olduğunu gerçekten düşünmüş müydü? Boktan bir metafordu (o da bir *metafor*sa tabii). Sadece zayıf değildi, daha hedefe varmadan ölüp gidiyordu. Sobayı doldururken ateşten mustarip aklı gizli bir kapı açtı adeta ve aklına şu geldi: *Aklını peynir ekmekle yemiş.*

Daha iyiydi.

Sırf köpük, hiç bira yok.

Bu da hikâyenin western ortamına uyduğu için iyiydi.

Süzme salak. Taş kafa. Kalın kafa-

“Kes artık,” diye neredeyse yalvardı kendi kendine. Sorun buydu. Sorun o gizli kapıydı çünkü...

“Kontrol edemiyorum,” dedi çatlak sesiyle ve *beyin hasarı olan bir kurbağa kadar aptal*, diye düşündü.

Drew elinin ayasıyla başının yan tarafına vurdu. Baş ağrısı alevlendi. Tekrar vurdu. Ve tekrar. Bu kadarının yettiğini düşündüğünde buruşturduğu dergi sayfalarını cıraların altına sokuşturdu, sobanın üstünde kibrit çaktı ve alevlerin kibriti yalayarak ilerlemesini izledi.

Yanan kibrit hâlâ elindeyken yazıcının yanında duran *Bitter River* sayfalarına baktı ve onları ateşe verse ne olacağını düşündü. *Tepedeki Köy’ü* ateşe verdiğiğinde evi yakmayı tam olarak başaramamıştı, alevler çalışma odasının duvarlarını alazlamaktan

öteye geçmeden itfaiye ekipleri gelmişti ama burada, Bektanev Yolu'nda itfaiye gelmezdi, bir kere başladı mı fırtına da yangını durduramazdı çünkü kulübe eski ve kupkuruydu. Toprak kadar eski, kupkuru, aynı büyükannenin-

Kibritte yükselen alev parmaklarına ulaştı. Drew sallayıp onu söndürdü, alevlenen sobaya attı ve ızgarayı çarpıp kapattı.

"Bu kötü bir kitap değil ve ben burada ölmeyeceğim," dedi. "Bu olmayacak."

Yağı boşa harcamamak için lambayı kapattı, sonra John D. MacDonald ve Elmore Leonard okuyarak akşamlarını geçirdiği berjere oturdu. Artık okumaya yetecek kadar ışık kalmamıştı, lambayı da söndürmüştü. Gece neredeyse çökmüştü ve kulübedeki tek ışık kaynağı, sobanın mika camlarından görünen ateşin kırmızı gözüydü. Drew koltuğunu sobanın biraz daha yakınına çekti ve titremelerini bastırmak için kollarını bedenine doladı. Nemli gömleğini ve pantolonunu değiştirmeliydi, daha da hasta olmak istemiyorsa bunu hemen yapmalıydı. Uykuya daldığında hâlâ bunu düşünüyordu.

21

Dışarıdan gelen bir çıtırtı sesiyle uyandı. Peşinden bir ikinci, daha da yüksek sesli bir çıtırtı duyuldu, ardından yeri sallayan bir gümbürtü koptu. Bir ağaç düşmüştü, büyük bir ağaç olmalıydı.

Sobadaki ateş yanıp tükenmiş, kor olup tekrar sönen parlak kırmızı közlere dönüşmüştü. Rüzgâr sesinin dışında, cama vuran kumlu bir tıkırtı duyuluyordu. Kulübenin aşağıdaki büyük odası, insana uyuşukluk verecek kadar sıcaktı, en azından o sırada öyleydi ama dışarıdaki sıcaklık öngörüldüğü üzere (kafa üstü) düşmüş olmalıydı çünkü yağmur sulu kara dönmüştü.

Drew saate bakmak istedi ama bileği boştu. Saatini yatağın yanındaki komodinin üzerinde bırakmış olmalıydı, gerçi tam olarak hatırlayamıyordu. Bilgisayarındaki saat ve tarih şeridine ne zaman isterse bakabilirdi herhalde ama ne anlamı vardı ki?

Kuzey ormanlarında gece vaktiydi. Başka bir bilgiye ihtiyacı var mıydı?

İhtiyacı olduğuna karar verdi. Ağaç onun sadık Suburban'ının üzerine düşüp ağzına sıçmış mıydı, bunu öğrenmesi gerekiyordu. Tabii *gereklilik* yanlış bir kelime seçimiydi, gereklilik kelimesi yapmazsanız olmayacak şeyler için kullanılırdı, alt metinde o şeye ulaşırsan tüm durumu daha iyi bir halde getirebileceğin anlamı çıkıyordu. Ancak *içinde bulunduğu bu* durumda hiçbir şey değişmeyecekti, hem *durum* doğru kelime miydi yoksa çok genel mi kalıyordu? Bir durumdan ziyade bir *güçlüktü*, güçlük burada-

"Kes artık," dedi. "Kendini delirtmek mi istiyorsun?"

İçinde bir parçanın tam olarak bunu istediğine bayağı emindi. Kafasının içinde bir yerde kontrol panellerinden duman çıkıyor, devre kırıclar eriyor ve deli bir biliminsanı sevinçle yumruğunu havada sallıyordu. Kendine bunun yüksek ateşten kaynaklandığını söyleyebilirdi ama *Tepedeki Köy* ters gittiğinde gayet iyi durumdaydı. Diğer ikisinde de öyleydi. En azından fiziksel açıdan.

Artık bütün eklemlerini etkileyen ağırlarla yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve topallamamaya çalışarak kapıya yürüdü. Rüzgâr kapıyı elinden çekip aldı ve duvara vurdu. Drew kapıyı yakalayıp tuttu, kıyafetleri bedenine yapışmıştı, saçları alnından geriye doğru dalgalanıyordu. Gece karaydı -şeytanın botları gibi kara, kömür madenindeki kara bir kedi gibi kara, bir dağ sıçanının göt deliği gibi kara- ama Suburban'ını ve (belki) öte tarafta üstünde sallanan üç dalı seçebiliyordu. Tam anlamıyla emin olamasa da ağacın Suburban'ını bağışladığını ve barakanın üzerine düştüğünü, çatıyı parçaladığını düşündü.

Kapıyı omzuyla itip kapattı ve kilidi çevirdi. Böyle pis bir gecede eve birilerinin girmesini beklemiyordu ama o uyuduktan sonra kapının rüzgârla savrulurak açılmasını da istemiyordu. Drew uyuyacaktı. Közlerin değişken, düzensizce yayılan ışığında mutfak tezgâhına ilerledi ve gaz lambasını yaktı. Onun parıltısında kulübe gerçeküstü görünüyordu, sanki kapanmayan, sürekli çalışan bir flaş ışığının altındaydı. Lambayı önünde tutarak merdivenlere ilerledi. İşte kapıdaki tırmalama sesini tam da o zaman duydu.

Bir daldır, dedi kendi kendine. Rüzgâr getirmiştir ve bir şekilde oraya, belki de kapıdaki paspasa takılmıştır. Bir şey değil. Yatağına git.

Tırmalama sesi yeniden duyuldu, o kadar hafifti ki rüzgâr dinmek için o birkaç saniyeyi seçmese asla duyamazdı. Sesi kaynağı bir dalmış gibi gelmiyordu; bir insandan çıkıyor gibiydi. Fırtınada kimsesiz kalan, çok zayıf düştüğünden ya da kötü bir şekilde yaralandığından kapıyı çalamayan ve sadece tırmalayabilen birinden. Ama dışarıda kimse yoktu... yoksa var mıydı? Bundan kesinlikle emin olabilir miydi? O kadar karanlıktı ki. Şeytanın botları gibi karaydı.

Drew kapıya gitti, kilidi açtı ve kapıyı araladı. Lambayı havaya kaldırdı. Kimse yoktu. Sonra kapıyı tekrar kapatmak üzereyken aşağı baktı ve bir sıçan gördü. Büyük ihtimalle bir Norveç sıçanıydı, devasa değildi ama bayağı büyüktü. Üstü dökülmüş paspasta yatıyordu, pençelerinden birini –pembe, bir bebeğin eli gibi tuhaf bir şekilde insansıydı– uzatmış hâlâ havayı tırmalıyordu. Kahverengi-siyah kürkü küçük yaprak, dal parçalarıyla ve kan damlacıklarıyla kirlenmişti. Pörtlek siyah gözleri Drew’a bakıyordu. Göğsü yükselip alçalıyordu. Pembe pençe aynı kapıya yaptığı gibi havayı tırmalamaya devam ediyordu bu sırada. Çok az bir ses çıkarıyordu.

Lucy kemirgenlerden nefret ederdi, sağda solda koşturan bir tarla faresi bile görse tiz bir çılgık koparıverirdi, ona küçük, sinsi, korkak canavarın¹ şüphesiz ondan çok daha fazla korktuğunu söylemek de bir işe yaramıyordu. Drew da kemirgenleri pek sevmezdi, hastalık taşıdıklarını da biliyordu –hantavirüs, sıçan humması, üstelik bu ikisi sadece en yaygın olanlardı– ama Lucy’nin neredeyse içgüdüsel olan nefreti onda hiç var olmamıştı. Bu fareye karşı asıl hissettiği şey acımaydı. Büyük ihtimalle boşluğu tırmalayan küçük pembe patisi yüzündendi. Ya da koyu gözlerinde gaz lambasından çıkan ışıkla oluşan beyaz çizgiler yüzünden. Orada nefes nefese yatıp kanlı kürkü ve bıyıklarıyla ona bakıyordu. Muhtemelen iç organlarından yaralanmıştı ve büyük ihtimalle ölecekti.

¹ Robert Burns’ün *To a Mouse* şiirinin ilk satırı.

Drew bir elini uyluğuna koyup diğer eliyle lambayı tutarak daha iyi görebilmek için eğildi. "Barakadaydın değil mi?"

Bu neredeyse kesindi. Ağaç devrilmiş ve çatıyı parçalayıp Bay Sıçan'ın mutlu yuvasını mahvetmişti. Güvenli bir yere seğirtirken bir ağaç dalı ya da çatının bir parçası ona çarpmıştı belki? Belki de bir kutu donmuş boyaydı ona çarpan? Babasının işe yaramaz eski McCulloch motorlu testeresi masadan devrilip farenin üstüne mi düşmüştü? Bir önemi yoktu. Her ne ise, onu ezmiş ve belki de sırtını kırmıştı. Küçük, farecik tankında ancak buraya sürünecek kadar yakıtı kalmıştı.

Rüzgâr yeniden hızlandı, Drew'un sıcak yüzüne sulu karı vurdu. Buz parçacıkları lambanın camlarına çarptı, tıslayıp eridiler ve cam boyunca aşağı aktılar. Sıçan nefes nefeseydi. *Paspastaki fare, bulmak gerek ona acil bir çare*, diye düşündü Drew. Ama paspastaki fareye yardım etmenin artık imkânı yoktu. Bunu anlamak için roket bilimcisi olmak gerekmiyordu.

Tabii aslında yardım *edebilirdi*.

Drew şöminenin ölü ağzına doğru ilerledi, bir kere öksürük krizi yüzünden durdu, şömine aletlerinin takılı olduğu ayaklığın üzerine eğildi. Sivri uçlu şömine demirini düşündü ama sıçanı şişleme fikri yüzünü buruşturmasına neden oldu. Onun yerine kül küreğini aldı. Tek bir sert vuruş acısına son vermeye yeterdi. Sonra küreği sıçanı verandanın yan tarafından atmak için kullanabilirdi. Bu geceyi atlatabilirse yarın güne ölü bir kemirgenin cesedine basarak başlamaya niyeti yoktu.

İşte bu ilginç, diye düşündü. *Onu ilk gördüğümde onun bir kimliği olduğunu düşündüm. Şimdi lanet şeyi öldürmeye karar vermişken onu bir nesne olarak görüyorum.*

Fare hâlâ paspastaydı. Sulu kar, kürkünde donmaya başlamıştı. O tek pembe pati (öyle insansıydı ki, öyle insansı) havayı patilemeye devam etti ama artık yavaşlıyordu.

"Daha iyi olacak," dedi Drew. Küreği kaldırdı... vurmak için omuz yüksekliğinde tuttu... sonra geri indirdi. Ama neden? Ağır hareketlerle bir şeyler arayan pati yüzünden mi? Boncuk boncuk gözleri yüzünden mi?

Bir ağaç sıçanın evini ve sıçanı ezmişti (şimdi yine bir kimliği vardı), sıçan bir şekilde kendini kulübeye sürüklemişti, kim bilir bunun için ne kadar çok çabalaması gerekmişti. Ödülü bu mu olacaktı? Bir kez daha, son bir defa ezilmek mi? Drew da bu günlerde kendini biraz ezilmiş hissediyordu, gülünç olsun olmasın (ki büyük ihtimalle gülünçtü) sıçanla bir parça empati kuruyordu.

Bu sırada rüzgâr üşümesine neden oluyor, sulu kar yüzüne çarpıyordu. Yeniden titremeye başlamıştı. Kapıyı kapatmak zorundaydı ama fareyi karanlıkta yavaş yavaş ölmeye terk edemedi. Hem de bir paspasın üzerinde.

Drew lambayı yere koydu ve fareyi almak için küreği kullandı. Sobanın yanına gitti ve küreği eğdi, fare yere kaydı. O tek pembe pati hâlâ tırmalıyordu. Drew ellerini dizlerine koydu ve kuru kuru öğürene ve gözlerinin önünde noktalar belirene dek öksürdü. Kriz geçtiğinde lambayı alıp okuma koltuğuna döndü ve oturdu.

"Şimdi ölebilirsin," dedi. "En azından soğuk havadan kurtuldun, üşümediğin bir yerde ölebilirsin."

Lambayı kapattı. Artık sadece sönmek üzere olan közlerin hafif kırmızı parıltısı vardı. Közlerin parıldayıp sönmesi ona küçük pembe patinin tırmalamasını... tırmalamasını... tırmalamasını hatırlatıyordu. Fare bunu hâlâ yapıyordu, Drew görüyordu.

Yatağa gitmeden önce ateşi yeniden yakmalıyım, diye düşündü. Yakmazsam bu ev sabaha General Grant'ın mezarı' kadar soğuk olacak.

Ama geçici bir süreliğine dinen öksürüğü, ayağa kalkıp balgamın hareket etmesine neden olursa kesin yeniden başlayacaktı. Ve Drew yorulmuştu.

Ayrıca fareyi sobanın bayağı yakınına koydun. Onu doğal bir şekilde ölmesi için içeri aldın, değil mi? Canlı canlı kızartmak için değil. Ateşi sabah yakarsın.

Rüzgâr kulübede vızıldayarak dolaşıyor, arada bir kadınısı bir çığlık atıyor, sonra dinip yeniden vızıldamaya başlıyordu. Sulu kar camlara vuruyordu. Drew bu sesleri dinledikçe sesler birbirine karıştı. Gözlerini kapattı, sonra geri açtı. Sıçan ölmüş

müydü? Başta öldüğünü düşündü ama sonra o minik pati küçük, ağır bir hareket daha yaptı. Daha tam ölmemişti yani.

Drew gözlerini kapattı.

Ve uyudu.

22

Başka bir dal çatıya düştüğünde irkilerek uyandı. Ne kadar süredir uykuda olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. On beş dakika da olabilirdi, iki saat de, ama kesin olan bir şey vardı: Sıçan sobanın önünde değildi. Anlaşılan Mösyö Sıçan Drew'un düşündüğü kadar kötü yaralanmamıştı; kendine gelmişti ve şimdi onunla beraber evin içinde bir yerdeydi. Bu fikir pek hoşuna gitmemişti ama kendi hatasıydı. Sonuçta fareyi içeri davet eden oydu.

Onları senin içeri davet etmen gerekiyor, diye düşündü Drew. Vampirleri. Wargları. Kara botlu şeytan. Onları senin içeri davet—
"Drew."

Bu sesi duyunca yerinden öyle bir fırladı ki neredeyse gaz lambasını devirecekti. Etrafına bakındı ve sobada ölen ateşin ışığında sıçanı gördü. Babasının merdivenlerin altında duran masasının üzerindeydi, bilgisayarla taşınabilir yazıcının arasında arka bacaklarının üzerinde oturuyordu. Aslında tam da *Bitter River* taslağının üzerinde oturuyordu.

Drew konuşmayı denedi ama başta sadece boğuk bir ses çıkarabildi. Boğazını temizledi —ki bu acı vericiydi— ve yeniden denedi. "Bir şey dediğini sandım."

"Dedim." Sıçanın ağzı oynamamıştı ama ses kesinlikle ondan geliyordu. Bu, Drew'un kafasında uydurduğu bir şey değildi.

"Bu bir rüya," dedi Drew. "Ya da bir yanılsama. Belki ikisi birden."

"Hayır, bu gerçek," dedi sıçan. "Uyanıksın ve hayal falan görmüyorsun. Ateşin düşüyor. Bir kontrol et."

Drew bir elini alnına koydu. Ferahlamış hissediyordu kendini ama bu pek de güvenilir bir yol değildi, öyle değil mi? Sonuçta bir sıçanla konuşuyordu. Cebine koyduğu kibritleri arandı, birini

çaktı ve gaz lambasını yaktı. Lambayı havaya kaldırdı, sıçanın gitmiş olmasını bekliyordu ama hâlâ oradaydı. Arka bacaklarının üzerinde oturmuştu, kuyruğu bacaklarının etrafına sarınmıştı ve pembe ellerini göğsünde tutuyordu.

“Gerçeksen taslağımın üzerinden çekil,” dedi Drew. “Üzerinde çok çalıştım, başlık sayfasının üzerine bir yığın fare boku bırakmanı istemiyorum.”

“Çok çalıştın,” diye ona katıldı sıçan (ama yer değiştirmek üzere en ufak bir harekette bulunmadı). Bir kulağının arkasını kaşdı, artık tam anlamıyla yaşam dolu görünüyordu.

Üstüne düşen şey her neyse, onu sadece sersemletmiş olmalı, diye düşündü Drew. Tabii şu an gerçekten buradaysa. Tabii diin buraya gerçekten geldiyse.

“Çok çalıştın ve başta güzel de çalıştın. Tam olarak doğru yoldaydın, hızla ve heyecanla ilerliyordun. Sonra işler ters gitmeye başladı, öyle değil mi? Aynı diğer seferlerde olduğu gibi. Kendini kötü hissetme; dünyanın dört bir yanında yazar olmak isteyen herkes aynı duvara tosluyor. Kaç tane yarım romanın masa çekmecelerine ve evrak dolaplarına sıkıştığını biliyor musun? Milyonlarca.”

“Hastalanmak beni mahvetti.”

“Daha öncesini düşün, dürüstçe. Hastalanmadan önce ters gitmeye başlamıştı işler.”

Drew daha öncesini düşünmek istemiyordu.

“Seçici algını kaybettin,” dedi sıçan. “Sana her seferinde böyle oluyor. En azından romanlarda. Bir anda olmuyor, ancak kitap büyüyüp nefes almaya başladıkça daha fazla seçim yapmak gerekiyor ve senin seçici algın yıpranıyor.”

Dört ayağının üzerine indi, babasının masasının kenarına koşturdu ve yine mama bekleyen bir köpek gibi oturdu.

“Yazarların farklı alışkanlıkları vardır, o havaya girmek için farklı yöntemler kullanır ve farklı hızlarda çalışırlar ama uzun bir iş çıkarmak için odaklı bir anlatımın korunduğu uzun dönemler şarttır.”

Bunu daha önce de duydum, diye düşündü Drew. Neredeyse kelimesi kelimesine. Neredeydi?

“Bu odaklı dönemlerin –hayal ürünlerinin– her bir anında yazar en az yedi tane kelime, ifade ve detay seçimiyle karşılaşır. Yetenekli olanlar neredeyse bilinçdışı bir değerlendirmeyeyle doğru seçimleri yaparlar; onlar aklın profesyonel basketbolcularıdır, sahanın neresinde olurlarsa olsunlar hedefi bulurlar.”

Nereden? Kimden?

“Aralıksız bir ayıklama süreci hep devam eder ve bu da yaratıcı yazarlık dediğimiz şeyin temelini–

“*Franzen!*” Drew oturduğu yerde dikleşip böğürmüştü, başına şimşek gibi bir ağrı saplanmıştı sonra. “Bu Franzen’ın metninden bir parça! Neredeyse kelimesi kelimesine!”

Sıçan sözünün kesilmesine aldırmadı. “Sen bu ayıklama sürecini yönetebiliyorsun ama sadece kısa patlama anları halinde. Bir roman yazmaya çalıştığında –kısa mesafe ve maraton arasındaki fark bu– algın hep bozuluyor. Tüm ifade ve detay seçeneklerini görüyorsun ama yaptığın seçim konusunda başarısızlığa uğramaya başlıyorsun. Kelimeleri kaybetmiyorsun, *doğru* kelimeleri seçme yeteneğini kaybediyorsun. Doğru görünüyorlar; yanlış görünüyorlar. Çok üzücü. Güçlü bir motoru, ancak bozuk bir şanzımanı olan bir araba gibisin.”

Drew gözlerini noktalar görene kadar sımsıkı kapadı, sonra da bir anda açtı. Fırtınada kimsesiz kalan sıçan hâlâ oradaydı.

“Sana yardım edebilirim,” dedi sıçan. “Tabii yardım etmemi istersen.”

“Bunu neden yapasın peki?”

Sıçan sözde bu kadar akıllı bir adamın –*The New Yorker*’da öyküsü basılmış bir üniversite İngilizce öğretmeninin– bu kadar aptal olmasına inanamıyormuş gibi başını yana eğdi. “Beni bir kürekle öldürecektin, neden öldürmeyesin ki? Sonuçta ben pis farenin tekiyim. Ama bunun yerine beni içeri aldın. Beni kurtardın.”

“Yani ödül olarak bana üç dilek hakkı veriyorsun,” dedi Drew yüzünde bir gülümsemeyle. Bu tanıdık bir hikâyeydi: Hans Christian Andersen, Marie-Catherine d’Aulnoy, Grimm Kardeşler.

"Sadece bir tane," dedi sıçan. "Ve kesin bir dilek. Sadece kitabını bitirmeyi dileyebilirsin." Kuyruğunu kaldırıp vurgulamak için *Bitter River* taslağının üzerine vurdu. "Ama şartı var."

"Neymiş o şart?"

"Önemsediğin biri ölmek zorunda."

Bu da tanıdık bir hikâye. Bu Lucy'yle tartışmasını tekrar canlandırdığı bir rüyaya dönüşmüştü. Kitabı yazmak *zorunda* olduğunu açıklamıştı (pek iyi açıklayamamıştı ama elinden geleni yapmıştı). Çok önemli olduğunu anlatmıştı. Lucy, kendisi ve çocuklar kadar önemli olup olmadığını sormuştu. Ona hayır, tabii ki değil demiş, sonra da bu bir seçim olmak zorunda mı diye sormuştu.

Bence bir seçim ve sen seçimini biraz önce yaptın.

"Bu pek de sihirli dilek olayı sayılmaz o zaman," dedi. "Daha çok bir iş anlaşması. Ya da şeytanla yapılan bir anlaşma. Kesinlikle çocukken okuduğum masalların hiçbirine benzemiyor."

Sıçan bir kulağının arkasını kaşıdı, bunu yaparken her nasılsa dengesini hiç kaybetmemişti. Harikaydı. "Masallardaki tüm dileklerin bir bedeli vardır. Hem 'Maymun Pençesi' diye bir masal var. Onu hatırlıyor musun?"

"Rüyamda bile," dedi Drew, "karımı ya da çocuklarımdan birini, edebi iddiası olmayan bir *western* romana değişmem."

Bu kelimeler ağzından çıkarken *Bitter River* fikrini bu yüzden böyle sorgusuz sualsiz benimsediğinin farkına vardı; kurgu temelli *western* romanı asla bir sonraki Rushdie, Atwood ya da Chabon olarak görülmecekti. Franzen da tabii.

"Senden bunu asla istemem," dedi sıçan. "Aslına bakarsan benim aklımda Al Stamper vardı. Eski bölüm başkanın."

Bu açıklama, Drew'un sessizleşmesine neden oldu. Fareye baktı, fare de o boncuk gibi, kara gözleriyle ona bakıyordu. Rüzgâr kulübenin içinde dolaşüyor, bazen duvarları sallayacak kadar kuvvetli esiyordu; sulu kar camlara vuruyordu.

Pankreas, demişti Al, Drew onun şaşırtıcı kilo kaybı hakkında yorum yapınca. Ama henüz kimsenin vefat ilanı hazırlamasına

1 W. W. Jacobs'ın kısa öyküsü. Öyküde maymun pençesinin sahibine üç dilek hakkı verilir, ancak dilekler bedelleriyle birlikte gelir.

gerek olmadığını eklemişti. *Doktorlar nispeten erken yakaladılar. İnancımız yüksek.*

Ancak ona –solgun cildine, çökük gözlerine ve cansız saçlarına– bakınca Drew inanca benzer hiçbir şey hissetmemişti. Al'in söyledikleri arasındaki anahtar kelime *nispeten*'di. Pankreas kanseri sinsiymiş, saklanıyordu. Teşhis neredeyse her zaman idam cezası anlamına geliyordu. Ölse ne olurdu? Yas tutulurdu tabii, yas tutanların başı Nadine Stamper olurdu; kırk beş yıl kadar bir süredir evliydi. İngilizce Bölümü mensupları bir ay kadar siyah kol bantları takardı. Al'in sayısız başarısı ve ödülleri bahsedilen vefat ilanları uzun olurdu. Dickens ve Hardy üzerine kitaplarından bahsedilirdi. Ama en az yetmiş iki, belki yetmiş dört yaşındaydı, kimse genç öldüğünü, hayatını yaşayamadığını söylemezdi.

Bu sırada sıçan ona bakıyordu, pembe patileri şimdi kürklü göğsüne doğru kıvrılmıştı.

Ne olacak ki, diye düşündü Drew. Bu varsayımsal bir soru. Hem de rüyanın içinde.

"Sanırım ben anlaşılmayı kabul edip o dileği dilerdim," dedi Drew. Rüya olsun olmasın, varsayımsal bir soru olsun olmasın, bunu söylerken kendini huzursuz hissetmişti. "Nasıl ölüyor."

"Sen kitabını bitireceksin ve Stamper ölecek," dedi sıçan, Drew'un anladığından emin olmak ister gibi.

Drew sıçana yandan, kurnaz bir bakış attı. "Kitap yayımlanacak mı?"

"Dilersen dileğini gerçekleştirme yetkim var," dedi sıçan. "Ama edebi girişimlerinin geleceğini öngörme yetkim yok. Tahmin yürütecek olursam..." Başını yana eğdi. "Sanırım basılır. Değim gibi, yeteneklisin."

"Tamam," dedi Drew. "Kitabı bitiriyorum, Al ölüyor. Nasıl öleceğine göre bu bana bir sorun gibi gelmiyor." Ama aslında öyle geliyordu. "Sence en azından bunu okuyacak kadar yaşayacak mı?"

"Sana daha demin--"

Drew bir elini kaldırdı. "Edebi girişimlerimin geleceğini öngörme yetkin yok, tamam. İşimiz bitti mi?"

"İhtiyacım olan bir şey daha var."

"Bir sözleşmeyi kanımla imzalamam gerekiyorsa tüm bu anlaşmayı unutabilirsin."

"Mesele seninle ilgili değil, bayım," dedi sıçan. "Açım." Masanın sandalyesine, sandalyeden de yere atladı. Hızla mutfak masasına koşturdu ve bir kraker kaptı, Drew kızarmış peynir ve domates çorbası yediği gün düşürmüş olmalıydı. Krakeri patile-rinin arasında tutarak oturdu ve yumuldu. Kraker saniyeler içinde bitmişti.

"Seninle konuşmak güzeldi," dedi sıçan. Yerden vın diye geçip işlevsiz şömineye girdi ve neredeyse kraker kadar hızlı bir şekilde gözden kayboldu.

"Lanet olsun," dedi Drew.

Gözlerini kapattı, sonra hemen açtı. Rüya gibi *gelmiyordu*. Gözlerini tekrar kapattı ve tekrar açtı. Üçüncü kez kapattığında gözleri kapalı kaldı.

23

Drew yatağında uyandı, buraya nasıl geldiğine dair bir anısı yoktu... yoksa bütün gece boyunca burada mıydı? Roy DeWitt ve sümüklü bandanası sağ olsun, ne kadar berbat halde olduğu göz önünde bulundurulursa bu gayet muhtemel bir durumdu. Bir önceki günün tamamı bir rüya gibi geliyordu, sıçanla yaptığı konuşma rüyanın en canlı kısmıydı.

Dışarıda hâlâ rüzgâr esiyor ve sulu kar yağıyordu ama Drew kendini daha iyi hissediyordu. Buna şüphe yoktu. Ateşi ya düşmek üzereydi ya da tamamen düşmüştü. Eklemleri hâlâ ağrıyordu ve boğazı da hâlâ acıyordu ama ikisi de dün geceki kadar kötü değildi; dün gece bir ara bu kulübede öleceğine emindi. *Boktanev Yolu'nda zatürreden öldü*. Ne iyi bir vefat ilanı olurdu ama.

Üzerinde baksırı vardı, kıyafetlerinin geri kalanı yerde bir yığın halinde duruyordu. Ne zaman soyunduğunu da hatırlamı-yordu. Kıyafetlerini giydi ve aşağı indi. Dört yumurtadan omlet yaptı ve bu sefer hepsini yedi, her bir lokmanın peşinden de por-

takal suyu içti. Konsantre portakal suyuydu, Büyük 90'da sadece bundan vardı ama soğuk ve lezzetliydi.

Odanın karşısına, babasının masasına baktı ve çalışmayı denemeyi düşündü, belki bataryası bitmesin diye bilgisayardan daktiloya geçirdi. Ama bulaşıkları lavaboya koyduktan sonra merdivenleri tırmanıp tekrar yatağına girdi ve öğleden sonranın ortasına kadar uyudu.

İkinci kez uyandığında fırtına hâlâ ortalığı kasıp kavuruyordu ama Drew bunu umursamadı. Neredeyse normal halindeki gibi hissediyordu. Canı sandviç –sucuk ve peynirli– yemek ve sonrasında da çalışmak istiyordu. Şerif Averill silahlı haydutları büyük abrakadabra numarasıyla kandırmak üzereydi ve Dan artık kendini hem dinlenmiş hem de iyi hissettiğinden yazmak için sabırsızlanıyordu.

Merdivenlerin yarısını indiği sırada şöminenin yanındaki oyuncak kutusunun devrildiğini gördü, içindeki oyuncaklar kilime saçılmıştı. Drew bir gece önce uykulu halde yatağına giderken kutuyu devirdiğini düşündü. Çalışmaya başlamadan önce oyuncakları toplama niyetiyle çömeldi. Bir elinde frizbi, diğerinde Strech Armstrong varken birden donakaldı. Stacey'nin üstsüz Barbie bebeğinin yakınında yan yatmış, oyuncak bir fare vardı.

Drew fareyi yerden alırken nabzının beyinde zonkladığını hissetti, belki de düşündüğü kadar iyi değildi. Fareyi sıktı ve oyuncaktan bitkin bir ciyaklama yükseldi. Sadece bir oyuncaktı ama sonuçta biraz ürkütücüydü. Aynı kutuda gayet güzel bir oyuncak ayı varken (tek gözü çıkmıştı ama olsun) kim çocuğuna beraber uyuması için oyuncak bir fare verirdi ki?

Zevkler tartışılmaz, diye düşündü ve annesinin özlü sözünü yüksek sesle tamamladı: "...dedi kadın çirkin adamı öperken."

Belki de oyuncak fareyi en çok ateşlendiği sırada görmüştü ve rüyaya da bu neden olmuştu. Büyük ihtimalle demek daha doğru olurdu, hatta neredeyse kesinlikle. Oyuncak kutusunu derinlemesine kurcaladığını hatırlamamasının da bir anlamı yoktu aslında; siktir, kıyafetlerini çıkarıp yatağa girdiğini bile hatırlamıyordu.

Oyuncakları kutuya doldurdu, kendine bir fincan çay yaptı ve çalışmaya başladı. Başta şüpheliydi, tereddütlüydü, biraz korkuyordu ama birkaç hatanın ardından tempoyu yakaladı ve hava, lambayı yakmadan etrafı göremeyecek kadar kararana dek yazdı. Dokuz sayfa yazmıştı ve iyi olduklarını düşünüyordu.

Gerçekten iyi.

24

Üç günlük bir fırtına değildi bu seferki; Pierre tam dört gün sürdü. Bazen rüzgâr ve yağmur duruluyor, sonra fırtına yeniden coşuyordu. Bazen bir ağaç düşüyordu ama hiçbir barakayı ezen ağaç kadar yakma düşmemişti. O kısım bir rüya değildi; kendi gözleriyle görmüştü. Devasa, yaşlı bir am Suburban'ını büyük ölçüde bağışlasa da yolcu tarafındaki aynayı kıracak kadar yakınına düşmüştü.

Drew bunları hayal meyal fark ediyordu. Yazıyor, yiyor, öğleden sonra uyuyor ve yeniden yazıyordu. Arada bir hapşırık krizine giriyor ve arada bir de endişeyle haberini bekleyen Lucy ve çocukları düşünüyordu. Çoğu zaman onları düşünmüyordu. Bu bencilceydi, Drew bunu biliyor ve umursamıyordu. Artık *Bitter River*'da yaşıyordu.

Arada bir doğru kelimenin ona gelmesi için (çocukken oynadığı Magic 8 Ball'da mesajın belirmesi gibi) duraksaması gerekiyordu ve arada bir de bir sonraki sahneye nasıl yumuşak bir geçiş sağlayacağını düşünürken ayağa kalkıp odada dolaşıyordu ama panikle miyordu. Hayal kırıklığına uğramıyordu. Kelimelerin geleceğini biliyordu ve geliyorlardı da. Sahanın her tarafından hedefi buluyordu, potaya en uzak yerden bile. Artık babasının eski daktilosunda yazıyor, parmakları acıyana kadar tuşlara vuruyordu. Acı da umurunda değildi. Bu kitabı, bir sokağın köşesinde dururken hiç yoktan ortaya çıkan bu fikri taşımıştı ve şimdi de fikir onu taşıyordu.

Ne de hoş bir yolculuktu.

Şerifin üst katta bulduğu gaz lambası dışında ı ışık kaynağının olmadığı nemli hücrede oturuyorlardı, Jim Averill bir tarafta, Andy Prescott bir taraftaydı. Lambanın kırmızıya çalan turuncu ışığında çocuk on dört yaşından büyük görünmüyordu. O kızın beynini patlatan yarı sarhoş yarı deli genç saldırgan gibi hiç görünmüyordu. Averill kötülüğün çok tuhaf bir şey olduğunu düşündü. Tuhaf ve sinsî. Bir farenin eve girmesi gibi insanın içine girmenin bir yolunu buluyordu, salaklık ya da tembellik edip kaldırmadığın ne varsa yiyordu ve işi bitince de karnı tok bir halde ortadan kayboluyordu. Cinayet faresi Prescott'tan ayrıldığında geriye ne kalmıştı peki? Bu. Korkmuş bir çocuk. Ne yaptığını hatırlayamadığını söylüyordu ve Averill ona inanıyordu. Yine de bu yüzden asılacaktı.

"Saat kaç?" diye sordu Prescott.

Averill cep saatine baktı. "Altıya geliyor. Son sorduğundan beri beş dakika geçti."

"Ve plan sekizde?"

"Evet. Şehirden bir buçuk kilometre kadar uzaklaştığımızda yardımcılardan biri..."

Drew duraksadı, gözleri daktilodaki sayfadaydı. Biraz önce sayfaya bir parça güneş vurmuştu. Ayağa kalkıp pencereye gitti. Gökyüzü mavi görünüyordu. Bir bahçıvan tulumu çıkar, derdi babası ama mavilik büyüyordu. Bir de belli belirsiz ama yanlış anlaşılamayacak bir ses duydu: bir testerenin rrrrr sesi.

Küf kokulu montu giyip dışarı çıktı. Ses hâlâ uzaktaydı. Dallarla dolmuş bahçeyi geçip barakanın kalıntılarına doğru ilerledi. Babasının testeresi kısmen yıkılmış bir duvarın altındaydı, Drew onu çekip çıkarabildi. Çift taraflı olandı ama karşısına çıkan devrilmiş ağaç çok kalın olmadığı sürece bu da yeterli olacaktı. *Hem sakin ol*, dedi kendi kendine. *Hastalığın tekrarlamasını istemiyorsan tabii.*

Bir an, yolun diğer tarafındaki, fırtınanın ardında bıraktıklarının içinden yol açmaya çalışan her kimse de onunla buluşmaya çalışmak yerine geri içeri girip işine devam etmeyi düşündü. Karşıdakinin bu yolu açması bir iki gün sürerdi. Ama işler artık değişmişti. Aklında bir görüntü belirdi (artık sürekli, kendiliğinden aklına geliyorlardı), onu gülümseten bir görüntü: durmadan kaybeden ve krupiyeye acele edip boktan kartları bir an önce dağıtmasında ısrar eden bir kumarbaz. Artık o adam değildi, şükürler olsun. Geri döndüğünde kitap hâlâ orada olacaktı. Burada devam etse de Falmouth'a dönüp orada yazsa da kitap olduğu yerde duracaktı.

Testereyi Suburban'ın arkasına attı ve Boktaney Yolu'nda ağır ağır ilerlemeye başladı, arada bir düşen dalları yolundan çekmek için duruyordu. Yolu kapatan ilk ağaca geldiğinde neredeyse bir buçuk kilometre ilerlemişti. Düşen, bir huş ağacıydı, Drew onunla işini hemen halletti.

Testerinin sesi artık çok yüksekti, rrrrr değil RRRRR gibi geliyordu. Alet her durduğunda Drew kurtarıcısı ona daha da yaklaşıırken hızlanan büyük bir motorun sesini duyabiliyordu, sonra testerinin sesi yeniden başlıyordu. Drew yolunu açmak için çok daha büyük bir ağacı kesmeye çalışır ve şansı pek de yaver gitmezken orman işlerine uygun olarak özelleştirilmiş bir Chevy 4x4 ağır ağır köşeyi döndü.

Sürücü kenara çekip arabadan indi. Kocaman bir göbeği olan iri bir adamdı, yeşil bir bahçıvan tulum ve dizlerinin etrafında savrulan kamuflaj desenli bir palto giymişti. Elindeki testere endüstriyel boyutlardaydı ama adamın eldivenli elinde neredeyse bir oyuncak gibi görünüyordu. Drew onun kim olduğunu anında anladı. Benzerlik aşikârdı. Talaş ve testere yakıtı aromasına karışan Old Spice kokusu da öyle. "Selam! Sen İhtiyar Bill'in oğlu olmalısın."

İri adam gülümsedi. "Evet. Sen de Buzzy Larson'ın oğlu olmalısın."

"Doğru." Drew bu ana dek başka bir insanı görmeye ne kadar çok ihtiyacı olduğunu anlamamıştı. Biri size bir bardak soğuk

su verene dek ne kadar susadığınızı fark etmemek gibiydi. Elini uzattı. Devrilmiş ağacın üzerinden el sıkıştılar.

"Adın Johnny, değil mi? Johnny Colson."

"Yakın. Jackie. Geri çekil de senin için bu ağacı keseyim Bay Larson. O elindekiyle bunu kesmek bütün gününü alır."

Drew kenara çekildi ve Jackie'nin Stihl'ini çalıştırıp ağacın içinden geçirmesini, yaprak ve dallarla kaplı yolda bir talaş yığını bırakmasını izledi. İkisi beraber ağacın küçük kısmını yol kenarına çektiler.

"Yolun geri kalanı nasıl?" diye sordu Drew, biraz nefes nefese bir halde.

"Çok kötü değil ama kötü bir çöküntü var." Bir gözünü kısıp açık olanla Drew'un Suburban'ını süzdü. "Bu seni oradan geçirebilir. Geçemezse ben seni çekerim, gerçi bu da egzoz sisteminin biraz göçmesine neden olabilir."

"Buraya gelmek nereden aklına geldi?"

"Eşinin eski adres defterinde babamın numarası varmış. Annemle konuşmuş, annem de beni aradı. Eşin senin için gerçekten endişelenmiş."

"Evet, endişelenmiştir. Aynı zamanda aptalın teki olduğumu düşünüyordur."

Bu sefer İhtiyar Bill'in oğlu -ona Genç Jackie diyelim- gözlemini kısarak yolun kenarındaki uzun çamlara baktı ve hiçbir şey demedi. Bu yörede yaşayanlar, başkalarının evlilikleri hakkında yorumda bulunmamayı ilke edinmişti.

"Eh, ne diyeceğim," dedi Drew. "Benimle babamın kulübesine gelsen nasıl olur? Bunu yapacak zamanın var mı?"

"Evet, boş günüm."

"Eşyalarımı toplarım, uzun sürmez, sonra da peş peşe markete gidebiliriz. Cep telefonu çekmiyor ama ödemeli telefonu kullanabilirim. Tabii fırtına onu da devirmediyse."

"Yok, o iyi durumda. Annemi oradan aradım. DeWitt'ten haberin yoktur, değil mi?"

"Sadece hasta olduğunu biliyorum."

"Artık değil," dedi Jackie. "Öldü." Boğazını temizledi, tükürdü ve gökyüzüne baktı. "Görünüşe bakılırsa bayağı güzel bir günü kaçırarak. Arabana atla Bay Larson. Pattersonların yerine doğru bir kilometre kadar beni takip et. Oradan dönebilirsin."

26

Drew, Büyük 90'ın vitrinindeki tabelayı ve fotoğrafı hem hüznü hem de komik buldu. İçinde bulundukları durum düşünlürse komik bulması bayağı boktan bir şeydi ama bir insanın içinde yaşananlar bazen -hatta çoğu zaman- bayağı boktan oluyordu. CENAZE SEBEBİYLE KAPALIYIZ, yazıyordu tabelada. Bir de Roy DeWitt'in plastik bir bahçe havuzu kenarında çekilmiş bir fotoğrafı iliştirilmişti. Ayağında parmakarası terlik, hayli sarkık göbeğinin altında düşük bel bermuda şort vardı. Bir elinde kutu bira tutuyordu ve fotoğraf belli ki o dans ederken çekilmişti.

"Roy birayı severdi," dedi Jackie Colson. "Buradan sonrasını halledersin, ha Bay Larson?"

"Tabii," dedi Drew. "Teşekkür ederim." Elini uzattı. Jackie Colson onun elini sıktı ve 4X4'üne atlayıp yola koyuldu.

Drew verandaya çıktı ve ankesörlü telefonun altındaki tezgâha bir avuç dolusu bozukluk koyup evi aradı. Telefonu Lucy açtı.

"Benim," dedi Drew. "Marketteyim ve eve geliyorum. Hâlâ kızgın mısın?"

"Gel de kendin gör." Sonra ekledi: "Sesin daha iyi geliyor."

"Daha iyiyim."

"Bu akşam varır mısın?"

Drew bileğine baktı ve taslağını aldığını (tabii ki!) ama saatini babasının kulübesindeki yatak odasında unuttuğunu fark etti. Artık gelecek seneye kadar orada kalacaktı. Vakti güneşe bakarak kestirmeye çalıştı. "Pek emin değilim."

"Yorulursan zorlama. Island Falls ya da Derry'de dur. Bir gece daha bekleyebiliriz."

"Tamam ama gece yarısı civarı birinin geldiğini duyarsan ateş etme."

"Etmem. Çalışabildin mi?" Lucy'nin sesindeki tereddüdü duyabiliyordu. "Yani hastalandın falan diye?"

"Çalıştım. Ve iyi oldu, bence."

"Bir sorun çıkmadı, değil mi... yani..."

"Kelimelerle mi? Hayır. Sorun çıkmadı." En azından o tuhaf rüyanın ardından çıkmamıştı. "Bence bu kalıcı bir iş. Seni seviyorum Luce."

O bunu dedikten sonraki duraksama Drew'a çok uzun geldi. Sonra Lucy iç çekip, "Ben de seni seviyorum," dedi.

İç çekme kısmı Drew'un hoşuna gitmemişti ama söylemesi yeterdi. Yolda bir tümsekle karşılaşmışlardı –ilk seferleri değildi ve son seferleri de olmayacaktı– ama onu da aşmışlardı. Sorun yoktu. Telefonu yerine taktı ve yola koyuldu.

Gün ilerledikçe (aynı Jackie Colson'ın tahmin ettiği gibi güzel bir gündü) Island Falls motel tabelaları görmeye başladı. Akıllı bir an orada kalmaya kaydı ancak yola devam etmeye karar verdi. Suburban iyi ilerliyordu –Boktaney Yolu'ndaki bazı kasis ve tümsekler ön tarafını tekrar yerine oturtmuş gibiydi– hız limitini de biraz görmezden gelir ve polis tarafından durdurulmazsa on bire kadar eve varabilirdi. Kendi yatağında uyurdu.

Ve ertesi sabah çalışırdı. Bu da vardı.

27

Saat on bir buçuğu geçtiği sırada yatak odalarına girdi. Çamurlu ayakkabılarını aşağıda çıkarmıştı ve sessiz olmaya çalışıyordu ama karanlıkta yatak örtülerinin hışırtısını duyunca Lucy'nin uyanık olduğunu anladı.

"Buraya gel, bayım."

Bir kez olsun bu kelime Drew'a batmadı. Evde olduğu için mutluydu, onun yanında olduğu için daha da mutluydu. Yatağa girince Lucy kollarını ona sardı ve (kısaca ama kuvvetli bir şekilde) onu sıktı, sonra arkasını dönüp uykuya daldı. Drew kendisi

de uykuya dalmak üzereyken –zihnin plastik bir hal aldığı o belirsiz geçiş anında– aklına tuhaf bir fikir geldi.

Ya sıçan onu takip ettiyse? Ya o anda yatağın altındaysa?
Sıçan falan yok, diye düşündü ve uyudu.

28

“Vay canına,” dedi Brandon. Sesinde saygı ve biraz da dehşet vardı. O ve kız kardeşi garaj yolunda omuzlarında çantalarıyla servisi bekliyorlardı.

“Arabaya ne *yaptın* baba?” diye sordu Stacey.

Suburban’a bakıyorlardı, araba kapı kollarına kadar sıçrayan kurumuş çamurla kaplıydı. Ön cam, sileceklerin oluşturduğu yarım aylar dışında ışık geçirmez haldeydi. Tabii bir de kayıp yolcu tarafı aynası vardı.

“Fırtına vardı,” dedi Drew. Pijama altı, terlik ve Boston Üniversitesi tişörtü vardı üzerinde. “Ve kulübe yolu da pek iyi durumda değil.”

“Boktanev. Yolu,” dedi Stacey açıkça bu ismin tadını çıkarak.

Şimdi Lucy de dışarı çıkmıştı. Ellerini beline koyup bahtsız Suburban’a baktı. “Yok artık.”

“Bu öğleden sonra yıkatırım,” dedi Drew.

“Ben böyle sevdim,” dedi Brandon. “Havalı. Bayağı çılgın sürmüş olmalısın baba.”

“Babanın çılgın olduğu kesin,” dedi Lucy. “Çılgın babanız. Ona şüphe yok.”

O sırada servis göründü ve Drew buna karşılık vermekten kurtuldu.

“İçeri gel,” dedi Lucy, çocukların servise binmesini izledikten sonra. “Sana pankek falan hazırlarım. Kilo vermiş gibi görünüyorsun.”

Lucy arkasını döndüğü sırada Drew onun elini yakaladı. “Al Stamper hakkında bir şey duydun mu? Nadie’yle konuşmuşsunur belki?”

"Onunla senin kulübeye gittiğin gün konuştum, hasta olduğunu söylediğin için. Pankreas, çok korkunç. Bayağı iyi durumda olduğunu söyledi."

"O zamandan beri onunla konuşmadın mı?"

Lucy kaşlarını çatı. "Hayır, neden arayayım ki?"

"Bir nedeni yok," dedi Drew ve bu doğrudu da. Rüya rüyaydı ve kulübede gördüğü tek fare oyuncak kutusundaki oyuncak fareydi. "Sadece onun için endişeleniyorum."

"O zaman kendin ara. Aracıyı ortadan kaldır. Şimdi, pankek istiyor musun, istemiyor musun?"

Drew'un istediği şey çalışmaktı. Ama önce pankek yemeliydi. Ev cephesinin sakın kalmasını sağlamalıydı.

29

Pankek yedikten sonra üst kata, küçük çalışma odasına çıktı, bilgisayarını fişe taktı ve babasının daktilosunda yazdığı sayfalara baktı. Önce bunları bilgisayara mı geçirseydi yoksa devam mı etseydi? İkinci seçenekte karar kıldı. *Bitter River*'ın üzerindeki büyü hâlâ yerinde mi yoksa kulübeden ayrıldığında onu terk mi etti bir an önce öğrenmek en iyisiydi.

Büyü yerli yerindeydi. İlk on dakika falan üst kattaki çalışma odasındaydı, alt kattan gelen reggae sesini hayal meyal duyuyordu; bu ses Lucy'nin kendi çalışma odasında hesaplar yapmaya başladığını gösteriyordu. Sonra müzik gitti, duvarlar yok oldu, ay ışığı Bitter River'la ilçe merkezi arasında uzanan, tekerlek izleri ve çukurlarla dolu DeWitt Yolu'nda parlıyordu. Posta arabası geliyordu. Şerif Averill rozetini göstererek arabayı durduracaktı. Kısa süre sonra o ve Andy Prescott arabada olacaktı. Çocuğun mahkeme günü belliydi. Cellatla randevusuna da çok kalmamıştı.

Drew öğlen çalışmayı bıraktı ve Al Stamper'ı aradı. Korkması için bir sebep yoktu ve kendine korkmadığını söylüyordu ama nabzının hızlandığını inkâr edemezdi.

"Selam Drew," dedi Al, sesi güzel geliyordu. Güçlüydü. "Yabanda hayat nasıl gitti?"

"Bayağı güzel. Bir fırtına çıkmadan önce neredeyse doksan sayfa yazabildim—"

"Pierre," dedi Al, Drew'un kalbini ısıtan bariz bir tiksintiyle. "Doksan sayfa, gerçekten mi? Sen?"

"Biliyorum, inanması güç, bu sabah on sayfa daha yazdım ama boş ver bunu. Asıl bilmek istediğim senin nasıl olduğun."

"Bayağı iyiyim," dedi Al. "Ama uğraşmam gereken bir kemirgen var."

Drew mutfak sandalyelerinden birinde oturuyordu. Bunu duyunca ayağa fırladı, aniden kendini yine hasta gibi hissetmeye başlamıştı. Ateşi çıkmış gibiydi. "Ne?"

"Ah, o kadar endişelenme," dedi Al. "Doktorların bana verdiği yeni ilaç yüzünden. Her çeşit yan etkiyi gösterebiliyor ama bendeki, en azından şu ana kadar, tek yan etki, lanet olasıca kurdeşen. Bütün sırtımda ve yanlarımda. Nadie zona olduklarına yemin ediyor ama test yaptırdım ve sadece kurdeşen. Deli gibi kaşınıyor ama."

"Sadece kurdeşen," diye tekrar etti Drew. Eliyle ağzını sildi CENAZE SEBEBİYLE KAPALIYIZ, diye düşündü. "Eh, bu o kadar da kötü değil. Kendine iyi bak Al."

"Bakacağım. Bitirdiğinde o kitabı görmek istiyorum." Duraksadı. "Fark ettin mi, bitirdiğinde dedim, bitirersen demedim."

"Lucy'nin ardından ilk sırada sen varsın," dedi Drew ve kapattı. İyi haberler almıştı. Sadece iyi haberler. Al'in sesi sağlam geliyordu. Eskiden olduğu gibi. O lanet olasıca kemirgen dışında her şey yolundaydı.

Drew bunun komik olduğuna karar verdi.

30

Kasım ayı soğuk ve karlı geçmişti ama Drew Larson bunu neredeyse fark etmedi bile. Ayın son gününde Andy Prescott'un ilçe merkezinde darağacının merdivenlerini çıkışını (Şerif Jim Averill'in gözlerinden) izlemişti. Drew çocuğun bunu nasıl karşılayacağını merak ediyordu. Sonradan –kelimeler döküldükçe– ga-

yet iyi karşıladığı ortaya çıktı. Büyümüştü. Olaydaki tek trajedi (Averill bunun farkındaydı) çocuğun asla yaşlanmayacak olmasıydı. Sarhoş olduğu bir gece ve dansçı kıza karşı kapıldığı kiskançlık krizi, yaşayabileceği her şeyin sonunu getirmişti.

Aralık ayının ilk gününde Jim Averill rozetini asılmaya şahitlik etmek için kasabaya gelen bölge hâkimine teslim etti ve Bitter River'a geri döndü, birkaç eşyasını toplayacak (bir sandık yeterliydi) ve yardımcılara veda edecekti, en zor zamanlarda çok iyi iş çıkarmışlardı. Evet, taş kafalı Jep Leonard bile. Ya da kalın kafalı. İstediginizi seçebilirsiniz.

Aralık ayının ikinci günü şerif, atının arkasına hafif bir araba bağladı, sandığını ve eyerini arkaya attı ve batıya doğru yola çıktı, şansını bir de Kaliforniya'da deneyebileceğini düşünüyordu. Altın çılgınlığı bitmişti ama Pasifik Okyanusu'nu görmek istiyordu. Kasabanın üç kilometre uzağında bir kayanın ardında pusuya yatmış, "batının tarihini değiştiren silah" olarak bilinen Sharps .50'liğin namlusunun ucundan bakan, Andy Prescott'un yas tutan babasından habersizdi.

Küçük bir at arabası yaklaşıyordu. Koltuğunda oturan, botlarını çamurluğa dayamış adam, yasının ve yarım kalan umutlarının sorumlusu olan, oğlunu öldüren adamdı. Hâkim, jüri ya da cellat değildi sorumlu. Hayır. Aşağıdaki o adamdı. Jim Averill olmasa oğlu şimdi önünde uzun bir hayatla –yeni bir çağa girecekti!– Meksika'da olacaktı.

Prescott horozu kaldırdı. Gözlerini at arabasındaki adama dikti. Parmağı soğuk çelikten hilal tetikte kıvrılmış haldeyken tereddüt etti, at arabası bir sonraki tepeyi aşıp görüş alanından kaybolmadan önceki kırk saniyede ne yapacağına karar vermeliydi. Ateş mi edecekti? Yoksa gitmesine izin mi verecekti?

Drew bir cümle daha eklemeyi düşündü –*Kararını vermişti*– ama eklemedi. Bu bazı okurları, belki çoğunu Prescott'un ateş etmeye karar verdiğini düşünmeye itebilirdi ama Drew bu meseleyi havada bırakmak istiyordu. Yazmak yerine iki boşluk bıraktı ve şunu yazdı:

SON

Bu tek kelimeye bayağı uzun bir süre boyunca baktı. Bilgisayarıyla yazıcısı arasındaki kâğıt yığınının baktı sonra; bu son partiyi de eklediğinde neredeyse üç yüz sayfa olacaktı.

Başardım. Belki basılır belki basılmaz, belki başka bir şey yazarım belki de yazmam, bir önemi yok. Başardım.

Elleriyle yüzünü kapattı.

31

İki gece sonra Lucy son sayfayı çevirdi ve ona uzun bir süredir görmediği bir bakışla baktı. Belki de çocuklar doğmadan önceki evliliklerinin ilk bir iki yılından beri ona böyle bakmamıştı.

"Drew, bu harika."

Drew sırtıttı. "Gerçekten mi? Bunu sırf kitabı kocacığın yazdığı için söylemiyorsun, değil mi?"

Lucy başını hızla iki yana salladı. "Hayır. Harika. Bir *western*! Hiç aklıma gelmezdi. Bu fikri nereden buldun?"

Drew omuz silkti. "Aklıma geliverdi."

"O korkunç çiftlik sahibi Jim Averill'i vurdu mu?"

"Bilmiyorum," dedi Drew.

"Eh, bir yayıncı senden bu kısmı eklemeni isteyebilir."

"O zaman yayıncı –tabii öyle bir şey olursa– isteğinin yerine getirilmediğini göreceksin. İyi olduğuna emin misin? Ciddi mi söylüyorsun?"

"İyiden çok daha iyi. Al'e gösterecek misin?"

"Evet. Yarın taslağın bir kopyasını ona götüreceğim."

"*Western* olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. *Western* roman seviyor mu, onu bile bilmiyorum."

"Bunu sevecek." Lucy duraksadı, sonra Drew'un elini tuttu ve "Fırtına yaklaşırken buraya geri dönmediğin için sana çok kızmıştım. Ama hatalıydım, kalmakla fena etmedin," dedi.

Drew elini geri çekti, bir kez daha ateşi çıkmış gibi hissediyordu. "Ne dedin?"

"Benim hatalı olduğumu ve senin kalmakla fena etmediğini söyledim. Ne oldu Drew?"

"Hiçbir şey," dedi. "Hiçbir şey."

"Eee?" diye sordu Drew üç gün sonra. "Hüküm nedir?"

Eski bölüm başkanının çalışma odasıydılar. Taslak Al'in masasındaydı. Drew Lucy'nin *Bitter River* yorumundan önce gerilmişti ama Al'in yapacağı yorum için daha da gergindi. Stamper çalışma hayatı boyunca düz yazı çözümleyip incelemiş, doymak bilmeyen, ne bulursa okuyan bir okurdu. Aynı dönem içinde *Yanardağın Altında* ve *Infinite Jest* dersi vermeye cesaret eden, Drew'un tanıdığı tek kişiydi.

"Bence çok iyi." Al'in sadece sesi eski günlerdeki gibi gelmekle kalmıyordu, artık neredeyse eski günlerdeki gibi görünüyordu. Rengi geri dönmüştü ve birkaç kilo almıştı. Kemoterapi saçlarını götürmüştü ama Red Sox şapkası yeni kel kafasını saklıyordu. "Kurgu üzerinden gidiyor ama şerifle genç tutsak arasındaki ilişki hikâyeye bayağı olağanüstü bir hava katıyor. *Ox-Bow Olayı* ya da *Welcome to Hard Times* kadar iyi değil—"

"Biliyorum," dedi Drew... aslında onlar kadar iyi olduğunu düşünüyordu. "Bunu asla iddia etmem."

"Ama bence Oakley Hall'un *Warlock*'uyla denk, ki bu kitap da hemen diğer ikisinin ardından gelir. Söyleyecek bir şeyin vardı Drew ve güzelce söyledin. Kitap tema kaygılarıyla okuru yormuyor ve bence çoğu kişi kitabı sadece güçlü hikâyesi —bundan sonra ne oluyor meselesi— için okuyacak ama o tema unsurları da orada, kesinlikle."

"Sence insanlar bu kitabı *okuyacak* mı?"

"Tabii." Al neredeyse bunun bir soru bile olmadığını düşünür gibiydi. "Temsilcin salağın teki değilse bunu kolayca satar. Hatta belki güzel bir para karşılığında." Drew'u süzdü. "Gerçi bu senin için ikinci plandaydı. Sen sadece bunu yapmak istiyordun, haksız mıyım? Bir kez olsun kulübün yüzme havuzundaki yüksek atlama tahtasından cesaretini kaybetmeden ya da gerisingeri merdivenden inmeden atlamak istedin."

"Başardım," dedi Drew. "Ve sen... Al, harika görünüyorsun."

“Harika hissediyorum,” dedi. “Doktorlar benim tıbbi bir mucize olduğumu düşünüyor, ilk yıl boyunca üç haftada bir teste gideceğim ama boktan kemoterapi serumuyla son randevum bu öğleden sonra. Sıçandan itibaren tüm testler benim kanserden kurtulduğumu gösteriyor.”

Drew bu sefer sıçramadı ve tekrar etmesini de istemedi. Eski bölüm başkanının “şu andan” dediğini biliyordu, aynı bir parçasının o diğer kelimeleri arada bir duyacağını bildiği gibi. Derisinin altına değil de aklıma takılmış bir kıymık gibiydi. Çoğu kıymık iltihap yaratmadan çıkıyordu. Bunun da öyle olacağından bayağı emindi. Sonuçta Al iyiydi. Kulübede anlaşma sunan sıçan rüyaydı. Ya da oyuncak. Ya da tam bir saçmalık.

İstedığınızı seçin.

33

To: drew1981@gmail.com

THE ELISE DILDEN AGENCY

19 Ocak 2019

Drew, canım – Senden haber almak ne güzel, öldüğünü ve vefat ilanını kaçırdığımı sanıyordum! (Şaka yapıyorum! ☺) Bunca yılın ardından bir roman, çok heyecanlı. Bir an önce gönder tatlım ve ne yapabiliriz bakalım. Ama seni şu konuda uyarmalıyım, bugünlerde kitap Trump ve destekçileri hakkında değilse piyasada pek ilgi görmüyor.

XXX,

Ellie

Elektronik köle kelepçemden gönderildi.

To: drew1981@gmail.com

THE ELISE DILDEN AGENCY

1 Şubat 2019

Drew! Dün gece bitirdim! Kitap WUNDERBAR!¹ Umarım aşırı zengin olmayı beklemiyorsundur ama basılacağına eminim ve bence düzgün bir avans da alabilirim. Belki düzgünden de iyi olur. Açık arttırma da söz konusu. Bir de, bir de, bir de bence bu kitap senin adını duyurabilir (duyurmalı). Bence yayımlandığında *Bitter River*'ın yorumları pek tatlı olacak. Beni eski batıya götürdüğün için teşekkürler!

XXX,

Ellie

Not: Beni havada bıraktın! O çiftlik sahibi sıçan adam, Jim Averill'i vurdu mu???

E

Elektronik köle kelepçemden gönderildi

34

Bitter River için gerçekten de bir açık arttırma yapıldı. 15 Mart günüydü, mevsimin son fırtınasının New England'ı vurduğu gün (hava durumu kanalının söylediğine göre Kış Fırtınası Tania'ydı adı)... New York'un beş büyük yayıncısından üçü katıldı ve kazanan Putnam oldu. Avans 350.000 \$'dı. Dan Brown ya da John Grisham'ın rakamları kadar yoktu ama Lucy'nin ona sarılırken dediği gibi Bran ve Stacey'nin üniversite masraflarına yeterdi. Lucy (umutla) sakladığı bir şişe Dom Pérignon'u açtı. Bu, öğlen üçte olmuştu; canları o sırada hâlâ kutlama yapmak istiyordu.

Kitaba, kitabın yazarına ve kitabın yazarının eşine, kitabın yazarının ve kitabın yazarının eşinin kasıklarından çıkan inanıl-

1 Alm. Harika.

maz, harika çocuklara kadeh kaldırdılar, saat dörtte telefon çaldığında bayağı çakırkeyif olmuşlardı. Arayan bilmem ne zamandan beri İngilizce bölümü idari asistanlığı yapan Kelly Fontaine'di. Ağlıyordu. Al ve Nadine Stamper ölmüştü.

O gün Maine Hastanesi'nde test randevusu vardı (*ilk yıl boyunca üç haftada bir teste gideceğim*, dediğini hatırladı Drew). "Randevusunu erteleyebilirdi," dedi Kelly, "ama Al'i bilirsin, Nadine de ondan farksızdı. Birazcık kar onları durduramazdı."

Kaza 295 numaralı yolda olmuştu, Maine Hastanesi'ne bir kilometreden az yol vardı. Bir tır buzda kaymış, Nadie Stamper'ın küçük Prius'una yandan vurmuş, onu savurup atmıştı. Araba yuvarlanıp ters dönmüştü.

"Aman Tanrım," dedi Lucy. "İkisi de ölmüş. Ne kadar korkunç? Tam da iyileşmeye başlamışken!"

"Evet," dedi Drew. Hissizleşmişti. "İyileşiyordu, değil mi?" Ama tabii uğraşması gereken bir kemirgen vardı. Bunu kendisi söylemişti.

"Oturman gerek," dedi Lucy. "Yüzün kâğıt gibi oldu."

Ama oturmak Drew'un ihtiyacı olan şey değildi, en azından ilk olarak. Mutfak lavabosuna koştu ve şampanyayı kustu. Lucy'nin sırtını sıvazladığının hayal meyal farkında, hâlâ öğürek orada dururken şunları düşünüyordu: *Ellie kitabın gelecek şubatta çıkacağını söylüyor. Şu andan o zamana dek editör bana ne derse onu yapacağım, kitap çıktığında da istedikleri tüm reklam işlerini. Oyunu oynayacağım. Bunu Lucy ve çocuklar için yapacağım. Ama başka bir kitap asla olmayacak.*

"Asla," dedi.

"Ne dedin tatlım?" Lucy hâlâ onun sırtını sıvazlıyordu.

"Pankreas. Onun bu yüzden öleceğini düşünmüştüm, bu hastalığa yakalanan neredeyse herkes ölüyor. Asla böyle bir şey beklemiyordum." Muslukta ağzını çalkalayıp tükürdü. "Asla."

Cenaze merasimi kazadan dört gün sonra yapıldı. Al'in küçük kardeşi, Drew'dan ufak bir konuşma yapmasını istedi. Drew hâlâ düzgün konuşamayacak kadar şokta olduğunu söyleyerek onu geri çevirdi. *Şoktaydı*, ona şüphe yoktu ama asıl korkusu kelimelerin *Tepedeki Köy*'de ve ondan önceki yarım kalan iki kitapta olduğu gibi hainlik yapmasıydı. Yas tutan aile, arkadaş, iş arkadaş ve öğrencilerle dolu bir şapeldeki kürsüde durursa ağzından *Sıçan! Lanet sıçan yüzünden oldu! Onu başıboş bıraktım!* gibi cümlelerin dökülmesinden korkuyordu. Gerçekten, cidden korkuyordu.

Lucy tören boyunca ağladı. Stacey de onunla ağladı, Stamperları iyi tanıdığından değil de annesinin acısını paylaştığından. Drew bir kolunu Brandon'ın omzuna atmış halde sessizce oturdu. İki tabuta değil, koro balkonuna bakıyordu. Orada, cilalı maun tırabzanında zafer turu atan bir sıçan göreceğine emindi ama görmedi. Tabii ki görmedi. Sıçan falan yoktu. Törenin sonuna doğru burada olabileceğini düşünerek salaklık ettiğini fark etti. Sıçanın nerede olduğunu biliyordu ve o yer buradan kilometrelerce uzaktaydı.

Ağustosta (muazzam sıcak geçiyordu), Lucy ebeveynleri ve kız kardeşiyle sahilde iki hafta geçirmek için çocukları Rhode Island, Little Compton'a götürmeye karar verdi, Drew'a *Bitter River*'ın editörden geçmiş taslağı üstünde çalışmak üzere sessiz bir ev bırakacaklardı. Drew işi ikiye böleceğini, aradaki bir günde de babasının kulübesine gideceğini söyledi. Geceyi orada geçirecek ve ertesi gün taslak üzerindeki işine devam etmek için geri dönecekti. Jack Colson'a -Genç Jackie'ye- parçalanan barakanın kalıntılarını temizleme işini vermişlerdi; Jackie de annesine kulübeyi temizleme işini vermişti. Drew nasıl bir iş çıkardıklarını görmek istediğini söyledi, bir de saatini geri almak istediğini.

"Orada yeni bir kitaba başlamak istemediğine emin misin?" diye sordu Lucy gülümseyerek. "Benim kabulüm. Sonuncusu bayağı iyi gitti."

Drew başını iki yana salladı. "Öyle bir şey değil. Orayı satmamız gerektiğini düşünüyordum tatlım. Aslında vedalaşmaya gidiyorum."

37

Büyük 90'nın pompasındaki tabelalar aynıydı: SADECE NAKİT, SADECE KURŞUNSUZ, "ÖDEMEDEN KAÇANLAR" CEZALI İŞLEME TABİ TUTULACAKTIR ve TANRI AMERİKA'YI KORUSUN. Kasanın arkasındaki cılız genç kadın da neredeyse aynıydı; krom dudak pirsingi artık yoktu ama burnundaki halka hâlâ duruyordu. Bir de sarışın olmuştu. Muhtemelen sarışınlar daha çok eğlendiği için boyatmıştı saçını.

"Yine sen," dedi. "Ama anlaşılan araban değişmiş. Sende Suburban yok muydu?"

Drew dışarı, tek paslı pompanın yanında duran Chevy Equinox'a baktı. Peşin ödeyerek almıştı bunu, kilometresi daha on bin olmamıştı. "Suburban buraya yaptığım son gezimin ardından bir daha asla eskisi gibi olmadı," dedi. *Aslında ben de olmadım.*

"Uzun süre kalacak mısın?"

"Hayır, bu sefer kalmayacağım. Roy için üzgünüm."

"Doktora gitmeliydi. Bu da sana ders olsun. Başka bir şey lazım mı?"

Drew biraz ekmek, biraz salam, bir de altılı bira aldı.

38

Fırtınayla dağılan her şey avludan toplanmıştı ve baraka daha önce hiç orada olmamış gibi ortadan kaldırılmıştı. Genç Jackie yerlere çim ekmişti, yeni çimenler çıkıyordu. Birkaç renkli çiçek de vardı. Eğri büğrü veranda merdivenleri tamir edilmişti. Birkaç yeni sandalye vardı, büyük ihtimalle Presque Isle Walmart'tan alınmış ucuz şeylerdi ama fena görünmüyorlardı.

Kulübenin içi derli toplu ve temizdi. Odun sobasının mika camındaki is temizlenmişti ve sobanın kendisi de parlıyordu. Pencereler, yemek masası, çam yer döşemeleri de öyle, sanki sadece yıkanmamışlardı da aynı zamanda yağlanmışlardı. Buzdolabının bir kez daha fişi çekilmişti ve açık duruyordu, bir kez daha içindeki bir kutu Arm&Hammer dışında boştu. Muhtemelen bu kutu da yeni alınmıştı. İhtiyar Bill'in eşinin on numara iş çıkardığı ortadaydı.

Sadece lavabonun yanındaki tezgâhta bir önceki ekim ayında orada kaldığına dair işaretler vardı: gaz lambası, gaz lambası yağı tenekesi, bir paket Halls öksürük pastili, birkaç Goody'nin Baş Ağrısı Karışımı, yarım şişe Dr. King'in Öksürük & Soğuk Algınlığı İlacı ve kol saati.

Şömine ovulup küllerden temizlenmişti. Taze meşe odunlarıyla doldurulmuştu, Drew buradan Genç Jackie'nin ya bacayı temizlettiği ya da temizlediği sonucunu çıkardı. Çok mantıklı bir işti ama ağustos sıcaklığında ateş yakmak gerekmeyecekti. Şöminenin yanına gidip diz çöktü ve bacanın kara boğazına bakmak için başını yukarı çevirdi.

"Orada mısın?" diye seslendi... bunu pek de bilincinde olmadan yapmıştı. "Oradaysan, aşağı gel. Seninle konuşmak istiyorum."

Hiçbir şey olmadı tabii ki. Bir kez daha kendisine ortada sıçan falan olmadığını söyledi, asla olmamıştı ama olmuştu. Kıymık yerinden çıkmıyordu. Sıçan aklındaydı. Ama bu da tam olarak doğru değildi, değil mi? Öyle miydi?

Tertemiz şöminenin iki yanında hâlâ iki sandık vardı, birinde yeni çırılar, diğerinde oyuncaklar; kendi çocuklarının ve Lucy'nin kulübeyi kiraladığı kişilerin çocuklarının bıraktıkları oyuncaklar. Sandığı kaldırıp boşalttı. Başta doldurulmuş sıçanın orada olmadığını sandı ve anlık olarak mantıksız ama gerçek bir panik hissetti. Sonra şöminenin içine yuvarlandığını gördü, kumaş kaplı bacakları ve tel tel kuyruğu dışında hiçbir yeri görünmüyordu. Ne çirkin bir oyuncaktı!

"Saklanayım dedin, öyle mi?" diye sordu. "Hiç hoş değil, bayım."

Sıçanı lavaboya götürüp içine attı. "Söyleyecek bir şeyin var mı? Bir açıklaman? Belki bir özür? Hayır mı? Peki ya son sözün? Daha önce bayağı konuşkandın."

Oyuncak sıçanın söyleyecek bir şeyi yoktu, Drew da onu gaz lambası yağına bulayıp ateşe verdi. Ondan geriye dumanı tüten, pis kokulu bir kömür parçası dışında bir şey kalmayınca suyu açıp kalıntıları söndürdü. Lavabonun altında birkaç kâğıt torba vardı. Drew sıçandan kalanları bir spatulayla kazıyıp bu torbalardan birine attı. Torbayı Godfrey Deresi'ne götürüp suya fırlattı, süzülerek uzaklaşmasını izledi. Sonra dere kenarına oturup havaya baktı; rüzgâr yoktu, sıcaktı ve muhteşemdi.

Güneş batmaya başladığında içeri girdi ve kendine iki tane salamlı sandviç yaptı. Biraz kuru oldular –hardal ya da mayonez almayı unutmamalıydı– ama bunların boğazından kolay geçmesi için birası vardı. Eski koltuklardan birinde oturup Ed McBain'in 87. Bölge kitaplarından birini okurken üç kutu bira içti.

Dördüncü birayı içmeyi düşünüp vazgeçti. Bunun ertesi sabah akşamdan kalma hissetmesine neden olacağını düşünmüştü ve yarın erkenden yola çıkmak istiyordu. Birayla işi bitmişti. Roman yazmakla işinin bittiği gibi. Sadece bir romanı vardı, kendisiyle işinin bitmesini bekleyen tek bir çocuğu. Arkadaşının ve arkadaşının eşinin hayatına mal olan romanı.

"Buna inanmıyorum," dedi merdivenleri çıkarken. Yukarıdan büyük ana salona, kitabına başladığı ve –hiç değilse kısa bir süreliğine– öleceğine inandığı yere baktı. "Ama inanıyorum. Buna inanıyorum."

Soyundu ve yatağa girdi. Biralara sayesinde hızlıca uykuya daldı.

39

Drew gecenin bir yarısı uyandı. Oda ağustos dolunayıyla gümüşe boyanmıştı. Sıçan göğsünde oturuyordu, o siyah pörtlek gözleriyle ona bakıyordu.

"Selam Drew." Sıçanın ağzı oynamadı ama sesin ondan geldiği kesindi. Son konuşuklarında Drew ateşli ve hastaydı ama o sesi gayet net hatırlıyordu.

"Çekil üstümden," diye fısıldadı Drew. Onu savurup atmak istiyordu ama kollarında hiç güç yoktu.

"Hadi ama, böyle davranma. Sen çağırdın, ben de geldim. Bunun gibi hikâyelerde hep böyle olmaz mı? Şimdi, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bunu neden yaptığını bilmek istiyorum."

Sıçan doğruldu, küçük pembe patilerini tüylü göğsünde tutuyordu. "Çünkü benden bunu istedin. Bu bir dilekti, unuttun mu?"

"Bu bir anlaşmaydı."

"Ah, siz mektepliler ve kurallarınız."

"Anlaşma sadece Al'i kapsıyordu," diye ısrar etti Drew. "Sadece o. Pankreas kanserinden zaten öleceği için."

"Pankreas kanserinden özellikle bahsettiğimizi hatırlamıyorum," dedi sıçan. "Bu konuda yanılıyor muyum?"

"Hayır ama öyle varsaydım..."

Sıçan patileriyle bir yüz yıkama hareketi yaptı ve iki kez etrafında döndü –o patilerin verdiği his, Drew örtünün altında olsa bile mide bulandırıcıydı– ve tekrar Drew'a baktı. "Sihirli dileklerle insanları böyle kandırırlar," dedi. "Hilelidir dilekler. Bir sürü incelikleri vardır. Bütün peri masalları bunu açıkça belirtir. Bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

"Tamam ama Nadine Stamper bunun bir parçası değildi! Asla bizim... bizim anlaşmamızın bir parçası olmadı!"

"Anlaşmamızın bir parçası olmadığını hiç konuşmadık," diye cevap verdi sıçan, biraz kibirli bir havayla.

Bu bir rüya, diye düşündü Drew. Başka bir rüya, öyle olmalı. Gerçekliğin hiçbir versiyonunda bir insan bir kemirgen tarafından avukat tuzaklarına düşürülemez.

Drew gücünün geri gelmeye başladığını düşündü ama hiç hareket etmedi. Henüz etmemeliydi. Hareket ettiğinde bunu aniden yapacaktı ve sıçanı savurmayacak ya da ona vurmuyacaktı. Sıçanı yakalayıp onu var gücüyle sıkmak niyetindeydi. Sıçan kıvranıp ciyaklayacaktı, ısıracığı da neredeyse kesindi ama Drew onu karnı yırtılıp bağırsakları ağzından ve kıcından patlayana dek sıkacaktı.

“Tamam, haklı olduğun bir nokta var. Ama anlamıyorum. İstediğim tek şey kitaptı, sen her şeyi berbat ettin.”

“Hadi oradan,” dedi sıçan, yüzünü bir kez daha kuru kuru yıkadı. Drew neredeyse o arada saldıracaktı ama hayır. Henüz değil. Öğrenmesi gerekiyordu.

“Siktir, hadi oradanmış. O kürekle seni öldürebilirdim ama öldürmedim. Seni fırtınada dışarda bırakabilirdim ama bırakmadım. Seni içeri alıp sobanın yanına koydum. O zaman neden bana bunun karşılığını iki masum insanı öldürerek ve yazıp yazabileceğim tek kitabı bitirmenin keyfini çalarak veresin ki?”

Sıçan düşündü. “Eh,” dedi sonunda, “eski bir sözü birazcık değiştireyim. Beni içeri aldığında bir sıçan olduğumu biliyordun.”

Drew saldırdı. Çok hızlıydı ama onu yakalamaya çalışan eli boş havayı kavradı. Fare yerde hızla koştu ama duvara varmadan önce durup Drew’a döndü, ay ışığında gülümsüyor gibi görünüyordu.

“Ayrıca o romanı sen bitirmedin. Sen *asla* bitiremezdin. Ben bitirdim.”

Süpürgelikte bir delik vardı. Sıçan oradan girdi. Drew bir an kuyruğunu gördü ama hemen sonra hayvan yok oldu.

Drew tavana bakarak yattı. *Sabah kendime bunun bir rüya olduğunu söyleyeceğim*, diye düşündü ve sabah tam olarak bunu yaptı. Sıçanlar konuşmazdı ve dilekleri yerine getirmezlerdi. Al kanseri araba kazasında ölmek üzere yenmişti, fena halde ironikti ama duyulmamış şey değildi; eşinin de onunla beraber ölmesi üzücüydü ama bu da duyulmamış şey değildi.

Arabayı evine sürdü. Anormal bir şekilde sessiz olan evine girdi. Üst kata, çalışma odasına çıktı. *Bitter River*’ın editörden geçmiş taslağının durduğu dosyayı açtı ve işe başlamaya hazırlandı. Olanlar olmuştu, bazıları gerçek hayatta, bazıları onun aklındaydı ancak artık olanlar değiştirilemezdi. Unutmaması gereken şey kendisinin hayatta olduğuydu. Eşini ve çocuklarını elinden geldiğince sevecekti, elinden geldiğince iyi öğretmenlik yapacaktı, elinden geldiğince güzel yaşayacaktı ve memnuniyetle tek kitaplı yazarların arasına katılacaktı. Gerçekten, düşününce şikâyet edecek hiçbir şeyi yoktu.

Gerçekten, düşününce hayat hiç de fare değildi.

YAZARIN NOTU

Annem ya da dört teyzemden biri, bir kadının bebek arabası ittiğini görünce büyük ihtimalle *kendi* annelerinden öğrendikleri bir tekerlemeyi söyleme eğilimi gösterirlerdi: "Nereden geldin sen, annesinin tatlı bebeği? Hiçlikten çıkıp burada mı buldun kendini?" Bana şu veya bu hikâyenin fikrini nereden bulduğumu sorduklarında bazen aklıma bu tekerleme geliyor. Genelde cevabı bilmiyorum, bu da biraz utanıp sıkılmama neden oluyor. (Burada bir çocukluk travması olduğu kesin.) Bazen dürüstçe söylüyorum ("Hiçbir fikrim yok!") ama bazen de bir saçmalık uydurup soruyu soranı yarı mantıklı bir neden-sonuç açıklamasıyla memnun etmeye çalışıyorum. Şimdi de dürüst olmaya çalışacağım. (Tabii böyle derim, değil mi?)

Çocukken –büyük ihtimalle arkadaşım Chris Chesley'yle Lewiston'da, Ritz'de izlemek için otostop çektiğimiz *American International* korku filmlerinden birinde– canlı canlı gömülmekten çok korktuğu için tabutuna telefon koyduran bir adam hakkında bir film izlemiş olabilirim. *Alfred Hitchcock Presents*'in bir bölümü de olabilir bu. Her neyse, bu fikir benim aşırı hayalperest çocuk aklımda bir yankı uyandırmıştı: ölülerin yanında çalan bir telefon fikri. Yıllar sonra, yakın bir arkadaşım beklenmedik bir anda ölünce, sadece sesini bir kez daha duymak için cep telefonunu aradım. Ama sesi beni rahatlatmak yerine tüylerimi diken diken etti. Bunu bir daha asla yapmadım ama bu anım, film ya da televizyon programında gördüklerimden ibaret çocukluk anımla birleşince, "Bay Harrigan'ın Telefonu" hikâyesinin tohumları atılmış oldu.

Hikâyeler istedikleri yere giderler ve bu hikâyenin de –benim için– asıl eğlenceli kısmı genel olarak cep telefonlarının, özel

olarak iPhone'ların çok yeni olduğu, ne kadar büyüyeceklerini ancak ucundan görebildiğimiz zamanlara dönmekti. Araştırmalarım sırasında bilgi işlemcim Jake Lockwood e-Bay'den ilk nesil iPhone'lardan aldı ve çalıştırdı. Telefon şu an yanımda. (Fişe takılı durması gerekiyor çünkü bir ara biri telefonu düşürmüş ve açma kapama düğmesini kırmış.) Bu telefondan internete girebiliyorum, borsa verilerini ve hava durumunu görebiliyorum. Ama arama yapamıyorum çünkü 2G ve bu teknoloji Betamax video kaset oynatıcıları kadar ölü.

"Chuck'ın Hayatı" nereden çıktı hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, bir gün üzerinde "Teşekkürler Chuck!" yazan, adamın fotoğrafının ve 39 HARİKA YIL yazısının da olduğu o reklam panosunu hayal ettiğim. Sanırım hikâyeyi o pano olayının ne olduğunu anlamak için yazdım ama bundan bile emin değilim. Söyleyebileceğim şu, her zaman, her birimizin âlemin kral ve kraliçelerinden Waffle House'ta bulaşık yıkayan adamlara ve otoyol motellerinde çarşaf değiştiren kadınlara kadar- içimizde bütün dünyayı taşıdığımızı düşünmüşümdür.

Boston'da kaldığım sırada Boylston Sokak'ta bateri çalan bir adam görmüştüm. İnsanlar yanından, ona neredeyse hiç bakmadan geçip gidiyordu ve önündeki sepete de (Sihirli Şapka değildi) fena halde az katkıda bulunulmuştu. Birisi, Bay İşinsanı tipli biri mesela, durup dans etmeye başlasa ne olur, diye merak etmiştim, Fatboy Slim'in o harika "Weapon of Choice" klibinde Christopher Walken'ın dans ettiğı gibi. Bunu Chuck Krantz'e bağlamak -tam bir Bay İşinsanı'ydı kendisi- çok doğaldı. Onu hikâyeye koydum ve bıraktım dans etsin. Dans etmeyi, dansın bir insanın kalbini ve ruhunu özgürleştirmesini seviyorum, bu hikâyeyi yazmak çok keyifliydi.

Chuck hakkında iki öykü yazdıktan sonra üçünü ortak bir hikâye olarak bir araya getirecek bir üçüncüsünü yazmak istedim. "Yığınları Taşıyorum" ilk ikisinden bir yıl sonra kaleme alındı. Üç perdenin -tersine oynayan bir film gibi sıralamasını tersten yaptım- başarılı olup olmadığına okurlar karar verecek.

Bir sonrakini atlayıp "Sıçan"a geçelim. Bu hikâyenin nereden geldiğine dair en ufak bir fikrim yok. Tek bildiğim, bana kötücül

bir masal gibi geldiği ve hayal gücünün gizemleri ve bunun sayfaya nasıl aktarıldığı hakkında yazmama fırsat tanıdığı. Drew'un bahsettiği Jonathan Franzen metninin kurmaca olduğunu eklemeliyim.

Sonuncu ama son derece önemli olan hikâye: "Kan Varsa" Bu hikâyenin temeli neredeyse on senedir aklımda. Bazı televizyon muhabirlerinin, korkunç faciaların olay mahallerinde her zaman tam vaktinde hazır bulunduğunu fark ettim: uçak kazaları, silahlı saldırılar, terörist saldırıları, ünlülerin ölümleri. Bu hikâyeler neredeyse her zaman yerel ve ulusal haberlerde yer alıyor. Bu işin içindeki herkes şu kuralı bilir: "Kan varsa haber de vardır." Hikâyeyi şimdiye dek yazamadım çünkü birisinin televizyon muhabiri kılığına girmiş, masumların kanıyla yaşayan doğaüstü varlığın izini yakalaması gerekiyordu. Bu kişinin kim olacağını bulamıyordum. Sonra 2018 kasım ayında bu sorunun cevabının en başından beri önümde olduğunu fark ettim: Tabii ki Holly Gibney.

Holly'yi seviyorum. Bu kadar basit. *Bay Mercedes*'te küçük bir yan karakter olacaktı, ilginç bir figürandan fazlası değildi. Ama kalbimi çaldı (neredeyse kitabı da çaldı). Onun ne yaptığını ve hayatına nasıl devam ettiğini hep merak ediyorum. Ona geri döndüğümde hâlâ Lexapro'sunu aldığını ve sigara içmediğini görünce rahatlıyorum. Açıkçası aynı zamanda onu olduğu kişi haline getiren durumları da merak ediyordum, bunu da biraz deşebileceğimi düşündüm... tabii hikâyeye katkısı olduğu sürece. Bu Holly'nin ilk yalnız macerası, umarım hakkını vermişimdir. Bana modern, bilgisayarlı asansörlerin nasıl çalıştığını ve nasıl bozulabileceklerini anlatan asansör uzmanı Alan Wilson'a özellikle teşekkür ederim. Tabii ondan bu bilgileri aldım ve (öhöm) biraz süsledim, o yüzden bu konulardan anlıyorsanız ve hata ettiğimi düşünüyorsanız suçu bende –ve hikâyemin gerektirdiklerinde– arayın, onda değil.

Rahmetli Russ Dorr "Bay Harrigan'ın Telefonu" hikâyesinde benimle beraber çalıştı. Son ortak işimizdi bu, onu nasıl da özleyorum. Temsilcim Chuck Verrill'e (özellikle "Sıçan"ı beğendi)

de teşekkür borçluyum, aralarında Nan Graham, Susan Moldow, Roz Lippel, Katie Rizzo, Jaya Miceli, Katherine Monaghan ve Carolyn Reidy'nin olduğu (ama bu kadarla sınırlı olmayan) tüm Scribner ekibime teşekkürler. Uluslararası haklarımı temsil eden Chris Lotts'a ve Los Angeles'taki Paradigm Agency'den Rand Holston'a teşekkürler. Film ve televizyon işlerini yapıyor. Çocuklarıma, torunlarıma ve eşim Tabitha'ya da çok teşekkürler ve sevgiler. Seni seviyorum, tatlım.

Son ama en önemlisi, *sana* teşekkürler, Sadık Okur, bir kez daha benimle geldiğin için.

Stephen King

13 Mart 2019

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
DİRİLİŞ
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
SADİST
MEDYUM
ŞEFFAF
BİR AŞK HİKÂYESİ
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
GECE YARISINI DÖRT GEÇE
GECE YARISINI İKİ GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI

YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
TEPKİ
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI
KUBBE'NİN ALTINDA
ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE
22/11/63
DR. UYKU
BAY MERCEDES
KİM BULDUYSA ONUNDUR
KARANLIK ÇÖKÜNCE
CEP
KÂBUSLAR PAZARI
SON NÖBET
UYUYAN GÜZELLER
HAYATI EMEN KARANLIK
YABANCI
ENSTITÜ

KARA KULE SERİSİ

KARA KULE I: SİLAHŞOR
KARA KULE II: ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
KARA KULE III: ÇORAK TOPRAKLAR
KARA KULE IV: BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
KARA KULE V: CALLA'NIN KURLARI
KARA KULE VI: SUSANNAH'NİN ŞARKISI
KARA KULE VII: KULE
ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET
GILEAD'IN DÜŞÜŞÜ
JERICHO TEPE Sİ SAVAŞI
KARA KULE / YOLCULUK BAŞLIYOR

MAHŞER ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

KAPTAN TRIPS

Kan varsa haber de vardır...

Habercilerin kullandığı bir deyişti bu ve o gün bir bombanın patlatıldığı Albert Macready Ortaokulu'nda kesinlikle kan vardı. Finders Keepers Dedektiflik Ajansı'nda günlük işleriyle ilgilenen Holly Gibney'nin dikkatini çeken ise bambaşka bir ayrıntıydı. O, kanın kokusunu alıp ilk haberi yapan muhabire takılmıştı. Holly'nin adama odaklanmasının geçerli bir nedeni vardı, çünkü o bir Yabancı'ydı.

Kan Varsa her biri okuru kendi korku dolu dünyasına çeken dört uzun öyküden oluşuyor. Holly'nin ilk yalnız macerasının dışında *Bay Harrigan'ın Telefonu*, *Chuck'in Hayatı* ve *Sıçan* öyküleri uykularınızı kaçırarak.

altinkitaplar.com.tr

ISBN 978-975-21-2634-3

KDV'den muafdir.